

TIEN
CHANH

Thái tử Phi

THĂNG CHÚC KỶ

TẬP 2

Người dịch: Nguyễn Thị Thái
Làm ebook: Dâu Lê

NHÀ XUẤT BẢN
THỜI ĐẠI

Thái tử phi thăng chức ký

Tập 2

Tác giả: Tiên Chanh

Người dịch: Nguyễn Thị Thại

Số trang: 504

Dạng bìa: Mềm

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm (In trên giấy xốp Phần Lan)

Ngày xuất bản: 21-11-2012

Giá bìa: 109.000 đ

Công ty phát hành: Bách Việt

Nhà xuất bản: NXB Thời Đại

Nguồn sách: Tiểu Phương Phương

Chụp pic: Keyla Chan

Type

Zumi Nguyen: 10-11

Voi Coi: 12-14

Tang Từ: 15-16

Đánhboss Xongmới Ngungon: 17

Vu Dinh: 18-hết

Tạo prc: Dâu Lê

Nguồn: luv-ebook.com

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

DTV

Giới thiệu

Giả sử bạn là một chàng trai, một chàng trai rất bình thường thôi. Nhưng đến một ngày đẹp trời, không hiểu vì lý do gì mà bạn lại được du lịch đến địa phủ. Thần kì hơn, bạn vinh dự được hần Ti Mệnh Tinh Quân “cướp ngục”, đồng thời cho bạn một thân xác mới xem như trả ơn cho một việc nào đó mà bạn đã giúp từ đời thừa nào rồi! Thế là dùng một cái, bạn - một linh hồn “đàn ông” trong hai mươi mấy năm trời - trở thành một cô gái, mà lại còn là một phụ nữ đã có chồng, một Thái tử phi chính hiệu. Chỗ trước đây bằng phẳng đây nam tính thì nay lại nhô ra thể hiện vẻ hấp dẫn nữ tính, cái gì trước đây hiển nhiên có bây giờ lại biến mất... Ôi, chuyện quái gì thế này????

Ai mà chẳng biết Thái tử Phi là nghề khó làm nhất trên đời:

Thứ nhất, con đường thăng quan tiến chức không lấy gì làm tốt đẹp. Từ Thái Tử Phi, lên Hoàng Hậu, rồi lên Thái Hậu, đúng là khó chẳng khác gì lên trời! Bạn đã bao giờ thấy một thái tử phi chịu đựng được cho đến lúc lên ngôi thái hậu chưa?

Thứ hai, lao động không có bảo đảm, bảo hiểm thất nghiệp, bảo hiểm lúc về hưu, bảo hiểm ốm đau lẫn các loại tích lũy khác đều không có, lúc nào cũng có thể bị thôi việc, hơn nữa còn không cho tìm việc khác.

Thứ ba, tính chất công việc nguy hiểm, bất kỳ lúc nào cũng có khả năng mất mạng. Nếu thái tử không được làm hoàng đế, thái tử phi đương nhiên cũng chịu phạt đen theo thái tử; nếu thái tử lên làm hoàng đế, vậy thì lại càng phải chú ý đề phòng với sự rủi ro của chính mình.

Thứ tư, đây lại là công việc có tính chất kiêm nhiệm, tuy cường độ lao động không lớn lắm, nhưng đối tượng phục vụ thì... Haizz!

Tóm lại, cái việc làm Thái tử Phi này thực sự không phải loại nghề nghiệp tốt đẹp gì, không tiền đồ, áp lực lớn, cạnh tranh khốc liệt... Điểm tốt duy nhất có lẽ chỉ là môi trường làm việc tốt, đến đâu cũng có thể dưỡng mắt bằng vô số người đẹp.

Bối cảnh chính là trong triều đình Nam Hạ của bộ 《A Mạch》, thời gian có thể là đời cháu của Thương Dịch Chi.

Nội dung: xuyên qua thời không, chuyển đổi giới tính, oan gia vui vẻ làm hòa

20 năm là con trai, bỗng 1 ngày mọi thứ thay đổi....tình dậy phát hiện ra mình đang trong bộ dạng của một cô gái, lại là gái đã có chồng, một Thái tử phi Trương Bồng Bồng chính hiệu.

Phải làm quen với ngoại hình mới, với địa vị "cao quý" ngoài sức tưởng tượng, với những âm mưu, thủ đoạn tranh giành quyền lực, tranh giành sự sủng ái chốn cung đình và nhất là phải đối mặt với chồng - vị Thái Tử Tề Thịnh vốn không hề yêu quý mà còn ghét cay ghét đắng mình, cuộc sống của Bồng Bồng không có giây phút nào để thở nếu không muốn nói là địa ngục và từ đây một loạt tình huống dở khóc dở cười xảy ra,...

Hãy cùng đón đọc Thái tử phi thăng chức ký - một câu chuyện hài hước khiến bạn không thể không bật cười.

Sau thành công của "Thái tử phi thăng chức ký" - tập 1 tại Hội sách Quốc tế Hà Nội diễn ra vào tháng 9 vừa qua, BachvietBooks tiếp tục phát hành tập 2 và cũng là tập cuối tác phẩm hài hước này.

Vẫn là câu chuyện cười ra nước của bạn Thái tử phi Bồng Bồng khi từ một trang nam tử hai mươi mấy năm trời bỗng nhiên trở thành một cô gái, mà đau khổ hơn lại là trở thành một "Thái tử phi" của một vương triều xa lắc xa lơ chỉ vì một sự nhầm lẫn oái oăm của Thần cai quản vận mệnh - Ti Mệnh Tinh Quân, "Thái Tử phi thăng chức ký" - tập 2 sẽ tiếp tục mang đến cho các bạn độc giả những giây phút thư giãn cùng tình huống dở khóc dở cười trên con đường trở thành "Thái hậu" của "Thái tử phi" Bồng Bồng.

Bên cạnh bối cảnh vô cùng đặc biệt cùng những suy nghĩ hết sức "biến thái" của nhân vật Bồng Bồng thì "Thái tử phi thăng chức ký" còn là cuộc tranh đấu của vương quyền với

những toan tính, âm mưu ngấm ngầm và tàn nhẫn giữa một bên là thái tử Tề Thịnh và một bên là Sở Vương Tế Hàn. Trong câu chuyện, tác giả Tiên Chanh đã xây dựng cả hai nhân vật Tề Thịnh và Tế Hàn đều hấp dẫn, không có nhân vật mang tính phản diện một cách cực đoan, chính điều này đã khiến cho nhiều bạn đọc cảm thấy thu hút bởi cả hai nhân vật. Tuy nhiên, vương quyền thì chỉ có một và dĩ nhiên chỉ dành cho người thắng cuộc.

Liệu rằng kết cục của cuộc tranh đấu vương quyền này sẽ ra sao? Cuối cùng, Thái tử phi Bồng Bồng có mãi nguyện trở thành "Thái hậu" như mong muốn? Và tình cảm giữa Tế Thịnh và Bồng Bồng sẽ ra sao? Mời các bạn tiếp tục theo dõi tập 2 của tác phẩm "Thái tử phi thăng chức ký" của tác giả Tiên Chanh để tìm được câu trả lời nhé!

这是一个女人：

在后宫的**奋斗史**……

同时，

也是一个男人：

在后宫的**苦难史**……

太子妃

斗

职记

鲜橙

Mục Lục

[Chương 10: Mỗi lần một cô công chúa](#)

[Chương 11: Lựa chọn giữa sự sống và cái chết](#)

[Chương 12: Còn sống mới có tương lai](#)

[Chương 13: Xứng danh hoàng hậu tốt!](#)

[Chương 14: Trận chiến giữa đàn ông và đàn bà!](#)

[Chương 15: Dã tâm của đế vương!](#)

[Chương 16: Tâm tư khó nhận ra!](#)

[Chương 17: Bồng Bồng, ta rất thích nàng!](#)

[Chương 18: Tin vui của Thái hậu!](#)

[Tùy bút: Sinh hoạt của bạn nhỏ Tê Thịnh](#)

[Lục Ly](#)

[Tuyển phò mã ký](#)

Chương 10: Mỗi lần một cô công chúa

Lục Ly vẫn để đèn chò, thấy có một mình tôi về thì rất kinh ngạc, lại nghe tôi kể mình đã từ chối đánh cuộc với Tề Thịnh, cô giận tới mức suýt hộc máu, dùng giọng nghiêm khắc nói như dạy bảo tôi: “Nương nương! Sao nương nương lại không hiểu gì cả thế! Đó là Hoàng thượng thề với nương nương chứ đâu phải là muốn đánh cược với nương nương!”.

“Ừ, ta nhìn dáng điệu có vẻ đúng là muốn thế”, tôi gật đầu, giọng cao chân, vừa hưởng thụ cảm giác thoải mái khi được Lục Ly mát xa, vừa hỏi cô: “Thế thì sao? Đòi lại là em thì em có tin không?”.

Lục Ly ngây người, suy nghĩ khá lâu rồi chuyển chủ đề, hỏi: “Nương nương vẫn giữ ý định tuyển người đẹp từ hậu cung ạ?”.

Nghe Lục Ly nói vậy tôi mới sực tỉnh, đập tay xuống giường, kêu lên: “Thật, thật còn hơn cả vàng ấy chứ”.

Lục Ly nói: “Nương nương, nô tì cảm thấy đó là một việc làm thiếu sáng suốt. Ngoài việc Thái hậu muốn nhân cơ hội này cài tai mắt của mình vào, chưa biết chừng còn chọn mấy con hồ ly tinh gửi đến. Hơn nữa người của các cung khác có khi còn chưa bằng mấy nha đầu xấu xí của cung chúng ta ấy chứ”.

Tôi nghe Lục Ly nói vậy không khỏi ngớ người ra: “Chắc không đến nỗi thế đâu. Dù sao thì bọn họ cũng phải giữ thể diện cho mình chứ”.

Lục Ly không phủ nhận, chỉ khẽ trề môi.

Quả nhiên, ngày hôm sau, người ở chỗ Thái hậu đến đầu tiên, chất lượng cũng xếp hàng đầu, bảy tám người cao thấp, béo gầy có đủ, người thì có khuôn mặt đầy đà, tròn như chiếc đĩa bạc, người thì mắt hạnh, mặt trái đào, thân hình như tơ liễu... tất cả nghiêm chỉnh xếp thẳng hàng đứng trước mặt tôi.

Ma ma phụ trách đưa bọn họ đến chỗ tôi tươi cười: “Thái hậu nương nương nói, Hoàng hậu xem ai vừa mắt thì lưu lại, một hay hai người đều được”.

Tôi thấy tâm trạng rất vui, thoải mái khoát tay: “Toàn bộ đều vừa mắt, ta sẽ giữ lại hết”.

Ma ma phụ trách rất vui, cười tít cả mắt, luôn miệng khen tôi là hiền hậu, rộng lượng rồi mới vui vẻ ra về.

Còn những người “dễ nhìn” mà các cung khác đưa đến thì “nhìn” chẳng “dễ” chút nào. Quá đáng nhất là Hoàng hiền phi, cô ta gửi tới một người mà thoát nhìn thấy xấu, nhìn kỹ càng xấu, thật sự là bản sao hoàn hảo đến từng chi tiết của vị Hiền hậu^[1] nào đó trong lịch sử!

[1] Hiền hậu: chỉ các vị hoàng hậu hiền từ, nhân đức. Ở đây đặc biệt chỉ vương hậu của Tề Tuyên vương - Chung Vô Diệm.

Tôi bất giác thở dài, Hoàng hiền phi đúng là người rất có khí phách...

Lục Ly thì rất tức giận: “Nương nương, nương nương nhìn xem, không hiểu cô ta có ý gì nữa? Là ý gì?”.

Tôi đành quay lại vỗ về cô: “Bình tĩnh đi, phải bình tĩnh. Đưa mỹ nhân đến thì em mất bình tĩnh, bây giờ đưa đến một người an toàn thế này, sao em lại mất bình tĩnh nữa rồi?”.

Lục Ly hít một hơi thật sâu, rõ ràng là đang cố nén cơn giận.

Tả Ý đứng bên đường như cảm thấy như thế chưa đủ ồn ào, tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa: “Nương nương, đây không phải là vấn đề dung mạo, mà là thái độ bất kính của Hoàng hiền phi với nương nương!”.

Tôi rất không vừa lòng, đưa mắt lườm Tả Ý một cái: “Sao? Người không thể tôn trọng công việc của mình hơn được à? Người chỉ là nội gián, rồi rồi không có việc gì thì nhanh chân mà đến điện Ưu Lan báo cáo đi, còn ở đây định khơi mào chuyện gì nữa?”.

Tả Ý nghe vậy mặt thoát cái trắng bệch, lập tức quỳ xuống trước mặt tôi, vừa dập đầu vừa khóc lóc phân trần: “Oan cho nô tì quá, oan cho nô tì quá, kể từ khi vào cung Hưng Thánh, nô tì còn chưa hề bước chân ra khỏi cổng lầy một lần. Nô tì đã quyết tâm thay đổi hoàn toàn, thề sẽ bỏ hết chuyện trước đây, một lòng một dạ tận trung với nương nương...”.

Chà, nha đầu này cũng hay thật, mặt thì nước mắt đầm đìa, miệng thì liên thoảng, trôi chảy. Lại có thêm một Lục Ly nữa rồi. Tôi quay sang nói với Lục Ly: “Công lao của người quả cũng không nhỏ nhỉ?”.

Lục Ly vội ngượng ngừng xoa tay, ra vẻ khiêm tốn trả lời: “Cũng là nhờ giống tốt cả thôi, trẻ nhỏ dễ dạy, dễ dạy...”.

“Người đẹp” quỳ dưới điện dường như không còn kiên nhẫn nữa, ngẩng mặt lên, thô lỗ hỏi tôi: “Hoàng hậu nương nương, người có giữ nô tì ở lại không? Nếu không, nô tì phải nhanh chóng quay về, bánh hấp trong lòng sắp đến lúc phải bắc xuống bếp rồi”.

Tôi vội quay lại, gật đầu: “Ừ, được, được, người cũng ở lại đi. Không phải lo cho bánh hấp của người đâu, ra nhà bếp phía sau xem món thịt hấp hành của ta thế nào đi”.

“Người đẹp” ấy thoáng ngậy người nhưng nhanh chóng phản ứng lại, đánh mạnh vào đùi một cái, đáp: “Vâng, nô tì sang đó ngay đây”.

Tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc trước hành động dứt khoát, thẳng thắn của “người đẹp” ấy, một hồi lâu không ai nói câu nào.

Tôi chép miệng, phá tan sự im lặng, khen: “Đúng là một người nhanh nhẹn, trong cung đang thiếu những nhân tài như thế này”.

Vừa dứt lời, cả Lục Ly và Tả Ý đều run như cây sậy.

Tôi giả bộ như không nhìn thấy, chỉ hắng giọng rồi quay sang sai Lục Ly: “Hãy đánh số những người hôm nay giữ lại, trước tiên cho ở trong cung của chúng ta rồi tìm mấy ma ma thích hợp đến dạy dỗ quy tắc cho bọn họ, sau đó lần lượt đưa qua tẩm cung của Hoàng thượng”.

Lục Ly nghe vậy, đôi mắt hạnh mở to hết cỡ, ngạc nhiên hỏi lại: “Nương nương, đưa tới chỗ Hoàng thượng thật ạ?”.

Tôi do dự một lát rồi nói: “Nếu không thì hãy chọn lấy mấy người xinh đẹp nhất để lại hầu hạ ta, những người còn lại thì đưa đến chỗ Hoàng thượng”.

Có lẽ Lục Ly đã hiểu lầm ý tôi nên lập tức thở phào, dừng một lát mới hỏi: “Đưa đến như thế nào? Đầu tiên là đưa ai tới?”.

Tôi suy nghĩ cẩn thận một lúc rồi nói: “Hay là bảo bọn họ bốc thăm?”.

Đám đông lại lặng đi một lúc.

Tôi cảm thấy cách đó rất công bằng, chỉ cần viết một chữ “đi” lên giấy rồi ném ra, ai bắt được thì người ấy sẽ đi trước! Tôi đang mở miệng định nói kỹ hơn thì Lục Ly đã bước lên trước chặn lời, vừa đỡ vừa dìu tôi vào trong điện, chân bước miệng lớn giọng nói: “Nô tì đã hiểu, nương nương vất vả suốt ngày cũng mệt rồi, mau vào nằm nghỉ đi”.

Khi đã vào đến tâm cung bước chân của Lục Ly mới chậm lại, quay sang nhìn tôi với vẻ lo âu: “Tiểu thư, tiểu thư sao vậy?”.

Đúng thế, tôi sao vậy nhỉ? Kể từ sau buổi tối lật bài ngửa với Tề Thịnh xong, tôi phát hiện mình bỗng trở nên rất bất an, dường như mọi việc đang dần dần vượt ra khỏi tầm kiểm soát mà tôi, dù nhận ra rất rõ, lại không thể làm gì được.

Mấy ngày sau, Triệu vương đột ngột tới thăm. Tôi cho tất cả cung nữ lui ra ngoài rồi miêu tả cho Triệu vương tâm trạng gần đây của tôi: “Ta tự dung thấy rất sợ hãi, là loại bất an từ trước đến nay chưa từng có, cảm giác giống như người chưa hề biết bơi đột nhiên rơi xuống dòng nước sâu thăm thẳm, chới với không biết bám vào đâu, chỉ có thể mở to mắt mặc cho nước tràn vào mũi, vào miệng, tiếp đó lặng lẽ chờ đợi, hoặc là chết ngạt, hoặc là chết sặc...”.

Triệu vương ngồi xỏm ngoài hành lang theo thói quen, nhìn tôi đang ngồi trên tràng kỷ, ánh mắt lướt qua cái bụng mỗi ngày một lộ rõ, sau đó nói bằng giọng rất bình tĩnh: “Hoàng hậu, chẳng phải là hoàng tẩu đã biết bơi rồi đó sao?”.

Tôi ghen thờ, cảm thấy lời nói đầy văn vẻ vừa rồi của mình thật phí công, bèn cao giọng gọi người: “Lục Ly, mau đưa Triệu vương tới điện Ưu Lan một chuyến đi”.

Triệu vương vừa nhìn thấy Lục Ly thò đầu từ ngoài vào vội xua tay, luôn miệng xin tha: “Hoàng tẩu, thần đệ biết sai rồi, thần đệ thực sự sai rồi”.

Lục Ly thấy tôi không nói gì lại lui ra ngoài, lúc đó Triệu vương mới thở phào, im lặng một lát rồi nói: “Hoàng tẩu, Hoàng tẩu không hiểu về Tam ca rồi, nhìn thì tưởng huynh ấy vô tình nhưng thực ra lại là người rất trọng tình cảm”.

Tôi bỗng thấy vui, hỏi Triệu vương: “Hoàng thượng trọng tình cảm với ai? Với vương phi của đệ à?”.

Triệu vương bình tĩnh nói, nét mặt không để lộ chút biểu cảm nào: “Hoàng thượng đối với thần đệ cũng rất trọng tình. Lần trước thần đệ đâm sau lưng Hoàng thượng như thế, đến Hoàng tẩu còn không nén được mà đánh thần đệ một trận, nhưng Hoàng thượng lại chẳng làm gì cả, chỉ để cho thần đệ làm một vương gia nhà hạ, không thiếu vinh hoa, phú quý. Nếu là người khác, có khi thần đệ đã phải chết tới mấy lần rồi”.

Tôi cười lạnh lùng: “Triệu vương không thể chết được là vì trong tay của Thái hậu còn nắm giữ di chiếu của Tiên đế, không cho phép Hoàng thượng tàn sát thủ túc. Như thế đệ vẫn nghĩ rằng Hoàng thượng thực sự ghi nhớ tình cảm với đệ sao?”.

Triệu vương ngược mắt lên nhìn tôi, chậm rãi nói: “Với một đế vương thì không thiếu gì cách có thể đường đường chính chính giết một vương gia vô dụng, nhưng Hoàng thượng đã không giết thần đệ”, Triệu vương dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Hoàng tẩu, sở dĩ Hoàng tẩu cảm thấy như rơi xuống nước, là vì dù đó là Hoàng huynh hay Cửu đệ thì Hoàng tẩu cũng không tin, thậm chí ngay cả nhà họ Trương tẩu cũng không thể hoàn toàn tin cậy vào họ. Chính bởi thế Hoàng tẩu mới thấy lo sợ và bất an, mới cảm thấy không biết bầu víu vào đâu. Nếu đã như vậy thì thà cứ buông xuôi, mặc cho nước cuốn, chỉ cần biết bơi, nhất định sẽ có ngày lên được bờ”.

Tôi không thể ngờ một người như Triệu vương lại có thể nói những lời đầy triết lý như vậy, nhất thời ngây ra.

Triệu vương lặng lẽ nhìn tôi trong giây lát, mỉm cười, rồi đứng dậy, hỏi: “Hoàng tẩu, đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa, hãy yên tâm dưỡng thai, sinh ra một công chúa xinh đẹp, như vậy Hoàng huynh chắc chắn sẽ rất thích”.

Nói xong anh ta quay người ra về.

Tôi ngồi ngây ra một lúc mới định thần lại, giận dữ nói với theo Triệu vương: “Đệ mới sinh công chúa, cả nhà đệ đều sinh công chúa!”.

Đã vào tháng Sáu, thời tiết ngày một nóng nực, các thế lực trong triều đình có vẻ cũng không chịu nổi, trở nên nóng nảy hơn. Tề Thịnh định thu hồi binh quyền của nhà họ Trương, nhưng Trương gia lấy cớ tình hình biên cương phía Bắc đang căng thẳng, không chịu buông binh quyền trong tay. Đồng thời, các bộ lạc ở Vân Nam vốn rất thần phục Nam Hạ cũng bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy, đã mấy lần xảy ra xung đột với quân lính của Nam Hạ. Quan trấn giữ Vân Nam là Hạ Lương Thần cũng dâng tấu xin triều đình nghiêm trị phản loạn, nhưng phái “ôn hòa” do Sở vương đứng đầu luôn chủ trương sử dụng biện pháp mềm mỏng để xoa dịu, phản đối việc dùng vũ lực trấn áp.

Giữa lúc triều đình đang căng thẳng như thế, Tề Thịnh đột ngột chuẩn tấu tứ hôn cho Hạ Bình Tắc và Nhị cô nương nhà họ Trương.

Chuyện này vừa công bố, sóng gió lập tức nổi lên.

Hạ Bình Tắc là con trai độc nhất của Hạ Lương Thần, còn Hạ Lương Thần lại là lão tướng được Tề Thịnh coi trọng nhất. Nhà họ rõ ràng là chiến hạm khổng lồ hộ giá cho Tề Thịnh, còn Trương gia chính là một chiếc tàu

lớn khác trong quân, việc kết thân giữa hai gia đình này, không biết rốt cuộc là ai đã ném quả tú cầu về ai?

Tôi nghe được từ “tú cầu” từ miệng Lục Ly mà không khỏi bật cười: “Hình ảnh quả tú cầu ấy dùng thật khéo! Phía sau nó còn buộc một sợi xích sắt nữa, cũng không biết ai sẽ kéo ai đây?”.

Lục Ly cũng cười, nói: “Ở nhà gửi thư đến, nói lễ thành thân của Nhị cô nương sẽ tổ chức vào tháng Tám, lúc ấy không nóng như bây giờ, có lẽ là thời gian đẹp nhất!”.

Tôi nghe mà không khỏi ngạc nhiên, bây giờ đã sắp sang tháng Bảy rồi, thành thân vào tháng Tám thực sự là quá gấp rút.

Lục Ly cũng thấy được vẻ nghi ngại của tôi, thận trọng, nhìn ra ngoài cửa điện một cái rồi ghé sát lại gần, nói: “Chẳng còn cách nào, bụng của Nhị cô nương không thể chờ được nữa...”.

Tôi sửng người, nhìn Lục Ly nhưng không nói được gì.

Dường như Lục Ly sợ tôi không hiểu, lại để tay lên bụng rồi làm động tác so sánh, nói: “To như thế này...”.

Tôi từ từ khép miệng lại, gật đầu tỏ ý đã hiểu, ngẩng lên thấy Lục Ly vẫn đang nhìn chăm chú chờ mình nói, đành tặc lưỡi: “Đúng là một mảnh đất tốt”.

Lục Ly nghe nói vậy thì vẻ mặt trở nên rất lạ, ánh mắt bất giác lướt qua bụng tôi.

Tôi cúi xuống nhìn cái bụng lùm lùm như quả dưa hấu của mình, bỗng dung nhớ đến trận mưa nửa đêm hôm ấy, nhếch môi lên, tự trào: “Đất của

nhà họ Trương đều rất tốt!”.

Chúng tôi đang nói chuyện như vậy thì Tề Thịnh đi từ ngoài vào. Thấy tôi và Lục Ly kê sát bên nhau, rất tự nhiên hỏi: “Đang nói chuyện gì bí mật thế?”.

Kể từ sau đêm “nói chuyện thẳng thắn” với Tề Thịnh ở đình hóng mát đến giờ, Tề Thịnh không giống như mọi khi, mười ngày, nửa tháng cũng không bước chân vào điện của tôi, mà cứ vài ba ngày lại đến chỗ tôi ngồi một lúc. Anh ta cũng không nhắc đến chuyện triều chính, chỉ nói mấy chuyện tầm phào không đầu không đuôi. Đáng tiếc giữa hai chúng tôi vẫn không có tiếng nói chung, vì vậy thường nói được mấy câu thì im lặng.

Tôi cảm thấy nếu hai người ngồi với nhau mà chẳng có lời gì để nói thì thực sự rất khó xử, bèn nhân cơ hội Tề Thịnh ở đây giới thiệu những người đẹp đang tạm thời ở chỗ tôi cho anh ta, để bọn họ thay nhau dâng trà, bê bánh cho Tề Thịnh, tới khi anh ta để mắt tới một người trong số đó thì thôi.

Nhưng bậc đế vương vẫn cứ là đế vương, nói câu gì cũng chỉ đến điểm là dừng, không chịu nói thẳng ra, ví dụ anh ta không bao giờ nói mình để mắt đến ai, chỉ nói: “Bồng Bồng, trà của nàng ngon lắm”.

Hay: “Bồng Bồng, bánh quế hôm nay không tồi”.

Hoặc: “Bồng Bồng, bánh thủy tinh rất tinh xảo”.

Lúc đó tôi lập tức hiểu ngay, bèn lên ra hiệu để Lục Ly chuẩn bị cho người đẹp dâng trà hoặc bê bánh tắm rửa sạch sẽ, chờ đến khi trời tối thì đưa tới tấm cung của Tề Thịnh.

Tề Thịnh không tỏ thái độ gì, cũng không nói rớt cuộc thì bánh quế ngon hay bánh thủy tinh ngon, nhưng bụng dạ của anh ta đúng là rất tốt, những

người đẹp được đưa tới đó chẳng có ai quay trở về.

Có điều, khẩu vị của Tề Thịnh càng ngày càng kén chọn, trà bánh điểm tâm chỗ tôi đã dâng hết lượt mà anh ta vẫn không nói thứ nào ngon. Có lần, tôi không còn cách gì khác, đành hỏi anh ta: “Hoàng thượng, chàng có ăn mì sườn hấp ngó sen không? Để thiếp bảo bọn họ mang lên cho Hoàng thượng một ít?”.

“Mì sườn hấp ngó sen?”, Tề Thịnh há miệng, có vẻ ngạc nhiên.

Tôi gật đầu, e anh ta sẽ phát sợ với tên gọi món ăn đó, vội giải thích: “Tuy rằng hình thù và màu sắc món ăn này không được đẹp lắm nhưng vị thì rất ngon, biết đâu lại hợp với khẩu vị của chàng”.

Tề Thịnh lấy lại tinh thần, xua tay đáp: “Thôi, thôi, gần đây trẫm ăn chay, không muốn ăn các món tanh mặn”.

Sau cùng thì ngay cả hộp nước ở chỗ tôi anh ta cũng không hề động đến, những người đẹp còn lại thế là chẳng có cơ hội đưa đến chỗ anh ta nữa.

Thấy Tề Thịnh, Lục Ly vội quỳ xuống hành lễ rồi lui ra dâng trà.

Tề Thịnh đi về phía tôi, tùy tiện ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh nhưng vẫn không quên chuyện vừa rồi, gặng hỏi: “Nàng đang nói chuyện gì với Lục Ly thế? Sao lại nhắc đến đất nhà họ Trương?”.

Tôi sững người, không biết nên trả lời thế nào. Lục Ly mang trà lên, vừa cười vừa đáp rất tự nhiên: “Nương nương nói mấy thôn trang chỗ Thúy Sơn của nhà họ Trương rất được, định chọn ra hai cái làm của hồi môn cho Nhị cô nương”.

Tề Thịnh nghe vậy liền gật đầu, quay sang nói với tôi: “Thúy Sơn còn rất nhiều thôn trang của hoàng gia, lấy một thôn cho Hạ Bình Tắc cũng được”.

Bất giác tôi tắc lưỡi, thôn trang của hoàng gia to gấp bao nhiêu lần thôn trang của nhà họ Trương. Từ đó có thể thấy tuy chuyện tứ hôn của Hạ Bình Tắc đã khiến Tề Thịnh không vui, nhưng cũng không vì thế mà anh ta mất đi lòng tin của Tề Thịnh.

Tề Thịnh liếc nhìn tôi một cái, lại hỏi: “Có nhớ Trương nhị cô nương không?”.

Tôi biết rõ là mình chẳng có giao tình gì nhiều với Trương nhị cô nương, nếu trả lời là nhớ thì Tề Thịnh sẽ không tin, nhưng vì có mặt Lục Ly nên tôi đành phải giả bộ thờ dài, nói: “Khi thiếp xuất giá, tiểu muội mới chỉ là một cô bé con, thoát cái đã sắp đi lấy chồng rồi, thời gian trôi qua thật nhanh”.

Tề Thịnh nghe vậy, đáp với vẻ nửa cười nửa không: “Bọn họ thành thân xong sẽ tiến cung tạ ơn, đến lúc ấy nàng giữ Nhị cô nương ở lại nói chuyện là được thôi mà”.

Tất nhiên là tôi hiểu hàm ý “nói chuyện” mà Tề Thịnh muốn đề cập tới. Bản thân tôi cũng có ý định đó, đã không tránh được tai mắt của Tề Thịnh, thế thì cứ đường hoàng thừa nhận cho xong. Tôi gật đầu, đáp: “Khó khăn lắm mới có cơ hội gặp mặt, nhất định phải nói chuyện thật lâu rồi”.

Tề Thịnh cười, ngòì thêm một lúc nữa rồi mới ra về.

Lục Ly thu dọn chén trà chưa hề động đến, nói với vẻ lo lắng: “Nương nương, nô tì cảm thấy Hoàng thượng bây giờ khác hẳn trước, mặc dù có vẻ bớt nóng nảy, cũng hay cười hơn, nhưng không hiểu sao nô tì cứ nhìn thấy Hoàng thượng là lại sợ”.

Tôi gật đầu đồng tình, nói với vẻ rất nghiêm túc: “Ừ, chó cắn người thường là chó không sủa”.

Nghe vậy bàn tay của Lục Ly cũng run lên bần bật.

Đến cuối tháng Tám, Trương gia và Hạ gia chính thức liên hôn, do được hoàng đế tác thành nên hôn lễ rất rầm rộ, chỉ riêng của hồi môn của Nhị cô nương thôi cũng đã rất hoành tráng. Nghe nói hồi môn của nàng, đầu này đã vào cửa Hạ gia, đầu kia vẫn còn chưa ra khỏi cửa nhà họ Trương, cảnh này khiến cho bách tính trong thành Thịnh Đô phải tặc lưỡi thốt lên: Hạ gia đâu phải cưới con dâu, đây là chuyển núi vàng về nhà đấy chứ!

Có điều, dù là như vậy, khuôn mặt của người phụ nữ làm chủ gia đình Hạ gia là Lâm thị vẫn cứ dài thọt, dễ chừng dài hơn bình thường tới cả tấc. Ngược lại với khuôn mặt của Nhị cô nương, tuy vẫn có vẻ e thẹn khó tránh khỏi của cô dâu mới, nhưng từ đầu đến cuối vẫn mang nụ cười dịu dàng, dù mẹ chồng đối xử thế nào cũng giữ nguyên dáng vẻ hiền thực.

Sự khác biệt giữa hai người ấy, vừa nhìn đã thấy ngay.

Trong cung của Thái hoàng thái hậu, tôi liếc nhìn Lâm thị và Nhị cô nương đến tạ ơn rồi nghiêng đầu nói thầm với Lục Ly: “Nhị cô nương không đơn giản đâu, người đi trước là đóa hoa ngây thơ, người sau lại là bá vương hoa, đấy mới thực sự là núi cao còn có núi cao hơn!”.

Lục Ly ngẩn ra một lát rồi lại thấp giọng hỏi: “Nếu so với người ở điện Ưu Lan thì sao?”.

Tôi ngẫm nghĩ một lát mới trả lời: “Không thể so sánh được. Dù là loại hoa gì thì Giang thị cũng chỉ là bông hoa đã lìa cành, không đủ để tạo thành mối họa!”.

Lục Ly còn đang định hỏi thêm thì Thái hoàng thái hậu đã đưa mắt về phía tôi, cười rất hiền từ: “Hoàng hậu thân thể đã nặng nề rồi, lại phải ngồi đây lâu như thế thật không ổn, hay là cứ hồi cung trước. Nhị cô nương cũng đi với chị đi, hai chị em tâm sự riêng thì thoải mái hơn, khi nào mẹ con về, ta sẽ sai người đến gọi”.

Tôi thấy hơi ngạc nhiên, để Lục Ly đỡ dậy, cung kính đáp một tiếng: “Vâng”.

Nhị cô nương miệng thì cảm ơn nhưng mắt lại len lén liếc về phía mẹ chồng. Lâm thị thấy vậy, sắc mặt lại càng tối hơn. Thái hậu ngồi bên cười, nói đùa: “Rõ ràng là mẫu hậu muốn nói chuyện với cháu gái, lại mượn cớ là để hai chị em Hoàng hậu tâm sự. Thôi, thần thiết cũng phải nhanh chóng về cung kéo lại làm vương mắt mẫu hậu”.

Tuy nói vậy nhưng Thái hậu vẫn ngồi nguyên tại chỗ.

Thái hoàng thái hậu thì chỉ vào Thái hậu, cười nói với đám đông: “Xem kìa, đã làm đến Thái hậu rồi mà vẫn còn đùa thế, không sợ Hoàng hậu cười cho à”.

Thái hậu che miệng cười, những người trong điện thấy thế cũng vội vã cười phụ họa.

Cuộc chiến nàng dâu và mẹ chồng đã diễn ra ở Trung Quốc cả ngàn năm rồi, tôi tự thấy mình không đủ khả năng để làm hai người ấy hòa bình hóa giải mâu thuẫn, lại sợ nếu sơ ý không chừng còn khiến lửa cháy lan cả sang mình thì hỏng, lập tức mượn câu nói vừa rồi của Thái hoàng thái hậu, xin phép cáo lui. Nhị cô nương có lẽ cũng nhận ra tình thế hiện tại nên chẳng kịp nhìn sang mẹ chồng nữa, vội vã đứng dậy cùng Lục Ly dìu tôi ra khỏi cung với tốc độ nhanh như bị ma đuổi.

Về đến cung Hưng Thánh, Lục Ly lấy cơ pha trà bỏ đi, Nhị cô nương nhìn quanh không thấy ai vội quỳ xuống, dập đầu trước tôi hai cái, miệng nói: “Tinh Tinh cảm tạ đại tỷ đã tác thành”.

Tôi có ý dạy dỗ Nhị cô nương nên không vội bảo cô đứng dậy, chỉ nói: “Những chuyện đã qua tỷ không hỏi nữa, tỷ chỉ dặn muội câu này, nếu nói trượng phu là thể diện của người con gái khi về nhà mẹ đẻ, thì nhà mẹ đẻ sẽ là xương sống của người phụ nữ khi ở nhà chồng. Sở dĩ Hoàng thượng tứ hôn cho muội, không phải vì muội lấy Hạ Bình Tắc mà vì muội là con gái của Trương gia chúng ta! Muội là người thông minh, những chuyện khác ta không nói nhiều nữa”.

Nhị cô nương ngẩn người, sau đó lại dập đầu, trầm giọng nói: “Tinh Tinh hiểu rồi, đa tạ đại tỷ dạy bảo”.

Tôi đưa tay ra hiệu cho cô đứng dậy, nói với cô thêm vài ba câu nữa, sau đó không chờ có người đến gọi đã bảo Lục Ly đưa cô trở lại cung của Thái hoàng thái hậu.

Lục Ly đứng là người nhanh nhẹn, chỉ loáng một cái đã thấy quay lại, đến sát gần tôi với vẻ mặt rất bí hiểm, vừa thì thầm vừa dùng động tác diễn tả: “Lúc nô tì đưa Nhị cô nương tới, mặt của Hạ phu nhân dài thế này này, mắt cũng đỏ hoe, nhìn là biết vừa bị Thái hoàng thái hậu quở trách...”.

Chà! Vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa!

“Ta bảo này Lục Ly, em đừng có cười Hạ phu nhân nữa. Nếu đứa con trai duy nhất của em bị người ta dùng dây trói chặt rồi treo giữa hai chiếc thuyền, thì em lại chẳng muốn đâm đầu xuống sông tự vẫn luôn rồi ấy chứ. Em nghĩ mà xem, nếu hai chiếc thuyền đó luôn thân thiết dàn hàng ngang cùng tiến thì tốt, nhưng nếu một chiếc trở mặt, rút dao chém dây thì Hạ

Bình Tắc ở giữa nhất định sẽ rơi xuống nước, nếu em là mẹ anh ta, em có thể không khóc được sao?”.

Lục Ly suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đáp một cách nghiêm túc: “Khóc chứ, nhất định là sẽ khóc. Có khi đến lúc đó lại không bằng Hạ phu nhân, nô tì khéo còn chẳng nhận ra tại sao phải khóc ấy chứ”.

Thấy Lục Ly chỉ cần chỉ điểm một chút đã nhanh chóng lĩnh hội, tôi thấy vô cùng hài lòng, vừa đưa tay xoa xoa cái bụng tròn của mình, vừa cười nói: “Chính thế, cho nên Hạ phu nhân cũng không dễ dàng gì”.

Hai chúng tôi đang nói chuyện thì Tả Ý từ ngoài chạy vào bẩm báo: “Nương nương, cung Đại Minh gửi tin đến báo, lát nữa Hoàng thượng sẽ tới đây dùng bữa”.

Vừa nghe thế, tôi cảm thấy tức cả ngực, còn Lục Ly thì tươi tỉnh hẳn lên, nhìn tôi một cái xong lại cố nén vẻ mừng rỡ, tốt bụng khuyên: “Nương nương, cho phép nô tì nói câu này, Hoàng thượng đã cúi đầu trước nương rồi, nương nương cũng đừng làm quá. Nếu khiến cho Hoàng thượng thật sự tức giận, người chịu thiệt, chịu khổ chẳng phải chính là nương nương sao?”.

Tôi hiểu ý Lục Ly, lời của cô, nói thẳng ra thì là Tề Thịnh đã nể mặt lắm rồi, tôi đừng có già néo đứt dây.

Tôi ngòì yên lặng một lúc, sau đó quay sang hỏi Lục Ly: “Em có thích áp khuôn mặt nóng bừng của mình vào cái mông lạnh ngắt của người khác không?”.

Lục Ly ngẩn người trước câu hỏi của tôi, bất giác lắc đầu.

Thấy chưa, đến một cung nữ bé nhỏ như Lục Ly cũng không thích, Tề Thịnh đường đường là người đàn ông có quyền hành nhất thiên hạ, chẳng cần động đến một ngón tay thì mỗi ngày cũng có hàng đống người đẹp nhào vào lòng, việc gì anh ta phải để ý đến bộ mặt lạnh lùng của tôi?

“Con người ai cũng có ước vọng, vì thế nên mới cúi mình, ước vọng càng lớn thì cúi càng thấp, hiểu chưa? Ngốc ạ!”.

Lục Ly lắc đầu, mặt vẫn ngơ ngác không hiểu.

Tôi suy nghĩ một lát rồi quyết định thay đổi cách diễn đạt, lấy tay chấm nước trà vẽ lên bàn một mê cung, trong đó chỉ có một cửa vào nhưng có đến mấy cửa ra, chỉ vào mấy cái cửa ra đó, nói: “Người đàn ông này, khi ở trong mê cung thì tỏ ra rất tốt với em nhưng chưa chắc đã muốn đi ra từ cửa ‘tình yêu’, bọn họ hoặc là muốn ra ở cửa ‘quyền thế’, hoặc ‘danh lợi’, thậm chí có người chỉ muốn tìm hiểu cửa ‘kích thích’, em không thể cứ ngốc nghếch ngồi chờ ở một cửa, hiểu chưa?”.

Cách giải thích của tôi quả nhiên quá tốt, lần này thì đến đôi mắt hạnh phúc của Lục Ly cũng trở lên, lắc đầu nói: “Nô tì vẫn chưa hiểu”.

Tôi định giải thích thêm mấy câu, đỡ cho sau này Lục Ly bị đàn ông bán rồi còn sinh con cho người ta nữa, nhưng nhìn vẻ mặt của cô, tôi không nén được tiếng thở dài. Haizz, đàn bà, dù nhìn có linh hoạt đến mấy thì hễ cứ dính vào chuyện tình cảm là đều trở nên hồ đồ.

Thôi bỏ đi, nếu phải mất thêm công sức để mở mang đầu óc cho Lục Ly, chi bằng nghĩ cách kiếm cho cô một người giàu có, tốt tính cho rồi.

Sang tháng Chín, thời tiết dần trở nên mát mẻ, bụng tôi cuối cùng cũng đã dừng không to thêm nữa, chắc sắp đến lúc trái chín rụng cuống rồi. Càng

gần đến ngày lâm bồn cảm giác lo lắng, bất an lúc trước càng mất dần, tôi thấy bình tĩnh lạ thường.

Vì đây là con đầu lòng của Tề Thịnh, tôi lại đang chiếm giữ cái ngôi hoàng hậu nên các bô lão đều rất quan tâm, biên chế của cung Hưng Thánh bỗng chật cứng, các bà mụ thì vượt biên chế một cách nghiêm trọng. Tề Thịnh đã cử hai người đến từ trước, Thái hoàng thái hậu và nhà họ Trương, mỗi nơi cử hai người nữa, sau đó Thái hậu thấy nếu không có hành động gì thì thật mất mặt, lại cử thêm hai bà đỡ đến.

Hay lắm, thế là đủ tám người, vừa vặn lập hai bàn mặt chược.

Tôi nêu ý kiến với Tề Thịnh, nói rằng chỉ cần hai bà đỡ có kinh nghiệm là đủ rồi, cũng đâu phải là bát tiên quá hải mà cứ nhất thiết đủ tám người mới thành tiên được. Chàng sai nhiều người đến như vậy, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì thì biết nghe theo ai?

Tề Thịnh trầm ngâm một lát, đáp: “Hay là gọi thêm hai thái y chuyên về phụ khoa đến chờ ở đây, như thế sẽ yên tâm hơn”.

Tôi thực sự muốn lườm một cái nhưng chợt nghĩ động tác đó rất đàn bà, đành cố nén, đổi thành sầm mặt xuống hỏi Tề Thịnh: “Liệu có cần gọi thêm hai người chuyên nhi khoa nữa đến chờ không?”.

Tề Thịnh trả lời rất nghiêm túc: “Vẫn là nàng chu đáo, thế mà ta lại quên mất điều này”, nói xong anh ta quay đầu sai nội thị phía sau: “Đến Thái y viện hỏi xem ai là người giỏi về nhi khoa nhất”.

Được lắm! Lại có thêm một bàn mặt chược nữa rồi.

Đến giữa tháng Chín, Tề Thịnh lại càng năng đến chỗ tôi hơn, từ chỗ hai ba ngày một lần, bây giờ đã đổi thành một ngày hai lần, sau đó thì ở lại qua

đêm luôn.

Tề Thịnh quan tâm đến tôi như vậy khiến Lục Ly vừa mừng lại vừa lo, lúc thì tươi hơn nói với tôi rằng: “Nương nương, Hoàng thượng thực sự rất coi trọng người và tiểu điện hạ”, lúc thì lại nhân khi không có ai, khẽ ca cẩm với tôi: “Nương nương, Hoàng thượng cứ ở đây thì những thứ nhà chuẩn bị làm sao đem vào được?”.

Nhà họ Trương vì muốn đảm bảo “một lần là có con trai”, sớm đã chuẩn bị sẵn mấy phụ nữ mang bầu cùng sinh vào một thời gian như tôi, chỉ còn đợi thời điểm phù hợp nữa thôi. Có điều bây giờ Tề Thịnh cứ ngủ trong cung của tôi suốt như thế, muốn giờ trò ngay trước mũi anh ta thì thật quá khó.

Tối ngày Hai mươi ba tháng Chín, đúng lúc tôi đang định bảo Lục Ly mang lên cho ít đồ ăn khuya thì bụng bỗng nhiên đau dữ dội. Sau phút hoảng loạn ban đầu, tôi chợt nhận ra một điều: Phen này ông đây thật sự phải sinh con rồi!

Suốt thời gian này Tề Thịnh luôn ở chỗ tôi nhưng đêm nay có tin cấp báo từ vùng Vân Tây, anh ta phải tới cung Đại Minh nghị sự cùng mấy vị trọng thần, trước giờ com tối đã sai người tới báo rằng tối nay không tới, ai ngờ tôi lại sinh đúng vào đêm nay!

Lục Ly sợ tái cả mặt nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh, ghé vào tai tôi, khẽ nói: “Nương nương, nhân lúc Hoàng thượng không có ở đây, hay là cứ bảo người nhà đưa đứa trẻ ấy vào trước? Chúng ta chỉ để các bà đỡ của Trương gia ở lại trong phòng, đến lúc đó dù Hoàng hậu sinh con trai hay con gái thì chỉ cần nói Hoàng hậu sinh đôi là được!”

Mẹ kiếp, nha đầu này cũng chuyên nghiệp thật đấy, tình trạng ông đã thế này rồi mà cô vẫn còn tâm trạng để bày mưu tính kế! Sinh đôi đâu thể tùy

tiện sinh! Bảy, tám bà đỡ không hề sờ thấy song thai, thế mà cô bảo ta sinh đôi, người khác sẽ nghĩ gì?

Thôi được, cứ cho là bọn họ sờ không ra vì chuyên môn kém, không liên quan gì đến ta. Nhưng cô cũng phải nghĩ thực tế một chút, những đứa trẻ sinh đôi sinh ba của người khác to cỡ nào? Những đứa trẻ do ta sinh to cỡ nào? Đứa trẻ cô mang từ ngoài vào to cỡ nào? Cô thử tưởng tượng cảnh ta bế hai đứa trẻ nặng gần chục cân đưa đến trước mặt Tề Thịnh, ta có mặt mũi nào nói chúng là từ bụng ta chui ra?

Cô định coi Tề Thịnh là kẻ ngốc à? Bụng ta lộ lộ ra đây, có phải anh ta không nhìn thấy đâu, anh ta sẽ tin chắc?

Nghĩ vậy tôi bèn lắc đầu, nói: “Thôi đi! Trong cung có tám bà đỡ thế mà em chỉ giữ lại hai người do nhà họ Trương đưa đến, em sợ người ta không biết em định giở trò à?”.

Lục Ly mở to mắt, hỏi lại: “Thế thì phải làm thế nào đây?”.

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi đáp: “Cứ mặc cho số phận, em hãy gọi người dìu ta vào phòng sinh rồi tính”.

Lục Ly gật đầu đồng ý rồi hít một hơi thật dài lấy lại tinh thần, sau đó bỗng nhiên hốt hoảng hét toáng lên: “Người đâu, nương nương sắp sinh rồi, nương nương sắp sinh rồi!”.

Tiếng kêu ấy quả là không đơn giản, nó giống như hắt nước vào chảo dầu sôi, cả cung Hưng Thánh phút chốc nhốn nháo.

Các bà đỡ chạy qua chạy lại loạn hết cả lên, có mấy người đã xắn tay áo chuẩn bị vào cuộc, vây thành một đám đông xung quanh tôi, mỗi người một

câu vô cùng âm ỉ! Mấy cung nữ như bọn Tả Ý bị sai đến mụ mị cả đầu óc, chẳng biết phải nghe theo ai.

Bây giờ thì ông đây đã được biết thế nào là “lắm thầy nhiều ma” rồi! Khó khăn lắm mới chịu được qua cơn đau, tôi chỉ vào các bà đỡ đứng quanh đó mà quát lên: “Câm hết cho ta!”.

Có lẽ các bà đỡ chưa bao giờ gặp phải một sản phụ nào tính tình nóng nảy như tôi nên sợ quá im bật.

Từ xưa tới nay, việc sinh nở của phụ nữ được coi là một việc cực kỳ nguy hiểm, vì thế mới có câu “chửa đẻ cửa mả”, ông càng không muốn trong giờ phút đi qua cái “cửa mả” ấy lại bị người khác len lén đẩy thêm cho một cú đau.

Tôi quay đầu lại nhìn Lục Ly nãy giờ vẫn túc trực bên cạnh, thấy khuôn mặt của cô mặc dù vẫn mang vẻ hoang mang nhưng ánh mắt thì đã điềm tĩnh hơn, bèn khẽ véo vào lòng bàn tay cô, nói: “Chỉ giữ lại ba người, còn lại bảo bọn họ ra ngoài chờ đi”.

Lục Ly hiểu ám thị của tôi, khẽ gật đầu, sau đó ngẩng đầu lên nhìn mấy bà đỡ, làm ra vẻ đang chọn đại lấy ba người trong số họ, nói: “Ba người này ở lại, còn tất cả lui ra ngoài!”.

Những bà đỡ không được chỉ định ở lại đều thở phào, đưa mắt nhìn nhau rồi vội vã cúi đầu đi ra ngoài.

Trong điện bỗng trở nên yên tĩnh, tôi bảo Lục Ly đỡ mình ngồi dậy, đánh giá kỹ những bà đỡ được giữ lại, nói với giọng lạnh lùng: “Ngẩng đầu hết lên!”.

Cả ba người không hẹn mà cùng run lập cập, ngật ngừng ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Trong số ba người ấy có hai người do Tề Thịnh sai đến, đến giờ cũng ở trong cung Hưng Thánh hơn nửa năm rồi, tôi đã biết rõ, người còn lại do Trương gia gửi tới trước đây một thời gian.

Tôi nhìn chăm chăm vào bọn họ, trực tiếp đe dọa: “Ta nói thẳng, nếu mẹ con ta được bình an, đương nhiên ba người sẽ được hưởng vinh hoa phú quý, nhưng nếu ta có chuyện gì thì nhất định sẽ có người trả thù cho ta. Đừng tưởng có người chống lưng thì các ngươi sẽ bình an vô sự. Họ có thể che chở cho các ngươi một lúc, cũng không thể che chở cho các ngươi suốt đời, che chở cho một mình các ngươi nhưng không thể che chở cho cả nhà các ngươi!”.

Vừa nói được một nửa, cả ba người đều vội vàng quỳ sụp xuống, dập đầu liên tiếp rồi run rẩy nói: “Xin nương nương tha mạng, xin nương nương tha mạng”.

Tôi tiếp tục nói hết những lời răn đe ấy trong tiếng dập đầu của ba người. Thấy bọn họ dập đầu rất thật lòng, lại không có ý định dừng lại, sợ họ ngất ra đấy nên tôi đành đưa mắt cho Lục Ly, để cô đóng vai người tốt về bọn họ.

Lục Ly vội nói với ba người ấy: “Ba vị đứng dậy đi, chỉ cần nương nương sinh long tử bình an thì ba người đều là công thần, sau này sẽ không thiếu vinh hoa phú quý đâu”.

Ba người kia lúc này mới sợ sệt ngồi dậy, còn chưa kịp đứng thẳng thì đã nghe Lục Ly nói tiếp: “Như thế mới đúng chứ. Nương nương là người tính tình thẳng thắn nên mới nói rõ với các ma ma như vậy. Các vị đừng sợ, nương nương đối đãi với mọi người luôn rộng lượng, lần trước nha hoàn

chải đầu làm rụng của nương nương rất nhiều tóc, nương nương cũng chỉ sai người đánh cho bốn mươi roi, không...”.

Tôi vội cầu mệnh Lục Ly một cái, ngăn những lời nói tiếp theo của cô.

Nha đầu, rụng mấy sợi tóc mà đánh những bốn mươi roi ư, bốn mươi roi cũng đủ đánh chết một người đàn ông khỏe mạnh rồi! Như thế mà gọi là rộng lượng à? Lục Ly ơi là Lục Ly, ở đâu ra cái kiêu an ủi người khác như thế này?

Quả không ngoài dự liệu, ba bà đỡ kia đầu gối nhũn ra, lại quỳ sụp xuống, sợ tới mức người cứ run lên bần bật.

Thấy cứ tiếp tục thế này cũng không được, tôi đành phải đích thân vỗ về bọn họ: “Thôi được rồi, tất cả đứng lên đi, lúc này có sợ hãi cũng chẳng được gì. Nếu số phận của tất cả đều đã buộc chặt vào nhau rồi thì hãy cùng đồng tâm hiệp lực!”. Nói rồi tôi chỉ vào bà đỡ trông có vẻ nhiều kinh nghiệm nhất, nói: “Ma ma Ngô, ma ma là người đỡ chính, hai người còn lại sẽ giúp việc, nhanh nhen lên!”.

Vừa nói dứt lời thì một cơn đau lại ập đến. Lần này còn dữ dội hơn lần trước, giống như thủy triều mạnh mẽ dâng lên rồi lan ra bốn phía, đau tới mức khiến tôi ngửa người ngã ra sau.

Lục Ly vội giữ chặt lấy tay tôi, cuống quýt kêu lên: “Nương nương, nương nương hãy cố chịu, cố chịu!”.

Mẹ kiếp, cố chịu cái đầu cô, dù có chịu được hay không thì ta cũng phải sinh! Nói những lời vô tác dụng ấy làm gì!

Giây phút then chốt nhất cũng chính là lúc thể hiện bản lĩnh cao siêu của các đồng chí lão làng. Có lẽ bà đỡ Ngô cũng đã nghĩ thông nên lập tức ngồi

dậy, không nói gì mà kéo ngay váy của tôi xuống để kiểm tra, một lát sau nói bằng giọng trầm tĩnh: “Nương nương đừng lo, đó mới chỉ là những cơn đau ban đầu, phải một lúc nữa mới sinh được, nương nương hãy cố giữ sức”.

Nói xong bà quay ra dặn Lục Ly: “Lục Ly cô nương, lát nữa nương nương hết cơn đau này, chúng ta hãy đỡ nương nương xuống để nương nương đi đi lại lại ít vòng, như thế sẽ dễ sinh hơn”.

Hai bà đỡ kia lúc này cũng đã trấn tĩnh lại, hùa theo: “Đúng thế, đúng thế, xuống đi lại ít vòng thì tử cung mới nhanh chóng mở ra được”.

Tôi đau tới mức bắt đầu sờ đầu óc, nếu không phải vì ngại mất thể diện thì tôi đã kêu cha gọi mẹ rồi, còn tâm trí nào mà nghĩ đến chuyện cở tử cung mở hay không mở. Một lát sau cơn đau dịu đi, tôi được mọi người dìu xuống giường, đi đi lại lại trong điện.

Đang nghiên rặng đi đi lại lại như vậy thì nghe thấy Tả Ý bên ngoài mừng rỡ kêu lên: “Nương nương, Thái hậu nương nương tới rồi, Thái hậu nương nương tới rồi!”.

Tôi còn chưa biết trút giận vào đâu, nghe vậy liền đáp với thái độ chẳng lấy gì làm vui vẻ: “Mời Thái hậu vào chính điện ngồi đi!”.

Một lát sau lại nghe tiếng Tả Ý reo lên vui vẻ: “Nương nương, Thái hoàng thái hậu tới! Thái hoàng thái hậu tới!”.

Tôi nghiên rặng, cố nén cơn tức giận, sai: “Cũng mời vào chính điện ngồi nghỉ đi!”.

Ai ngờ chưa được bao lâu, giọng của Tả Ý lại đồng dục vang lên: “Nương nương, Hoàng thượng về rồi, Hoàng thượng về rồi!”.

Mẹ kiếp! Này Tả Ý, người có cần cảm động tới mức ấy không? Cũng chỉ là Tề Thịnh tới chứ gì đâu? Thế mà nghe giọng người, ta cứ tưởng là Ngọc Hoàng đại đế xuống trần không bằng!

Cơn đau đến mỗi lúc một dồn dập, tôi không thể nén được nữa liền quát lên: “Đi đi, đều ra chính điện ngồi cả đi. Chuẩn bị cho họ một chiếc bàn để chơi bài mã điều^[2]!”.

[2] Bài mã điều là một loại bài giấy xuất hiện từ thời Minh, đến thời Thanh biến đổi thành bài mặc hòa.

Lục Ly thấy tôi nổi giận vội khuyên: “Nương nương đừng tức giận, Hoàng thượng và mọi người cũng chỉ là coi trọng nương nương mà thôi, đều vì không yên tâm nên mới tới”.

Bà đỡ Ngô hình như thấy thế vẫn chưa đủ loạn, vội nói xen vào: “Nương nương đừng mở miệng hít khí vào như thế, dễ đau lắm. Nương nương phải như thế này này...”, nói rồi còn làm mẫu cho tôi.

Cứ vật vã như thế suốt một đêm, tôi cũng không nhớ mình đã đi lại trong điện bao nhiêu lâu, lúc nào thì lên giường sinh, giữa chừng phải ăn mấy lần. Đến lúc bên ngoài tang tảng sáng thì cơn đau trở nên dồn dập liên tiếp khiến tôi gần như không biết gì nữa.

Trong cơn mê mê tỉnh tỉnh, hình như Lục Ly ghé vào tai tôi nói: “Nương nương, Hoàng thượng vẫn chờ ở bên ngoài, người đừng nhịn nữa, hãy kêu khóc mấy tiếng để Hoàng thượng thấy sốt ruột”.

Bảo anh ta sốt ruột thì tác dụng quái gì? Liệu có thể bảo anh ta vào đây để thay cho ta được không?

Tôi đau dữ dội, chẳng còn hơi sức nào mà kêu gào nữa, chỉ mong Ti Mệnh Tinh Quân mang hồn vía của tôi đi, dù là ném vào vạc dầu cũng dễ chịu hơn hoàn cảnh hiện tại.

Có ai đó banh miệng tôi ra, không biết đồ thứ gì cay cay chua chua vào.

Lại có ai đó dùng lực vuốt từ trên bụng tôi xuôi xuống nói bằng giọng rất nghiêm trọng: “Mạnh lên! Mạnh lên, theo đà tay của nô tì đây này!”.

Được, ông lấy cả sức lực từ thời còn bú sữa mẹ rặn thật mạnh, lập tức nghe thấy tiếng kêu vui mừng của ma ma Ngô: “Ra rồi! Dầu ra rồi, nương nương lấy hơi rặn tiếp đi, tốt lắm, tốt lắm...”.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy bụng nhẹ bẫng đi, dường như có một thứ gì đó trôi ra khỏi người, cơn đau dữ dội lúc nãy cũng biến mất.

Ngay sau đó, tôi nghe thấy mấy tiếng phát mạnh, rồi theo sau là tiếng khóc của hài nhi, nghe thấy ai đó vui mừng kêu lên: “Là một tiểu công chúa, chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương!”.

Không hiểu sao, trong đầu tôi bất chợt nhớ đến câu nói của Tam Tục đại sư: Lần đầu sinh công chúa, lần hai sinh công chúa, lần tiếp theo sinh liền một lúc hai vị công chúa... Mẹ kiếp! Ông trời ơi, không lẽ ông thật sự muốn chơi tôi?

Tôi cảm thấy trước mắt tối sầm, lập tức không còn biết gì nữa.

Khi tôi tỉnh lại thì bên ngoài đã là bóng đêm, tôi cũng không biết mình đã mê man bao lâu, chỉ cảm thấy toàn thân rã rời, các khớp xương cứng cả lại.

Tề Thịnh đang ngồi bên cạnh giường cầm tay tôi, thấy tôi tỉnh lại bèn ghé sát đến, khẽ hỏi: “Tỉnh rồi à? Cảm thấy dễ chịu hơn chưa?”.

Tôi vẫn cảm thấy đầu có lơ mơ, một lúc sau mới hỏi: “Đứa bé đã được sinh ra rồi à?”.

Tề Thịnh mỉm cười, gật đầu đáp: “Là một tiểu công chúa, trông rất giống nàng”.

Vừa nghe nhắc đến hai từ “công chúa” tôi lập tức tỉnh táo trở lại, thấy Tề Thịnh đang nắm tay mình liền vô thức rút về, thuận miệng lặp lại lời anh ta: “Ồ, công chúa à?”.

Nụ cười trên môi Tề Thịnh hơi cứng lại, im lặng một lát mới nói: “Nhũ mẫu đã mang đi cho bú rồi, để ta sai người bế nó lại cho nàng nhìn nhé?”.

Đúng lúc ấy, Lục Ly từ ngoài bước vào, tay bưng một bát canh còn bốc khói nghi ngút, thấy tôi đã tỉnh cũng rất vui, vội bước tới bên: “Nương nương tỉnh rồi ạ? Có thấy đói không? Nô tì nấu cho nương nương một bát mì gà xé phay đây, nương nương cố ăn lấy một ít đi”.

Tề Thịnh vẫn nhìn tôi chờ câu trả lời, Lục Ly không biết điều đó, lại hỏi xem tôi còn muốn ăn không. Tôi do dự một lát, cuối cùng vẫn phải lựa chọn một trong hai việc ăn và nhìn con: “Ừ, mang vào để ta ăn một chút đã”.

Ánh mắt của Tề Thịnh thoáng hiện lên một tia mát mát nhưng không nói gì, chỉ đứng dậy nhường chỗ cho Lục Ly.

Lục Ly đỡ tôi ngồi dậy, kê sau lưng tôi một chỗ dựa thật dày rồi mới bê bát mì lên bón cho tôi ăn.

Sau khi ăn hết bát mì nóng hôi hổi tôi mới cảm thấy mình đã sống lại.

Lục Ly mang bát đĩa đi, trong điện chỉ còn lại tôi với Tề Thịnh. Anh ta đứng trước giường nhìn tôi trong giât lát rồi đột nhiên hạ giọng, nói: “Nàng không biết khi được tin nàng sinh con gái ta đã vui mừng đến thế nào đâu. Ta nghĩ, như thế chúng ta càng có nhiều thời gian hơn, đây là cơ hội mà ông trời đã cho chúng ta”.

Những câu nói ấy của Tề Thịnh chẳng ra đầu ra đũa gì, nhưng hàm ý của nó vẫn rất dễ hiểu.

Trong lòng tôi rất rõ nhưng chỉ có thể giả vờ mơ hồ ngược mắt lên nhìn anh ta, hỏi: “Hoàng thượng nói gì vậy? Thần thiếp không hiểu”.

Tề Thịnh nghe vậy, khóe môi khẽ nhếch lên thành một nụ cười khổ.

Tôi thực sự cảm thấy rất mệt mỏi, chẳng có hứng thú đấu khẩu với anh ta nên nói thẳng: “Thần thiếp vẫn thấy rất mệt, muốn ngủ một lát, Hoàng thượng cũng nên nghỉ ngơi sớm đi”.

Nói xong tôi tự mình nằm xuống, còn Tề Thịnh đứng im lặng một lát rồi cũng quay người bước đi.

Liên mấy ngày sau, người trong hậu cung lũ lượt kéo tới chúc mừng tôi đã sinh được công chúa.

Tiếp sau đó, các công chúa, quận chúa, vương phi, phu nhân khác ở ngoài cung cũng lũ lượt đến chỗ tôi, đến cả Triệu vương, Sở vương còn đang độc thân cũng sai người mang quà tới chúc mừng.

Cứ như vậy, cung Hưng Thánh ồn ào tấp nập gần nửa tháng trời mới trở lại yên tĩnh như trước. Và lúc này mọi người mới phát hiện ra, trong suốt

những ngày đó, không hề thấy bóng dáng của Hoàng đế Tề Thịnh trong cung của Hoàng hậu.

Những lời đồn trong cung có đủ cả, sau khi trải qua quá trình chỉnh lý, tổng hợp của Lục Ly thì có thể quy về hai loại:

Loại thứ nhất cho rằng, suốt thời gian qua vùng Vân Tây liên tiếp có tin khẩn, vì vậy Tề Thịnh thực sự không thể nào sắp xếp được thời gian để đến hậu cung.

Loại thứ hai thì nói rằng, vì Hoàng hậu sinh công chúa, khiến cho Hoàng đế Tề Thịnh vốn luôn mong mỗi sinh được hoàng tử thất vọng. Vì thế người đã biến sự thất vọng thành sức mạnh, chuyên tâm vào lo việc triều chính, không màng tới nữ sắc.

Lục Ly vừa quán băng nịt bụng cho tôi vừa nói: “Nương nương chớ có nghe những lời nhảm nhí đó, phải nhớ là hôm ấy khi biết tin nương nương sinh công chúa Hoàng thượng đã vô cùng mừng rỡ, lập tức đặt tên ngay cho công chúa. Nô tì chưa bao giờ thấy Hoàng thượng vui như thế! Theo nô tì thì chắc chắn là trong triều rất bận nên Hoàng thượng mới không sắp xếp được thời gian tới thăm nương nương”.

Tề Thịnh có đến thăm hay không tôi không bận tâm, nhưng nghe nói thời gian này Tề Thịnh chuyên tâm lo việc triều chính khiến tôi cũng thấy động lòng. Vì thế, ngẫm nghĩ một lát, tôi sai Lục Ly: “Dù là lý do gì thì việc tâm trạng của Hoàng thượng không vui cũng rất rõ ràng. Em hãy nghĩ cách mượn tay của Thái hoàng thái hậu, lên sắp xếp mấy cung nữ xinh đẹp dụ dỗ tới cung Đại Minh, đến lúc đó sẽ có được niềm vui bất ngờ”.

Lục Ly đang giúp tôi thắt bụng, nghe nói vậy tay siết mạnh một cái khiến tôi đau đến nín thở.

Tôi vội kêu lên: “Khẽ thôi, khẽ thôi! Đây là thất lung của ta chứ không phải cổ của Giang thị đâu!”.

Lục Ly dường như vẫn không để ý đến giọng nói hết hơi của tôi, hỏi: “Nương nương, lần trước chúng ta cũng đã đưa không ít mỹ nhân đến cung Đại Minh rồi, nhưng Hoàng thượng có màng đến ai đâu, bây giờ sao lại muốn đưa người tới đó nữa?”.

Ôi, Lục Ly ơi là Lục Ly, cô chẳng hiểu gì về đàn ông cả!

Trước đây Tề Thịnh không hề động đến những người đẹp ấy là bởi vì họ từ chỗ tôi tới. Để đề phòng tai mắt do tôi cài vào, Tề Thịnh kiên quyết không động đến họ. Nhưng nếu đó là những cung nữ được đưa tới từ chỗ Thái hoàng thái hậu, tất nhiên Tề Thịnh không phải suy nghĩ nhiều như vậy.

Nếu bên cạnh đàn ông có những người đẹp chẳng liên quan gì đến công việc quan trọng, thì ai còn muốn làm phiền đến năm ngón tay của mình cơ chứ!

Huống chi gần đây công việc trong triều bận rộn, ngày nào Tề Thịnh cũng phải phê duyệt vô số tấu chương, không tránh khỏi cảm giác nhàm chán và áp lực, chắc chắn phải tìm cách để giải tỏa bớt.

Lục Ly vẫn mở to mắt chờ câu trả lời của tôi, có điều những tâm sự sâu xa này của đàn ông, tôi thật không có cách nào mở miệng nói cho cô.

Tôi vừa tự mình tháo lỏng bớt đai lưng, vừa cười nói: “Lúc thế này, lúc thế nọ ấy mà, em đừng hỏi nữa, cứ làm theo lời ta là được”.

Lục Ly do dự một lát rồi nói: “Theo nô tì, hình như Hoàng thượng hoàn toàn không thích nương nương hiền thực, chi bằng nương nương thay đổi biện pháp, học theo Giang thị, cũng đòi Hoàng thượng chỉ sủng ái một mình

nương nương, biết đâu Hoàng thượng lại chẳng vì nương nương mà giải tán hậu cung!”.

Tôi thâm mắng: Đừng có mơ! Giang thị vì Tề Thịnh sẵn sàng bỏ nhà bỏ chồng, bất chấp sống chết còn chẳng có được cái cảnh “một đời một kiếp chỉ có mình thiếp”, đến cuối cùng cũng phải chấp nhận cuộc sống mòn mỏi đến già ở điện Ưu Lan, thậm chí để được thế hoàn toàn là dựa vào sự áy náy của Tề Thịnh mà thôi.

Não tôi có làm sao đâu mà lại vứt bỏ cái chức hoàng hậu không làm, đi làm thú cưng sống dựa vào tình cảm của đám đàn ông cơ chứ!

Lục Ly thấy tôi không nói gì lại mở miệng định tiếp tục khuyên nhủ.

Tôi vội ngăn lại, quay sang hỏi cô: “Này, Lục Ly, chúng ta có thể thôi việc suốt ngày tập trung vào ba thước đất xung quanh bọn đàn ông được không? Dù sao cũng là tay chân tin cậy của Hoàng hậu, em nên quan tâm tới triều đình, suy nghĩ về chính sự một chút đi. Thời gian gần đây, vùng Vân Tây thường xuyên gửi tin cấp báo về, không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không biết triều đình có đưa quân đi dẹp loạn hay không? Nếu thực sự phải đánh nhau, chẳng biết sẽ dùng binh lực của nhà họ Hạ ở Vân Tây hay là nhân cơ hội này sai Trương gia chúng ta đem quân xuống phía Nam, nhân đó làm giảm binh quyền của nhà chúng ta? Như vậy thì tình hình biên cương phía Bắc sẽ thế nào? Một khi Tề Thịnh sai Trương gia đem quân xuống phía Bắc sẽ thế nào? Một khi Tề Thịnh sai Trương gia đem quân xuống phía Nam dẹp loạn, đương nhiên binh lực trấn thủ ở phía Bắc sẽ mỏng đi, Bắc Mạc liệu có nhân cơ hội ấy mà tiến quân xuống phía Nam như mấy chục năm trước không? Nếu biên cương phía Bắc bị nguy hiểm thì ai có thể trấn giữ Tịnh Dương? Là Mạc thị ở Dư Châu, Tiết thị ở Thanh Châu hay là Dương gia ở Thái Hưng? Binh lực của Mạc thị và Tiết thị hơi kém một chút, phe Dương Dự thích hợp hơn, có điều Dương Nghiêm con

traì ông ta lại cùng phe với Sở vương, không biết Tề Thịnh có tin tưởng anh ta không?”.

“Từ từ đã!”, Lục Ly vội kêu lên, “Từ từ đã, nương nương, nô tì nghe ù cả tai lên rồi, nương nương nói chậm thôi”.

Tôi khoái chí, cười nói: “Xem đi, đó chẳng qua cũng chỉ là ví dụ mỗi vấn đề nổi loạn ở Vân Tây, mới có mấy chuyện cón con của các võ tướng thôi mà em đã không hiểu được rồi. Nếu lại thêm chuyện quan hệ phức tạp giữa quần thần trong triều thì đầu óc em chắc sẽ phát điên mất!”.

Lục Ly gật đầu công nhận rồi than thở: “Không cần phải thêm nữa đâu, bây giờ đầu óc của nô tì cũng đã đơ đơ rồi. Thì ra chuyện trong triều lại phức tạp như vậy, nô tì cứ cho rằng hậu cung của chúng ta mới là nơi hiểm ác nhất trên thế giới này”.

Tôi lắc đầu: “Một đám đàn bà thì đấu đá được cái gì? Ai có thể ngủ được với Tề Thịnh nhiều hơn hai lần chứ? Nếu không có sự nâng đỡ của cha anh ở bên ngoài thì cũng chỉ là đồ chơi của hoàng gia mà thôi. Nói cho cùng, hậu cung chẳng qua chỉ là hình ảnh thu nhỏ của các thế lực trong triều! Trừ phi Hoàng đế là kẻ ngu ngốc, nhu nhược thì mới có thể khiến cho đàn bà ở hậu cung có cơ hội mượn danh nghĩa nắm một phần hoàng quyền. Nếu không, chỉ dựa vào một người đàn bà trong hậu cung, không có sự nâng đỡ của triều thần bên ngoài, cho dù có đánh bại được ba ngàn người đẹp của hậu cung thì cũng chẳng làm gì được”.

Lục Ly nghe nói vậy càng ngơ ngác, nhìn tôi một hồi lâu sau mới hỏi: “Nương nương, nói như vậy thì chúng ta có còn gì để tranh để đấu nữa đâu? Mặc kệ Giang thị với chả Giang thị, chỉ cần Trương gia vô sự thì ai dám động đến cái ngôi Hoàng hậu của nương nương?”.

Nghe Lục Ly nói vậy, bất giác tôi cảm thấy được an ủi rất nhiều, kêu lên: “Nha đầu, cuối cùng em cũng hiểu ra rồi đây!”.

Lục Ly đón chiếc đai lụa trong tay tôi rồi cẩn thận quấn quanh bụng tôi, một lát sau lại đột ngột hỏi: “Nương nương, nếu chuyện giống như nương nương nói, hậu cung chẳng qua chỉ là hình ảnh thu nhỏ của các thế lực trong triều, nhà mẹ đẻ của những người như Hoàng thị, Trần thị chẳng qua chỉ là những gia đình mức khá, cha của Lý thị cũng chỉ là một tri phủ quèn, thế thì bọn họ làm sao lại đại diện được cho các thế lực trong triều? Theo những gì nương nương nói thì hậu cung phải có con gái các nhà họ Hạ, họ Tiết, họ Dương mới phải!”.

Câu hỏi đó của Lục Ly khiến tôi rất bất ngờ, đồng thời tôi cũng đánh giá Lục Ly cao hơn. Không ngờ cô bé này tuổi còn trẻ mà lại là một học sinh có tư duy tốt như vậy! Nếu cô thực sự thoát khỏi cái vòng tình ái nam nữ thì cũng có thể đào tạo được!

Tôi suy nghĩ một lát, đáp: “Từ đó có thể thấy, Tề Thịnh là người rất mạnh, lúc còn làm thái tử bất đắc dĩ phải nín nhịn, nhưng đến khi đã nắm quyền trong tay thì tuyệt đối không để mình chịu sự chi phối của người khác, càng không cho phép hậu cung của mình trở thành công cụ cân bằng các thế lực của triều đình. Vì vậy, Tề Thịnh thà chấp nhận thận trọng từng bước một trong triều chứ không muốn để cho người của mấy gia tộc lớn vào hậu cung, mượn đó để phân hóa thế lực nhà họ Trương”.

Tôi quay người lại, nhìn Lục Ly, khẽ nói với vẻ trịnh trọng: “Lục Ly, em hãy nhớ, người mà chúng ta phải đấu không phải là đám yến oanh trong cung, mà chính là Tề Thịnh”.

Lục Ly đúng là một cô gái có tố chất, không những không tránh ánh mắt của tôi mà còn ngược lên nhìn thẳng vào tôi, nghiêm túc hỏi: “Thế thì

chúng ta phải dựa vào nhà họ Trương mới đúng, tại sao nương nương lại liên lạc với Sở vương?”.

“Đề tạo ra sự cân bằng!”, tôi khẽ đáp, “Cái giỏi của người làm vua là ở chỗ tạo ra sự cân bằng, cho dù là chúng ta cũng không thể xem Trương gia là cái cột duy nhất để dựa vào được, vì ta đã xuất giá, nói một câu đại nghịch bất đạo thế này, cho dù nhà họ Trương có thể phé truất Tề Thịnh để đăng cơ thì cũng chẳng có ưu đãi gì cho người đã làm Hoàng hậu của Tề gia như ta. Do vậy, nếu chúng ta muốn được sống yên ổn thì chỉ còn một cách là phải tạo được thế cân bằng”.

Lục Ly nghe xong, gật đầu về suy nghĩ.

Tôi đánh giá Lục Ly một lượt, thấy hai năm nay cô đã trở mã, càng ngày càng trở nên trưởng thành, xinh đẹp hơn, đầu mày khóe mắt đều toát lên vẻ quyền rũ.

Đầu tôi bỗng lóe lên một ý nghĩ, bất ngờ hỏi: “Lục Ly, năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?”.

Hình như tâm trí của Lục Ly đang đề ở thuyết “tạo sự cân bằng” nên khi nghe tôi hỏi như vậy thì bất giác giật mình, một lát sau mới trả lời: “Năm nay nô tì mười chín ạ”.

Tôi không khỏi ngạc nhiên, đã mười chín rồi? Ở cô đại thì mười chín đã là gái già rồi, nếu không lấy chồng thì sẽ chết già ở chỗ tôi mất!

Lục Ly bèn hỏi: “Sao nương nương tự nhiên lại hỏi tới chuyện này?”.

Tôi hỏi lại: “Em đã có ý trung nhân chưa?”.

Lục Ly ngây ra một lúc mới hiểu ý của tôi, mặt thoát đỏ bừng vì xấu hổ, cúi đầu vâng vâng gấu áo, nói: “Nương nương!”.

Giọng Lục Ly run rẩy khiến tôi không nén được mà rùng mình một cái: “Rốt cuộc là có hay chưa?”.

Lục Ly liếc tôi một cái thật nhanh rồi nghĩ một đằng nói một nẻo: “Nô tì không lấy chồng đâu, nô tì muốn được hầu hạ nương nương suốt đời!”.

Tôi gật đầu cảm động: “Được, nếu em thực sự muốn cả đời ở bên ta thì ta sẽ cho em toại nguyện!”.

Lục Ly nghe vậy liền hết cả xấu hổ, lập tức đổi cách nói khác: “Nô tì vẫn chưa có ý trung nhân! Mọi chuyện xin nhờ nương nương làm chủ!”.

Tôi khoái chí. Thế mới đúng chứ, trai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng, cô lại không phải đồng tính mà yêu ông đây, sao muốn ở cả đời trong cung được chứ!

Tôi lại hỏi: “Thế em thấy Triệu vương thế nào?”.

Lúc này thì Lục Ly thực sự ngây ra, mắt mở to nhìn tôi hồi lâu, ngập ngừng hỏi lại: “Nương nương nói tới Triệu vương nào cơ?”.

Tôi ngạc nhiên, cái chức Triệu vương này có mấy người cơ chứ?

Lục Ly lại hỏi tiếp: “Là Triệu vương đã lấy Giang thị?”.

Tôi gật đầu: “Đúng thế, chính là người ấy”.

Lúc ấy Lục Ly mới lắc đầu với vẻ rất kiên quyết: “Không được, nô tì không muốn phải chung chồng với Giang thị!”.

Tôi không hiểu sao Lục Ly lại có mối hận thù lớn như vậy với Giang thị. Dù sao Giang thị cũng xem như đã chết, đang ngậy ra ở điện Ưu Lan chờ Tề Thịnh mang đến cho cô ta “một đời một kiếp chỉ có mình thiếp”, chẳng còn liên quan gì đến Triệu vương nữa rồi!

Tôi có ý dùng Lục Ly lôi kéo Triệu vương, vì thế mới dùng lời ngon ngọt khuyên nhủ: “Cho dù Giang thị như thế nào thì Triệu vương phi trước đây cũng đã chết rồi, vĩnh viễn không bao giờ có thể trở lại Triệu vương phủ nữa, có quan hệ gì tới em đâu. Hơn nữa, Triệu vương tuy là lấy vợ lần hai nhưng người ta là vương gia, hình thức cũng rất được. Em mà lấy được Triệu vương thì cũng không thiệt thòi đâu!”.

Lục Ly vẫn lắc đầu: “Nô tì thân phận thấp hèn, thực sự là không xứng với Triệu vương điện hạ!”.

Tôi sợ Lục Ly trong lòng thì thích mà lại làm ra vẻ chối nên thăm dò: “Nếu thế thì thôi vậy, để ta để ý giúp em xem trong triều còn đám nào tốt hơn không”.

Lục Ly cúi đầu không nói gì, chỉ chăm chú vào việc sửa sang lại dung mạo cho tôi.

Thấy Lục Ly thực sự không muốn nên tôi định chấm dứt chuyện này ở đây. Kết hôn mà, hai bên đều phải cam tâm tình nguyện mới được, nếu lại để thành kết thù thì thực tai hại.

Ai ngờ chỉ một lát sau đó, sửa sang xong cho tôi, Lục Ly đột nhiên hỏi khê: “Nương nương, nương nương muốn dùng Triệu vương à?”.

Tôi hơi giật mình nhưng rồi nghĩ nói thật với Lục Ly vẫn hơn, vì thế đáp: “Cũng không thể gọi là dùng, chỉ là muốn chuẩn bị trước một quân cờ. Mọi

việc trên đời không ai có thể lường trước được, chẳng ai có thể nói chính xác rằng cuối cùng ai được ai thua. Vạn nhất Triệu vương thắng, nếu có em ở bên cạnh anh ta thì ta cũng sẽ được nhờ”.

Lục Ly vừa nghe nói sau này Triệu vương cũng có thể trở thành người chiến thắng thì tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, vô thức bĩu môi.

Ôi Lục Ly, cô mau chóng xóa hai chữ “khinh thường” trên trán đi, chớ có coi thường Triệu vương như vậy, cuộc sống này còn phong phú hơn cả tiểu thuyết. Ngộ nhớ Tề Thịnh và Sở vương đấu đá với nhau mà lưỡng bại câu thương, cùng dắt tay nhau đi gặp Phật tổ Như Lai thì biết đâu Triệu vương lại chính là người chiến thắng! Những chuyện như thế trong lịch sử đâu có hiếm!

Lục Ly nhìn sắc mặt tôi, do dự một lát rồi cụp mắt xuống nói: “Nếu nương nương cảm thấy Triệu vương có tác dụng, vậy hãy ban nô tì cho Triệu vương đi. Chỉ cần việc ấy có ích cho nương nương thì dù thế nào nô tì cũng bằng lòng”.

Tuy miệng thì nói vậy nhưng điệu bộ của Lục Ly vẫn rất không vui.

Thấy cô như vậy, tôi đành xua tay: “Thôi, thôi, chuyện này để sau hãy nói”.

Trong noãn các, nhũ mẫu đã cho tiểu công chúa bú xong, gọi Tả Ý đến hỏi xem có muốn bế ra cho tôi nhìn mặt không.

Bất giác tôi thấy hơi do dự.

Với một người mà kiếp trước còn chưa từng làm cha, thoát cái đã thăng thăng lên chức mẹ, nhất thời tôi vẫn rất khó chấp nhận.

Điều đó giống như việc một người quen dùng hệ điều hành XP^[3], thế rồi do không có cách nào, buộc phải chuyển sang dùng hệ điều hành Lion^[4]. Vốn đã loạn cả lên không biết đâu với đâu, thế rồi bỗng có khách hàng nhân lúc bạn không để ý cài đặt cho bạn một chương trình mới, tệ hại nhất là chương trình ấy cứ vừa mở máy là lập tức vận hành, thỉnh thoảng lại nhảy ra để cập nhật phiên bản mới.

[3] Hệ điều hành XP: một trong các hệ điều hành máy tính của Microsoft.

[4] Hệ điều hành Lion: tên một hệ điều hành máy tính của Apple.

Tôi thấy vô cùng khó thích ứng, mỗi lần nhìn thấy đứa bé là tôi lại tự hỏi, rốt cuộc thì tôi là cha hay mẹ của nó đây...

Lục Ly thấy tôi không nói gì, tưởng tôi không vui vì sinh con gái nên vội an ủi: “Nương nương, người ta thường nói đơm hoa rồi mới kết quả, sinh tiểu công chúa rồi thì chẳng lo là không sinh được hoàng tử. Hơn nữa...”.

Tôi thực sự sợ khả năng làm nhảm của Lục Ly, lại càng sợ cô sẽ quàng sang Tề Thịnh, vì thế vội ngắt lời: “Được rồi, bảo bọn họ mang đứa bé lại đây”.

Nghe tôi nói vậy, Lục Ly hơn hớn bảo Tả Ý vào noãn các truyền lời.

Một lát sau, Tả Ý và nhũ mẫu bế đứa bé ra.

Tôi nhìn vào lòng của nhũ mẫu, thấy đứa bé không còn đỏ hồng như mấy hôm trước, các nét trên mặt cũng rõ ràng hơn, trông trắng trẻo, bụ bẫm rất đáng yêu.

Nhũ mẫu nhìn đứa bé, hỏi: “Nương nương có muốn bế công chúa một chút không?”.

Tôi ngẩn người, chưa kịp nói gì thì Lục Ly đã trả lời ngay: “Bé chứ, nương nương thử bế công chúa đi”.

Nhũ mẫu nghe vậy lập tức trao đứa bé vào lòng tôi.

Chuyện đã đến nước này tôi không thể từ chối được, đành đưa hai tay ra đón lấy. Nhũ mẫu rất thuận thục trao đứa bé cho tôi, nhẹ nhàng hướng dẫn: “Tay nương nương không cần phải dùng lực thế đâu, cứ thả lỏng ra là được”.

Tôi đã bao giờ bế một đứa bé như vậy đâu! Tôi có cảm giác như mình đang ôm một cục bột lớn trong lòng, chỗ nào cũng thấy mềm oặt, may mà có lớp tã quần ngoài nên mới có chỗ mà bám tay vào. Nhưng dù là vậy thì cũng chỉ một lát sau tôi đã căng thẳng đến mức mồ hôi túa ra đầm đìa trên trán, cánh tay cũng cứng hẳn lại, không dám động đậy.

Đây đâu phải là bé trẻ con, rõ ràng là đang bế một khối thuốc nổ đấy chứ!

Đã thế, Lục Ly và Tả Ý còn đứng bên làm phiên thêm, người thì nói: “Nương nương! Nương nương nhìn mắt của tiểu công chúa này!”, người thì kêu: “Nương nương thấy không, tiểu công chúa rất giống nương nương. Nương nương nhìn mắt với miệng của công chúa mà xem, giống hệt nương nương”.

Nghe vậy tôi cũng quan sát kỹ các nét trên mặt đứa bé, rõ ràng nó giống Tề Thịnh hơn, sao lại thành giống hệt tôi được? Nói thế, bản sao này so với bản gốc thì phải sai tới cả nghìn dặm chứ chẳng ít! Có điều đứa bé thực sự rất đáng yêu, nhất là khuôn mặt nhỏ nhắn, hồng hào, khiến người khác nhìn thấy chỉ muốn lấy tay véo.

Mấy cung nữ vây xung quanh tôi bàn tán ồn ào. Đúng lúc ấy Tề Thịnh sau nhiều ngày mất dạng đột ngột xuất hiện.

Tôi chưa kịp có phản ứng gì thì đám người Lục Ly đứng quanh đã tản ra, đồng loạt quỳ xuống vái chào Tề Thịnh, sau đó lui hết về phía sau lưng tôi. Đến cả nhũ mẫu cũng lùi về sau một bước, đứng yên cúi đầu xuống.

Ừm, tốt lắm, đều rất hiểu phép tắc, lễ nghĩa. Nhưng sao chẳng ai nhớ ra việc đón đưa bé trong tay tôi nhỉ? Không lẽ để cho ông bế đưa bé trong tay mà hành lễ với Tề Thịnh?

Có lẽ vì cách bế của tôi khiến đứa bé khó chịu nên nó mở miệng máu rồi lập tức khóc tướng lên.

Trong phút chốc tôi sợ hết hồn, suýt nữa thì vứt đứa bé trong tay ra.

Lúc này Tề Thịnh đã đi tới gần, liếc mắt nhìn lên mặt tôi rồi dừng lại trên người đứa bé, chăm chú nhìn nó một lúc, hỏi: “Nó khóc vì cái gì thế?”.

Tôi há miệng ra, thực sự không biết phải trả lời như thế nào, đành cúi đầu xuống hỏi đứa bé trong lòng: “Này, khóc gì thế?”.

Đứa bé lại càng khóc to hơn.

Tôi bất lực, ngẩng đầu lên trả lời Tề Thịnh: “Nó không chịu nói với thiếp, hay là chàng tự hỏi xem?”.

Tề Thịnh không nói gì, chỉ nhìn tôi bằng vẻ mặt rất kỳ lạ.

Nhũ mẫu ở bên có lẽ thấy thật sự không thể cứ tiếp tục đứng nhìn được nữa, bèn bước lại gần, thận trọng nói: “Nương nương hãy đưa tiểu công chúa cho nô tì”.

Nghe vậy tôi thấy nhẹ nhõm hẳn, khối thuốc nổ ôm từ nãy đến giờ cuối cùng đã có thể chuyển cho người khác. Tôi đang định trao đứa bé cho nữ mẫu thì đột nhiên Tề Thịnh nói: “Để ta bế thử một chút!”.

Tôi nhìn Tề Thịnh rồi lại nhìn nữ mẫu, suy nghĩ một lát sau đó quay sang trao đứa bé vào lòng Tề Thịnh. Ông đây đã phải chịu tội cả nửa ngày rồi, bây giờ cũng phải để cho anh ném thử mùi một chút.

Không ngờ, vừa sang lòng của Tề Thịnh đứa bé bỗng nhiên nín khóc, mở to đôi mắt tròn xoe nhìn Tề Thịnh.

Nhìn thấy thế tôi vừa ngạc nhiên lại vừa ghen tỵ, những người khác cũng xúm lại, người thì nói tiểu công chúa hợp với cha, người thì lại nói tiểu công chúa rất giống Hoàng thượng, trông hai cha con như đúc cùng một khuôn.

Ôi, Lục Ly ơi là Lục Ly, vừa rồi cô còn nói là đứa bé ấy giống hệt ta cơ mà? Sao chỉ chớp mắt một cái mà bây giờ nó lại thành giống Tề Thịnh như đúc thế?

Cả đám đông đang xúm lại lấy lòng Tề Thịnh thì nghe tiếng cung nữ ngoài cửa bẩm báo có Hoàng hiền phi, Trần thực phi và Lý chiêu nghi đến thăm Hoàng hậu nương nương và tiểu công chúa, không thấy nói gì đến Tề Thịnh.

Có điều, Tề Thịnh chân trước vừa tới thì chân sau đã thấy bọn họ nổi gót, rốt cuộc bọn họ đến thăm ai thì chẳng cần nói mọi người cũng đều rõ.

Vẻ mặt của Lục Ly có vẻ khó chịu, tôi cũng bất giác thở dài. Cả nửa tháng nay, Tề Thịnh không tới hậu cung, nếu bọn họ không chờ phát cuồng cả lên thì đã không làm như vậy.

Chà, đều là những phụ nữ trẻ đang độ xuân nồng, suốt cả ngày phải sống như góa phụ, nếu không trèo tường hái trộm trái cấm thì cũng thần kinh cả lượt rồi.

Tôi thở dài, sai người mời bọn họ vào.

Tề Thịnh ngẩng lên nhìn tôi.

Đúng lúc ấy tôi cũng đưa mắt về phía Tề Thịnh, suy nghĩ, anh chàng này là người tôi đã đích thân kiểm tra qua, không có tật cũng chẳng có bệnh, khả năng hoàn toàn tốt, ấy thế mà chẳng hiểu sao lại không thích thú với mỹ nhân? Phải biết là từ xưa tới nay, anh hùng đều thích mỹ nhân, có không biết bao nhiêu anh hùng không chết dưới lưỡi gươm của kẻ thù mà lại thất bại trước ả mỹ nhân, càng không kể đến có bao nhiêu hoàng đế đã hy sinh trên chiến trường sắc đẹp...

Tôi thầm nghĩ, Tề Thịnh như vậy, tạm thời không nói đến chuyện anh ta có phải là anh hùng hay không, nhưng nếu chỉ xét trong giới hoàng đế thì có lẽ đã là một bông hoa lạ rồi.

Hoàng hiền phi cùng những người khác ồn ào đi vào, miệng nói đến thăm tiểu công chúa, nhưng lúc đến gần Tề Thịnh thì ánh mắt lại cứ lướt qua lướt lại trên người anh ta.

Hoàng hiền phi là người táo tợn hơn cả, mượn cớ đùa với tiểu công chúa, ép cả bộ ngực của mình lên cánh tay của Tề Thịnh. Tề Thịnh hơi chau mày, lùi về sau một bước rồi quay người trao lại đứa bé vào tay nữ mẫu.

Hoàng hiền phi có vẻ hơi ngượng, mặt đỏ bừng lên, lùi không được mà tiến cũng không xong.

Cảnh tượng ấy khiến tôi mềm lòng, hắng giọng mấy cái, sai nhũ mẫu bé tiểu công chúa vào noãn các rồi bảo Lục Ly bố trí chỗ ngồi, dâng trà mời Tề Thịnh và các mỹ nhân.

Tề Thịnh liếc tôi một cái rồi mượn cớ trong triều có việc, ra về trước.

Tôi cho rằng Tề Thịnh đã về thì chắc mấy vị phi tần này cũng về luôn thôi. Ai ngờ, bọn họ không hề có ý đó, bộ dạng như có điều gì muốn nói, song lại cứ người này nhìn người kia mãi, hồi lâu vẫn chẳng có ai lên tiếng.

Là người giỏi đoán tâm sự của phụ nữ, thấy vậy, tôi liền hỏi: “Mấy người có điều gì muốn nói phải không?”.

Hoàng hiền phi quả nhiên vẫn là người thẳng thắn, cô ta mím môi đứng lên, nói: “Hoàng hậu nương nương, bọn thần thiếp có mấy lời muốn nói, nhưng xin nương nương hãy bảo những người khác lui ra trước đã”.

Tôi vô cùng ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Lục Ly một cái, thấy biểu cảm ngờ ngác của cô, có vẻ cũng không ngờ rằng Hoàng hiền phi lại đưa ra yêu cầu đó.

Nhưng cô ta đã nói như vậy, tôi sao có thể không nể mặt mỹ nhân được, bèn xua tay ra hiệu cho mấy người Lục Ly, Tả Ý lui ra.

Chờ đến lúc trong điện chỉ còn lại một mình tôi với mấy vị phi tần, Hoàng hiền phi nhìn mấy người kia một cái rồi tới quỳ trước mặt tôi. Trần thực phi, Lý chiêu nghi thấy thế cũng lục đục làm theo.

Trừ những dịp lễ tết, còn lại chưa bao giờ mấy vị phi tần lại hành đại lễ với Hoàng hậu tôi thế này. Tôi suýt nữa thì té từ trên ghế xuống vội hỏi bọn họ: “Sao thế? Còn lâu mới tới Tết cơ mà?”.

Bọn Hoàng hiền phi mắt đỏ hoe, nói với giọng buồn bã: “Bọn thần thiếp cầu xin Hoàng hậu nương nương rủ lòng thương, cho phép mấy người bọn thiếp xuất gia tụng kinh cầu phúc cho Thái hoàng thái hậu, Thái hậu, Hoàng thượng và Hoàng hậu”.

Không hiểu định diễn vở gì đây, xin xuất gia tập thể à? Chẳng lẽ có ý bảo Hoàng hậu ta độc chiếm Tề Thịnh?

Nhưng như vậy thật là oan cho ta quá! Ta tới hoàng cung đã gần ba năm nhưng tính đi tính lại, còn bù thêm cho tròn số cũng chỉ mới ngủ với Hoàng thượng hai lần, thật sự không thể cho là nhiều được! Nếu cách xa hơn chút nữa thì đã bằng khoảng cách giữa các lần Thế vận hội luôn rồi còn gì!

Lý chiêu nghi tâm cơ hơn cả, ngẩng đầu lên nhìn tôi một cái rồi lại cúi rạp xuống khóc lóc kể lể: “Nương nương, bọn thần thiếp biết Hoàng hậu là người hiền hậu, rộng lượng, luôn đối xử nhân từ với các phi tần trong cung, chúng thần thiếp cũng vô cùng biết ơn nương nương. Nhưng trong lòng bọn thần thiếp cũng có nỗi khổ riêng, kể từ ngày đang cơ, Hoàng thượng chưa bao giờ tới cung của bọn thiếp. Bọn thiếp nghĩ, nếu đã không được Hoàng thượng để mắt đến thì chi bằng nhường lại vị trí này cho người khác, cũng là để Hoàng thượng tìm người vừa ý vào cung hầu hạ”.

Lý chiêu nghi nói vậy, những người khác cũng lên tiếng phụ họa theo.

Tôi cảm thấy sự việc không dễ giải quyết, chủ quản các bộ phận đã bàn bạc rồi đệ đơn từ chức tập thể thế này, tổng giám đốc hậu cung là tôi đây quả thật vô cùng bị động.

Thế này không được, tôi phải khuyên bọn họ, dù thế nào thì cũng phải làm cho các vị chủ quản này dịu lại đã.

“Đứng dậy cả đi, có chuyện gì cứ từ từ nói, tất cả chúng ta ai cũng có cái khó cả”.

Tôi hết đỡ người này lại diu người khác, mất một lúc lâu mấy người đó mới ngồi lại chỗ cũ.

Những lúc như thế này, hoàn toàn không thể nói đây là lỗi của chủ tịch hội đồng quản trị được, trừ phi tôi muốn đích thân giương cờ, dẫn đầu đoàn quân tạo phản.

Tôi có muốn tạo phản không? Tất nhiên là muốn, nhưng dù vậy cũng không thể đem đám đàn bà này ra đùa được.

Tôi hắng giọng, thay Tề Thịnh khuyên nhủ: “Nỗi ám ức của mọi người ta hiểu, có điều những ngày gần đây Hoàng thượng thực sự rất bận. Kể từ khi Hoàng thượng đăng cơ đến giờ cứ liên tục xảy ra việc này việc khác, nếu không phải biên cương phía bắc có chuyện thì lại là cùng Vân Tây nổi loạn, Hoàng thượng dù có lòng muốn đến chỗ mọi người thì cũng không lấy đâu ra thời gian. Hơn nữa, Hoàng thượng một lòng muốn làm minh quân, vì thế phải hạn chế nữ sắc, không chỉ với mọi người mà cả hậu cung Hoàng thượng cũng ít khi đặt chân tới...”.

Nói mãi nói mãi, tôi cũng chẳng biết phải nói gì nữa.

Là minh quân hay không thì liên quan quái gì tới chuyện ngủ ở hậu cung cơ chứ? Chu Văn Vương có phải là thánh nhân không? Đường Thái Tông có phải là minh quân không? Triều chính của các vị ấy dễ không bận chắc? Nhưng những vị ấy có ngủ ở hậu cung ít đi không? Rồi con cái có đẻ ít đi không? Các hoàng đế trong lịch sử, kể từ thời Hạ, Thương, Chu tới nay, ngoài những trường hợp đặc biệt có bệnh khó nói ra, thử hỏi có mấy vị hoàng đế không yêu mỹ nhân? Tề Thịnh huynh, sao đến lượt huynh thì lại trở thành ngoại lệ như thế?

Mấy vị phi tần không nói gì, chỉ nhìn tôi với vẻ vô cùng bình tĩnh.

Mấy mỹ nhân trước mặt này cũng không phải tử tế gì, biết rõ là ta chẳng được Tề Thịnh yêu thích gì cho cam, các người mò đến nói với ta thì có tác dụng gì? Hơn nữa, ta lại vừa mới sinh, dù thế nào các người cũng phải để cho ta qua hết thời gian ở cũ thì hãy gây chuyện chứ?

Nghĩ đến đây, tôi không thể tỏ ra tử tế được nữa, đành mặt lại, làm ra vẻ nhìn bọn họ một lượt rồi nói: “Tóm lại một câu là: Hoàng thượng bận, không thể lo chu toàn hết mọi chuyện được. Ta hiểu tâm trạng của các người, về phần mình, ta sẽ cố gắng khuyên Hoàng thượng năng đến chỗ các người hơn. Còn mọi người khi về cũng tự mình ngắm lại xem, nếu đã thực sự nhìn rõ hồng trần, muốn xuất gia thật thì ta cũng không ngăn cản”.

Có lẽ không ngờ tôi lại nói mạnh như vậy nên khi tôi nói xong thì toàn bộ các vị phi tần đều sững người.

Trong phút chốc tôi liền hiểu ra. Được lắm, các người cũng đâu phải muốn xuất gia thật, thế mà dám đem điều đó ra uy hiếp ông đây à!

Lập tức tôi nảy ra ý xấu, muốn dọa bọn họ một chút nên dùng thái độ rất nghiêm túc nói: “Các người đều đã quen với cảnh nhung lụa phú quý, nếu phải chuyển tới đền chùa nào điều kiện sống kham khổ nhất định sẽ không quen. Tốt nhất là để ta tâu với Hoàng thượng xây cho các người một chỗ ở nơi phong cảnh hữu tình, mọi người ở cùng nhau cho có bạn có bè”.

Nói xong tôi liền gọi Lục Ly vào, sai cô đi tìm người chọn địa điểm.

Lục Ly cũng rất thông minh, miệng thì vâng vâng dạ dạ nhưng không đi ngay.

Bọn Hoàng hiền phi lập tức nhìn nhau rồi vội đứng dậy, quay sang phân trần với tôi. Ý muốn xuất gia chẳng qua chỉ là suy nghĩ nhất thời trong lúc kích động chứ chưa suy nghĩ kỹ càng, mong tôi cho phép bọn họ về suy nghĩ thêm.

Chuyện gì cũng không nên vượt quá giới hạn, thấy bọn họ như vậy, tôi làm ra vẻ do dự một lát rồi mới nói: “Cũng được, các người cứ suy nghĩ kỹ đi, sau đó chúng ta sẽ cùng bàn bạc xem nên xuất gia như thế nào”.

Ai ngờ, thời gian suy nghĩ của bọn họ kéo dài tận đến cuối năm mà vẫn chẳng thấy hồi âm lại cho tôi. Có điều kể từ sau ngày hôm ấy, Tề Thịnh lại càng chăm chỉ đến chỗ tôi hơn, thường xuyên tranh thủ thời gian rảnh rỗi tới chơi với con gái, có lúc còn đích thân bế nó nữa.

Chương 11: Lựa chọn giữa sự sống và cái chết

Hết Tết Nguyên đán thì tới Tết Nguyên tiêu. Như mọi năm, vào dịp này nhất định sẽ tổ chức tiệc hoàng gia tại điện Diên Xuân.

Khi tôi kể chuyện bọn Hoàng hiền phi muốn xuất gia với Lục Ly, người vốn luôn coi mấy vị phi tần đó chẳng ra gì, đã lập tức tỏ vẻ giận dữ: “Nương nương cũng thật tốt tính, mấy người đó cũng vì thấy nương nương thiện tâm nên mới dám làm những việc kiêu ‘gần chùa gọi bụt bằng anh’ như thế. Nếu muốn xuất gia sao không tự đóng cửa cung mà xuống tóc đi, còn tới chỗ chúng ta nói làm gì!”.

Tả Ý đang tìm quần áo để tôi mặc trong buổi dạ yến, nghe thấy thế lập tức đổ thêm dầu vào lửa: “Đúng thế, đúng thế! Nương nương nhìn Hoàng hiền phi mà xem, cứ mỗi lần nhìn thấy Hoàng thượng là cứ như muốn dính

luôn lên người Hoàng thượng vậy, chẳng qua cũng chỉ là có bộ ngực to hơn người khác hai lạng thịt chứ mấy, sợ người ta không nhìn thấy hay sao mà lúc nào cũng ưỡn ngực ra khoe...”.

Nghe những lời ấy của Tả Ý, tôi bất giác cúi đầu nhìn xuống ngực mình.

Thân hình của Trương thị vốn thanh mảnh, vòng nào ra vòng nấy, nhưng bây giờ, sau khi sinh con xong, bộ ngực trông hoành tráng hơn hẳn, so với ngực của Hoàng hiền phi thì cũng chẳng kém là bao.

Lục Ly ở bên hắng giọng hai tiếng, Tả Ý lập tức khựng lại, quay người nhìn tôi đầy vẻ sợ sệt, hai mắt đã đỏ hoe, bộ dáng như chỉ cần thấy một dấu hiệu nào của tôi là lập tức quỳ xuống xin tha tội ngay ấy.

“Không sao, không sao”, tôi xua tay ra vẻ không để ý đến chuyện đó, “Hoàng thị cũng không sai, có điểm tốt thì phải khoe ra chứ! Các người cũng phải tìm xem có loại thực phẩm bổ sung nào giúp phát triển vòng một mà ăn đi, đàn bà mà, ngực to vẫn là một ưu thế”.

Lục Ly và Tả Ý đưa mắt nhìn nhau.

Nhìn thấy hành động nhỏ ấy của hai người, tôi cho rằng những lời vừa nói của mình đã khai thông cho bọn họ, sau này sẽ ngoan ngoãn làm theo. Chẳng ngờ chỉ một lát sau, Tả Ý chọn từ trong tủ ra cho tôi một chiếc váy cổ thấp, vô cùng phấn chấn nói: “Nương nương, dạ yến đêm nay mặc bộ này nhé, chắc chắn sẽ tôn dáng của nương nương lên rất nhiều!”.

Tôi nhìn chiếc váy đó, nói với vẻ bất đắc dĩ: “Tả Ý, vẫn còn chưa hết tháng Giêng, người định để ta chết cóng đây à?”.

Lục Ly nghe vậy, lập tức chọn ra một cái áo choàng bằng da, cười nói: “Không lo, nương nương choàng thêm cái này, nô tì sẽ đốt lò sưởi cầm tay

của nung nung cho nóng hơn một chút, trên xe cũng sẽ đặt một chiếc lò sưởi”.

Tả Ý bổ sung: “Trong điện Diên Xuân nhất định sẽ có lò sưởi, vào trong đó chỉ có thể thấy nóng chứ không cảm lạnh được đâu”.

Nói xong, Tả Ý và Lục Ly đồng loạt tiến tới định giúp tôi thay đổi, làm tôi sợ đến nỗi lập tức đẩy bọn họ ra.

Thôi ngay đi, nung nung của các người bây giờ là Hoàng hậu, là con cái nhà lành, là quốc mẫu, quốc mẫu đấy!

Thế nào là quốc mẫu có hiệu không? Là phải đoan trang, quý phái! Cái loại quần áo bên trên lò lộ mấy chữ “khêu gọi người khác” thế này mà mặc được à?

Huông chi, lúc ta ngã xuống nước ở Uyên Giang, trên người dù gì cũng đã mặc chiếc áo ướt sũng của Tề Thịnh, trước mặt chỉ có cậu em chồng là Nhà xí huynh thôi, thế mà mặt của Tề Thịnh đã đen như đất nòi rồi! Bây giờ vẫn đang là mùa đông, các người lại bảo ta mặc chiếc áo hở cả nửa bầu ngực trước mặt già trẻ, lớn bé của hoàng thất như thế, Tề Thịnh không ăn tươi nuốt sống ta luôn mới là lạ!

Không được, nhất định không được!

Tôi cực kỳ nghiêm khắc gạt bỏ đề nghị của Lục Ly và Tả Ý, đổi sang bộ lễ phục truyền thống của hoàng hậu. Xong xuôi thì đến cung Đại Minh chờ Tề Thịnh để cùng tới mời Thái hậu, Thái hoàng thái hậu, sau đó cả đoàn mới rầm rộ tới điện Diên Xuân.

Trong điện Diên Xuân quả nhiên âm áp, bọn Hoàng hậu phi trang điểm xinh đẹp rạng rỡ, người nào người nấy ánh mắt lúng liếng đong đưa, như

thể chỉ muốn tóm lấy Tề Thịnh trói chặt lên người mình, hoàn toàn không thấy có vẻ gì là đã “nhìn thấu hồng trần, muốn quy y cửa phật” cả.

Nhà xí huynh và Triệu vương vẫn vậy, người độc thân, người góa vợ, hai người ngồi đối diện với nhau trông thật cân xứng.

Thái hậu lòng nóng như lửa đốt trước câu chuyện đại sự cả đời của Nhà xí huynh, còn Thái hoàng thái hậu lại rất lo nghĩ về chuyện tục huyền của Triệu vương, chỉ có điều cả Nhà xí huynh và Triệu vương đều chẳng hề có động tĩnh gì.

Thái hậu vừa nhắc tới chuyện lấy vợ, Nhà xí huynh lập tức nói rõ việc hôn nhân đại sự không thể cưỡng ép, nhất định phải tìm cô gái mà mình thực sự thích thì mới sống bên nhau cả đời được.

Thái hoàng thái hậu vừa đưa mắt về phía Triệu vương, anh ta liền nâng cốc uống rượu, bày ra bộ dạng vết thương lòng vẫn còn đau đớn khôn nguôi, khiến cho Thái hoàng thái hậu ngay và việc nhắc đến chuyện tục huyền cũng không dám.

Tôi quay sang nhìn Tề Thịnh – con người coi tất cả những người đẹp trong cung như vật vô tri, cả thấy cách đối xử với mỹ nhân của ba anh em nhà này đúng là có chút giống nhau! Tiên đế có thể sinh ra ba người con như vậy quả là một kỳ tích!

Khi yến tiệc tiến hành được một nửa, Triệu vương lại rời khỏi bàn tiệc. Tôi đoán anh ta đi tháo nước, nghĩ một lát rồi cũng đứng dậy mang theo Lục Ly ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa điện, Lục Ly đã vận động chân tay, phấn khởi nói với tôi: “Nương nương yên tâm, năm nay nô tỳ nhất định sẽ không làm hỏng việc của nương nương đâu”.

Tôi đoán Lục Ly đã hiểu sai ý đồ của lãnh đạo, bèn giải thích: “Năm nay chúng ta không đánh Triệu vương nữa”.

Lục Ly ngớ người, mở to đôi mắt rất đỗi trong sáng lên nhìn tôi, hỏi: “Không đánh Triệu vương nữa? Thế thì năm nay chúng ta đánh ai?”.

Tôi vô cùng bất đắc dĩ quay lại nhìn cô: “Không đánh ai cả!”.

Lục Ly có vẻ rất khó chấp nhận đáp án này, cụt hứng đứng ngây ra như bị đả kích nghiêm trọng.

Tôi mỉm cười, dẫn cô đạp tuyết đi về phía sau điện, ngồi xỏm xuống chờ Triệu vương.

Triệu vương ra khỏi nhà xí, vừa nhìn thấy tôi và Lục Ly ngồi hai bên đường, mặt liền biến sắc, vội van xin: “Hoàng tẩu, hoàng tẩu tốt bụng, năm nay không thể đánh được”.

Tôi chợt thấy Triệu vương và Lục Ly thật xứng đôi, đến cả cách tư duy cũng giống y hệt, nếu sau này ở bên nhau thì chắc hẳn sẽ rất hiểu đối phương đây.

Tôi cười, xua tay: “Không đánh, không đánh, hôm nay ta có chuyện nghiêm túc muốn thương lượng”.

Triệu vương nghe vậy, mặt lộ vẻ nghi ngờ, hỏi lại “Hoàng tẩu có chuyện gì muốn sai bảo thần đệ?”.

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, thấy nơi đây không tiện nói chuyện, liền dẫn Triệu vương tới Vọng mai hiên cách đó không xa, rồi sai Lục Ly đứng ngoài cửa canh gác, để tôi và Triệu vương vào trong nói chuyện.

Khi bước lên bậc thang, Triệu vương tỏ ra ngần ngại, cuối cùng cũng đứng hẳn lại, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc thương lượng với tôi: “Hoàng tẩu, hay là cứ để Lục Ly cô nương vào trong, hai chúng ta đứng ngoài nói chuyện, giống như năm ngoái ấy”.

Tôi hiểu Triệu vương muốn tránh dị nghị, ngẫm một lát thấy anh ta nghĩ cũng đúng, vì thế tôi gọi Lục Ly tới, nói: “Em vào trong sưởi ấm đi, để ta và Triệu vương đứng ngoài nói chuyện”.

Lục Ly vô cùng kinh ngạc: “Đề nô tì vào trong? Nương nương như thế liệu có phù hợp không?”.

“Không sao, không sao”, tôi nhìn Triệu vương một cái, cười nói: “Năm ngoái em còn nằm trong đó đánh một giấc cơ mà”.

Triệu vương nghe vậy mặt liền lộ vẻ xấu hổ, hướng về phía Lục Ly hơi cúi người một cái.

Lục Ly do dự một lát nhưng rồi vẫn bước vào trong theo lệnh của tôi, Triệu vương còn vô cùng ân cần bước tới đóng cửa lại cho cô, sau đó mới quay người lại nhìn tôi, hỏi: “Hoàng tẩu định nói chuyện gì với thần đệ?”.

Tôi muốn tìm một chỗ có thể ngồi xuống nói chuyện, nhưng nhìn quanh chẳng thấy nơi nào có thể ngồi được, đành phải ngồi xổm trên bậc thềm giống như năm ngoái.

Thấy tôi như vậy, Triệu vương có vẻ hơi căng thẳng, đặc biệt chọn một chỗ cách cửa hơi xa ngồi xuống, rồi thận trọng nói thẳng với tôi: “Hoàng tẩu, thần đệ đã nhìn thấu sự việc rồi, đang muốn quên hết chuyện cũ để làm lại từ đầu, vì thế thần đệ không muốn nhắc đến bất cứ chuyện gì có liên quan đến Giang thị nữa”.

Nghe vậy tôi bất giác ngậy người ra một lúc rồi chợt nhớ đến chuyện năm ngoái đã so sánh Giang thị với con bọ hung.

Triệu vương vẫn nhìn tôi với vẻ cảnh giác.

Tôi mỉm cười: “Hôm nay chúng ta không nói tới con bọ hung nữa...”, nhìn thấy Triệu vương thở phào một cái, rồi tiếp tục nói: “Chúng ta nói chuyện về viên phân nhé”.

Vẻ mặt của Triệu vương liền trở nên vô cùng bất đắc dĩ.

Tôi hỏi với vẻ như tình cờ: “Từ nhỏ đệ đã có tình cảm rất tốt với Hoàng thượng rồi phải không?”.

Triệu vương có lẽ hơi bất ngờ khi thấy tôi hỏi như vậy, nên hơi ngậy người ra, suy nghĩ hồi lâu mới đáp: “Mẫu phi của thần đệ qua đời từ rất sớm, thần đệ lớn lên ở cung của hoàng hậu Tĩnh Hiền, vì thế Hoàng thượng đối xử với thần đệ thân thiết hơn những anh em khác”.

Tôi vừa nghe vừa gật đầu, hoàng hậu Tĩnh Hiền mà Triệu vương nhắc đến chính là mẹ đẻ của Tề Thịnh, cũng chính là vợ cả Chu thị của Tiên đế. Chu thị từ thái tử phi lên ngôi hoàng hậu chưa được mấy ngày thì qua đời, tiên đế giả bộ đau buồn được ít ngày thì lấy có hậu cung không thể một ngày không có chủ, phong cho ái phi Tống thị - Thái hậu bây giờ, mẹ ruột của Nhà xí huỳnh – lên ngôi hoàng hậu.

Nghe nói, hỏi hoàng hậu Tĩnh Hiền còn sống, Tiên đế đối xử với Tề Thịnh cũng rất tốt, chỉ sau khi hoàng hậu Tĩnh Hiền qua đời Tiên đế mới dần dần xa lánh Tề Thịnh. Thêm vào đó, Tề Thịnh cũng lớn dần, uy tín trong quân ngày một tăng cao, sự xa lánh của Tiên đế dần chuyển thành đố kỵ.

Đúng là đã có mẹ kế thì sẽ có bố dượng.

Tôi không có ý muốn hóng hót chuyện tình, chuyện nhà, chuyện thiên hạ của đời trước, tôi chỉ muốn biết vì sao Tề Thịnh lại có vẻ xa lánh mỹ nhân như vậy nhưng lại không tiện hỏi ra miệng, chẳng lẽ lại trực tiếp hỏi Triệu vương: “Này, anh có biết vì sao anh trai anh rõ ràng là một hoàng đế, có trong tay cả hậu cung ba ngàn giai lệ mà lại lựa chọn cuộc sống khổ hạnh như người tu hành thế không?”

Tôi cứ suy đi nghĩ lại, cảm thấy có lẽ nói kiểu bóng gió xa xôi vẫn hơn, vì thế quay sang nhìn Triệu vương, hỏi: “Hoàng thượng... có phải trước đây đã gặp phải cú sốc gì không?”.

Triệu vương nhìn tôi kinh ngạc.

Tôi đành phải giải thích: “Ví dụ như... gặp phải cú sốc với phụ nữ?”.

Vẻ mặt của Triệu vương càng ngạc nhiên hơn.

Chẳng còn cách nào khác, với những người thế này chỉ có thể nói thẳng vào vấn đề. Vì thế, tôi tặc lưỡi, bắt đầu dĩ nói: “Ta cảm thấy hình như Hoàng thượng không thích nữ nhân lắm thì phải. Ta đã kiểm tra sổ ghi chép, kể từ mùa xuân năm ngoái đến nay, Hoàng thượng chưa từng lâm hạnh bất cứ mỹ nhân nào trong hậu cung”.

Có lẽ cách nói của tôi hơi quá thẳng thắn nên Triệu vương không khỏi sững sốt, hồi lâu sau mới lắp bắp: “Chưa từng lâm hạnh?”.

“Vẫn luôn ngủ ở cung Đại Minh, đến cả cung của những người như Hoàng thị cũng không tới bao giờ...”, tôi bỏ lửng câu, nhún vai, lắc đầu.

Triệu vương không tin, cứ hỏi lại tôi: “Không lẽ cũng không cho gọi bất cứ ai tới cung Đại Minh?”.

Tôi vẫn bất đắc dĩ lắc đầu như trước.

Triệu vương có vẻ trầm tĩnh hơn, trầm ngâm một lát rồi nói với giọng đau thương: “Hoàng thượng vốn dĩ là người rất chung tình”.

Tôi chắc có lẽ anh ta lại nhớ đến Giang thị nên không khỏi thấy áy náy, đành định lên tiếng an ủi thì Triệu vương đã ngẩng đầu lên, nhìn tôi nói: “Đàn ông Tề gia của thân đệ là như vậy, luôn giữ mình trong sạch, chí tình chí nghĩa”.

Luôn giữ mình trong sạch? Anh nói thế thì Tiên đế chết trên người mỹ nhân còn mặt mũi nào nhìn đời?

Triệu vương lặng lẽ nhìn tôi, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Tôi cũng lặng lẽ nhìn anh ta, rất muốn rút giày đập vào khuôn mặt đối diện.

Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm chế bản thân, nói với anh ta: “Hoàng thượng có là người chung tình hay không ta không quan tâm, chỉ có điều mấy vị phi tần cứ đến chỗ ta ca thán khiến ta rất khó xử. Nếu Hoàng thượng không có ám ảnh nào về phụ nữ, liệu hiền đệ có thể khuyên Hoàng thượng mấy câu, nói Hoàng thượng thỉnh thoảng tới xoa dịu những phi tần ở hậu cung một chút. Dù thế nào thì họ cũng đều là người mà Hoàng thượng lấy về, không thể để người ta phí hoài tuổi xuân như vậy được”.

Vẻ mặt của Triệu vương vô cùng ngạc nhiên, một lát sau anh ta nói: “Hoàng thượng có lẽ bận thật đấy. Phía Vân Tây không yên ổn, biên cương phía bắc cũng hết chuyện này đến chuyện khác, trong triều không ít việc

khiến người phải bận tâm. Làm Hoàng thượng thật sự chẳng dễ dàng gì, sao còn tâm trạng nào mà tới hậu cung nữa”.

Tôi ngẫm nghĩ một lát, hỏi: “Tình hình trong triều thực sự căng thẳng tới vậy sao?”.

Triệu vương gật đầu, đáp: “Mặc dù thần đệ nhàn rỗi, nhưng cũng có quan hệ khá tốt với mấy vị tướng lĩnh trong quân. Nghe bọn họ nói việc dẹp loạn ở Vân Tây là chuyện ngày một ngày hai, Hoàng thượng đã lệnh cho chuẩn bị lương thảo, ngày sau đó sẽ huy động binh mã thôi”.

Tôi cũng đoán được Tề Thịnh sẽ đánh Vân Tây, nhưng không ngờ anh ta lại hành động nhanh như vậy, hơn nữa phía nhà họ Trương cũng chưa nghe tin tức gì về việc điều binh, bây giờ nghe Triệu vương nói vậy, tôi không khỏi cảm thấy ngạc nhiên: “Nhưng huy động binh mã như thế nào? Ai sẽ tới dẹp loạn ở Vân Tây”.

Triệu vương nhìn tôi, đáp: “Qua ý tứ của Hoàng thượng thì có vẻ người muốn nhân dịp này thu hồi toàn bộ vùng Vân Tây về, phế bỏ danh phận thuộc địa của nó, phân thành các châu, quận mới. Như thế, nếu chỉ dựa vào chút binh lực trong tay Hạ Lương Thần thì không đủ, nhất định phải điều thêm quân từ nơi khác tới. Thủ vệ quân ở kinh thành thì đương nhiên không thể điều động, do đó chỉ có thể điều quân từ Giang Bắc mà thôi”.

Quả nhiên là định nhân cơ hội này làm giảm binh quyền của nhà họ Trương sao? Bất giác tôi thấy căng thẳng, mắt nhìn chăm chăm vào Triệu vương, chờ anh ta nói tiếp. Ai ngờ, thẳng cha này chỉ mỉm cười điềm tĩnh rồi nói: “Còn cụ thể sẽ điều quân từ đâu thì thần đệ cũng không biết”.

Mẹ nhà anh! Nếu anh không biết này giờ nói nhiều thế làm gì? Không phải anh định làm ông đây tò mò đến chết đấy chứ? Ông đây không thèm nài nỉ anh đâu! Ông không tin mình không thể nghe ngóng ra được!

Tôi đứng lên, không nói gì, quay người đi thẳng.

Dọc đường, tôi cảm thấy có điều gì đó lạ nhưng lại không biết là gì, mãi cho tới khi ngồi vào chỗ, tôi mới chợt nhớ ra. Chết thật, sao tôi lại có thể bỏ quên Lục Ly ở Vọng Mai hiên được nhỉ!

Phản ứng đầu tiên của tôi là đứng dậy quay lại tìm Lục Ly, nhưng vừa mới nhồm dậy thì chợt nhớ bên cạnh còn có Tề Thịnh đang ngồi. Tôi đưa mắt liếc sang, quả nhiên anh chàng này cũng đang nhìn tôi.

Thế là tôi lại phải đặt mông xuống, bụng nghĩ thầm, Lục Ly dù sao cũng là người lớn, lại là người thân cận của Hoàng hậu, trong cung chắc chẳng ai dám động đến cô đâu.

Nghĩ vậy tôi có phần yên tâm hơn, rồi cố tình xem như không biết Tề Thịnh đang nhìn mình, ra vẻ rót đầy cốc rượu, đưa lên môi nhấp một ngụm.

Ánh mắt của Tề Thịnh chỉ dừng trên người tôi một lát, sau đó lại quay sang nói chuyện phiếm với Thái hoàng thái hậu.

Bất giác tôi thở phào một cái, trái tim treo lơ lửng này giờ cũng được thả xuống, cảm thấy cứ nhấm nháp từng ngụm như thế này thì đàn bà quá nên quyết định dốc cả cốc rượu vào miệng. Còn chưa kịp nuốt xuống thì đã thấy Lục Ly cúi đầu từ phía ngoài mò vào, bộ dạng như ăn trộm.

Tôi thấy rất lạ, chờ đến khi cô tới quỳ sau lưng mình liền lập tức lên tiếng hỏi: “Sao thế?”.

Mặt của Lục Ly đỏ bừng lên, lấp bắp một hồi mới thốt ra được mấy chữ: “Nương nương, nô tì, Triệu vương, nô tì...”.

Tôi lấy làm lạ, đưa mắt nhìn vào chỗ của Triệu vương, thấy chỗ ngồi trống không, anh ta vẫn chưa trở lại. Tôi quay lại nhìn Lục Ly, đột nhiên hoảng sợ. Hồng rồi, Vọng mai hiên là nơi vắng vẻ, không lẽ đã vô tình tạo cơ hội cho tên Triệu vương kia “hạ thủ” rồi?

Đúng lúc tôi đang vừa tức tôi vừa hối hận thì nghe thấy Lục Ly lấp bắp tiếp: “Nô tì, nô tì đã đánh Triệu vương...”.

Cơn thịnh nộ của tôi còn chưa kịp phát ra, trong nháy mắt lại dội ngược vào, khiến tôi nhất thời ghen hờn.

Mẹ kiếp, dù Triệu vương không có quyền có thế gì thì cũng là một vương gia! Anh ta là em trai của Tề Thịnh, là cháu ruột của Thái hoàng thái hậu đây!

Năm ngoái tôi có thể đánh anh ta, vì ba anh em anh ta suýt nữa thì đã hại chết tôi ở Uyển Giang. Tề gia bọn họ áy náy, cho dù là anh ta hay Tề Thịnh thì cũng đều thấy không phải với tôi. Vì thế, tôi có ra tay cũng không sao, nhưng anh ta là người cô có thể đánh được chắc, Lục Ly?

Lục Ly thận trọng đưa mắt quan sát vẻ mặt của tôi, chột dạ ấp úng kể: “Nô tì đợi ở bên trong một lúc lâu nên thấy buồn ngủ, mắt cứ díp tịt lại, lúc mở mắt ra thì thấy trước mắt là một người, lúc đó sợ quá, chưa kịp nghĩ gì đã ra tay...”.

Nghe Lục Ly nói vậy, tôi chắc Triệu vương cũng không phải hoàn toàn vô tội, lại nhìn vẻ tội nghiệp của Lục Ly, đành an ủi cô mấy câu: “Thôi, đánh thì cũng đã đánh rồi, dù sao cũng không phải là lần đầu, chỉ cần không đánh vào mặt là được... À, em không đánh vào mặt anh ta đấy chứ?”.

Lục Ly không nói gì, chỉ chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn tôi, vừa có ý hối lỗi vừa sợ hãi.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Lục Ly một lát rồi quay sang nhìn vào chỗ ngồi vẫn còn trống của Triệu vương, đột nhiên tỉnh ngộ, chỉ tiếc không thể nhét bà cô này vào bao gửi về cho nhà họ Trương ngay lập tức! Chết tiệt, bữa tiệc vừa mới được một nửa thì Triệu vương đã biến mất tăm, không biết Tề Thịnh sẽ nghĩ thế nào đây?

Nhờ Thái hoàng thái hậu hỏi một câu: “Triệu vương đâu?” thì biết làm thế nào, hả? Cô bảo ta phải làm thế nào đây?

Đang nghĩ vậy thì Thái hoàng thái hậu hỏi với vẻ ngạc nhiên: “Ồ, Triệu vương đâu nhỉ? Sao ra ngoài một lúc lâu rồi mà chưa thấy quay trở lại thế?”.

Tôi bất giác run lên bần bật.

Ánh mắt của Tề Thịnh chuyển từ chỗ ngồi trống không của Triệu vương sang tôi với vẻ dò hỏi.

Tôi nghĩ, nếu chuyện này để cho Lục Ly chịu trách nhiệm thì cô chỉ có một con đường chết, trong hoàn cảnh hiện tại chắc chỉ mình tôi mới gánh được tội thay cô. Tôi nuốt khan mấy cái, lắp bắp hết như Lục Ly lúc nãy: “Thiếp đã... đánh Triệu vương”.

Đôi mắt vốn hẹp dài của Tề Thịnh bỗng trở nên to gấp đôi, sau khi lặng lẽ nhìn tôi một lúc lâu thì quay sang mỉm cười với Thái hoàng thái hậu: “Có lẽ Ngũ đệ uống nhiều quá nên đã tìm nơi nào nghỉ rồi, để trẫm sai người đi xem sao”, nói xong liền sai nội thị phía sau: “Đi xem thế nào, nếu Triệu vương say quá thì hãy dìu vào noãn các nghỉ một lát, chớ để Triệu vương bị lạnh”.

Vừa nói xong thì một tiểu nội thị bước vào bạ̉m báo, Triệu vương say quá nên đã tìm nơi nghỉ, đợi khi nào đỡ hơn sẽ đến tạ tội với Thái hoàng thái hậu, Thái hậu, Hoàng thượng và Hoàng hậu.

Khi tiểu nội thị nói tới hai từ Hoàng hậu còn đưa mắt nhìn tôi một cái, khiến tôi cứ giật mình thon thót.

Tề Thịnh liền cười, nói: “Trẫm đã nói rồi, Ngũ đệ uống nhiều, không biết đã trốn vào đâu ngủ rồi, Hoàng tổ mẫu không cần phải lo cho Ngũ đệ đâu”.

Có lẽ Thái hoàng thái hậu hiểu nhầm là Triệu vương vẫn đau lòng về chuyện tình cảm nên mới mượn rượu giải sầu, vì thế nghe những lời này lại càng có vẻ lo lắng hơn, miệng khẽ lẩm bạ̉m: “Một thanh niên tử tế như vậy, thế mà bị con hồ ly tinh hủy hoại đến mức ấy, đúng là đáng hận!”, nói xong lại nhìn Tề Thịnh một cái.

Tề Thịnh làm như không nghe thấy, quay sang hỏi tôi: “Uy nghi vẫn khỏe chứ?”.

Tôi gật đầu vô cùng phối hợp: “Khỏe, rất khỏe, đã biết lấy rồi”.

Tề Thịnh tỏ thái độ ngạc nhiên, nhướn mày hỏi tôi: “Đã biết lấy rồi ư?”.

Mẹ kiếp, anh có cần giả vờ kinh ngạc hơn tí nữa không? Lần trước anh tới còn chơi với nó như đùa cún con, bắt con bé lấy đến mấy lần, anh đã quên rồi sao?

Thấy bộ dạng vô cùng trông chờ câu trả lời của Tề Thịnh, tôi đành khoác lên mặt vẻ hạnh phúc, gật đầu: “Lấy được rồi, một lúc có thể lấy liền mấy cái cơ”.

Có lẽ hiếm khi thấy Hoàng thượng và Hoàng hậu nói chuyện vui vẻ như vậy nên các câu chuyện cả công khai lẫn riêng tư đều ngừng lại, sự chú ý chuyển nhất loạt về phía chúng tôi.

Trước con mắt của đám đông, tôi và Tề Thịnh không khỏi cảm thấy hơi ngượng, chẳng ai bảo ai đều cầm cốc lên để che giấu tâm trạng, nhưng khi cầm cốc lên rồi mới thấy nếu ai uống chén của người này thì có vẻ không thích hợp lắm, nên lại phải ra vẻ mời nhau rồi mới có thể một hơi uống cạn rượu trong cốc.

Thái hoàng thái hậu thấy thế thì rất vui, chỉ vào hai chúng tôi rồi cười nói với đám đông: “Thành Tổ đã từng nói, phụ nữ không nên lúc nào cũng mang điệu bộ yếu ớt, mỏng manh, đôi lúc phải có chút ít sự mạnh mẽ của đàn ông mới hay, và cũng chỉ có những người phụ nữ như thế mới có thể cùng chồng vượt qua phong ba bão táp, dang rộng đôi cánh vượt lên chín tầng mây. Theo những gì ta thấy cho đến bây giờ, Hoàng hậu đúng là càng ngày càng có phong thái giống lời của Thành Tổ, không chỉ đối nhân xử thế ngày một độ lượng, ngay cả cách uống rượu cũng hào sảng không kém gì đàn ông, thật giống với một đấng trượng phu thực sự”.

Nghe câu này, ngụm rượu vẫn còn chưa kịp nuốt xuống đã suýt nữa thì phun ra ngoài, tôi phải cố gắng lắm mới kìm lại được, nhưng rượu lại vào khí quản nên lập tức ho sặc sụa, chảy cả nước mắt nước mũi.

Tề Thịnh quay lại nhìn tôi với ánh mắt phức tạp.

Tôi xoa tay về phía anh ta, ý nói mình không sao, nhưng chưa xoa được mấy cái thì đã buộc phải thu ngay về để bịt miệng, ngăn cơn ho tiếp theo.

Lục Ly từ phía sau thấy vậy vội chạy lên đám lưng cho tôi, nhưng vừa đám được hai cái thì Tề Thịnh đã làm thay.

Tề Thịnh vừa khẽ đấm lưng cho tôi, vừa cười với Thái hoàng thái hậu: “Hoàng tổ mẫu đừng khen Bồng Bồng, cô ấy không quen nghe đâu ạ”.

Nụ cười trên môi Thái hoàng thái hậu càng nở rộng, bà chỉ vào tôi và Tề Thịnh cười nói mấy câu rồi bảo mệt, muốn hồi cung nghỉ ngơi. Thái hoàng thái hậu đã nói vậy, Thái hậu cũng không tiện ngồi lại nên cũng đứng lên theo.

Mọi người thấy thế bèn đứng dậy cung kính tiễn hai người, Tề Thịnh còn nắm tay tôi dẫn đầu đám đông tiễn Thái hoàng thái hậu và Thái hậu.

Bữa tiệc đến đây cũng coi như kết thúc. Có điều, tận đến khi tàn tiệc vẫn chẳng thấy Triệu vương quay lại.

Tôi đoán lần này chắc anh ta phải ngủ tới cả mấy ngày thì mới có thể dậy gặp mọi người.

Từ điện Diên Xuân ra, tôi và Tề Thịnh cùng đường một đoạn, tôi lặng lẽ đi sau Tề Thịnh chừng ba bước, chỉ mong anh ta coi như không nhìn thấy tôi, tuyệt đối đừng hỏi vì có gì mà đang yên đang lành lại đi đánh Triệu vương, hay hỏi tôi sao lại uống rượu một cách thoải mái như vậy...

Hai câu hỏi đó đều rất khó trả lời, nhưng nếu bắt buộc phải chọn một trong hai để trả lời thì tôi hy vọng anh ta sẽ hỏi, vì sao tôi lại đánh một con người đen đui như Triệu vương.

Nhưng đáng tiếc là anh ta không nói gì.

Tôi cứ ủ rũ đi theo anh ta như vậy, nhưng đi mãi, đi mãi, tôi chợt nhận ra có điều gì khác thường.

Không ổn rồi, đây là đường về cung Hưng Thánh, lẽ ra Tề Thịnh phải đi hướng khác chứ! Kể từ sau khi tôi sinh con, Tề Thịnh chưa bao giờ nghỉ đêm lại chỗ của tôi cả.

Không lẽ đêm nay anh ta lại muốn ngủ ở chỗ của tôi?

Ý nghĩ đó vừa mới le lói trong đầu tôi đã không tìm được mà rùng mình. Mẹ kiếp, chắc không phải định chơi trò “đêm động phòng” một năm một lần đấy chứ? Năm ngoái anh ở chỗ của ông đây nửa đêm, ông đã phải vác cái bụng to già nửa năm. Năm nay anh mà ngủ đến nửa đêm, chẳng lẽ ông đây lại phải vác cái bụng to thêm hơn nửa năm nữa?

Đi trước tôi mấy bước, thân hình Tề Thịnh vẫn vươn thẳng, bước đi vững chãi.

Tôi bước từng bước như ăn trộm, trong lòng vô cùng bất an, thỉnh thoảng lại quay lại đưa mắt nhìn Lục Ly ở phía sau, hy vọng cô có thể tiến lên giải thoát tôi khỏi tình cảnh này.

Lục Ly dường như cũng đã nhận ra vấn đề nên có ý bước lên trước, nhưng khi ánh mắt dừng lại trên người Tề Thịnh thì lập tức lùi lại, cúi đầu làm con rùa rụt cổ.

Tôi đã biết là không thể nói nghĩa khí với đàn bà mà! Mẹ kiếp, dưng khi lúc cô đánh Triệu vương đi đâu mất cả rồi? Ông đây đã phải gánh tội thay cô, thế mà cô không thể cho mượn một viên gạch để ông lót chân được sao?

Chúng tôi cứ lặng lẽ đi như vậy cho đến lúc về tới cung Hưng Thánh, bước vào trong điện, Tề Thịnh vẫn tỏ ra bình thường, sai người hầu giúp mình thay áo rồi ngồi xuống chiếc đệm bên cạnh, ngẩng đầu nhìn tôi, nói với vẻ bình thản: “Bồng Bồng, nàng lại đây, trăm có điều này muốn hỏi nàng”.

Tôi thầm kêu: Hồng rồi, quả nhiên là sợ chuyện gì chuyện đó tới, chỉ không biết anh ta sẽ hỏi chuyện gì. Hơn nữa, tôi vẫn còn chưa kịp thay lễ phục, người anh em, anh có vẻ nôn nóng quá rồi đấy!

Các cung nữ, nội thị trong điện đều rất có tố chất nghề nghiệp, nghe Tề Thịnh nói vậy lập tức cúi đầu, không cần ai nhắc đã lạng lẽ lui ra. Cuối cùng chỉ còn lại một mình Lục Ly, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng nhìn tôi, biết rõ phải lui ra mà không dám, cứ loanh quanh mãi ở cửa.

Thấy điệu bộ Lục Ly như vậy, tôi cảm thấy trong lòng dễ chịu đôi chút. Nha đầu này xem như cũng có chút lương tâm, không uổng công lần này tôi đã giơ đầu chịu báng thay cô. Tôi đang định đưa mắt ra hiệu cho cô lui ra thì bất ngờ tôi thấy nét mặt cô trở nên tràn đầy quyết tâm, không đợi tôi kịp phản ứng đã nhào tới trước chân của Tề Thịnh, liên tiếp dập đầu: “Hoàng thượng, nô tì đáng tội chết, nô tì đáng tội chết, chính nô tì đã đánh Triệu vương điện hạ bị thương. Nô tì lười biếng, không cẩn thận nên đã ngủ quên ở Vọng Mai hiên, khi nô tì tỉnh dậy thì thấy Triệu vương trước mặt, nô tì, nô tì...”.

Nói đến đây Lục Ly không nói tiếp được nữa, cô phải cắn răng một lát mới nói tiếp: “Nô tì nghĩ rằng Triệu vương định bôn cọt nô tì nên đã cào lên mặt Triệu vương điện hạ”.

Nghe đến đây, bất giác tôi đưa mắt nhìn bàn tay của Lục Ly, mười ngón tay được sơn màu, thon nhỏ nhưng đầu móng thì vừa dài vừa mảnh. Bị bàn tay này cào lên mặt thì mười ngày, nửa tháng sau cũng đừng nghĩ tới chuyện ra ngoài gặp ai.

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy rất thông cảm với Triệu vương đen đui.

Lục Ly nói xong, phủ phục xuống đất, người run lên.

Tề Thịnh im lặng một hồi rồi ngẩng lên nhìn tôi.

Tôi nghĩ, lý do đánh Triệu vương đã được Lục Ly nói rõ rồi, vậy chuyện còn lại là muốn hỏi tôi vì sao Lục Ly lại có cơ hội đánh Triệu vương.

Trước tiên, tôi bình thản bảo Lục Ly đang phủ phục trên nền nhà khóc lóc lui ra, tiếp đó ngồi xuống trước mặt Tề Thịnh, suy nghĩ một chút rồi nói: “Là thiếp đưa Lục Ly đi tìm Triệu vương, thiếp có một số chuyện muốn hỏi Triệu vương nên đã đứng nói chuyện với Triệu vương bên ngoài Vọng Mai hiên. Sau đó thì thiếp rời đi, lại quên mất không gọi Lục Ly. Có lẽ Lục Ly đã ngủ quên trong đó”.

Tề Thịnh chậm rãi gật đầu rồi hỏi tôi: “Nàng tìm gặp Ngũ đệ để hỏi chuyện gì?”.

Tôi tặc lưỡi, quyết định nói thật: “Hỏi xem vì sao chàng lại không hảo nữ sắc. Thiếp nghĩ, trước đây quan hệ giữa hai người rất tốt, vì thế có thể Triệu vương sẽ biết rõ nguyên nhân”.

Có lẽ Tề Thịnh không ngờ tôi lại thẳng thắn như vậy, sững ra một lúc mới tiếp tục hỏi tôi, vẻ bình thản: “Nàng cảm thấy trẫm không hảo nữ sắc?”.

Trung thành với nguyên tắc “thực sự cầu thị”, tôi gật đầu, bình tĩnh đáp: “Gần như hoàn toàn không thân cận với bất cứ người đàn bà nào, như thế không giống đàn ông, hoặc nói cách khác là không giống với một người đàn ông bình thường”.

Tề Thịnh nghe nói vậy, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười châm biếm, hỏi lại: “Thế thì Bồng Bồng nói xem, như thế nào mới là một người đàn ông bình thường?”.

Mặc dù cảm thấy câu hỏi này của Tề Thịnh có phần kỳ quặc, nhưng tôi vẫn trả lời rất nghiêm chỉnh: “Những người đàn ông có nguyên tắc về vấn đề này không ít, nhưng số người làm được như Liễu Hạ Huệ^[1] thì lại vô cùng hiếm. Đàn ông không giống đàn bà, suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện tình ái, vừa muốn độc quyền về tình cảm lại vừa muốn độc chiếm về thể xác. Bản tính của đàn ông là háo sắc, là ban phát tình yêu rộng rãi, giống như con đực càng khỏe mạnh thì lại càng muốn chiếm hữu thật nhiều con mái, không cần biết tốt xấu thế nào. Đó là một kiểu bản năng, một bản năng về thể xác, là sự kích động của sinh lý, không thay đổi theo tình cảm của con người”.

[1] Liễu Hạ Huệ (720 TCN – 621 TCN) là một chính nhân quân tử nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc. Có lần ông dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, thấy một người phụ nữ đến trú chân. Thời tiết ban đêm càng ngày càng lạnh, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo của mình ra khoác cho người phụ nữ ấy, lại ôm cô ấy để sưởi ấm, thế nhưng trong lòng ông vẫn thanh tịnh không chút tà tâm.

Điều này giống như việc nửa đêm đang say ngủ, bỗng thấy trong chăn có thêm một người đẹp trần trụi và nóng bỏng, chỉ cần bạn là đàn ông, cho dù bạn sừng sốt hay sung sướng thì cậu nhỏ của bạn cũng sẽ ngóc đầu dậy đã rồi có gì thì nói sau.

Tề Thịnh im lặng nghe với vẻ rất chăm chú.

Tôi càng nói càng cảm thấy kiên thức của mình thật rộng, bất giác dừng cảm hẳn lên, càng nói càng thuận miệng: “Ví dụ: Thiếp có thể rất yêu một cô gái nhưng không bắt buộc phải giữ mình vì cô ấy, trừ phi cô ấy có yêu cầu mãnh liệt là nếu thiếp không giữ mình thì sẽ mất cô ấy. Đến lúc đó có thể thiếp sẽ do dự, sẽ kiểm chế bản năng của mình. Cũng có nghĩa là, khi có sự trói buộc của đạo đức thì con người bắt buộc phải chế ngự bản năng của mình, giữ gìn trinh tiết đối với người bạn đời duy nhất. Nhưng nếu không có sự trói buộc ấy, đàn ông từ xưa tới nay có bao giờ sợ có nhiều phụ nữ vây quanh mình? Đàn ông mà, phải...”.

Nói đến đây, bỗng nhiên tôi dừng lại.

Nụ cười thoảng nhẹ vẫn còn trên môi nhưng không biết từ lúc nào, ánh mắt của Tề Thịnh đã trở nên lạnh lùng, sắc nhọn như hàng ngàn mũi dao hướng thẳng vào tôi, hỏi với giọng nửa đùa nửa thật: “Xem ra Bồng Bồng rất hiểu đàn ông đấy nhỉ? Chuyện này càng khiến trẫm thấy tò mò với quá khứ của nàng, muốn biết rốt cuộc nàng là người thế nào”.

Tôi nhất thời ghen hợm, trong bụng thâm nghĩ, nếu lúc này tôi vẫn cứ kiên quyết nói mình là thần tiên chuyên thế thì không biết anh ta sẽ phản ứng như thế nào nhỉ? Vẫn tin như trước, hay là trực tiếp tiễn tôi về trời Tây, giúp tôi sớm ngày vinh quy tiên giới?

Không đoán được suy nghĩ của Tề Thịnh, tôi cũng chẳng dám mở miệng.

Khóe môi của Tề Thịnh giật giật, tiếp tục hỏi với thái độ rất bình tĩnh: “Hoặc hỏi thế này, trước khi trở thành Thái tử phi của trẫm, thì Bồng Bồng là nữ tử... hay là một đấng nam nhi?”

Tề Thịnh thông thả nhả từng chữ nhưng phải một lúc sau tôi mới hiểu được trọng tâm của câu hỏi đó, trong đầu lập tức vang lên một tiếng nổ.

Tề Thịnh lặng lẽ nhìn tôi, đôi mắt đen vẫn lặng như nước hồ đêm đông, tuy gọn sóng lăn tăn nhưng vẫn đem theo cái lạnh buốt giá đặc trưng, trong đáy mắt sâu thẳm còn thấp thoáng tia sát ý.

Một Tề Thịnh như thế này, đã lâu lắm rồi tôi chưa gặp.

Đầu óc tôi trở nên trống rỗng, đột nhiên nhớ tới lời của một vị tiên bối giang hồ. Ông nói, khi nào không biết nói cái gì thì hãy cười lên, cười thật

to, thật sáng khoái, cười cho tới khi nào đối phương choáng váng thì mọi chuyện sẽ trở nên dễ đối phó hơn.

Tôi mở miệng, định cười nhưng không thể cười được, chỉ có thể ngớ ngẩn hỏi Tề Thịnh: “Ý của chàng là gì?”.

Tề Thịnh nhếch môi lên, cười rất khế, hỏi ngược lại tôi: “Nàng nói thử xem? Bồng Bồng”.

Nếu tôi nói ra mà anh ta chịu tin tôi là một phụ nữ thì mọi chuyện đều đơn giản, nếu như đã xác định tôi chắc chắn là đàn ông rồi... thế thì chẳng cần phải nói làm gì nữa.

Vào thời khắc quan trọng, đầu óc tôi cuối cùng cũng có thể vận động linh hoạt hơn. Tôi cố gắng thể hiện tất cả các loại tình cảm như đau buồn, uất hận, không cam tâm,... qua ánh mắt. Nhưng dù tôi cố gắng cả nửa ngày vẫn không biết cách làm thế nào để cơ mặt giữ nguyên, chỉ sử dụng mỗi ánh mắt mà thể hiện được trạng thái tinh thần phức tạp ấy.

Chẳng còn cách nào, tôi đành giả bộ nhắm mắt buồn bã, một hồi lâu sau mới cất giọng khàn khàn hỏi Tề Thịnh: “Chàng hỏi thiếp, trước khi trở thành Thái tử phi, thiếp là nam hay nữ phải không”.

Tề Thịnh im lặng một lát rồi mới khế “ừ” một tiếng.

Tôi hít một hơi thật sâu, lặng lẽ nhìn anh ta một lúc rồi mới nói: “Chàng tò mò thiếp từ lâu tới, tò mò muốn biết trước đây thiếp là người như thế nào, thậm chí còn cố đoán trước đây thiếp là nam hay nữ. Nhưng chàng lại không hề hỏi thiếp Trương thị trước đây là người đã đi đâu, nàng ấy không có chút địa vị nào trong trái tim chàng, chết rồi thì thôi, dù trong bụng nàng ấy có mang đứa con của chàng thì cũng thế, có đúng không?”.

Thân hình Tề Thịnh cứng đờ, môi hơi mím lại nhìn tôi.

Nhìn biểu hiện của anh ta, tôi cảm thấy hơi yên lòng, quay người đi đi lại lại trong điện, quyết định tiếp tục “biên” tiếp phần sau.

“Bây giờ chàng đã hỏi thiếp như thế thì thiếp cũng xin nói thật với chàng”, tôi dừng lại, quay người, lạnh lùng nhìn anh ta: “Đúng thế, trước đây thiếp luôn nói dối chàng, thiếp không phải là thần tiên gì. Kể từ lúc thiếp bắt đầu nhớ được, thiếp đã là một cô hồn, bị trôi trên hồ Thái Dịch, nhìn Trương thị vùng vẫy trong nước, nhìn thấy nàng ấy dốc hết sức chìa tay về phía chàng, nhìn chàng không chút do dự bơi về phía Giang thị...”.

Tề Thịnh ngồi thẳng đơ, không nhúc nhích nhìn tôi, ánh mắt tối tăm.

Tôi cười, nói tiếp: “Lúc đó rõ ràng là thiếp đang tự do trên mặt hồ nhưng cái người đang dần dần chìm xuống ấy dường như cũng chính là thiếp. Đó là cảm giác tuyệt vọng, một cảm giác tuyệt vọng như tất cả vạn vật trời đất không còn nữa. Tiếp sau đó, khi mà thiếp cuối cùng cũng được giải thoát thì lại còn có người nói với thiếp rằng, mệnh của Trương thị kiếp này rất nặng, không thể chết như thế được, người ấy còn bảo thiếp nhanh chóng quay về”.

Tôi cố tình nói thật chậm, thỉnh thoảng lại dừng là một lúc. Đến khi nghe tôi nói xong, Tề Thịnh từ từ nhắm mắt lại.

“Thiếp không muốn, rõ ràng là thiếp đã chết một lần, thế thì sao thiếp lại phải làm nàng ấy? Thiếp không chịu đi, người ấy cũng không chịu để thiếp siêu thoát, nói là nhìn nhiều rồi thì suy nghĩ thoáng hơn. Chỉ ba ngày thôi, nhưng dài như ba kiếp, thiếp đã nhìn khắp tam giới, trải qua vui buồn chia cách, cuối cùng vẫn trở về với thân xác của Trương thị”.

Tôi dừng lại, quay đầu về phía Tề Thịnh, đợi đến khi anh ta mở mắt ra nhìn mình mới chậm rãi nói tiếp: “Chàng đoán đi đoán lại, nhưng chưa bao giờ ngờ rằng thiếp thực ra chính là Trương thị, là cô nàng Trương thị ngang ngược ngày trước. Chàng cảm thấy nàng ấy thay đổi quá nhiều, nhưng lại không biết rằng Trương thị đã bước tới ngõ cụt, chẳng có con đường nào để đi, chỉ còn có thể nhảy sang một con đường khác, giả làm một con người khác hoàn toàn”.

Một hồi lâu sau Tề Thịnh vẫn không nói gì.

Tôi nghĩ, dù là “biên” thì cũng không nên thái quá, lỡ cuối cùng không nghĩ ra được kết thúc nào viên mãn thì ít nhất cũng có thể nhét thêm người ngoài hành tinh vào để giải thích, ăn theo trường phái khoa học viễn tưởng cũng phải là ý kiến tồi.

Tôi nghĩ một lát, quyết định dùng cách khơi gợi tình cảm để kết thúc câu chuyện đau khổ về một nữ phụ độc ác chuyển kiếp thành nữ chính này, liền ngược mắt nhìn Tề Thịnh, nói bằng giọng của người đã nhìn thấu phàm trần: “Con người Trương Bồng Bồng thực ra không hề thay đổi, thứ thay đổi chỉ là trái tim mà thôi. Không yêu thì không ghen tuông, không yêu thì không đau buồn, không yêu thì không phiền não”.

Nếu ít phút trước mắt của Tề Thịnh là hồ nước long lanh, thì lúc này nó đã biến thành một hồ chết: tối đen, không hề có một tia sáng nào phản chiếu trong đó. Đôi mắt ấy cứ lặng lẽ nhìn tôi, nhìn đến mức sau lưng tôi nổi cả gai ốc.

Trong điện yên lặng tới mức dường như có thể nghe được cả hơi thở nặng nhọc của Tề Thịnh, tiếng tim tôi đập dồn dập và cả tiếng nén cháy cách đó không xa.

Hai chúng tôi cứ giữ nguyên như vậy, rồi Tề Thịnh đột nhiên mở miệng nói: “Ý nàng muốn nói, người mà ta có lỗi nhất chính là Trương thị, đúng không?”.

Tuy là câu hỏi nhưng lại mang ngữ khí khẳng định, hoàn toàn không cần tôi trả lời.

Tôi đang do dự xem nên trả lời Tề Thịnh thế nào thì bỗng thấy anh ta khẽ cười, nụ cười nhẹ nhàng thoáng qua như thể vừa được nghe một câu chuyện thú vị.

Giống! Mẹ kiếp, quá giống! Lúc này, tôi mới đột nhiên ý thức được rằng Tề Thịnh và Nhà xí huynh là hai anh em, trong người họ chảy cùng một dòng máu, sao trước đây tôi lại coi bọn họ thuộc hai giống khác nhau được nhỉ?!

Khóe môi Tề Thịnh khẽ giật giật, anh ta nói rất bình tĩnh: “Cứ cho là ta phải có trách nhiệm với Trương thị, ta có lỗi với nàng ấy đi, nhưng thế thì liên quan gì đến nàng? Nàng không phải là Trương thị, cho dù câu chuyện nàng kể có gây xúc động lòng người thế nào đi chăng nữa thì nàng cũng không phải nàng ấy. Ta quen với Trương thị mười mấy năm, không lẽ ta không nhận được ra nàng ấy?”.

Lời của anh ta khiến tôi sững người, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất: Nếu sau này tôi coi Tề Thịnh là đầu đất thì tôi sẽ là Đầu Đất viết hoa!

Tề Thịnh nheo mắt nhìn tôi, từ tốn hỏi: “Nàng vẫn chưa trả lời câu hỏi vừa rồi của ta, rốt cuộc nàng là nam hay nữ?”.

Lần đầu tiên tôi không có lời nào để đáp lại, chỉ có thể im lặng nhìn anh ta.

Tề Thịnh cũng lặng lẽ nhìn tôi một lúc lâu, đáy mắt lướt qua vô số cảm xúc. Cuối cùng anh ta mỉm cười, đứng dậy, có vẻ định ra về.

Nhưng tôi biết, anh ta bỏ đi như vậy xem như khẳng định kiếp trước tôi là nam, cũng tức là thứ đang đợi tôi phía trước chỉ có thể là cái chết mà thôi.

Tôi không sợ chết, tôi chỉ sợ không được chết tử tế thôi!

Nhất thời tôi chỉ muốn chạy ngay tới giữ anh ta lại, cầu anh ta một câu: “Một đêm vợ chồng, nghìn năm ân nghĩa. Nể tình chúng ta dù sao cũng xem như có hai đêm, xin hãy cho thiếp chết một cách thoải mái”.

Nghĩ vậy, bàn tay tôi bất giác tóm lấy tay áo đang rời đi của Tề Thịnh.

Tề Thịnh tạm thời dừng bước, quay lại nhìn tôi, ánh mắt lạnh lùng, hỏi: “Nàng là nam hay nữ?”.

Tôi không dám nói ra từ “nam” nhưng lại cũng không cam tâm thốt chữ “nữ”, chỉ có thể im lặng.

Tề Thịnh nhếch môi, nhắc tay kia lên gỡ các ngón tay tôi đang giữ chặt áo của anh ta, giống như lúc ở Uyển Giang, tôi cũng đã gỡ dần những ngón tay của anh ta.

Bàn tay tôi lại càng nắm chặt, không biết giọng đã khàn từ lúc nào, cất tiếng hỏi: “Chàng muốn giết thiếp à?”.

Tề Thịnh nghe vậy thì khựng lại, quay nhìn tôi, nụ cười trên môi mang vẻ châm biếm, đáp bằng giọng nhẹ nhàng: “Hoàng hậu, trăm không giết nàng đâu, trăm sẽ để nàng tiếp tục làm Hoàng hậu, để nàng ở lại trong cung, suốt đời làm Hoàng hậu của trăm”.

Nếu có thể được ăn ngon mặc đẹp thì sống suốt đời như thế cũng tốt. Nghĩ vậy, bàn tay của tôi cũng lỏng dần, thuận thế buông áo của Tề Thịnh ra.

Quai hàm của Tề Thịnh nghiến chặt, anh ta nói qua kẽ răng: “Trẫm sẽ để cho Hoàng hậu được biết cảm giác thế nào là sống không bằng chết”.

Mẹ kiếp, thù hận giữa hai chúng ta lớn đến thế sao?

Tôi lại vội vàng túm lấy tay áo của Tề Thịnh, nài nỉ: “Làm việc gì cũng không nên quá tuyệt tình, chàng tha cho thiếp một lần, hoặc ít nhất cũng cho thiếp một cái chết tử tế”.

Tề Thịnh trừng mắt nhìn tôi, dần từng tiếng: “Tha cho nàng một lần?”.

Tôi gật đầu: “Tha cho thiếp một lần!”.

Tề Thịnh nhìn tôi chăm chăm một lúc, đột nhiên cười lớn.

Tiếng cười ấy làm kinh động cả những người ở ngoài, Lục Ly và Tả Ý hốt hải chạy vào, vừa đặt chân vào điện liền bị Tề Thịnh quát: “Cút ra ngoài!”.

Hai cô bé sững người trong giây lát, Tả Ý phản ứng nhanh hơn, vội vàng kéo Lục Ly lùi ra ngoài.

Sắc mặt của Tề Thịnh xám xịt, anh ta cúi đầu xuống hỏi tôi: “Ta tha cho nàng, thế thì ai sẽ tha cho ta?”.

Thấy anh ta có vẻ chẳng thèm nói lý, tôi cuống lên: “Mẹ nó, ai gây chuyện với chàng thì chàng đi mà tính sổ với người ấy, chàng trả thù thiếp

thì được gì chứ?”.

Sợi gân xanh bên thái dương của Tề Thịnh giật giật, anh ta trở tay túm lấy cổ tay tôi, kéo sát vào người mình rồi mới hỏi bằng giọng dữ dằn: “Nói, rốt cuộc nàng là nam hay nữ?”.

Mặc dù tôi tức giận nhưng trong lòng dù sao vẫn còn khát vọng cầu sinh, liền dứt khoát dùng hai tay giật tung vạt áo trước ngực, găm lên: “Chàng hãy nói xem thiếp là nam hay nữ? Chàng hãy tự nhìn xem rốt cuộc thiếp là nam hay nữ? Đầu óc chàng có vấn đề hay sao mà lại hỏi thiếp như thế! Ngủ cũng ngủ rồi, con cũng sinh rồi, chàng nói xem, thiếp là nam hay nữ?!”.

Tôi cứ gào lên như thế, rồi không biết tại sao lại thấy đau buồn, bỗng nhiên rất muốn khóc.

Mặc cho tôi gào, Tề Thịnh bất ngờ túm hai tay tôi đưa về phía sau, kéo tôi ép sát trước mặt anh ta, gằn giọng: “Nói mau, nàng là nam hay nữ?”.

Khác biệt nam nữ lúc này chính là khoảng cách giữa sự sống và cái chết!

Trong lòng tôi hiểu rất rõ, nhưng chữ “nữ” vẫn không sao thoát ra khỏi miệng được, dường như nếu nói ra chữ đó thì tất cả những gì của hai mươi năm trước đều bị xóa sạch kể từ đó tôi chỉ có thể là Trương thị, trước đây là Thái tử phi Trương thị, hiện giờ là Hoàng hậu Trương thị! Là một phụ nữ, là một nữ nhân trong hậu cung, là một người đàn bà phải sống phụ thuộc vào Tề Thịnh như bao chị em khác, là một Trương thị đến cả tên khai sinh cũng sẽ không lưu lại!

Trước đây, tôi chưa bao giờ thấy việc khom lưng cúi đầu vì mạng sống có gì khó khăn, thậm chí ngay cả khi tỉnh lại, phát hiện bản thân đã biến thành Trương thị, chẳng qua tôi cũng chỉ băn khoăn nửa ngày rồi vẫn thản

nhiên chấp nhận thân xác mới của mình, chấp nhận hiện thực tôi phải tiếp tục sống trong hình dáng đàn bà ấy thôi.

Đó là vì tôi vẫn luôn nghĩ rằng mình là một người đàn ông, cho dù bây giờ tôi không còn cậu nhỏ, cho dù tôi ôm người đẹp vào trong lòng mà tâm vẫn thanh tịnh như nước, nhưng bản chất của tôi vẫn là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, là một người đàn ông quang minh, lỗi lạc hơn Tề Thịnh!

Nhưng giây phút này, Tề Thịnh lại muốn “hoạn” tôi từ trong tư tưởng, anh ta muốn tôi phải tự thừa nhận rằng bây giờ tôi là một người đàn bà, trước đây cũng là một người đàn bà, từ trong ra ngoài tôi là một người đàn bà!

Thân hình Tề Thịnh cứng đờ, động mạch hai bên trán giật mạnh, dùng ánh mắt như có ngọn lửa cháy rừng rực, lớn đến mức có thể đốt cháy người nhìn xoáy vào tôi.

Tôi phải vận dụng hết sức lực toàn thân mới có thể khó khăn thốt ra từ ấy: “Nữ, thiếp là nữ”.

Bàn tay của Tề Thịnh dần buông lỏng.

Đôi chân tôi nhũn ra, toàn thân khụy xuống, đồng thời những giọt nước mắt vẫn cố ngăn lại giờ mắt kiểm soát, trào ra. Tôi không muốn khóc trước mặt Tề Thịnh nên vội đưa mu bàn tay lên lau, nhưng dùng cả hai tay rồi mà cũng không sao lau hết những giọt nước mắt trên mặt.

Càng lau tôi lại càng cảm nhận rõ nỗi hoảng sợ trong lòng, rồi lại nghĩ, bây giờ ông đã thừa nhận là đàn bà thì còn xấu hổ gì nữa, bèn quyết định không lau nước mắt nữa, trực tiếp khóc to hơn.

Nhưng một khi đã bắt đầu thì muốn nín cũng không được, càng khóc lại càng cảm thấy âm ức, càng cảm thấy mình phải khóc đổ một đoạn Trường Thành như nàng Mạnh Khương thì mới đã.

Tôi quỳ xuống đất khóc tướng lên, Tề Thịnh chỉ lặng lẽ đứng ngay trước mặt tôi.

Không biết đã khóc bao lâu, tận đến lúc khản cả cổ, nước mắt dường như cũng cạn kiệt, tôi thấy tà áo trước mắt hơi động đậy, sau đó Tề Thịnh ngồi xổm xuống trước mặt, nhìn thẳng vào mình, khẽ nói: “Nàng không biết bây giờ ta muốn giết nàng, muốn một đao kết thúc tất cả đến thế nào đâu”.

Chậm rãi nói hết câu, khóe môi Tề Thịnh khẽ nhếch lên, lần này mang theo vẻ tự giễu, rồi anh ta đứng dậy đi ngang qua người tôi, ra khỏi điện.

Tôi vẫn đang suy nghĩ về câu nói sau cùng của Tề Thịnh thì Lục Ly chạy ào vào như cơn lốc. Sau khi nhìn rõ bộ dạng của tôi, cô ngây người ra một lúc rồi quỳ xuống trước mặt tôi, không nói gì mà chỉ đập đầu bồm bộp.

Nghe thấy âm thanh có vẻ không ổn, tôi vội tóm lấy Lục Ly, dùng sức ngăn lại, lúc này mới nhìn ra trán cô cũng đã chảy máu. Tôi vô cùng sợ hãi, tức giận nói: “Nha đầu này, em làm gì thế?”.

Nước mắt đầm đìa, Lục Ly gỡ tay tôi ra, tiếp tục đập đầu, khóc: “Nô tì có lỗi với nương nương, nô tì hại nương nương bị Hoàng thượng trừng phạt, nô tì có chết cũng không đền được tội”.

Thấy Lục Ly cứ khóc lóc thảm thiết như vậy, tôi thật khóc không được mà cười cũng chẳng xong, đành phải nói: “Chuyện này không liên quan gì tới em”.

Lục Ly ngẩn người, ngược lên nhìn tôi.

Tôi cảm thấy rất mệt mỏi, hơn nữa chuyện này cũng không có cách nào nói rõ ràng với cô được, nên chỉ gật đầu: “Không liên quan gì tới em, em hãy cho người chuẩn bị nước nóng đi. Ta tắm một lát, có chuyện gì ngày mai hẵng nói”.

Lục Ly bán tín bán nghi nhìn tôi vài cái rồi mới từ từ đứng dậy bước ra ngoài. Không lâu sau, mấy cung nữ đem nước nóng vào trong điện, đổ vào bồn tắm. Lục Ly bước tới đỡ tôi, khẽ nói: “Nô tì đã bảo bọn họ lui hết rồi, nô tì sẽ tự mình hầu hạ nương nương”.

Ngồi trên đất một lúc lâu, chân tôi dường như mất cảm giác, phải nhờ Lục Ly đỡ mở đứng dậy được. Thấy tôi như vậy, Lục Ly lại bắt đầu sụt sịt. Tôi thực sự bị tiếng khóc của cô làm phiền, đành dừng lại, quay đầu thương lượng với Lục Ly: “Đừng khóc nữa được không? Chẳng phải là ta vẫn đang sống rất tốt sao?”.

Ai ngờ không nói thì chả sao, vừa nói xong đã thấy Lục Ly đưa tay bịt miệng khóc nức nở.

Tôi chẳng còn cách nào khác, đành đầu hàng: “Thôi vậy, em cứ việc khóc to lên đi”.

Phải nói, đàn bà quả là kỳ quặc. Lúc tôi bảo đừng khóc thì cô ấy cứ sụt sịt, đến khi tôi bảo cứ việc khóc to lên thì cô ấy lại không khóc nữa, rút khăn tay ra lau mặt thật mạnh, nói với vẻ ngượng nghịu: “Nô tì không khóc nữa, về sau nô tì sẽ không khóc nữa”.

Tôi gật đầu nhẹ nhõm, bước vào trong bồn tắm.

Nước tắm hơi nóng nhưng cũng vừa đúng độ để ngâm. Tôi ngửa đầu, gối lên thành bồn, mặc cho Lục Ly nhẹ nhàng vò tóc cho tôi, tinh thần cuối

cùng cũng thả lỏng, cơn buồn ngủ từ đâu ập tới, trong lúc mơ màng bên tai vẫn nghe thấy tiếng Lục Ly nhỏ nhẹ: “Nương nương đừng ngủ kẻo lạnh đấy, nương nương, nương nương...”.

Đầu óc tôi đã trở thành một mớ hỗn độn, điều duy nhất có thể nhớ được là câu nói của Tề Thịnh: “Bồng Bồng, nàng không biết bây giờ ta muốn giết nàng, muốn một đao kết thúc tất cả đến thế nào đâu”.

Thật ra, tôi rất hiểu anh ta, nếu đổi lại là tôi thì tôi cũng rất muốn giết chết Trương Bồng Bồng bây giờ.

Người đã từng ngủ với mình, sinh cho mình một đứa con lại là một người đàn ông. Chỉ mới nghĩ tới chuyện đó thôi cũng đủ cho người ta thấy ghê tởm, rất ghê tởm...

Sống, liệu có quan trọng đến thế không? Nhưng nếu chết rồi thì có phải đến cả những kí ức về sự tồn tại miễn cưỡng này cũng sẽ bị xóa sạch? Mà cho dù đầu thai thì cũng có quan hệ gì với tôi của hiện tại đâu?

Trong cơn mơ, cái tên Ti Mệnh ti bỉ đã lâu không gặp kia lại xuất hiện, ở trước giường tôi rung đùi đắc ý, chép miệng nói: “Nhìn người xem, chẳng qua chỉ là vấn đề nam hay nữ, có gì quan trọng đâu? Những người xuống trần trước đây, đàn ông hay đàn bà đều làm qua cả rồi, cũng đâu đến mức khó khăn như người. Người nhìn lại mình xem, có đáng phải như thế không?”.

Vốn dĩ mỗi lần nhìn thấy Ti Mệnh là tôi đã tức giận, nghe ông ta nói thế lại càng nổi đóa, nhảy dựng khỏi giường, chỉ vào mặt ông ta mà mắng: “Khốn kiếp, cái đám người làm đàn ông đàn bà kia cũng không phải làm kiểu như ta. Ông cứ để ta quên hết tiền kiếp đầu thai một lần nữa, để ông đây đầu thai làm một phi tần được Tề Thịnh sủng ái cũng không vấn đề gì?”.

Tên Ti Mệnh chết tiệt bị tôi mắng cho không còn lời nào để nói, chỉ có thể xua tay lia lịa: “Không được, không được, không đủ thời gian”.

Tôi vừa nghe “không đủ thời gian”, sợ rằng ông ta sẽ đi ngay, liền bước vội tới nắm chặt lấy cánh tay Ti Mệnh Tinh Quân, chẳng ngờ chỉ tóm được không khí, lập tức giật mình tỉnh dậy.

Tôi mở mắt ra, thấy mình vẫn nằm ngay ngắn trên giường, trời bên ngoài đã sáng hẳn. Lục Ly quỳ trên bậc gỗ đặt chân kê cạnh giường lau nước mắt, thấy tôi tỉnh dậy liền ghé lại gần, khẽ gọi: “Nương nương, nương nương!”.

Nhìn đôi mắt sung mọng của Lục Ly, tôi biết nha đầu này đã thức suốt đêm, vì thế vội giục: “Em lui về nghỉ đi. Gọi Tả Ý tới hầu ta là được”.

Lục Ly vẫn không chịu đi, khước mắt lại bắt đầu rung rung lệ, vừa mở miệng định nói gì thì Tả Ý chạy xộc từ ngoài vào, kêu thất thanh: “Nương nương, nương nương! Hoàng thượng sai người tới đòi... đòi... đòi đánh chết chị Lục Ly!”.

Nghe vậy, tôi và Lục Ly đều sững người.

Lục Ly là cung nữ có cấp bậc cao nhất cung Hưng Thánh, là nha hoàn đi theo từ nhà mẹ đẻ của Thái tử phi Trương Bồng Bồng, là người luôn bên cạnh tôi kể từ khi tôi đến với thế giới này, là người hầu luôn theo sát bên tôi, là người có quan hệ thân thiết nhất với tôi. Trên sông Uyển Giang, Lục Ly từng dùng thân mình đỡ tên cho tôi, còn tôi cũng đã vì cô mà rơi xuống nước...

Trong đầu như có tiếng nổ, tôi đoán ra ý định của Tề Thịnh rồi.

Lục Ly sững sờ trong giây lát rồi đứng bật dậy, lùi ra sau một chút, đập đầu thành tiếng, nghẹn ngào nói: “Họa vốn do nô tì gây ra, đương nhiên nô tì sẽ phải nhận trừng phạt. Nương nương nhất định không được vì nô tì mà đắc tội với Hoàng thượng. Từ nay về sau, nô tì không thể ở bên chăm sóc cho nương nương nữa, chỉ mong nương nương hãy chăm sóc tốt bản thân, đừng ương ngạnh, đừng tự làm khổ mình, đừng...”.

Nói đến đây Lục Ly khóc không thành tiếng, không nói tiếp mà chỉ đập đầu một cái rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Tôi vội túm lấy tay cô, quát lên: “Em đứng lại!”, rồi quay đầu lại hỏi Tả Ý: “Tề Thịnh sai mấy người tới?”.

Tả Ý đáp ngay: “Ba người ạ”.

Ba người? Xem ra Tề Thịnh không có ý làm to chuyện. Giờ này chắc anh ta còn đang thiết triều, nếu tôi tranh thủ thời gian có khi vẫn kịp!

Tôi suy nghĩ một lúc rồi hạ giọng sai bảo: “Tả Ý, ngươi hãy cho người xoa dịu ba người đó, tiếp đãi thật tử tế vào, nhưng tuyệt đối không được để họ rời đi! Nếu bọn họ có hỏi thì nói là ta còn đang ngủ nên không dám làm phiền, có chuyện gì cứ chờ ta dậy hẳn nói. Còn Lục Ly, em chuẩn bị một chút đi, hai chúng ta sẽ ra khỏi cung!”.

Tả Ý ngậy ra trong giây lát rồi nhanh chóng “vâng” một tiếng, quay người chạy đi.

Lục Ly mắt đỏ hoe quỳ trước mặt tôi, không chờ cô mở miệng, tôi đã lạnh lùng cất tiếng: “Đứng ngay dậy! Bớt khóc lóc đi, chuyện này không chỉ do em, mà còn là do ta nữa!”.

Lời của tôi rất nghiêm trọng khiến Lục Ly không dám nói gì nữa, vội bỏ đây, lau nước mắt chuẩn bị đi.

Một lát sau Lục Ly trở lại thì đã thay trang phục của cung nữ thông thường, trên tay còn cầm một bộ khác cho tôi, rồi vừa giúp tôi thay đồ, vừa khẽ hỏi: “Nương nương, chuẩn bị kiệu hay chuẩn bị xe?”.

Tôi thâm nghĩ, đã là lúc nào rồi mà còn nghĩ tới chuyện đi xe với kiệu? Cưỡi ngựa đi cho nhanh!

Sau khi ra khỏi cung, hai chúng tôi phóng thẳng đến Triệu vương phủ.

Vừa dừng ngựa bên ngoài Triệu vương phủ, tôi đã quay lại dặn Lục Ly: “Em phải nhớ, cho dù là lúc nào thì còn sống vẫn là quan trọng nhất”.

Lục Ly mặt trắng bệch, đôi mắt sung mọng, nghe xong chỉ gật đầu.

Tôi hít một hơi thật sâu, nhảy xuống ngựa rồi bước tới sai người vào báo, nói rằng Hoàng hậu sai người tới thăm Triệu vương điện hạ.

Tổng quản của Triệu vương phủ sớm đã nhận được tin báo, vừa đưa tôi và Lục Ly vào sảnh chính, vừa sai người đi báo cho Triệu vương.

Không ngờ thẳng nhãi Triệu vương lại từ chối không gặp, lấy cớ là tối qua uống nhiều rượu nên đau đầu, bây giờ vẫn đang nằm, không tiện ra tiếp khách.

Vừa nghe thế tôi lập tức dùng dùng nổi giận, dùng roi gạt người quản gia sang một bên rồi xông thẳng vào trong. Viên tổng quản nhất thời bất ngờ ngậy người ra, đến khi định thân lại đuổi theo sau, định đưa tay kéo tôi lại, bàn tay còn chưa kịp chạm vào tôi thì Lục Ly đã lớn tiếng quát: “Hỗn xược! Hoàng hậu nương nương mà người cũng dám ngăn à?!”.

Viên tổng quản nghe thấy thế thất kinh, vội thu tay lại, nhìn tôi vừa sợ sệt vừa nghi ngờ.

Trong khoảng thời gian đó, tôi đã kịp xông vào chỗ ở của Tề Minh, lớn tiếng kêu: “Tề Minh! Ra đây ngay cho ta!”.

Một lát sau vẫn không thấy Triệu vương, cung nữ và nội thị hầu hạ bên trong thì đi sát theo tường ra ngoài, không dám nhìn tôi, chỉ tận lực cúi đầu xuống, nhanh chóng rời khỏi viện.

Trong chốc lát, trong viện im ắng hẳn, lúc đó mới thấy Triệu vương chậm rãi bước từ trong nhà ra, dừng lại ở hành lang nhìn tôi cười khô: “Sao hoàng tẩu bỗng nhiên lại đến đây thế?”.

Tôi kéo Lục Ly lại, đẩy cô đến trước mặt Triệu vương rồi mới nói: “Đệ nói xem, chuyện này phải giải quyết thế nào?”.

Chân Lục Ly nhũn ra, suýt nữa thì quỵ sụp xuống, may mà tôi nhanh tay, nhanh mắt giữ được cô, sau đó lạnh lùng hỏi Triệu vương: “Hoàng đệ đã hủy hoại trinh tiết thị nữ của ta. Nói xem, chuyện này phải giải quyết thế nào?”.

Nghe tôi nói vậy, cả Lục Ly lẫn Triệu vương đều sững sờ.

Triệu vương kinh ngạc nhìn tôi một lát rồi đưa tay chỉ vào Lục Ly, hỏi bằng giọng không thể tin được: “Đệ hủy hoại trinh tiết của cô ta?”.

Tôi gật đầu, hỏi: “Đêm qua chẳng phải hoàng đệ đã hủy hoại trinh tiết của nha đầu này ở Vọng Mai hiên sao? Nếu không thì vết cào trên mặt đệ từ đâu ra?”.

Triệu vương dờ khóc dờ cười, đưa tay chỉ lên vết cào vằn còn đỏ trên mặt mình, quay sang hỏi Lục Ly: “Lục Ly, ngươi nói xem, ngươi tự nói xem sao ta lại như thế này đi! Bản vương đã không thềm so đo với một nha đầu như ngươi thì thôi, thế mà ngươi lại dám vu vạ cho bản vương?”.

Lục Ly sợ hãi nhìn tôi rồi lại nhìn Triệu vương, sau đó quỳ sụp xuống, ôm chân tôi khóc: “Nương nương, chuyện này không trách Triệu vương điện hạ được, điện hạ... say rượu, mọi sai lầm đều là do nô tì, là do nô tì không chống cự đến cùng mới xảy ra chuyện. Nô tì không dám xin nương nương tha tội, nô tì bằng lòng nhận lấy cái chết, chỉ xin nương nương đừng truy cứu Triệu vương điện hạ nữa”.

Lục Ly khóc lóc thảm thiết, cho dù từ đầu đến cuối không nói một lời nào là Triệu vương sai nhưng thực ra lại trút toàn bộ sự việc sang Triệu vương. Nếu không vì tôi phải tiếp tục diễn kịch với cô thì nhất định sẽ vỗ đùi khen: Giỏi lắm, nha đầu! Rất có thực lực! Tài năng thế này thì muốn tiến vào Hollywood cũng được!

Hạ nhân trong viện tuy đã lui hết ra nhưng bên ngoài chắc chắn không thể không có người. Tôi vừa gọi tên húy của Triệu vương vừa xông vào nhà, bây giờ lại thêm màn kịch vừa rồi với Lục Ly, Triệu vương có muốn giấu chuyện này cũng không được nữa.

Triệu vương tức giận đến phát run cả lên, tay chỉ vào Lục Ly: “Ngươi... ngươi... ta, ta...”.

Cứ “ngươi ngươi ta ta” cả nửa ngày như thế nhưng Triệu vương vẫn không thốt được một câu trọn vẹn.

Anh ta hít một hơi thật sâu rồi quay lại nhìn tôi, ánh mắt vô cùng chân thật, nói: “Hoàng tẩu, thần đệ thật sự không động đến cô ta. Thời gian ngắn như vậy thì dù có muốn làm gì cũng không kịp!”.

Tôi sầm mặt, cười lạnh: “Cho dù đệ nói thế nào thì danh tiếng của nha đầu này cũng đã vì đệ mà mất. Trong cung biết chuyện rồi, sáng hôm nay Hoàng thượng còn sai người đến chỗ ta đòi đánh chết Lục Ly”.

Triệu vương ngây người, nói với vẻ ngạc nhiên: “Sao Hoàng thượng lại biết được chuyện này?”.

Trong chốc lát tôi không bịa ra được lý do gì, đành phải dùng nụ cười lạnh lùng để lấp liếm: “Đệ hỏi ta, ta biết hỏi ai? Tóm lại là đã biết rồi. Đệ cũng biết Lục Ly là người thân cận nhất của ta, ta sẽ không để nó chết một cách không minh bạch như thế đâu. Nếu đệ không chịu nhận thì chúng ta chỉ còn cách muối mặt mà làm to chuyện lên thôi!”.

Triệu vương nghe vậy thì im lặng, một lát sau lên tiếng gọi người đến đưa Lục Ly đi rửa mặt, chải đầu.

Lục Ly ngược mắt nhìn tôi, thấy tôi gật đầu mới đứng dậy đi theo người của Triệu vương phủ.

Còn Triệu vương thì mời tôi vào trong phòng, vừa rót nước, vừa lên tiếng hỏi: “Hoàng tẩu, hoàng tẩu hãy nói thật cho đệ biết, Hoàng tẩu muốn thế nào?”.

Tôi nghĩ, anh chàng này cũng là người hiểu chuyện, bèn nói thẳng: “Ta muốn đệ lấy Lục Ly”.

Tay Triệu vương run lên, nước trà trong cốc sánh cả ra ngoài, rơi vào tay làm anh ta đau đến cắn chặt môi.

Anh ta ngẩng đầu lên nhìn tôi rồi nói rất thành khẩn: “Hoàng tẩu, đệ thực sự không động vào người Lục Ly. Lúc ấy, đệ thấy cô ấy nằm ngủ nên đã tốt

bụng đến gọi dậy, bị cào lên mặt là đã oan lắm rồi”.

Tôi gật đầu: “Không sai, tình huống thực sự như thế nào thì Lục Ly cũng đã nói với ta rồi, nhưng trước mắt đệ phải lấy nha đầu đây thì mới cứu được mạng của nó”.

Triệu vương ngỡ ngác không hiểu, nhìn tôi chăm chăm một hồi rồi chép miệng nói: “Đệ tới nói chuyện với Hoàng thượng là được chứ gì? Chỉ cần đệ không truy cứu thì Hoàng thượng cũng chẳng ép buộc một nha hoàn bé nhỏ làm gì. Dù sao người đáng bị đánh là đệ chứ đâu phải cô ấy”.

Tôi lắc đầu, nói thẳng: “Đệ không thể thuyết phục Hoàng thượng được đâu, đừng cố thử làm gì. Nghe ta đi, đệ lấy Lục Ly thì cả hai chúng ta đều đỡ phiền hà. Đó là một cô gái tốt, đệ không phải chịu thiệt đâu”.

Triệu vương khẽ cười khô: “Cho dù đệ có sa sút đến đâu thì cũng là một vương gia, là con đẻ của Tiên đế, thế mà Hoàng tẩu lại bảo thân đệ lấy một tì nữ à?”.

Tôi thâm nghĩ, đến giờ anh mới nghĩ tới địa vị à? Giang thị cũng chẳng cao quý hơn Lục Ly bao nhiêu, thế mà anh vẫn lấy về làm vợ đó thôi?

Có điều tôi không thể nói câu đó ra được, làm thế có khác gì đổ thêm dầu vào lửa đâu.

Tôi nhớ tới bộ dạng xốn xang lòng người của Giang thị, thay đổi lại nét mặt, chậm rãi nói: “Dù thế nào thì chuyện này cũng do đệ mà ra, ta không thể để Lục Ly chết như vậy được. Ta cũng không hy vọng đệ lấy Lục Ly làm chính thất, đệ hãy tới chỗ Hoàng thái hậu một chuyến, có người ra mặt thì Hoàng thượng sẽ không thể nói gì được nữa”.

Triệu vương cúi đầu suy nghĩ, một hồi lâu không nói.

Tôi vội vàng bổ sung: “Ta chỉ mong bảo toàn mạng sống của Lục Ly, còn những thứ khác đều không cần. Sau khi đệ lấy về, chỉ cần cho nha đầu ấy một chỗ ở là được, hai năm sau, chờ khi sóng gió qua rồi, ta sẽ đưa nó đi”.

Triệu vương cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn tôi, nói với vẻ khó khăn: “Hoàng tẩu, chuyện này thực sự khó cho đệ quá”.

Tôi thấy dùng biện pháp mềm lòng không được, lập tức đổi sang cứng rắn, cười lạnh lùng: “Chuyện này, nếu thương lượng được thì đệ giúp ta một việc, ta nợ đệ một cái ơn, khó nói trước sau này ai phải nhờ đến ai. Nhưng nếu đệ thấy chết không cứu thì cũng đừng có trách ta trở mặt. Lục Ly chết, ta cũng sẽ kiếm một cái đệm cho nó”.

Triệu vương nghe vậy ngược mắt lên, cô ra vẻ ngạc nhiên nhìn tôi: “Hoàng tẩu, dù gì thì đệ cũng là một vương gia, có thể nào cũng không đến nỗi phải làm đệm lưng cho một tì nữ chứ!”.

Vì người của Tề Thịnh vẫn đang ở cung Hưng Thánh, tôi không có thời gian giằng co với Triệu vương nên quyết định bất chấp tất cả, nói: “Không cần đến đệ. Điện Ưu Lan chẳng phải vẫn còn một người đó sao? Nếu ta muốn người đó chết thì cũng chẳng có gì là khó cả”.

Triệu vương đang rót trà vào cốc tôi, nghe đến đây cả người cứng lại, ngược mắt lên lặng lẽ nhìn tôi, hồi lâu sau mới nói một cách rất bình tĩnh: “Hoàng tẩu, từ lâu đệ đã chẳng còn quan hệ gì với nàng ấy nữa rồi”.

Tôi cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn anh ta.

Triệu vương cười tự giễu, tiếp tục nói: “Huống chi, đệ hận nàng ấy còn chưa hết, việc gì phải vì chuyện sống chết của nàng ấy mà làm khổ mình?”.

Không có quan hệ cái con khi! Nếu anh thực sự hận Giang thị như vậy thì sớm đã giết chết cô ta rồi, để cô ta sống đến khi Tề Thịnh về kinh kế vị làm gì? Đã thế lại còn tro mắt lên mà nhìn bọn họ chơi trò kim thiền thoát xác, đưa Giang thị vào cung nữa chứ.

Tôi cười, đứng dậy, nói: “Nếu đã vậy thì chúng ta cũng không có gì để nói nữa. Cáo từ”.

Nói xong, tôi phát tay áo ra về.

Sắp bước tới cửa mà vẫn không thấy Triệu vương ở phía sau có động tĩnh gì, tôi không khỏi cảm thấy hơi hồi hận. Học cái gì không học, lại đi học cái thói phát áo bỏ đi của Tề Thịnh, nhìn bề ngoài thì tưởng oách lắm, cuối cùng người chịu thiệt vẫn cứ là mình!

Cho đến lúc tôi sắp bước qua ngưỡng cửa thì sau lưng mới có động tĩnh.

Triệu vương nói: “Được, đệ nhận lời Hoàng tẩu”.

Tinh thần được thả lỏng, suýt nữa thì tôi ngồi phệt ngay xuống ngưỡng cửa. Một hồi lâu sau, tôi mới lấy lại được vẻ mặt bình thường, quay lại nhìn Triệu vương, nói: “Giang thị thật không đáng để đệ phải đối xử tốt như vậy”.

Triệu vương cười khỏ: “Hoàng tẩu, ý của tẩu là muốn khuyên đệ nên thay đổi lại quyết định vừa rồi?”.

Tôi vội xua tay, cười đáp: “Không phải thế, ta vẫn còn phải trông mong vào đệ để cứu người cơ mà”.

Triệu vương miễn cưỡng nhếch môi, nói: “Hoàng tẩu cứ đưa Lục Ly về trước đi, bây giờ đệ sẽ lập tức vào cung xin gặp Hoàng tổ mẫu”.

Tôi gạt đầu, đưa Lục Ly trở về.

Khi quay về không cần vội vàng như lúc đến, tốc độ vì thế cũng từ tốn hơn. Lục Ly nhìn vẻ mặt nhẹ nhõm của tôi, trong lòng cũng đoán được phần nào nên cứ quay sang nhìn tôi, hỏi: “Nương nương, nô tì không hiểu, chúng ta rõ ràng là tới cầu Triệu vương giúp đỡ, sao lúc đầu lại tỏ ra cứng rắn như vậy?”.

Tôi đáp: “Có rất nhiều cách để nhờ người khác giúp đỡ, nếu chỉ biết hạ mình cầu xin thì chưa chắc đã thành công, phải biết kết hợp cả biện pháp mềm mỏng và cứng rắn mới là cao thủ”.

Lục Ly mặc dù gạt đầu nhưng vẻ mặt vẫn chưa hết vẻ nghi ngờ.

Tôi nghĩ một chút rồi cười, giải thích: “Chuyện hôm nay, thực ra là giảng cho Triệu vương một gậy khiến anh ta rối lên, sau đó mới nói đến nội dung chính”.

Việc này giống như bạn bắt buộc phải ném gạch vào một người. Bạn dám tiến lại xin anh ta cho bạn ném không?

Tốt nhất là thế này, bạn cứ ném anh ta trước đã, sau đó để anh ta ném trả bạn, như vậy xem như công bằng, không ai phải chịu thiệt.

Yên tâm, anh ta nhất định sẽ để bạn ném, còn phải mắng bạn một câu “Đồ thần kinh!” nữa cơ.

Vì thế, thay vì dùng lời ngon tiếng ngọt thương lượng, hãy cứ cho anh ta một viên gạch đã. Cùng lắm thì để anh ta ném lại mình thôi, làm như vậy, bạn vừa đạt được mục đích vừa chẳng bị thiệt thòi gì mấy, còn anh ta thì lại cảm thấy rằng mình rất có tài!

Quá được! Đôi bên đều vừa lòng!

Đến khi tôi và Lục Ly về đến cung Hưng Thánh thì mặt trời đã lên đến gần đỉnh đầu, người do Tề Thịnh sai đến vẫn đang bị giữ chân lại trong cung. Tả Ý thấy tôi về liền thở phào nhẹ nhõm, chạy vội ra đón: “Nương nương, cuối cùng thì nương nương cũng đã về”.

Tôi gạt đầu, hất cằm về phía trong, hỏi: “Thế nào? Không có chuyện gì đấy chứ?”.

Tả Ý đáp: “Không có chuyện gì. Lúc đầu còn có vẻ vội vàng nhưng đã bị nô tì ngăn lại, sau đó thì ngoan ngoãn ngồi yên. Đã uống hết ba ấm trà rồi, vừa rồi còn hỏi nô tì xem có thể đi nhà xí được không!”.

Nghe vậy tôi bật cười, hỏi: “Thế người trả lời thế nào?”.

Tả Ý mở to mắt, đáp với vẻ rất nghiêm túc: “Nô tì không nói gì, chỉ bảo người đem cho họ một cái xô thôi”.

Tôi suýt nữa thì vỗ tay khen: Được lắm, ta chính là đang thiếu những nhân tài như người! Cuối cùng tôi chỉ gạt đầu, sai Tả Ý tiếp tục cầm chân những người đó rồi cùng Lục Ly vào trong thay đồ.

Không ngờ tôi vừa thay xong thì có cung nữ vào báo: “Nương nương, người của Thái hoàng thái hậu đến, mời nương nương đưa Lục Ly qua đó”.

Tôi ngây người, không ngờ hiệu suất làm việc của Triệu vương lại tốt đến thế, lập tức bảo Lục Ly trang điểm một chút rồi cùng tôi tới gặp Thái hoàng thái hậu Lâm thị.

Lục Ly lui ra một lúc, khi quay lại vẫn mặc bộ đồ cung nữ, mặt cũng không đánh phấn, chỉ thả đám tóc mai xuống để che đi vết thâm tím trên trán.

Tôi thấy như thế cũng tạm được, chỉ cần không khoác lên người một bộ đồ màu trắng như Giang thị thì chắc là có thể qua được cửa ải của Thái hoàng thái hậu thôi.

Trong cung của Thái hoàng thái hậu, Triệu vương khoác bộ lễ phục màu tím nhạt, đang nói chuyện với Thái hoàng thái hậu, thấy tôi bước cào bèn đứng dậy, cười chào một tiếng “Hoàng tâu” rồi nhìn về phía Lục Ly ở phía sau tôi.

Thái hoàng thái hậu cũng là người rất thoải mái, thấy tôi đưa người đến cũng không vòng vo, chỉ vào Lục Ly rồi hỏi Triệu vương: “Là nha đầu đó à?”.

Triệu vương đi tới bên Lục Ly, kéo cô quỳ xuống hành lễ với Thái hoàng thái hậu rồi ngẩng mặt lên cười, xin: “Cháu đã để mắt đến nàng ấy, xin Hoàng tổ mẫu tác thành cho”, nói xong quay sang tôi nói: “Cũng xin Hoàng tâu nể tình, đem Lục Ly cho thần đệ, nhất định thần đệ sẽ đối xử thật tốt với nàng ấy”.

Tôi vội bày ra vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên, còn Thái hoàng thái hậu thì cười, nói với Triệu vương: “Thằng bé này, ở đâu ra cái kiêu xin người khác như vậy”.

Nói thì nói thế nhưng Thái hoàng thái hậu cũng không hề khách khí, gọi Lục Ly tới bên nhìn kỹ, sau đó mới cười với tôi: “Hoàng hậu, ta cũng thấy con nha đầu này rất được, Lão ngũ vẫn chưa có người nào ở bên để chăm sóc, Hoàng hậu đem nha đầu này cho Triệu vương đi. Ta sẽ chọn cho Hoàng hậu một nha đầu khác”.

Tôi nhìn Thái hoàng thái hậu, lại nhìn Triệu vương, cố làm ra vẻ do dự, suy nghĩ một lát rồi nói: “Sao Hoàng tổ mẫu lại nói thế, Lục Ly được Triệu vương điện hạ để mắt đến đã là có phúc lắm rồi, thần thiếp mừng cho nha đầu này còn chưa kịp nữa là”.

Thái hoàng thái hậu nghe vậy, thậm chí còn không hỏi đến ý kiến của Lục Ly, lập tức quyết định ban Lục Ly cho Triệu vương, rồi còn nể mặt tôi mà ban cho Lục Ly danh xưng Nhũ nhân^[2].

[2] Nhũ nhân: là cách gọi kính trọng người phụ nữ đã có gia đình ở cổ đại.

Tôi rất vừa lòng với kết quả này, giả bộ dạy dỗ Lục Ly mấy câu rồi lấy lý do còn phải chuẩn bị cho Lục Ly, cáo từ Thái hoàng thái hậu.

Về đến cung Hưng Thánh, Lục Ly lại quỳ xuống trước mặt tôi, dập đầu ba cái rồi kêu rồi nói: “Nô tì xin đa tạ ơn cứu mạng của nương nương”.

Nhận xong ba cái dập đầu ấy của Lục Ly, tôi mới nói: “Lục Ly, ta biết em không muốn lấy Triệu vương”.

Thân hình vẫn phủ phục trên nền nhà của Lục Ly phút chốc cứng đờ, lát sau mới cất giọng chua xót: “Vâng, nô tì không muốn lấy Triệu vương, cái cào ấy cũng là Lục Ly cố tình, chẳng ngờ lại chữa lợn lành thành lợn què, không những khiến cho Hoàng thượng tức giận mà còn liên lụy đến nương nương”.

Tôi định hỏi Lục Ly vì sao lại không thích Triệu vương nhưng rồi lại nghĩ, bây giờ có hỏi cũng chẳng còn tác dụng gì, vì thế thở dài, nói: “Chuyện đã đến nước này, chỉ có Triệu vương mới giữ được mạng sống cho em. Ta cũng đã cố gắng hết sức rồi, mọi chuyện từ nay về sau em chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình thôi”.

Lục Ly gật đầu, không nén được tiếng sụt sịt.

Tôi nói: “Mau đứng dậy thu dọn đồ đạc, lát nữa phải đi theo Triệu vương rồi”.

Lục Ly đứng dậy, lùi ra sau hai bước rồi lại nhào vào chân tôi, khóc nức nở: “Nương nương, nô tì không muốn xa nương nương”.

Tôi cúi đầu nhìn Lục Ly: “Lục Ly, đi đi thôi, ơn em thay ta nhận một tiền ở sông Uyển Giang coi như hôm nay ta đã trả được. Cho dù trước đây em là người của ai, sau này làm cho ai thì giữa hai chúng ta coi như không còn nợ nần gì nữa”.

Lục Ly nước mắt lưng tròng, nghẹn ngào nói: “Lục Ly được người khác sai tới ở bên cạnh nương nương, nhưng nô tì có thể thề rằng nô tì chưa bao giờ làm việc gì có lỗi với nương nương, nô tì chỉ mong sao nương nương sống tốt”, vừa nói Lục Ly vừa lôi từ trong áo ra một miếng ngọc bội, hai tay dâng lên cho tôi: “Nương nương, vật này là của người ấy đưa cho nô tì, từ nay về sau nô tì không còn được hầu hạ bên cạnh nương nương nữa, vật này sẽ thay nô tì ở bên nương nương”.

Đó là một mảnh ngọc dương chi có khắc hình rồng, vẫn còn mang hơi ấm của Lục Ly, một mặt khắc chữ “Tề”, mặt kia khắc hai chữ “miễn tử”, có lẽ là kim bài miễn tử do hoàng đế ban.

Tôi bất giác bật cười, vật này trông thì rất oách nhưng thực ra cũng chỉ dùng để lừa các cô gái mới lớn thôi.

Nhưng đó là cả tấm lòng Lục Ly.

Tôi cẩn thận cất miếng ngọc bội rồi mới cười với Lục Ly, dịu dàng nói: “Đi đi”.

Lục Ly đứng dậy, cứ mấy bước lại ngoái đầu lại.

Tôi ngồi trong điện một lúc rồi gọi Tả Ý vào, sai cô bé thả người của cung Đại Minh, nói cho bọn họ biết, Lục Ly đã được Thái hoàng thái hậu ban cho Triệu vương, Hoàng hậu tôi cũng không can thiệp được, nếu muốn giết thì hãy tới Triệu vương phủ mà đòi người.

Tả Ý “ạ” một tiếng, trước lúc đi ra còn ngoái đầu lại nhìn tôi một cái, do dự một lúc rồi mới khẽ nói: “Nương nương, nếu nô tì cũng một lòng trung thành với nương nương thì nương nương có đối xử tốt với nô tì như với chị Lục Ly không?”.

Trên đời này làm gì có cái gì gọi là một lòng một dạ trung thành, chẳng qua chỉ là lòng người đổi lấy lòng người mà thôi.

Tôi cười, đáp: “Chuyện này không dễ giải quyết, không thể bảo người cũng lấy Triệu vương được, nhưng ta có thể đi hỏi Sở vương giúp người xem sao”.

Tả Ý không nói gì nữa, ngoan ngoãn lui ra.

Lục Ly đi khỏi, trong lòng tôi thấy bớt được một gánh nặng, lúc này mới nhớ ra từ sáng đến giờ mình chưa ăn uống gì, vội sai cung nữ đi chuẩn bị cơm. Trong lúc chờ dọn bữa, tôi cũng nhân tiện đợi xem phản ứng của Tề Thịnh.

Kết quả là chờ cho đến tối vẫn chẳng thấy tin tức gì.

Không biết mấy nội thị kia về nói lại với Tề Thịnh thế nào mà anh ta vẫn án binh bất động, không tới Triệu vương phủ đòi người, cũng chẳng thấy đến chỗ tôi gây sự.

Kết quả này vượt ra khỏi dự đoán của tôi.

Tôi vừa gặm cánh gà, vừa cảm thán não bộ của Tề Thịnh quả nhiên không giống với người bình thường.

Tả Ý từ ngoài bước vào thấy tôi như vậy, mặt tỏ vẻ rất đau xót, bước thẳng tới thu dọn mâm bát rồi gọi người mang nước vào cho tôi rửa tay, miệng cứ lẩm bẩm: “Eo nương nương khó khăn lắm mới mảnh mai lại được, sao còn ăn mấy thứ đó vào. Không biết ai to gan, dám để mặc cho nương nương như vậy”.

Bất giác tôi ngẩng đầu lên nhìn cô, tưởng như lại có một Lục Ly hay căn nhãn khác đang ở bên mình.

Tả Ý bị tôi nhìn như vậy thì có vẻ hơi lo lắng, khẽ gọi: “Nương nương?”.

Tôi sực tỉnh, chờ cho những người khác ra hết rồi mới nói với Tả Ý: “Tả Ý, người không cần phải học Lục Ly, người không phải là Lục Ly. Nếu người thật sự thông minh thì hãy nghĩ cách nhanh chóng thoát thân khỏi đây đi”.

Tả Ý ngây ra một lúc rồi cố mỉm cười, đầu lại cúi xuống, nói: “Nô tì không đi, nô tì biết rõ nương nương là người như thế nào, nô tì quyết tâm đi theo nương nương”.

Tôi cười cười, không nói gì thêm.

Tả Ý dừng lại rồi đột nhiên hạ giọng: “Tối hôm qua Hoàng thượng đã cưỡi ngựa ra khỏi cung”.

Tôi hơi ngây người.

Tả Ý cup mắt xuống, dường như không nhận thấy phản ứng của tôi, vừa giúp tôi thay áo ngủ vừa nó tiếp: “Tảng sáng hôm nay mới về, nghe nói toàn thân ướt đẫm sương đêm, sau khi về chỉ hạ lệnh đánh chết Lục Ly rồi lập tức thiết triều. Vân Tây lại có tin cấp báo, buổi chiều sáng kéo dài mãi đến giờ Mùi^[3] mới kết thúc, Hoàng thượng lại triệu mấy trọng thần đến cung Đại Minh nghị sự, bữa tối cũng ăn cùng với mấy vị đại nhân đó”.

[3] Giờ Mùi: khoảng thời gian từ một đến ba giờ chiều

Tả Ý nói rất bình tĩnh, tôi lại nghe đến ngây người. Tôi tưởng rằng Lục Ly đã là gian tế xuất sắc nhất rồi, không ngờ cô gái trước mắt tôi đây mới chính là nhân tài kiệt xuất.

Tôi kinh ngạc nhìn Tả Ý, hơi lắp bắp hỏi: “Chờ đã, Tả Ý, người nói những điều đó là có ý gì?”.

Tả Ý ngược mắt lên liếc nhìn tôi, vẻ mặt bình thản: “Nô tì là tai mắt của Hoàng thượng, mượn danh nghĩa điện Ưu Lan để vào chỗ nương nung. Cha mẹ của nô tì đều đã mất, cũng không có họ hàng thân thích gì, chỉ còn một đứa em trai năm nay mười hai tuổi đang ở trong tay Hoàng thượng. Thăng bé là sinh mệnh của nô tì”.

Nói thực, trước đó tôi cũng đã đoán ra việc Tả Ý đến cung Hưng Thánh là có bàn tay sắp xếp ngầm của Tề Thịnh. Dù sao thì Giang thị tới điện Ưu Lan chưa đầy nửa năm, thân phận lại đặc biệt nên không thể tự do hành động, sao có thể thu được một thân tín có thể bán mạng mình vì cô ta được.

Nhưng tôi chưa bao giờ gặp một gian tế nào không cần dùng hình bức cung hay dụ dỗ gì mà đã thật thà thẳng thắn khai ra hết như vậy.

Tôi chỉ có thể lùi về sau một bước ngồi xuống giường, ngược mắt lên nhìn Tả Ý hỏi với vẻ hết sức nghiêm túc: “Tả Ý, để được làm tâm phúc không phải làm thế này, ta có thể bảo vệ được Lục Ly nhưng chưa chắc đã bảo vệ được người và em trai người”.

Tả Ý không nói gì, chỉ cúi đầu đứng cạnh giường tôi.

Trước hành động vô lại tỏ rõ ý “nô tì chính là hoàn toàn dựa dẫm vào nương nương” của Tả Ý, tôi cảm thấy rất bất đắc dĩ, đành nói: “Hơn nữa, chuyện giữa ta và Tề Thịnh không đơn giản như những gì các người nhìn thấy, tạm thời ta không chết nhưng chắc chắn sẽ thất thế. Đánh chết Lục Ly chỉ là bước đầu tiên, sau đó sẽ lần lượt xảy ra những chuyện khác, tất cả đều nhằm vào cung Hưng Thánh. Đến bản thân ta còn khó bảo toàn, căn bản là không thể bảo vệ cho người, lại càng chẳng thể cứu em trai người được đâu”.

Đột nhiên Tả Ý ngẩng đầu lên, khẽ nói: “Nương nương, Hoàng thượng thích nương nương”.

Tôi nghe mà choáng váng.

Vẻ mặt của Tả Ý rất nghiêm túc.

Tôi rất muốn hỏi cô một câu: Chuyện đàn ông thích cô hay không quan trọng đến thế à?

Đúng vậy, những biểu hiện lúc trước của Tề Thịnh hình như cũng có chút tình ý với tôi, nhưng thế thì có tác dụng gì? Dù gì thì tôi cũng đã từng là đàn ông hơn hai chục năm, đương nhiên biết rõ tình cảm của đàn ông dễ dàng thay đổi như thế nào. Trong xã hội hòa bình, lòng dạ bọn họ đã rất dễ dàng thay đổi thì càng không cần phải nói tới trong một thời đại hờ tị là mất mạng như thế này.

Đừng có nói cái gì mà “cả đời không đôi”, chưa đến hơi thở cuối cùng thì lấy đâu ra tư cách nói câu này.

Thế mà các cô gái mới lớn lại cứ thích nghe những lời đường mật ấy! Khó khăn lắm mới dạy dỗ được một Lục Ly lại cho cô tốt nghiệp trước thời hạn, không lẽ bây giờ tôi lại phải dạy lại từ đầu?

Mấy lần tôi đã mở miệng nhưng rồi lại cảm thấy chẳng có sức, cuối cùng đành thở dài: “Tề Thịnh có thực sự đã từng thích ta không thì vẫn là một câu đố. Có điều, từ nay về sau Tề Thịnh sẽ không tới cung Hưng Thánh nữa đâu. Thôi, ta mệt rồi, muốn ngủ một lát, người thích thế nào thì cứ việc”.

Tôi xua tay về phía Tả Ý, ngửa mặt nằm xuống giường.

Tả Ý đứng bên cạnh giường một lúc rồi mới ủ rũ bỏ đi.

Tôi thở một hơi nhẹ nhõm. Ai ngờ chưa được mấy chốc Tả Ý lại chạy xộc vào, kêu lên đầy phấn chấn: “Nương nương, nương nương, Hoàng thượng đang đi về phía này, đến nơi rồi!”.

Tôi ngây người, Tề Thịnh lại tới ư?

Tả Ý thấy tôi vẫn nằm yên bèn chạy tới lôi tôi dậy, nhưng tôi còn chưa kịp xỏ giày thì Tề Thịnh đã bước vào cửa điện. Bước chân anh ta rất nhanh, loáng một cái đã đến bên cạnh tôi.

Tôi ngồi ở mép giường, không kịp đứng dậy, chỉ có thể ngược lên nhìn anh ta.

Hơi thở của Tề Thịnh có vẻ gấp gáp, mặt đỏ phừng phừng rất không bình thường, đôi mắt toát lên cơn thịnh nộ khó kiềm chế, từ trên cao nhìn xuống

tôi. Thấy tình hình có vẻ bất lợi, tôi vội nghiêng người sang bên, định đứng dậy, nhưng không chờ tôi nhắc mông lên, Tề Thịnh đã nhanh chóng đưa tay ra giữ chặt lấy cằm tôi, thô bạo nâng mặt tôi về phía anh ta, nheo mắt lại đánh giá tôi.

Cằm bị giữ chặt tới phát đau, tôi đành phải giơ tay cố gỡ ra. Nhưng ngay lúc tay tôi chạm vào cổ tay anh ta thì Tề Thịnh hất mạnh tay ra như thể vừa bị thứ gì bẩn thỉu chạm vào. Anh ta dùng sức rất mạnh khiến tôi loạng choạng ngã thẳng xuống giường.

May mà lớp đệm trên giường rất êm, nếu không chắc tôi đã ngất đi rồi.

Tả Ý thấy thế vội kêu thất thanh: “Nương nương!”.

“Cút ngay ra!”, Tề Thịnh giận dữ gầm lên.

Nha đầu Tả Ý vô cùng ngoan ngoãn vâng lời, không dám nhìn tôi một cái đã vội lui ngay ra, lại còn tiện tay đóng hộ cửa.

Quả nhiên thời khắc mấu chốt mới biết được lòng người! Mẹ kiếp, người lui thì cứ việc lui, còn đóng cửa cái khi gì!

Tề Thịnh cúi người ép sát vào tôi, nghiến răng gằn từng tiếng: “Đúng là thủ đoạn rất tuyệt, mạng sống của cô ta quan trọng đến thế sao?”.

Tôi gật đầu, đáp một cách bình tĩnh: “Quan trọng. Thứ mà thiếp bảo vệ không chỉ là một mạng sống mà còn là lương tâm của thiếp nữa”.

“Lương tâm?”, Tề Thịnh cười lạnh lùng.

Người như anh ta thì làm sao hiểu được cái gì là lương tâm, bất giác tôi nhếch môi, nhìn anh ta vẻ châm biếm rồi gật đầu đáp: “Đúng, chính là

lượng tâm, Hoàng thượng cho rằng còn gì khác nữa? Tình cảm? Yêu? Không lẽ Hoàng thượng đã quên thần thiếp là đàn bà rồi sao, thần thiếp vẫn luôn là đàn bà!”.

Vẻ mặt của Tề Thịnh cứng đờ rồi bỗng túm lấy cổ áo tôi nhấc lên, giọng nói lạnh lẽo như chạy từ giữa khối băng ra: “Đàn bà? Tốt, rất tốt, thế thì để ta dạy nàng làm đàn bà như thế nào!”.

Nói rồi, Tề Thịnh cởi ngay đai váy ngủ của tôi.

Đồ ngủ vốn chỉ được giữ cố định bằng một chiếc đai lỏng lẻo, không còn sự trói buộc của đai áo, vạt áo bung ra, tôi vừa thấy lạnh một chút, thân trước đã chẳng còn gì che chắn.

Tôi sững sờ, vô thức định đưa hai tay lên che ngực, nhưng tay đưa đến nửa chừng, tôi chợt nghĩ làm như thế thì lại càng có vẻ gợi cảm hơn, liền quyết định nắm tay thành nắm đấm, đấm thẳng vào mặt Tề Thịnh, nhưng chưa kịp đụng đến mặt anh ta thì đã bị túm chặt lấy. Tề Thịnh túm lấy cả hai tay tôi giơ lên cao rồi dùng chiếc đai lưng trói chặt...

Tôi ra sức vùng vẫy một cách tuyệt vọng, giận dữ gầm lên: “Tề Thịnh, ta thí mạng với anh!”.

Sắc mặt Tề Thịnh đanh lại, đờ cú đá của tôi rồi thô bạo dùng đầu gối đẩy hai chân tôi sang hai bên, thuận thế đè cả người lên.

Ý đồ của Tề Thịnh đã quá rõ ràng.

Sống hai kiếp người rồi nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại có thể gặp phải chuyện nhục nhã như thế này, nhất thời cơn giận bốc lên ngàn ngút đốt sạch lý trí, không kịp nghĩ ngợi gì, tôi vươn người lên cắn một cái thật mạnh vào động mạch trên cổ của Tề Thịnh.

Chết đi, muốn chết thì chúng ta cùng chết.

Tề Thịnh né cực nhanh khiến rặng tôi bập xuống vai anh ta. Con giận càng bốc cao, không cần chọn chỗ nữa, tôi nghiêng rặng thật mạnh đến khi cảm thấy trong miệng có mùi vị tanh tanh của máu.

Bàn tay Tề Thịnh nhanh chóng kẹp lấy cổ họng tôi, khẽ găm lên: “Nhả ngay ra!”.

Tôi không những không thả ra mà còn cắn mạnh hơn, chỉ muốn xuyên qua lớp quần áo mà cắn rách thịt anh ta cho hả giận.

Tay của Tề Thịnh ấn mạnh vào động mạch cổ khiến tôi choáng váng, không thể nào dùng lực cắn được đành phải nhả ra. Tề Thịnh giữ chặt lấy cằm tôi rồi tự mình cúi xuống áp mạnh môi lên môi tôi.

Tôi định cắn vào môi anh ta nhưng hàm dưới đã bị Tề Thịnh giữ chặt, không cách nào khép miệng lại được, vì thế đành mặc cho anh ta thỏa sức chà xát đôi môi mình. Mùi tanh của máu trong miệng mỗi lúc một nồng, không phân biệt được là máu của Tề Thịnh hay máu của tôi nữa.

Giữa lúc hai chúng tôi đang giằng co như vậy thì chợt nghe thấy tiếng khóc của trẻ con từ ngoài điện vọng vào. Cả tôi lẫn Tề Thịnh đều ngậy ra, tiếp đó lại nghe thấy giọng nói lo lắng của Tả Ý vang lên giữa tiếng khóc: “Hoàng thượng, nương nương, tiểu công chúa tự nhiên khóc tướng lên, đồ thể nào cũng không được, bây giờ phải làm thế nào đây?”.

Sau ít phút cứng đờ người, Tề Thịnh dần dần buông tôi ra, ngoảnh sang nhìn vết thương trên vai, đứng dậy chỉnh đốn lại quần áo rồi đi ra ngoài.

Từ bên ngoài truyền vào tiếng nói chuyện khe khẽ của Tề Thịnh và Tả Ý, bị tiếng khóc của đứa bé che lấp nên không rõ bọn họ nói những gì.

Hai tay vẫn đang bị trói với nhau, tôi cố gắng vùng ra mà không được, đành phải dùng răng cắn điên cuồng.

Tiếng khóc của đứa bé nhỏ dần rồi im hẳn, một lát sau có tiếng bước chân từ phía ngoài cửa điện vọng vào. Tôi vừa bò vừa lăn, vội vàng nấp vào một bên góc giường, lớn tiếng kêu: “Đừng bước vào!”.

Tiếng bước chân dừng lại, giọng của Tả Ý lập tức vang lên, rất đỗi dịu dàng: “Nương nương, là nô tì”.

“Đừng bước vào!”, tôi vẫn kêu to, đến khi chắc chắn Tả Ý sẽ không tiến vào gần thêm mới tiếp tục cúi đầu cắn chiếc đai lưng bằng lụa. Phải tốn khá nhiều công mới làm nó đứt được, hai cổ tay đã tím bầm lại, đau rát nhưng tôi lại thở phào một cái, ngồi dậy chỉnh đốn bộ đồ ngủ nhàu nhĩ trên người, sửa sang lại chần gói rồi mới gọi Tả Ý vào.

Tả Ý cúi đầu, không dám nhìn tôi.

Tôi bước xuống giường như không có chuyện gì, hỏi cô: “Đứa bé đâu?”.

Tả Ý ngẩng lên, khi ánh mắt liên đến đôi môi tôi thì dừng lại đôi chút, sau đó cúi ngay xuống, đáp: “Tiểu công chúa không sao, nhũ mẫu đã bế về rồi. Nô tì thấy lo cho nương nương nên mới bế công chúa đến, còn... còn véo cho công chúa một cái”.

Tôi đang lau máu ở bên khóe miệng, nghe thế bất giác ngây người, ngẩng lên nhìn Tả Ý nói rất thật lòng: “Tả Ý, cảm ơn người vì việc vừa rồi. Thật đấy, Tả Ý, ta rất cảm ơn người”.

Tả Ý ngẩng lên nhìn tôi vẻ kinh ngạc, sau đó dùng tay bịt miệng, quay đầu đi khẽ cất tiếng khóc.

Tôi không biết khuyên cô bé thế nào, đành ngồi im, chờ đến khi tiếng nghẹn ngào bớt đi mới nói với vẻ hết sức nghiêm túc: “Tả Ý, hoàn cảnh của ta hiện nay ra sao, ta nghĩ người cũng đã nhìn thấy phần nào, bây giờ người còn muốn đi theo ta nữa không?”.

Tả Ý dùng tay lau nước mắt trên mặt, nói với vẻ kiên quyết: “Nô tì nhất định sẽ đi theo nương nương. Cho dù phải lên núi đao, xuống biển lửa hay vào hang hùm miệng sói cũng sẽ không lùi một bước”.

Tôi cười, lắc đầu: “Không cần thiết phải như thế. Mạng sống là của mình, vì thế phải tự biết quý trọng nó mới đúng. Ta muốn người phải làm gì thì sẽ đổi lại cho người bằng thứ khác có giá trị tương xứng như vậy”.

Tả Ý nhìn tôi đầy thắc mắc: “Bây giờ nương nương muốn nô tì làm gì?”.

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi nói rất nghiêm chỉnh: “Trước tiên cứ quay về ngủ đi đã”.

Tả Ý ngây người ra.

Tôi gật đầu: “Đúng thế, những chuyện khác đợi sau này hãy nói”.

Đúng thế, những chuyện khác đợi sau này nói! Không thể cứ thấy lòng rối lên là lại quyết định bừa bãi, cũng không thể để cái đầu hơi nóng lên là lập tức tin bất cứ ai.

Bây giờ, điều tôi cần nhất là sự bình tĩnh. Đúng thế, chính là sự bình tĩnh.

Có lẽ tôi và Tề Thịnh có cùng một suy nghĩ, muốn tôi có được một môi trường yên tĩnh, thế nên ngày hôm sau, Tề Thịnh ra lệnh phong tỏa cung Hưng Thánh, không trực tiếp nói là muốn cấm cung tôi mà chỉ thông báo sức khỏe của Hoàng hậu không tốt, cần được nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng. Đồng thời, ngày nào cũng tới chỗ tôi một lần, không bước vào cửa điện của tôi mà chỉ vào thăm con ở hậu điện một lúc rồi về.

Nhưng trong hậu cung lại bắt đầu có “thần thoại” rằng tình cảm giữa Hoàng thượng và Hoàng hậu rất sâu sắc.

Trước những lời đồn thổi ấy, tôi chỉ muốn lên tiếng chửi: Cút mẹ nhà các người đi!

Chương 12: Còn sống mới có tương lai

Lần bị cấm cung trước là vào sau bữa tiệc đêm Nguyên tiêu, hai năm trôi qua, bên cạnh tôi không còn Lục Ly đứng dưới trăng cầu nguyện nữa, thay vào đó là một đứa trẻ chỉ mới biết bú rồi tè dầm.

Tôi cũng chẳng còn hứng thú ngắm mỹ nhân nữa, chỉ chơi đùa với bé con để tiêu hết thời gian.

Ngay sau đó, nhà họ Trương xin được vào thăm Hoàng hậu.

Tề Thịnh đồng ý một cách rất thoải mái, còn sai người đến tận Trương phủ đón Trương lão thái thái và mẹ của Trương thị là Phạm thị vào cung.

Tôi nghĩ, trong cung Hưng Thánh ngoài Tả Ý nhất định vẫn còn tai mắt của Tề Thịnh, nói chuyện sẽ rất bất tiện. Vì thế, tôi viện cớ trong người

không khỏe, nằm trên giường để tiếp Trương lão thái thái và Phạm thị.

So với hai năm trước, Trương lão thái thái vẫn khỏe mạnh, chỉ có điều đã rụng thêm một chiếc răng. Phạm thị thì khác, mặc dù trang điểm nhẹ nhưng vẫn không che giấu được vẻ tiêu tụy, đôi mắt cũng có vẻ sưng đỏ.

Tả Ý sai người mang vào cho họ mỗi người một chiếc ghế tròn rồi bước tới đỡ Trương lão thái thái ngồi xuống, mỉm cười nói: “Lão phu nhân và phu nhân cứ ngồi nói chuyện với nương nương, để nô tì bé công chúa qua đây”.

Thấy Tả Ý hiểu chuyện như thế, Trương lão Thái thái gật đầu hài lòng, cười hiền từ: “Cứ đi đi, lão nhân vẫn luôn muốn được nhìn tiêu công chúa”.

Tả Ý cười rồi dẫn các cung nữ khác lui ra.

Trương lão thái thái quay lại nhìn tôi, nụ cười trên mặt biến mất, khuôn mặt nhăn nheo đầy vẻ thất vọng, khẽ nói: “Đại nha đầu à đại nha đầu, lần trước con nói kiên quyết như vậy, bà già này còn tưởng rằng con đã nhìn thấu hết rồi. Không ngờ con lại vô dụng đến vậy, chỉ vì một đứa con gái không danh không phận mà sinh sự với Hoàng thượng!”.

Tôi ngây người, vẫn chưa kịp lên tiếng thì Phạm thị ngồi bên đưa mắt liếc nhìn Trương lão thái thái một cái, khẽ nói: “Mẹ, đại nha đầu cũng có nỗi khổ riêng”.

Nói rồi mắt bà lại đỏ hoe, vội rút khăn tay ra chấm chấm.

Trương lão thái thái lườm Phạm thị một cái vẻ thất vọng rồi lại quay sang tiếp tục lên lớp tôi: “Lúc đầu con đã nói thế nào? Thế mà bây giờ lại

làm thế? Đại nha đầu, đừng có nói suông mà phải chứng minh mình thực sự hiểu rồi ấy!”.

Tôi càng thấy rối tung cả lên, vội đưa tay cắt ngang lời Trương lão thái thái, hỏi: “Bà, khoan dạy bảo đã, đưa con gái không danh không phận là ai?”.

Phạm thị ngạc nhiên hỏi lại: “Chẳng phải là tiện nhân Giang Ánh Nguyệt sao?”.

Trương lão thái thái chậm rãi gật đầu: “Ở nhà đã dò la được tin tức, nghe nói Hoàng thượng đã lên đưa Ánh Nguyệt vào cung Đại Minh rồi. Thế nào? Chẳng phải con làm âm lên với Hoàng thượng vì chuyện này sao?”.

Tôi hơi sững ra một lúc rồi chợt hiểu ý đồ của Tề Thịnh.

Anh ta bỗng nhiên trở mặt với tôi, chuyện này tất nhiên không thể giấu được nhà họ Trương, thế là anh ta bèn lấy cái khiên trăm năm vẫn xài tốt là Giang thị ra chặn. Dù sao trước đây Trương thị cũng đã không ít lần vì Giang thị mà gây chuyện với Tề Thịnh nên nhà họ Trương cũng quen rồi. Huống chi, nhà họ Trương hoàn toàn không để tâm đến việc Trương thị ở trong cung có thực sự được Tề Thịnh sủng ái hay không, chỉ cần cô ta giữ vững ngôi Hoàng hậu và sinh được long tử, thế là đủ.

Mà nguyên nhân thực sự khiến Tề Thịnh trở mặt thì dù thế nào tôi cũng không thể nói cho người nhà họ Trương được. Tề Thịnh nhìn rõ điều này nên mới mạnh dạn cho người nhà họ Trương vào cung.

Trương lão thái thái nhìn tôi đầy vẻ nghi ngờ.

Tôi đành phải cố làm ra vẻ đau lòng, lắc đầu khẽ nói: “Không chi một mình Giang thị”.

Phạm thị ngạc nhiên: “Sao? Còn có cả người khác nữa à?”.

Vừa nghe vậy, Trương lão thái thái đã lườm cho Phạm thị một cái, nói bằng giọng lạnh lùng: “Im ngay!”.

Mắng xong, Trương lão thái thái lại quay sang hỏi tôi: “Chuyện là như thế nào?”.

Tôi thâm nghĩ, chuyện này mà đổ cho đám phi tần thì tương đối đơn giản, nhưng điếm danh hậu cung một lượt vẫn không tìm ra người thích hợp, đành phải lấy Lục Ly ra đỡ đạn. Tôi nói Tề Thịnh để mắt đến Lục Ly khiến tôi cảm thấy mất mặt nên đã nhân lúc Tề Thịnh chưa hạ chiếu, thông qua Thái hoàng thái hậu đem Lục Ly ban cho Triệu vương, vì thế nên mới gây chuyện với Tề Thịnh.

Trước những lời giải thích như vậy, Trương lão thái thái và Phạm thị không hề nghi ngờ, lập tức tin ngay. Phạm thị còn mắng Lục Ly là đồ vô lương tâm, mãi đến khi bị mẹ chồng lườm cho một cái thì mới ngoan ngoãn không nói nữa, lại lấy khăn tay ra chấm chấm.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy rất có lỗi với Lục Ly.

Trương lão thái thái vẫn lạnh lùng dạy dỗ tôi: “Chẳng qua cũng chỉ là một con thị nữ, huống chi lại là thị nữ mang theo từ nhà mẹ đẻ. Đừng nói là Hoàng thượng muốn, ngay cả khi Hoàng thượng không muốn thì cũng phải nghĩ cách mang tặng nó cho Hoàng thượng mới phải, ghen tuông cái gì! Vùng Vân Tây sắp động binh đến nơi, toàn bộ đàn ông Trương gia đều

đang ở trong quân đội, con không thể nghĩ cho những người là chú, là bác, là anh em của con được à?”.

Mặc dù tuổi đã cao nhưng sức lực của Trương lão thái thái vẫn rất dồi dào, tôi sợ buổi giáo huấn không biết sẽ kéo dài đến khi nào nên vội ngắt lời bà, nhìn sang đôi mắt đỏ mọng của Phạm thị, nói: “Để con sai người đưa mẫu thân ra phía sau rửa mặt một chút, bộ dạng thế này lỡ ai trông thấy thì thật là không hay”.

Phạm thị nghe vậy có vẻ do dự, còn Trương lão thái thái thì lại tỏ ra sốt ruột, xua tay: “Đi đi, đi đi!”.

Tôi gọi người vào đưa Phạm thị đi rửa ráy. Chờ đến khi trong điện chỉ còn lại tôi và Trương lão thái thái, tôi ngồi thẳng dậy, ghé sát vào tai bà, nói: “Tổ mẫu, con muốn nhà mình tự xin với Tề Thịnh đem quân xuống phía nam dẹp loạn ở Vân Tây”.

Trương lão thái thái biến sắc, nhìn tôi với đôi mắt đã sụp mí, ánh mắt lạnh lùng đầy vẻ thăm dò.

Tôi định thần lại, khẽ nói: “Tề Thịnh đã có ý phế bỏ cháu”.

Đôi lông mày gằn rưng hết của Trương lão thái thái khẽ rung lên.

Tôi nhìn bà, chậm rãi nói: “Nếu cứ ngồi chờ Tề Thịnh ra tay, chi bằng chúng ta xuất thủ trước, Vân Tây vốn là thuộc địa, thỉnh thoảng lại có người tạo phản. Năm xưa chẳng phải Thành Tổ đã lợi dụng biến loạn ở Vân Tây mà làm lên nghiệp lớn đó sao? Nhà họ Trương chúng ta nắm trong tay một phần ba binh lực toàn thiên hạ, chỉ cần danh chính ngôn thuận qua được Uyển Giang, hứa cho Vân Tây tự trị, cộng thêm sự hỗ trợ của Sở vương thì thành nghiệp lớn là chuyện không khó”.

Trương lão thái thái trầm ngâm một lúc, hỏi: “Đại nha đầu muốn phé Tề Thịnh, giúp Tề Hàn?”.

Tôi khẽ lắc đầu: “Nhà họ Trương chúng ta sao lại phải làm của hồi môn cho người khác như vậy?”.

“Thế con muốn gì?”, giọng của Trương lão thái thái lộ vẻ căng thẳng, rõ ràng bà đang rất lo lắng, hồi hộp.

Tôi kiên định trả lời: “Trước hết mượn danh nghĩa của Tề Hàn để phé Tề Thịnh, sau đó... soạn ngôi lập vương triều mới”.

Trương lão thái thái lập tức gạt đi: “Không được! Lúc ông nội của con còn sống đã từng thề độc, không bao giờ phản chủ!”.

Tôi cười lạnh lùng, đáp: “Hồi Thành Tổ còn sống cũng đã từng ban cho Trương gia chúng ta thiết khoán miễn tử^[1] đấy thôi. Nhưng thế thì sao nào? Có thể bảo vệ được mấy người nhà họ Trương chúng ta?”.

[1] Thiết khoán miễn tử: là vật được Hoàng đế ban thưởng cho các công thần và trọng thần, là bằng chứng cho phép nhận đãi ngộ đặc biệt và miễn tội chết, còn được gọi là Miễn tử khoán.

Trương lão thái thái nhìn xuống, không nói gì.

Tôi suy nghĩ một lúc rồi lại tiếp tục khuyên: “Tổ mẫu, nhà chúng ta là ngoại thích, chỉ cần giang sơn này còn là của nhà họ Tề thì Trương gia sớm muộn gì cũng lụi tàn, nếu không phải trong tay Tề Thịnh thì cũng là trong tay con cháu của Tề Thịnh... Từ xưa tới nay, có ngoại thích nào hưng thịnh được trong suốt một triều đại đâu?”.

Tôi nói một thôi một hồi, chợt cảm thấy buồn cười. Từ xưa tới nay, Hoàng hậu khuyên nhà mẹ đẻ mưu phản như thế này hẳn là không có mấy

người, có lẽ tôi cũng được coi là một đóa hoa lạ đấy chứ.

Trương lão thái thái đã dao động nhưng vẫn còn do dự, hỏi lại: “Đại nha đầu có thể từ bỏ ngôi hoàng hậu?”.

Thấy Trương lão thái thái hỏi vậy, tôi suýt cười thành tiếng, đáp: “Tổ mẫu cứ nói đùa, làm hoàng hậu thì có gì hay, chẳng thể nào được tự do như công chúa. Nếu sau này thúc phụ đăng cơ, cháu cũng có thể làm quận chúa cơ mà, lại chẳng tốt gấp trăm lần làm một vị hoàng hậu bị giam cầm trong hậu cung như thế này áy chứ!”.

Trương lão thái thái suy nghĩ một lúc rồi chậm rãi gật đầu: “Chuyện này rất nghiêm trọng, con hãy đề ta về bàn bạc với cha con rồi hãy tính”.

Trương lão thái thái vừa dứt lời thì Tả Ý bế đứa bé từ ngoài vào, Phạm thị cũng đã rửa ráy xong xuôi, đang cùng cung nữ quay trở lại.

Trương lão thái thái dừng lời, cùng Phạm thị vui vẻ nhìn tiểu công chúa một lúc rồi mới cáo biệt.

Tôi sai người tiễn bọn họ ra khỏi cung, lại bảo nhũ mẫu đi ăn cơm, sau đó vừa đùa với con vừa hỏi Tả Ý với vẻ mặt bình thản: “Tình hình bên điện Ưu Lan thế nào rồi?”.

Tả Ý hơi giật mình, cúi đầu quỳ trước giường tôi, khẽ nói: “Đêm hôm ấy, Hoàng thượng sau khi ra khỏi chỗ của nương nương đã tới điện Ưu Lan, nô tì sợ nương nương buồn nên không dám nói”.

Tôi nghe xong không nói gì, mặc dù rất muốn nói với nha đầu này rằng, một nhân viên tốt không bao giờ tự ý đưa ra quyết định thay ông chủ, mà

người luôn đưa ra quyết định thay cho ông chủ cũng không phải là một nhân viên tốt.

Tôi ngẩng đầu lên lặng lẽ nhìn Tả Ý, nhìn cho đến lúc cô cúi đầu thấp hơn nữa mới nói: “Tả Ý, bây giờ cung Hưng Thánh đã bị Hoàng thượng phong tỏa, người chính là tai mắt của ta, nếu người không thể nói cho ta biết những điều người nhìn thấy, nghe thấy, thì ta cần tai mắt như người để làm gì?”.

Giọng của tôi mặc dù không to lắm nhưng ngữ khí thì rất nặng nề.

Mặt Tả Ý biến sắc, vội cúi người xuống dập đầu cầu xin: “Nô tì biết sai rồi, xin nương nương đừng giận”.

Nếu là trước đây, nhìn thấy cảnh một cô bé quý trên đất dập đầu bồm bộp thì chắc chắn tôi sẽ thấy không nổi, nhưng lúc này, trong lòng tôi chẳng cảm thấy gì.

Bất giác tôi thở dài, ai bảo là đàn bà dễ mềm lòng hơn đàn ông? Sao kể từ khi tôi làm đàn bà, trái tim lại càng ngày càng cứng rắn thế này?

Thấy Tả Ý dập đầu cũng đủ rồi tôi mới bảo cô đứng dậy, nhìn đôi mắt đỏ mọng của cô, bất giác tôi thấy rất nhớ Lục Ly.

Không thể không thừa nhận, Tề Thịnh là người rất giỏi nắm bắt thời cơ. Anh ta đã chịu đựng suốt hai năm nay, sau đó nhân cơ hội loại bỏ Lục Ly, chặt đứt một cánh tay của tôi.

Tôi cũng cảm thấy có phần hối hận, cuộc sống nhàn hạ hai năm qua đã ru ngủ tôi, nếu biết sớm sẽ có ngày hôm nay, tôi đã tranh thủ đào tạo thêm vài

thuộc hạ thân tín nữa, chứ không phải chỉ lo chú ý đến chuyện đấu đá trong triều đình mà coi nhẹ người ở bên cạnh.

Chuyện này giống như việc văn phòng tổng giám đốc vẫn còn chưa hoàn thành thì chủ tịch hội đồng quản trị đã lên cơn điên, tước sạch quyền lực của tôi.

Chà! Hối hận thì cũng đã muộn!

Lại hai ngày nữa trôi qua, nhân lúc vào cung vấn an Thái hoàng thái hậu, Triệu vương tiện đường vào cung Hưng Thánh thăm tôi.

Tôi cảm động đến suýt rơi nước mắt, chỉ muốn tiến lại bắt tay anh ta: Thật không ngờ vào thời khắc quan trọng nhất, người đến thăm ta lại là anh.

Có lẽ vì tôi đã tỏ ra quá kích động nên Triệu vương bất giác lùi ra sau, nghi ngại nhìn xung quanh rồi nói: “Hoàng tẩu, tẩu đã hại đệ một lần rồi, không thể có lần thứ hai đâu đấy”.

Tôi vội xua tay: “Không có đâu, không có đâu”.

Triệu vương cười chua chát, nói: “Hoàng tẩu đúng là rất giỏi dọa người khác, thần đệ đưa người về nhà rồi mới biết là bị Hoàng tẩu lừa. Hoàng thượng sao có thể đòi lấy mạng một người chỉ vì chuyện nhỏ như thế được, huống chi Lục Ly lại là cung nữ có cấp bậc cao nhất trong cung của Hoàng tẩu, rõ ràng ở đây còn có chuyện khác!”.

Tôi cười, đáp: “Thực ra cũng không có gì lớn, chỉ cần Lục Ly rời khỏi ta là coi như Tề Thịnh đã đạt được mục đích rồi, sẽ không làm khó đệ vì chuyện này đâu”.

Nghe tôi gọi thẳng tên của Tề Thịnh, Triệu vương hơi ngó người ra, hỏi với vẻ nghiêm túc: “Đang yên lành sao lại gây chuyện với Hoàng thượng?”.

Tôi cố làm ra vẻ ngạc nhiên, mở to mắt: “Sao cơ, Hoàng đế không phải không biết đây chứ? Tề Thịnh đã đem Giang thị giấu vào cung Đại Minh rồi, sao ta có thể không tức giận cho được?”.

Vẻ mặt của Triệu vương hơi đờ ra, sau đó mới chậm rãi nói với vẻ rất nghiêm túc: “Hoàng tâu đừng có đùa với đế nữa, dạ tiệc Nguyên tiêu xong, sau khi cãi nhau một trận ở chỗ của Hoàng tâu, Hoàng thượng đã cưỡi ngựa ra khỏi cung, sáng hôm sau quay về ra lệnh đánh chết Lục Ly. Hoàng tâu lợi dụng việc đế không tiến cung hôm đó, tìm cách lừa đế đưa Lục Ly đi. Ngay đêm hôm ấy Hoàng thượng lại tới chỗ Hoàng tâu một lần nữa, sau đó Giang thị mới vào cung Đại Minh”.

Không ngờ một vương gia nhàn rỗi như anh ta lại cũng có thể dò la được rõ ràng như thế. Tôi vừa cảm thấy kinh ngạc vừa cảm thấy xấu hổ. Một Hoàng hậu như tôi thực sự là kém cỏi, nếu không có chỗ dựa vững chắc là nhà họ Trương sau lưng thì không biết tôi đã bị lãng quên ở xó xỉnh nào rồi.

Triệu vương vẫn nhìn tôi vẻ chờ đợi.

Tôi suy nghĩ một lát rồi rất nghiêm túc trả lời: “Ta không muốn trả lời vấn đề này, nếu đế thật sự muốn biết thì có thể tới hỏi Tề Thịnh”.

Đôi mày của Triệu vương nhíu chặt lại rồi lập tức giãn ra, anh ta nói với vẻ tốt bụng: “Nhuông nhịn Hoàng thượng một chút. Vân Tây đang xảy ra chuyện, trong lòng Hoàng thượng đã không lấy gì làm vui vẻ, Hoàng tâu đừng giận dỗi với Hoàng thượng nữa”.

Tôi không khỏi tức giận, liếc anh ta một cái, cảm thấy vô cùng khó hiểu. Rõ ràng là vợ mình đã bị Tề Thịnh đưa lên giường luôn rồi, ấy thế mà anh ta vẫn còn đứng đây nói đỡ cho Tề Thịnh?!

Không lẽ đó chính là tình yêu đích thực?

Nhưng tình yêu đích thực đó rốt cuộc là ai yêu ai? Mẹ nó, không phải là Triệu vương yêu Tề Thịnh đấy chứ?

Triệu vương nhìn tôi một lát rồi nói: “Hoàng tẩu, đệ nói thật nhé, trong mấy anh em nhà đệ, nhìn thì có vẻ Cửu đệ là người tâm cơ nhất, nhưng thực ra Hoàng thượng mới là người suy nghĩ sâu sắc. Thần đệ làm em của Hoàng thượng hơn hai mươi năm rồi, từ trước đến nay toàn bị Hoàng thượng cho vào tròng”.

Tôi cười, hỏi lại: “Lần ở Uyển Giang chẳng phải suýt nữa thì hoàng đệ thắng rồi còn gì?”.

Triệu vương ho khụ khụ, một hồi sau mới cười tự giễu, đáp: “Đệ không hề nghĩ là sẽ giành được gì, chỉ là tìm một cái cớ để lùi bước mà thôi. Năm đó, nhìn qua thì tưởng Cửu đệ gây chuyện, nhưng trên thực tế đôi cánh của Hoàng thượng đã đủ cứng cáp, thêm vào đó thân thể Tiên đế khi ấy lại là ngoài mạnh trong yếu, Hoàng thượng đành cơ chỉ là chuyện ngày một ngày hai. Hoàng tẩu là người thông minh, chắc cũng hiểu, cùng chịu khổ thì đơn giản, cùng hưởng phú quý mới khó, càng chưa nói đến câu mà người ta thường nói ‘ơn lớn lại thành thù’. Nếu để Hoàng thượng cảm thấy nợ đệ, thì thà để Hoàng thượng cho rằng đệ nợ Hoàng thượng, hai bên sống yên ổn là tốt nhất”.

Tôi không hề nghĩ rằng đằng sau sự việc ở Uyển Giang lại là tâm tình bất đắc dĩ như vậy của Triệu vương, tự nhiên thần người.

Triệu vương lại thở dài: “Hoàng tẩu nghĩ mà xem Hoàng thượng mất mẹ từ nhỏ, thể lực bên mẹ quá yếu để có thể dựa vào, Tiên đế lại là người dễ bị tác động, thế mà Hoàng thượng có thể đi đến ngày hôm nay, đủ thấy được con người và tính cách của Hoàng thượng. Hoàng tẩu đừng gây chuyện với Hoàng thượng nữa, cứ thuận theo Hoàng thượng thì cũng có mất gì đâu?”.

Triệu vương tận tình khuyên bảo như thế, tôi nghe xong lại hoàn toàn không biết phải nói gì. Tôi nào có muốn gây chuyện với Tề Thịnh, nhưng anh ta có thể bỏ qua cho tôi không? Cuộc chiến giữa hai chúng tôi từ lâu đã là vì mạng sống rồi!

Thấy tôi không nói gì, Triệu vương mở miệng ra định nói tiếp, tôi vội ngắt lời anh ta: “Lục Ly ở đó tốt chứ?”.

Triệu vương biết tôi muốn chuyển chủ đề, bất đắc dĩ thở dài, chán nản nói: “Cũng được. Nha đầu đó cứ nói rằng rất nhớ tẩu, cứ một mực cầu xin đệ đưa vào cung thăm, hơi một tí là lại quỳ sụp xuống khóc lóc”.

Đây đúng là phong cách của Lục Ly. Tôi gật đầu bằng lòng, nha đầu đó cũng xem như có lương tâm, vì thế tôi bèn nói: “Nếu có thời gian đệ hãy dẫn Lục Ly về đây một lần, nha đầu đó theo ta đã nhiều năm như vậy, ta đã coi nó như em gái mình”.

Triệu vương bình thần nhìn tôi rồi lắc đầu, đáp: “Cô ấy không vào được đâu. Hiện thời có lẽ chỉ có Hoàng thượng, Hoàng tổ mẫu và thần đệ mới có thể vào được nơi này thôi”.

Thực ra, Triệu vương không cần nói thì tôi cũng đã biết. Tôi ốm đã nhiều ngày như vậy thế mà chỉ có hai người phụ nữ của Trương gia được Tề Thịnh cho phép vào đây, đến cả Tổng thái hậu cũng không thấy đến thăm.

Quả nhiên không phải con ruột có khác, cho dù là Thái hậu thì cũng chỉ là hư danh mà thôi.

Tôi cũng hiểu Tề Thịnh quyết tâm giam tôi trong cung Hưng Thánh, để tôi làm một Hoàng hậu mắt mù tai điếc. Chỉ không hiểu anh ta đã biết chuyện Tả Ý chuyển sang theo tôi hay chưa, cũng không rõ việc Tả Ý quay lưng với Tề Thịnh là thực lòng hay làm theo ý của Tề Thịnh.

Tất nhiên, tôi chắc rằng Tề Thịnh không thể biết việc tôi đang xúi bẩy Trương gia mưu phản.

Thứ khó đoán được nhất trên đời chính là lòng người.

Đến mừng Sáu tháng Hai, Tả Ý biết được tin Tề Thịnh đã chính thức tuyên bố sẽ dùng vũ lực để dẹp yên Vân Tây. lệnh cho Dương Dự đang trấn thủ ở Thái Hưng đem quân vượt sông tiến xuống phía nam, cùng với Hạ gia tiến về phía tây. Còn Mạc thị ở Dự Châu, Tiết thị ở Thanh Châu sẽ chia một phần binh lực tiến lên Tịnh Dương, Tân Dã ở phía bắc để tăng cường binh lực cho vùng biên cương phía bắc, đề phòng Bắc Mạc có biến.

Cùng với đó, Tề Thịnh còn lệnh cho Hạ Bình Tắc đem quân tới vùng biên giới giữa Giang Bắc và Tây Hồ, đề phòng người Hồ ở phía Tây nhân cơ hội tràn vào.

Toàn bộ sắp xếp đều không liên quan gì đến nhà họ Trương, vẫn trấn thủ biên cương phía Bắc. Mặc dù đã lấy bớt binh lực để cho Hạ Bình Tắc dùng nhưng Tề Thịnh đã bù bằng lực lượng của Mạc thị, Tiết thị.

Tôi cẩn thận suy nghĩ suốt cả buổi tối, vẫn không sao hiểu được Tề Thịnh làm vậy là có ý gì.

Xét theo tình hình thì việc để cho Dương Dự mang quân tiến xuống phía Nam là hợp lý nhất, vì Thái Hưng nằm ở bờ Bắc của Uyên Giang, rất gần với Vân Tây. Nhưng quan hệ giữa ông ta và Nhà xí huynh lại không rõ ràng, Dương Nghiêm với Nhà xí huynh còn thân thiết tới mức có thể mặc chung quần luôn rồi kia.

Tề Thịnh muốn nhân cơ hội này làm giảm lực lượng của Nhà xí huynh? Nhưng anh ta tự tin rằng Dương gia sẽ nghe lời anh ta đến thế nào? Nếu sau khi vượt sông Dương Dự lại tiến thẳng về Thịnh Đô, Hạ Lương Thần đang bị vướng ở Vân Tây, dựa vào chỗ cắm vệ quân ít ỏi ở kinh đô làm sao mà chống chọi lại được với Dương Dự.

Đó là truyền nhân của Chiến thần Mạch soái cơ đấy! Mặc dù chức vị đã nhường cho người khác thì vẫn là dòng dõi của Mạch soái, không thể kém cõi được.

Tôi vẫn còn đang suy nghĩ để tìm lời giải thì đến nửa đêm đáp án đó lại bất ngờ tìm đến tôi.

Vì đầu óc phải làm việc nhiều, tôi bị mất ngủ. Bởi thế khi Dương Nghiêm một thân đồ đen, bịt mặt cũng đen tuyền vén tấm màn bên giường lên thì tôi đã mở to mắt nhìn anh ta chăm chăm, nét mặt không chút ngạc nhiên nào.

Chỉ nhìn vào đôi mắt, tôi lập tức nhận ra anh ta.

Dương Nghiêm rõ ràng rất thất vọng, khẽ nói: “Có nữ nhân nào như nương nương không? Ít ra thì cũng phải co người lại, ôm chần che thân chứ!”.

Tôi cân nhắc một hồi, thấy cũng có lỗi với anh ta, bèn ngồi dậy, nghiêm túc thương lượng: “Hay là người ra ngoài rồi vào lại lần nữa đi, ta sẽ phối hợp với người”.

Dương Nghiêm lật bỏ chiếc khăn che mặt: “Thôi, nương nương đừng xem thần là trò tiêu khiển nữa”.

Thấy tinh thần anh ta có vẻ sa sút, tôi lại càng thấy áy náy, mở miệng an ủi: “Người có thể nghĩ như thế này, vừa rồi ta không động đậy không phải là vì lá gan lớn mà vì sợ quá cứng cả lưỡi”.

Lần này thì Dương Nghiêm bật cười: “Nương nương đúng là khác người”.

Tôi gật đầu, trầm nghĩ, lần này thì người nói đúng rồi, ta thật sự không giống những người khác.

Dương Nghiêm ngồi lên trên giường tôi, sau đó gác cả chân lên, nhìn tấm màn che kín xung quanh, cười hì hì, nói: “Với bộ dạng này của chúng ta, nếu bị bắt gặp không biết có gọi là ‘bắt gian tại giường’ không nhỉ?”.

Dương Nghiêm nhìn tôi bằng đôi mắt long lanh rõ ràng là đang đùa cợt.

Nhưng từ trước tới nay tôi luôn tuân thủ một nguyên tắc: Nếu không thắng nổi lưu manh thì mặt phải dày hơn lưu manh mới được!

Tôi nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi đáp: “Phải cởi hết quần áo thì mới là ‘bắt gian tại giường’. Còn như thế này, nhiều nhất cũng chỉ là ‘đắp chăn bông nói chuyện phiếm’ thôi”.

Dương Nghiêm ghen hống, im lặng một lúc mới thì thầm: “Đã biết tin gì chưa? Tề Thịnh sai cha thần đi dẹp loạn ở Vân Tây rồi”.

Tôi gật đầu, hỏi điều mà tôi cứ thắc mắc trong lòng: “Ngươi với Tề Hàn chỉ thiếu mỗi nước ngủ với nhau thôi, sao Tề Thịnh lại tin tưởng cha ngươi như vậy?”.

Dương Nghiêm cười nhạt, đáp: “Về chuyện này thì tất nhiên phải tin rồi. Nhà họ Dương chúng thần có gia huấn, nếu có giặc ngoại xâm thì phải lấy trăm họ làm trọng, bảo vệ giang sơn, xã tắc”.

Tôi không ngờ Dương gia lại có gia huấn đó, nhất thời không biết nên nói rằng nhà họ Dương các người thật cao thượng hay nói cái thứ gia huấn chết tiệt ấy hại chết người, đến cuối cùng chỉ hỏi: “Vậy Tề Hàn muốn ngươi làm gì?”

Dương Nghiêm trừng mắt nhìn tôi: “Thần với Cửu ca là anh em!”.

Tôi chợt hiểu ra: “Ồ, thì ra là anh em, nhưng Tề Thịnh và Tề Hàn còn là anh em ruột kìa, chẳng phải cũng thế sao?”.

Nghe tôi nói như vậy, Dương Nghiêm nhìn tôi vẻ coi thường, lẩm bẩm với vẻ rất thiếu kiên nhẫn: “Có nói thì đàn bà như nương nương cũng chẳng hiểu thế nào là anh em. Tóm lại, quan hệ giữa thần với Cửu ca không phải như nương nương nghĩ đâu”.

Thật ra, tôi cũng chẳng quan tâm quan hệ của bọn họ thế nào, chỉ quan tâm làm thế nào để phé truất Tề Thịnh thôi.

Tôi và Dương Nghiêm đều im lặng một lúc, sau đó tôi giơ chân đá Dương Nghiêm, hỏi: “Đêm hôm khuya khoắt người chạy đến đây, rốt cuộc là có chuyện gì?”.

Dương Nghiêm giật mình, khuôn mặt hiện lên vẻ “suýt nữa thì quên bég mắt”, đưa tay vỗ vỗ trán, nói: “Là thế này, vì thấy nương nương đột nhiên bị nhốt nên Cửu ca sai thần đến xem có chuyện gì. Còn nữa, cha của nương nương bí mật tìm gặp Cửu ca, nói có đứa cháu xinh xắn, hiền thực, trước mắt vẫn còn chưa đến tuổi nhưng có ý muốn gả cho Cửu ca. Cửu ca sai thần vào cung nói với nương nương, xem nương nương có biết chuyện này không, và làm thế là có ý gì”.

Tôi ngẩn người ra. Cháu gái ư, cháu gái nào nhỉ?

Trương gia liên tiếp hai đời đều con trai nhiều hơn con gái. Đời ông của Trương thị, Trương lão thái thái sinh sáu người con trai xong thì mới sinh con gái, lại còn liền một lúc ba cô, nhưng hai người trong số đó đã chết yểu, chỉ còn lại Tam cô nương.

Trương lão tướng quân lúc đó thấy chuyện này chẳng phải vấn đề gì to tát, nhà võ tướng mà, chỉ cần con trai nhiều là tốt rồi. Hơn nữa, lúc đó Thành Tổ vẫn còn sống, nhà họ Trương cũng không dám thiết lập liên minh gì, chỉ ngoan ngoãn cúi đầu lấy vợ mà thôi.

Đến đời cha của Trương thị, tình hình vẫn không có gì thay đổi.

Mấy đứa con trước của Trương Phóng đều là con trai, chỉ có hai cô con gái, một là Trương thị tô, hai là Trương nhị cô nương đã gả cho Hạ Bình Tắc, làm gì còn cháu gái nào để gả cho Nhà xí huynh nữa?

Tình hình nhị thúc của Trương thị cũng gần như vậy, nhưng chỉ có một đứa con gái, có điều năm nay chưa đầy mười ba tuổi, vẫn chưa đến tuổi lấy chồng.

Còn tam thúc, tứ thúc gì đó của Trương thị thì không cần phải tính, vì cho đến giờ vẫn chưa ai có con gái.

Dương Nghiêm nhìn thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt tôi thì phì cười, nói: “Có lẽ là con gái của Trương Linh ở Tịnh Dương, thần và Cửu ca điếm hết lượt con gái trong nhà họ Trương thì thấy chỉ có con gái lớn của Trương Linh là phù hợp. Có điều nha đầu đó năm nay mới mười ba tuổi, năm trước trên đường tới Tịnh Dương thần có gặp, thấy cô ta cưới một con ngựa to tướng phóng như điên. Một đứa con gái hoang dã như thế mà lại bảo là xinh đẹp, hiền thực. Xi! Người nhà của nương nương lá gan quả không nhỏ! Không biết có phải họ cũng coi nương nương là đứa con gái chỉ dùng để lợi dụng không?”.

Tôi chẳng còn tâm trí nào mà để ý đến giọng điệu châm biếm của Dương Nghiêm, trong đầu chỉ nghĩ đến một điều, quả đúng như dự liệu, một khi

xác định được cái ngôi hoàng hậu của tôi không còn tác dụng nữa thì nhà họ Trương lập tức muốn vứt bỏ đứa con gái này.

Họ đã nghe theo ý kiến của tôi mà lên kế hoạch liên minh với Nhà xí huỳnh, nhưng lại không tin hoàng hậu của Tề Thịnh là tôi đây có tác dụng gì, vì thế đã lập tức hiến tặng luôn một đứa con gái khác.

Cho dù đứa con gái ấy chỉ mới mười ba tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ chưa lớn.

Tôi không nói gì, Dương Nghiêm cũng thôi không cười nữa, ánh mắt anh ta đã bắt đầu có vẻ thương hại, khẽ hỏi: “Thế nương nương định thế nào?”.

Tôi nghiêm mặt, hỏi lại: “Câu này phải hỏi Cửu ca của người mới đúng, xem anh ta có ý định gì”.

Dương Nghiêm lặng lẽ nhìn tôi một lúc, rồi nói: “Cửu ca nói, nếu đã cầm tay thì mãi mãi theo hầu”.

Tôi nghe vậy không khỏi đờ người, ngược mắt lên nhìn Dương Nghiêm rồi cảm thán: “Ốn quá! Người học mấy câu rẻ tiền ấy từ đâu thế?”.

Dương Nghiêm kinh ngạc nhưng mày: “Sao cơ? Chẳng phải đàn bà các cô thường thích nghe những câu như thế là gì? Trong các vở kịch đều viết thế mà”.

Tôi nhìn Dương Nghiêm vẻ coi thường: “Trong các vở kịch còn nói chàng thư sinh nghèo có thể lấy con gái tể tướng nữa kia! Người tin không?”.

Dương Nghiêm cảm thấy hơi ngượng, quay đầu đi nói: “Cửu ca muốn hỏi xem ý của nương nương thế nào”.

Điều này mà cũng còn phải hỏi sao? Bất giác tôi cười lạnh, nếu anh ta không muốn thì sớm đã từ chối thẳng thừng, cần gì phải hỏi tôi!

Ngẫm nghĩ một chút, tôi cười, đáp: “Ý của ta là chẳng có ý gì cả”.

Dương Nghiêm ngạc nhiên: “Như thế có nghĩa là gì?”.

Tôi trề môi châm biếm: “Thì là không có ý gì. Ngươi chỉ việc chuyển câu này cho Sở vương, anh ta sẽ hiểu”.

Dương Nghiêm không nói gì nữa, sa sầm mặt rời khỏi giường.

Tôi cũng đi theo, hạ giọng hỏi anh ta: “Ngươi vượt nóc băng tường đột nhập vào đây à? Cái đó có dễ học không?”.

Dương Nghiêm khó chịu nhìn tôi, đáp: “Dễ. Nương nương chỉ cần đầu thai lại, học khoảng mười mấy năm là biết thôi mà”.

Tôi nghĩ, việc đầu thai lại không dễ, phải đợi thương lượng xong với Ti Mệnh Tinh Quân đã.

Tiền Dương Nghiêm ra khỏi nội điện, nhìn Tả Ý đang nằm ngủ say trên nền đất tôi mới chợt nhớ đến một việc quan trọng, vội dặn Dương Nghiêm: “Phải rồi, bảo Sở vương giúp ta điều tra về nha đầu Tả Ý. Theo lời của cô ta thì cô ta có một đứa em trai hiện đang nằm trong tay Tề Thịnh. Giúp ta tra xem có đúng như vậy không”.

Dương Nghiêm hỏi tôi: “Ai là Tả Ý?”.

Tôi chỉ vào chỗ dưới chân anh ta: “Đấy, cái người đang nằm cạnh chân người ấy”.

Dương Nghiêm cúi đầu nhìn, đáp: “Được, đã biết. Thần cho cô ta dùng ít thuốc mê, một lát sau tỉnh lại chỉ nghĩ là mình vừa ngủ gật thôi”.

Tôi gật đầu, mắt nhìn Dương Nghiêm đã đặt tay lên cửa điện, chợt thấy không nữa, không nghĩ ngợi đã bật thốt ra: “Ngày mai lại tới nhé!”.

Thân hình Dương Nghiêm cứng đờ, quay lại nhìn tôi bằng ánh mắt rất kỳ lạ.

Tôi cũng vô thức đưa tay lên bịt miệng. Chết thật, sao bỗng dưng tôi lại thốt ra câu đó được nhỉ?

Dương Nghiêm thì cười hì hì, khẽ hỏi: “Định coi là gian phu thật à?”.

Thấy kiểu cười cợt của Dương Nghiêm, sự ngượng ngùng của tôi biến mất, cũng cười đáp lại: “Đâu có, đây rõ ràng là những lời khi tiễn khách của các cô gái lâu xanh thôi”.

Da mặt của Dương Nghiêm không dày bằng tôi, nhất thời không cười được nữa, khẽ ho mấy tiếng để che giấu rồi quay người bước ra khỏi điện.

Tôi nhìn qua khe cửa thấy anh ta đã nhẹ nhàng tung người lên, tay bám vào mái hiên rồi lộn người bay lên nóc nhà. Lúc này tôi mới yên tâm quay về giường định ngủ tiếp, nhưng trần trọc mãi vẫn không sao ngủ được.

Tề Thịnh không giết tôi, vì tôi là con gái Trương gia.

Trương gia coi trọng tôi, vì tôi là hoàng hậu của Tề Thịnh.

Đám người Triệu vương và Sở vương chú ý đến tôi, vì tôi là hoàng hậu của Tề Thịnh, là con gái Trương gia.

Tách khỏi hai thân phận là Hoàng hậu và con gái Trương gia, tôi chẳng là cái thá gì.

Toàn bộ những điều này tôi đều hiểu thế mà vẫn bước vào con đường thâm như bây giờ. Tôi đúng là ngu xuẩn.

Phí công vất vả suốt hai năm trời, trên thì không được lòng ông chủ, dưới thì không có người tâm phúc trung thành, trong thì không có cung nữ, nội thị nào đáng tin tưởng, ngoài thì không có mãnh tướng trọng thần giúp đỡ, đến cả nhà mẹ đẻ cũng đang tính toán tìm người thay thế...

Nếu không vì chuyện Tề Thịnh để Trương lão thái thái vào cung khiến tôi nghi ngờ thì có lẽ tôi sẽ cứ bị người ta dắt mũi mãi.

Tôi cứ suy nghĩ miên man như vậy rồi thiếp đi lúc nào không biết.

Trong mơ, tôi thấy mình lại ngã xuống nước, làn nước lạnh thấu xương khiến tôi run lên bần bật, nhưng trong lòng vẫn thấy may là mình biết bơi nên không sợ bị chết đuối. Thế là tôi ra sức gạt nước, đúng lúc sắp tới bờ thì bỗng thấy Tề Thịnh xuất hiện, giơ chân ra đạp tôi xuống nước lần nữa.

Tôi vẫn kiên cường bắt khuất tiếp tục trèo lên bờ, còn Tề Thịnh thì hết lần này đến lần khác đá tôi xuống nước.

Cuối cùng thì tôi cũng nổi nóng, rướn người lên cao, lớn tiếng chửi: “Tề Thịnh, mẹ nhà anh!”.

Thế rồi tôi giật mình tỉnh giấc.

Vừa mở mắt ra đã thấy Tề Thịnh đang đứng bên giường cúi xuống nhìn tôi, vẻ mặt anh ta tối sầm, môi mím chặt.

Cú sốc này không phải nhỏ, thoáng chốc đã quét sạch hai phần mơ màng còn lại. Tôi lập tức ngồi bật dậy, lùi vào phía trong, nhìn Tề Thịnh với ánh mắt cảnh giác.

Từ sau chuyện lần trước, mặc dù anh ta vẫn thường xuyên tới cung của tôi nhưng chỉ tới hậu điện thăm con gái.

Tôi cũng không muốn gặp anh ta nên cứ căn thời gian anh ta sắp tới là lại sai nữ hầu đem con bé về hậu điện, còn mình thì trốn vào tẩm cung.

Cứ như vậy, đã hơn nửa tháng nay chúng tôi chưa nhìn thấy mặt nhau rồi.

Tề Thịnh chấp tay sau lưng, đứng im không nói gì, nhìn tôi chăm chăm.

Mặc dù rất căng thẳng nhưng tôi vẫn không quên đưa mắt liếc ra ngoài, thấy trời vẫn còn tối, tôi không khỏi có chút mơ hồ, không biết hiện tại là mấy giờ. Lúc Dương Nghiêm rời khỏi đã là nửa đêm, sao tôi ngủ một giấc dài như thế mà trời vẫn chưa sáng?

Bất giác tôi túm chặt lấy chiếc áo ngủ, thấy Tề Thịnh lập tức chau mày lại.

Tôi cũng cảm thấy phản ứng của mình hơi quá, vội buông bàn tay ra, nói với Tề Thịnh bằng giọng rất bình thản: “Hoàng thượng, nếu làm chuyện ấy

thì phải là đôi bên cùng tình nguyện, như thế mới cảm thấy vui sướng thực sự. Nếu Hoàng thượng thực sự muốn thì thiếp sẽ phối hợp với Hoàng thượng, đảm bảo Hoàng thượng sẽ thấy sung sướng, nhưng nếu Hoàng thượng định dùng chuyện này để hạ nhục thiếp, thì thiếp chỉ có thể nói rằng Hoàng thượng sai rồi. Chúng ta đâu phải chưa từng ngủ với nhau, đến con cũng có rồi, từ lâu đã chẳng thấy chuyện này có gì đáng xấu hổ nữa”.

Tề Thịnh lặng lẽ nghe tôi nói, không tỏ ra tức giận, cũng không giận dữ bỏ đi.

Về mặt tôi rất căng thẳng, trong đầu không ngừng suy nghĩ. Anh ta bất ngờ xuất hiện trước mặt tôi, đúng là một cơ hội rất tốt, tôi đỡ phải mất công tìm dịp để nói thẳng những điều trong lòng.

Nhưng không hiểu sao tôi cứ thấy đầu nặng trĩu, toàn thân rã rời, đành nằm luôn xuống, nghĩ xem chuyện hôm nay phải nói thế nào để không khiến Tề Thịnh thêm nghi ngờ.

Tôi nhắm mắt lại cố gắng sắp xếp ý nghĩ, cố nén một giọt nước mắt sắp trào ra ở khóe mắt, nói bằng giọng khàn khàn: “Tề Thịnh, chúng ta hãy nói thẳng nói thật với nhau, được không?”.

Một hồi lâu sau, Tề Thịnh mới bình thản nói ra một từ, “Được”.

Tôi nhếch môi tự giễu, nói: “Thiếp rất khâm phục chàng, Tề Thịnh. Từ trước đến nay thiếp chưa từng thấy ai suy nghĩ thâm trầm và có khả năng nhẫn nhịn như chàng”.

Tề Thịnh không thừa nhận cũng không phủ định, chỉ lặng lẽ đứng đó.

“Thực ra, chàng đã sớm biết việc thiếp ngấm thúc đẩy Trương gia và Sở vương liên kết với nhau, biết rõ thiếp luôn mong giành được ngôi thái hậu nhưng chàng vẫn không bộc lộ, bởi chàng biết rõ, một khi chưa có long tử thì thiếp không thể nào hành động được. Vì thế, chàng mới nhất quyết không chịu ngả lại hậu cung, thậm chí để tránh việc người khác lên đưa phụ nữ có thai trà trộn vào cung, chàng kiên luôn gần gũi với đàn bà.”

Đó mới là nguyên nhân chính của việc Tề Thịnh kể từ khi đăng cơ xong liền không gần nữ sắc! Giữ gìn bản thân cái con khi! Chung tình cái con khi!

Tôi mở mắt ra, bình tĩnh nhìn lên những đường viền đủ màu sắc và các hoa văn rỗng phượng trên đỉnh màn.

“Chàng là tân đế, mặc dù danh chính ngôn thuận lên ngôi nhưng nền tảng còn nông, hơn nữa, Tống thái hậu là người nắm quyền hậu cung đã lâu, thế lực bao nhiêu năm không phải một sớm một chiều có thể xóa bỏ được. Điều mà chàng làm được chỉ là nhẫn nhịn, nhẫn nhịn để mưu tính, tạo dựng thế lực của mình trong triều thần, sau đó lặng lẽ chờ đợi thời cơ.”

Nói đến đây tôi dừng lại một lúc rồi mới tiếp: “Chàng chờ hai năm, cuối cùng ông trời cũng cho chàng một cơ hội: Vân Tây nổi loạn. Chàng làm ra vẻ do dự không quyết nhưng thực ra trong lòng đã sớm quyết định để Dương Dự đi dẹp loạn, vì Dương Dự đi thì Sở vương sẽ mất chỗ dựa, chỉ có thể thuận theo sự sắp đặt của chàng, chẳng phải thế sao?”

Tề Thịnh không trả lời, mà thực ra tôi cũng không cần anh ta trả lời.

Tôi mỉm cười, nói tiếp: “Nhưng một cơ hội tốt như vậy mà chỉ loại bỏ được Sở vương thì thật đáng tiếc. Vì thế, chàng đã nghĩ, chi bằng nhân cơ hội này kéo cả nhà họ Trương vào cuộc thì còn hay hơn. Nhưng thiếp lại là

người quá cẩn thận, làm chuyện gì cũng lo trước sợ sau, một ngày chưa thấy được chàng có con trai nối dõi là một ngày chưa dám yên tâm mà thúc đẩy việc liên kết giữa Trương gia với Sở vương. Vì thế, chàng quyết định đẩy thiếp một cái”.

Vì thế nên mới có chuyện cấm cung, đến cả Tống thái hậu cũng không được vào cung Hưng Thánh của tôi, thế mà Tề Thịnh lại cho người nhà họ Trương vào.

Anh ta muốn làm cho tôi vì chuyện thân phận bại lộ mà hoảng hốt, sợ anh ta không thể chấp nhận được mình mà đưa ra một tín hiệu sai cho nhà họ Trương.

Tôi cười không thành tiếng, cũng may việc Trương lão thái thái vào cung đã khiến tôi thấy nghi ngờ dụng ý của Tề Thịnh.

Sau đó giống như đánh bạc, biết rõ Tề Thịnh đang đào hố bẫy mình, không biết vì sao anh ta lại đào hố, cũng không biết cái hố ấy sâu đến mức nào nhưng tôi vẫn cứ liều lĩnh nhảy xuống.

Thế là tôi không chỉ thuận theo ý của Tề Thịnh, nói cho Trương gia biết về hoàn cảnh được bữa sáng lo bữa tối của mình, lại còn giúp anh tạo có gây chuyện với nhà họ Trương.

Tề Thịnh rất vừa lòng, sau đó mặc dù vẫn tiếp tục cấm cung nhưng không làm khó tôi nữa.

Đợi đến khi Dương Dự đi dẹp loạn, Dương Nghiêm vào cung tôi mới hiểu ra. Mọi chuyện đều được sắp đặt, liên kết với nhau từ đầu chí cuối.

Tề Thịnh đã tính toán từng chi tiết một, còn tôi thì bất chấp tất cả, từng bước từng bước đi tới cảnh ngộ hôm nay đúng như mong đợi của anh ta, đây nhà họ Trương và Nhà xí huynh tới trước mặt Tề Thịnh chỉ để anh ta tin rằng giờ phút này tôi đã đi tới đường cùng, để cầu mong một cơ hội đổi đời.

Vì từ đầu chí cuối tôi đều rất rõ, kể từ khi tôi đặt chân lên con đường “thái tử phi” này, tôi đã không còn quay đầu lại được nữa, và chức vụ duy nhất có thể đến được là “thái hậu” chứ không phải là thứ danh xưng công chúa, quận chúa đáng vứt đi nào đó.

Tôi cũng không có số để làm công chúa, quận chúa. Một khi nhà họ Trương mưu phản, người đầu tiên được ban cái chết chính là tôi, Hoàng hậu Trương thị.

Trận quyết chiến đã bắt đầu, trong trận chiến này tôi chỉ có thể thắng, không thể thua.

Tôi quay đầu lại nhìn Tề Thịnh, trong đầu sắp xếp ý tứ câu chữ, định nén sự coi thường trong lòng nhưng khóe môi vẫn cứ nhếch lên: “Thực ra Hoàng thượng đã cảm thấy thần thiếp bất thường từ lâu rồi, đúng không? Nhưng Hoàng thượng vẫn im lặng, đến bây giờ, khi cần đến thì Hoàng thượng mới bộc lộ một cách rõ ràng khiến thần thiếp hoảng loạn, đây nhà họ Trương đến với Sở vương. Một cuộc hôn nhân không thể chấp nhận cũng nhờ thế mà thành hiện thực”.

Sau một hồi im lặng rất lâu, cuối cùng Tề Thịnh cũng lên tiếng: “Nàng rất thông minh”.

Tôi cười tự giễu: “Chỉ là nhận ra sau khi mọi việc đã xong rồi thôi. Chẳng có dự định gì? Chỉ kéo một mình Trương Linh hay là nhân cơ hội

này loại bỏ cả nhà họ Trương?”.

Tề Thịnh khẽ đáp: “Biên cương phía Bắc không thể loạn lạc”.

Tôi chậm rãi gật đầu. Nếu đã như vậy thì tức là chỉ loại bỏ một mình Trương Linh, loại bỏ một cánh tay để từ nay về sau Trương gia không thể làm mưa làm gió được nữa.

Tôi lại hỏi: “Hạ Bình Tắc một lòng trung thành với Hoàng thượng, đúng thế không?”.

Tề Thịnh đáp: “Đúng vậy”.

Tôi khẽ cười: “Cũng chỉ có cô bé như Trương nhị cô nương mới tin rằng đàn ông có thể vì tình yêu mà bỏ cả gia tộc, cha mẹ”.

Tề Thịnh không nói gì.

Tôi im lặng một lát rồi quyết định đi vào điểm chính của cuộc nói chuyện này. Tôi phải nói cho anh ta biết, linh hồn của tôi vốn là của đàn bà chứ không phải đàn ông.

Điều này có liên quan tới sự yêu ghét của Tề Thịnh đối với tôi về sau, tôi không thể để anh ta gặp trở ngại tâm lý mỗi lần đối mặt với tôi được.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi đột ngột thấp giọng nói: “Tề Thịnh, buổi tối hôm ấy chàng hỏi thiếp rốt cuộc là nam hay nữ. Thực ra, đó cũng là câu thiếp thường xuyên tự hỏi. Thiếp từng chịu sự giáo dục như một đứa con trai trong suốt mười mấy năm, rồi sau đó lại đổi về làm con gái. Người ấy nói thiếp vốn là một đứa con gái, vì sai sót của họ nên mới có sự gập ghềnh này. Từ đó, thiếp chỉ có thể sống dưới thân xác này”.

Tôi dừng lại một lúc, lặng lẽ quay sang nhìn anh ta: “Từ lâu rồi thiếp đã từng có ý định chấm dứt cuộc sống, nhưng rồi lại không đủ can đảm”.

Tề Thịnh hỏi: “Bây giờ thì đủ can đảm rồi?”.

Tôi cười, lắc đầu: “Không có, bây giờ cũng vẫn không. Hơn nữa, đã chấp nhận làm đàn bà rồi, đến nỗi khổ sinh con cũng đã chịu rồi, bây giờ mà chết thì quá thiệt thòi”.

Khóe môi của Tề Thịnh hơi nhếch lên.

Tôi nhìn Tề Thịnh rồi hỏi: “Bây giờ đến lượt chàng, thiếp có thể hỏi chàng một câu được không?”.

Tề Thịnh gật đầu.

Tôi bèn hỏi: “Có phải bây giờ thiếp khiến chàng cảm thấy ghê tởm? Ghê tởm đến mức không thể chấp nhận nỗi sự tồn tại của thiếp?”.

Tề Thịnh im lặng một lát rồi đáp: “Không phải”.

Tôi nói với vẻ rất bình tĩnh: “Nếu đã vậy, Tề Thịnh, thiếp vẫn là Hoàng hậu của chàng được không? Trên đời này không có ai thích hợp với vị trí đó

hơn thiệp, không tranh quyền cho nhà mẹ đẻ, không tranh giành với các phi tần khác, chỉ lo quản lý hậu cung và nuôi dạy con cái cho chàng. Liệu có sự lựa chọn nào tốt hơn là thiệp không? Càng chưa nói tới, thiệp không hề có chỗ dựa, hoàn toàn nằm trong bàn tay không chế của chàng”.

Vẻ mặt của Tề Thịnh vẫn rất bình thản, không thể đoán được là đang vui mừng hay giận dữ. Một lát sau, anh ta hỏi tôi: “Nàng muốn gì?”.

Tôi suy nghĩ một cách nghiêm túc rồi đáp: “Bình an khỏe mạnh, đủ ăn đủ mặc”.

Trong điện rất yên tĩnh, yên tĩnh tới mức dường như có thể nghe được cả tiếng thở dài của Tề Thịnh. Không biết qua bao lâu, Tề Thịnh mới gật đầu nhận lời: “Được”.

Chỉ một từ đó, không thêm từ nào nữa.

Tôi thâm nghĩ, tám chữ ấy đúng là rất có tác dụng, dù người nói chẳng biết có thật lòng không, nhưng người nghe thì đều xem là thật.

Tôi ngồi dậy, trịnh trọng sửa sang lại bộ đồ ngủ trên người như thể đó là lễ phục rườm rà rắc rối của hoàng hậu, đến khi nó không còn một nếp nhăn nào mới phủ phục trước Tề Thịnh, đầu cúi thấp xuống sát mu bàn tay, nói với vẻ rất thành khẩn: “Thần thiệp tạ chủ long ân”.

Một hồi lâu không thấy Tề Thịnh trả lời, tôi ngẩng đầu lên thì thấy trong điện trống không.

Thở phào một cái, tôi nằm vật ra giường, cảm thấy đầu như muốn vỡ ra.

Thực ra, không cần tôi phải van xin thì Tề Thịnh cũng vẫn để tôi làm Hoàng hậu, anh ta cần dùng Trương thị để xoa dịu một nửa còn lại của nhà họ Trương, nói với các triều thần rằng, Trương Linh gặp họa chỉ là vì liên lụy với Sở vương mà thôi.

Nếu tôi đoán không sai thì đến cả tính mạng của Trương Linh, Tề Thịnh cũng chẳng cần. Anh ta chỉ muốn lấy binh quyền rồi giam lỏng Trương Linh, xem đó như sự nhân nhượng đối với nhà họ Trương, đồng thời thể hiện sự tôn trọng, sủng ái đối với Hoàng hậu là tôi.

Điều anh ta cần, chẳng qua cũng chỉ là thái độ của tôi.

Nếu đã vậy, tôi sẽ thể hiện cho anh ta thấy sự hèn kém của mình. Dù sao cũng chỉ là biện pháp lùi để tiến, Hàn Tín còn chịu được, sao tôi lại không làm được!

Tôi vừa đưa tay day day hai bên thái dương, vừa lầm bầm: Cứ chơi đi, để xem cuối cùng ai sẽ thắng! Anh có thể nhẫn được, thì ông đây sẽ nín nhịn tốt hơn cho mà xem!

Tả Ý bung một bát ngọc vào, nhẹ nhàng nói: “Cuối cùng nương nương cũng tỉnh rồi. Nương nương uống bát thuốc này đi”.

Tả Ý bước tới đỡ tôi dậy. Tôi nhìn vào bát nước thuốc đen sì, ngạc nhiên hỏi: “Chuyện gì thế? Đang khỏe mạnh, uống thuốc làm gì?”.

Đôi mắt của Tả Ý đỏ hoe, cúi đầu khẽ đáp: “Đêm hôm trước nương nương sốt cao, mê man bất tỉnh gần hai ngày rồi”.

Tôi sờ người một lúc rồi mới bừng tỉnh.

Thảo nào tôi cứ có cảm giác mình đã ngủ một giấc rất dài, không ngờ là bị ốm.

Đây là lần ốm nặng đầu tiên kể từ sau khi tôi đến thế giới này, phải nằm trên giường liền mấy ngày mới hồi phục, tới khi nhũ mẫu mang con gái đến chơi thì nó đã sắp không nhận ra tôi nữa rồi, vừa được tôi ôm đã khóc ré lên.

Tôi chợt nhận ra, chăm sóc con bé kiểu này không được. Dù thế nào thì nó cũng là đứa con do tôi rút ruột đẻ ra, nếu cứ giao nó cho người khác thì không chừng lớn lên nó còn chẳng biết tôi là ai ấy chứ.

Nghĩ vậy nên tôi bắt đầu dành nhiều thời gian cho con bé, ngày nào cũng chơi với nó, chỉ đến buổi tối mới để cho nhũ mẫu bế vào noãn các ru ngủ.

Trong khoảng thời gian này Tề Thịnh cũng tới mấy lần, vẫn như trước, đến thăm con bé một lúc rồi đi, mấy lần gặp tôi cũng tỏ ra rất bình thản.

Có lần tôi và Tả Ý cùng đỡ con bé há miệng ra xem nó đã mọc răng chưa, nhưng đỡ cả nửa ngày mà nó vẫn ngậm chặt miệng không chịu mở ra.

Đúng lúc chưa tìm ra cách nào thì Tề Thịnh đứng sau tôi từ bao giờ tiến lên, đưa tay ra đỡ lấy cằm dưới của con bé, khẽ bóp một cái, bé con liền mở to miệng ra.

Tề Thịnh bình thản nói: “Nhìn đi”.

Chà, động tác này anh ta phải làm bao nhiêu lần thì mới thuần thục được như thế chứ!

Động tác thành thực của anh ta khiến tôi sửng ra một lúc, đến khi định thân lại mới cuống quýt kêu lên: “Buông tay ra! Buông tay ra!”.

Con bé trong lòng tôi cũng vô cùng phôi hợ mà khóc toáng lên.

Tề Thịnh từ từ buông tay ra, nét ngưng ngưng xuất hiện trên khuôn mặt trước giờ vẫn rất điềm tĩnh.

Tôi không biết nói gì, cúi xuống dịu dàng dỗ cho con bé thôi khóc. Khó khăn lắm mới làm nó nín khóc, bé con lại trưng ra bộ mặt tủi thân, vươn tay về phía Tề Thịnh...

Khóe môi Tề Thịnh thoáng nét cười, đưa tay ra đón lấy con bé từ lòng tôi, còn liếc tôi một cái, ánh mắt không giấu được vẻ đắc ý.

Tôi trong lòng thì mắng con bé này chẳng có lương tâm gì, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười như không có gì.

Nhờ con bé nên bầu không khí ấm áp hơn, quan hệ bị rạn nứt giữa tôi và Tề Thịnh cũng nhanh chóng được hàn gắn. Đến hạ tuần tháng Hai, Tề Thịnh cuối cùng gỡ bỏ lệnh quản chế đối với cung Hưng Thánh.

Chương 13: Xứng danh hoàng hậu tốt!

Tôi “vừa mới khỏi ốm” đã lập tức vào cung Thái hoàng thái hậu vấn an. Thái hoàng thái hậu mỉm cười đôn hậu, gọi tôi đến bên rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay tôi, nói với vẻ thương xót: “Hoàng hậu dạo này gầy đi nhiều đấy, cần phải ăn uống nghỉ ngơi cho tốt nhé”.

Tôi cúi đầu làm ra vẻ hiền thực khẽ gật đầu.

Thái hoàng thái hậu nói tiếp: “Gần đây triều đình quyết định dùng vũ lực áp chế Vân Tây, Hoàng thượng tuổi còn trẻ, chỉ chú ý đến tranh đấu, lúc bận rộn sẽ không quan tâm tới long thể của mình, Hoàng hậu cũng phải để ý chăm sóc Hoàng thượng nhiều hơn”.

Tôi vẫn tiếp tục gật đầu, trong lòng thì chẳng quan tâm gì. Đã có Giang thị trong cung Đại Minh, chắc chắn long thể và tinh thần của Tề Thịnh phải được chăm sóc thoải mái để chịu rồi. Dù nghĩ vậy nhưng tôi chẳng dám nói ra, nếu để Thái hoàng thái hậu biết “yêu nữ” đã hại Triệu vương bây giờ lại đang ở bên cạnh Tề Thịnh, không chừng bà già này đích thân xông đến cung Đại Minh trừ “yêu” ấy chứ.

Mà lần này thì chắc chắn không đơn giản chỉ là một một bát thuốc phá thai như trước rồi.

Thái hoàng thái hậu dặn dò rất lâu rồi mới thả tôi đến cung Thái hậu vẫn an, ra vẻ thuận miệng bảo: “Hai ngày trước Thái hậu còn nhắc đến đường muội của Hoàng hậu, nói rằng cô bé đó không chỉ dung mạo xinh xắn mà tính nết cũng tốt, muốn thay Lão cửu hỏi cưới. Lần này Hoàng hậu tới, thế nào Thái hậu cũng sẽ hỏi thăm về cô bé ấy. Con không nên khiêm tốn, có sao cứ nói đây, ta cũng mong sớm được nhìn thấy Lão cửu cưới vợ”.

Tôi hiểu ý của Thái hoàng thái hậu, kính cẩn gật đầu: “Thần thiếp hiểu rồi ạ”.

Đến cung Thái hậu, quả nhiên Tổng thái hậu nhắc đến con gái của Trương Linh, nhưng lại không hỏi ý kiến tôi mà chỉ thông báo theo trách nhiệm, nói là đã lệnh cho người của Trương gia đi Tịnh Dương đón cô bé kia, hy vọng sau khi đưa về Thịnh Đô, tôi có thể dùng tư cách chị cả đón cô vào cung chơi mấy ngày.

Tình hình quả nhiên hoàn toàn theo đúng kế hoạch mà Tề Thịnh đã vạch ra.

Trong lòng tôi không khỏi cảm thấy có chút mát mát. Nhà xí huynh cuối cùng cũng vứt bỏ tôi. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thấy cũng đúng, hợp tác vì lợi ích mà, ai chẳng có lúc lo lắng bất an, phải thông cảm cho sai lầm của tuổi trẻ.

Vấn đề là làm thế nào mới sửa chữa được sai lầm đó!

Vừa về đến cung Hưng Thánh đã thấy nha đầu Lục Ly đang đợi.

Sau phút ngạc nhiên, phản ứng đầu tiên của tôi là sai Tả Ý khẩn trương đưa Lục Ly đi. Nha đầu này lại còn dám đường hoàng vào cung thế này, lá gan xem ra cũng không nhỏ chút nào!

Lục Ly quả nhiên rất bình tĩnh, quỳ gối xuống hành lễ, nói: “Thần thiếp khấu kiến Hoàng hậu nương nương”.

Tôi phát hiện ra cách xưng hô của cô không giống trước, không phải nô tì mà là thần thiếp. Như vậy nghĩa là cô đã chấp nhận thân phận Nhũ nhân của Triệu vương rồi. Tôi cười cười, hỏi: “Ngươi đến đây bằng cách nào?”.

Lục Ly cúi đầu xuống, khẽ nói: “Hoàng thượng cho gọi Triệu vương điện hạ vào cung hỏi chuyện, thần thiếp vì nhớ Hoàng hậu nương nương nên đi cùng Triệu vương ạ”.

Mặc dù giọng Lục Ly rất bình tĩnh nhưng tôi lại nhìn thấy những giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống trước mặt cô, nhanh chóng tạo thành một vũng nước nho nhỏ đọng trên gạch đá màu xanh.

Tôi thở dài, muốn rút khăn tay đưa cho Lục Ly nhưng sờ mãi chẳng thấy đâu, đành phải chìa tay về phía Tủ Ý, lúc này mới có khăn tay mà đưa ra: “Khóc cái gì, không phải ta vẫn rất tốt đó sao?”.

Câu này nói xong thì hay rồi, Lục Ly cầm ngay lấy chiếc khăn tay che miệng rồi khóc òa.

Tôi chẳng biết làm sao, định kiên nhẫn đợi cô khóc một lúc cho hả rồi mới nói chuyện, nhưng đợi mãi đợi mãi mà vẫn chưa thấy Lục Ly nghỉ giữa hiệp, tôi đành phải ngẩng đầu nhìn về phía cửa điện, kêu to: “Hoàng thượng”.

Người Lục Ly lập tức cứng đờ, ngừng khóc, hoảng sợ nhìn ra ngoài cửa.

Tôi hài lòng gật đầu, hỏi: “Triệu vương đối với người tốt chứ?”.

Lục Ly có vẻ giận vì tôi lừa cô, nhìn tôi bằng đôi mắt đỏ hoe.

Tôi không nhịn được cười, nói: “Triệu vương là người tốt, gả cho anh ta người sẽ không phải chịu thiệt đâu”.

Lục Ly đáp với vẻ bất cần: “Dù sao cũng đã gả đi rồi, lấy gà theo gà, lấy chó theo chó”.

Hay cho câu “lấy gà theo gà, lấy chó theo chó”! Cũng không biết Triệu vương nghe được sẽ nghĩ gì.

Đang cảm thán thì Triệu vương tiến vào với vẻ tức giận, tôi bất giác giật mình, tai của Triệu vương xem ra cũng dài thật, không lẽ anh ta đứng ở ngoài điện đã nghe được câu nói này?

Triệu vương hành lễ qua loa với tôi rồi thô lỗ ngồi xuống ghế nói to: “Tức chết đi được, tức chết đi được”.

Lục Ly đã đứng lên từ lâu, cực kì nịnh bợ bụng chén trà đưa cho Triệu vương, dịu dàng khuyên nhủ: “Vương gia uống chén trà cho đỡ khát đã, có chuyện gì từ từ hãy nói”.

Tôi lờm Lục Ly với ánh mắt coi thường, quay sang hỏi Triệu vương: “Thế nào rồi?”.

Triệu vương uống một hơi cạn chén trà rồi mới kể chuyện hôm nay Tề Thịnh cho gọi mình đến cung Đại Minh. Thực ra đây chỉ là một chuyện vớ vẩn, người đánh xe ngựa của Triệu vương lúc ra khỏi phủ hơi ngang ngược, đã đánh anh rể thứ hai của cậu em vợ của hàng xóm nhà một viên Ngự sử.

Không ngờ lại đụng phải tổ ong vò vẽ!

Viên Ngự sử kia không chịu, dâng tấu tố cáo Triệu vương dung túng cho thuộc hạ hành hung, tấu chương viết dài lê thê, mắng Triệu vương từ đầu đến chân nhưng tuyệt nhiên không dùng một từ tục tĩu nào.

Chỉ là chuyện mấy tên hầu đánh nhau thôi mà, ở Vân Tây còn hàng nghìn hàng vạn người vũ trang đầy đủ đánh nhau kia kìa, nhà nước không phải lo cơm lo gạo chắc! Tề Thịnh ban đầu chẳng để ý, muốn hai bên nhường nhịn nhau cho yên chuyện. Chẳng ngờ viên Ngự sử kia không chịu, sau mấy lần dâng sớ không nhận được hồi âm, đã trực tiếp dẫn mấy “huynh đệ” đến thẳng cung Đại Minh.

Tề Thịnh hết cách, đành cho gọi Triệu vương vào cung rồi mắng té tát trước mặt mọi người, đồng thời yêu cầu phải thanh toán tiền thuốc men cho người bị đánh. Chỉ có như vậy mới xoa dịu được viên Ngự sử kia.

Triệu vương rất phẫn nộ, chuyện bé như con kiến thế mà cũng đem ra đánh giá nhân phẩm của anh ta. Phu xe đánh nhau với người khác thì liên quan quái gì đến nhân phẩm của anh ta cơ chứ?

Lục Ly nghe thấy vậy cũng rất bất bình: “Toàn một lũ vô công rồi nghề, cả ngày chỉ biết ăn cho đầy bụng rồi đi chọc phá người khác. Nếu là thiếp thì chẳng cần mất công cãi nhau làm gì, cứ dùng bao vải trùm kín đầu rồi đánh cho chúng một trận!”.

Nghe Lục Ly nói vậy, tôi và Triệu vương liền im lặng.

Này! Cô tưởng tên Ngự sử kia cũng dễ đánh như Triệu vương sao?

Lục Ly sợ hãi nhìn Triệu vương rồi lại nhìn tôi, ngoan ngoãn cúi đầu xuống.

Cơn tức giận của Triệu vương vốn đang đầy đầu lập tức biến sạch, thở dài nói: “Lục Ly này, không phải chuyện gì cũng có thể dùng vũ lực để giải quyết được”.

Hết như nàng dâu mới về nhà chồng, Lục Ly cúi đầu im lặng, chỉ liên tục gật đầu.

Tôi nhìn thấy dáng vẻ đó của Lục Ly thì có phần thương hại, đành giả bộ ho nhẹ hai tiếng, hòa giải: “Không còn sớm, ta không giữ các người ở lại dùng bữa nữa, mau về đi cho sớm”.

Triệu vương không nói gì, dẫn cô dâu của mình rời khỏi cung, trước lúc rời đi còn nói với tôi: “Hoàng tâu này, sáng nay vừa ngủ dậy Hoàng thượng đã lập tức triệu kiến quần thần, chỉ sợ bữa trưa cũng không kịp ăn. Hoàng tâu nếu rảnh rồi thì đến cung Đại Minh đi”.

Triệu vương đột nhiên đưa ra ý kiến đó khiến tôi không khỏi bất ngờ. Nhìn kỹ nét mặt của anh ta chẳng thấy có gì bất thường, tôi đành gật đầu cho xong.

Sau khi tiễn hai người họ ra về, tôi cho gọi Tả Ý lại hỏi: “Trong bếp có nấu cháo không?”.

Tả Ý nghĩ tôi muốn ăn cháo bèn trả lời: “Có ạ, hôm nay có cháo táo đỏ hoa bách hợp và cháo củ mài hạt sen, nương nương muốn dùng loại nào ạ?”.

Tôi nghĩ một lúc rồi kêu Tả Ý mang một nồi cháo củ mài hạt sen lên, cùng tôi đến cung Đại Minh xem thế nào.

Cung Đại Minh ở phía nam của cung Hưng Thánh, cách đó không xa lắm, đi một lúc đã đến nơi.

Vì tôi ít đến cung Đại Minh nên nội thị canh ở cửa cung nhìn thấy tôi thì vô cùng ngạc nhiên, vội chạy lại vấn an sau đó định quay vào trong để thông báo.

Tôi ngăn anh ta lại, hỏi: “Hoàng thượng vẫn còn đang nghị sự sao?”

Nội thị kia gật đầu, đáp: “Hoàng thượng triệu Sở vương điện hạ và mấy vị đại thần đến bàn về chuyện ở Vân Tây.”

Nghe nói Nhà xí huynh cũng ở trong đó, tôi bỗng thấy hơi ngạc nhiên, bèn bảo Tả Ý đưa nồi cháo hạt sen cho người nội thị kia, nói: “Người mang nồi cháo này vào trong, ta vào Thiên điện bên kia, đợi Hoàng thượng xong việc hãy nói”.

Nói xong tôi liền quay người đi sang phía Thiên điện, bước đến cửa đột nhiên phát hiện nội thị kia vẫn đi theo phía sau, dường như có điều gì đó rất muốn nói nhưng rồi lại thôi.

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Sao thế?”.

Tên nội thị kia ập a ập ứng nói không lên lời, chỉ nhìn vào phía trong điện.

Tôi nhìn theo ánh mắt của anh ta, lập tức hiểu rõ sự tình. Giang thị với bộ đồ cung nữ đang đứng trong điện, dáng người thanh tú đó quả thực không thể không yêu!

Tôi hơi ngật ngừng rồi bước vào trong điện với vẻ mặt bình tĩnh.

Giang thị cười nhạt rồi hơi gập người cúi chào tôi: “Hoàng hậu nương nương”.

Tôi khẽ gật đầu, nhìn thấy tên nội thị kia vẫn bê nồi cháo đứng bên ngoài với vẻ mặt đầy lo lắng, tôi hỏi: “Sao vậy? Còn việc gì nữa à”.

Thần sắc tên nội thị kia vô cùng quần bách, một mực lắc đầu.

Nghĩ một lát, tôi quay đầu lại hỏi Giang thị: “Nàng có đói không? Có muốn ăn bát cháo không? Cháo hạt sen củ mài, nấu khá lâu rồi, rất thơm ngon đấy”.

Giang thị hơi sững ra, còn tên nội thị kia thì run rẩy, suýt nữa làm đổ nồi cháo.

Cháo hạt sen củ mài được nấu suốt hai canh giờ, tốn không ít lửa, tôi sợ tên nội thị kia làm đổ, vội kêu Tả Ý đón lấy rồi căn dặn tên nội thị: “Người dẫn Tả Ý sang bên kia, nếu thấy Hoàng thượng và mọi người nghỉ giải lao thì dâng cho mỗi người một bát để lót dạ nhé”.

Tên nội thị miệng thì vâng dạ nhưng không hiểu sao chân lại vẫn không di chuyển, chỉ đưa mắt liếc trộm Giang thị.

Thấy tình thế như vậy, biết là mình không sai được hấn ta, tôi đành phải quay sang nói với Giang thị: “Hay là nàng cùng vào điện với anh ta đi?”.

Giang thị lắc đầu, nói với tên nội thị kia: “Người đi đi. Hoàng hậu nương ở đây đã có ta hầu hạ rồi”.

Tên nội thị nghe vậy mới quay người dẫn Tả Ý đi.

Trong điện chỉ còn tôi và Giang thị. Sau một lúc im lặng, tôi hỏi một câu băng quơ: “Cô nương... họ gì?”.

Giang thị nghẹn lại một lúc rồi mới đáp với vẻ bình thản: “Thưa Hoàng hậu, thiếp họ Tô”.

Họ Tô? Nói như vậy là đòi theo họ của mẹ rồi.

Tôi đưa mắt nhìn kỹ Giang thị, thấy vóc dáng mặc dù vẫn khô khan như trước, có điều sắc mặt đã hồng hào hơn. Giờ đây mặc dù ăn vận như một cung nữ nhưng thái độ rất tự nhiên, đúng mực, chẳng khác gì phong thái của một vị đại tướng.

Đóng được vai người phụ nữ yếu đuối, đóng được vai vương phi, rồi bây giờ là vai cung nữ. Quả là một nhân tài đa năng.

Tôi có ý mời Giang thị vào hậu cung để phát triển sự nghiệp, liền thăm dò: “Ô cô nương có quen với cuộc sống ở đây không?”.

Giang thị khẽ nhếch miệng: “Có gì mà quen hay không quen ạ, Hoàng thượng bảo thiếp ở đâu thì thiếp ở đó thôi ạ”.

Chưa nói được mấy câu đã lồi Tề Thịnh vào, sợ tôi không biết quan hệ giữa cô ta và Tề Thịnh thế nào chắc?

Tôi thở dài, chân thành khuyên cô ta: “Ánh Nguyệt, cô cứ không danh không phận ở bên cạnh Hoàng thượng như vậy đâu phải là kế sách lâu dài. Hãy cùng ta quay về hậu cung, phía Thái hoàng thái hậu và Thái hậu đã có ta lo, nhất định có thể cho cô một danh phận”.

Giang thị nhìn tôi trong chốc lát rồi cười mỉa mai, nói: “Hoàng hậu nương nương, có danh có phận thì sao nào? Bị giam lỏng trong chốn hậu cung tranh sủng với các phi tần khác. Mỗi ngày chờ mong Hoàng thượng lâm hạnh, trở thành một trong những người đàn bà của Hoàng thượng ư? Cảm ơn Hoàng hậu nương nương đã có ý tốt, nhưng Ánh Nguyệt không muốn”.

Lời nói quả thật chẳng dễ nghe chút nào!

Tôi im lặng, thấy cô ta cũng không đủ bình tĩnh, hòa nhã để nói chuyện với mình, tôi dứt khoát không phí lời nữa.

Vừa ngồi được ít phút thì Tả Ý đi từ ngoài vào, liếc nhìn Giang thị rồi mới ghé vào tai tôi nói: “Hoàng thượng và mấy vị đại nhân đã dùng cháo, khi nô tì mang cháo vào thì cũng sắp kết thúc rồi. Theo nô tì, chi bằng nương nương hãy qua đó, nhân tiện gặp mấy vị đại nhân kia luôn”.

Nói xong, Tả Ý còn nháy mắt với tôi.

Tôi vô cùng đồng tình với lời nói của Tả Ý. Vẫn chưa đến thời đại làm việc tốt không cần lưu danh, hơn nữa tôi cũng không có thói quen viết nhật ký. Tôi gật đầu, không quan tâm đến Giang thị nữa, vội đứng dậy theo Tả Ý ra khỏi điện.

Tả Ý canh thời gian vừa chuẩn, khi tôi đến cửa Chính điện thì đã thấy mấy vị đại thần kia lần lượt đi ra. Tôi vội dừng chân, bước sang bên cạnh nhường đường, rồi làm theo hình mẫu các vị đệ nhất phu nhân, mỉm cười chào họ.

Đi đầu là Tể tướng đương triều, đằng sau là một dãy Thượng thư, nhóm người này vừa ăn cháo của Hoàng hậu tôi đây mang đến nên đều có vẻ e ngại, vội tiến lên phía trước hành lễ với tôi.

Tôi nhanh chóng miễn lễ cho họ, hỏi han vài câu rồi mới để họ đi.

Nhà xí huynh ra muộn hơn ít phút, là người sau cùng, nhìn thấy tôi thì khẽ mỉm cười, nói bằng giọng ôn tồn: “Hoàng tẩu”.

Đã lâu không gặp, Nhà xí huynh vẫn phong độ như xưa, anh tuấn tiêu sái.

Tôi định nói với Nhà xí huynh mấy câu nhưng lại ngại những người ở đây, đành phải gật đầu qua loa, nói: “Sở vương điện hạ vất vả rồi”.

Nhà xí huynh hơi cúi người, trả lời: “Trách nhiệm của thần, không dám nhận xứng hai chữ vất vả”.

Tôi ngừng một lúc, lại hỏi: “Lâu rồi không gặp Dương Nghiêm, anh ta vẫn còn ở Thịnh Đô chứ?”.

Miệng của Nhà xí huynh khẽ nhếch: “Vẫn còn, anh ta luôn muốn được vào cung thăm Hoàng tẩu, còn nói là thứ mà Hoàng tẩu muốn đã tìm thấy rồi...”.

Nhà xí huynh vừa nói đến đây thì nội thị đã đứng ở cửa gọi to: “Nương nương, Hoàng thượng mời nương nương vào ạ”.

Nhà xí huynh ngừng lời, cười với tôi một cái, chấp tay hành lễ rồi mới quay người đi.

Tôi ổn định lại tâm trạng một chút rồi theo nội thị kia vào trong điện.

Nội thị trong điện rất ít, Tề Thịnh đang ngồi ở phía sau ngự án xem tấu sớ, nghe tiếng tôi vào thì chỉ ngước lên một chút rồi lại dán mắt vào bản tấu đang cầm trên tay, thản nhiên hỏi: “Cháo là do nàng nấu sao?”.

Tôi hơi sững, lập tức hiểu ra. Để giúp tôi lấy lòng Tề Thịnh, Tả Ý đã nói nôi cháo do đích thân Hoàng hậu nấu. Tôi vội gật đầu, trả lời: “Vâng”.

Tề Thịnh nói tiếp: “Hơi ngọt một chút, lần sau cho ít đường thôi”.

Lần sau? Tôi còn đang chờ ra thì Tề Thịnh đã ngẩng mặt lên nhìn về phía tôi, hỏi: “Có chuyện gì sao?”.

Tôi lấy lại bình tĩnh: “... Không có gì”.

Thế là, Tề Thịnh lại cúi đầu xuống.

Tôi thấy Tề Thịnh chuyên tâm như thế thì cảm thấy mình đứng đây thật bất tiện, bèn nói: “Hoàng thượng đang bận, thần thiếp xin phép về trước”.

Tề Thịnh không ngẩng đầu lên, chỉ thờ ơ “ừm” một tiếng.

Tôi vội quay người đi ra, khi sắp đến cửa thì nghe thấy Tề Thịnh đột nhiên nói: “Vân Tây đang dùng binh, ngân khố eo hẹp, Hoàng hậu cũng nên xem xét việc cắt giảm chi tiêu ở hậu cung để làm gương cho dân chúng”.

Tôi ngớ ra một chút, quay người lại cung kính đáp một tiếng “vâng” rồi mới rời đi.

Ra khỏi cung Đại Minh, Tả Ý vẫn luôn đi sau tôi vài bước bỗng tiến lên trước, giọng không giấu được sự phẫn khích: “Nương nương, nương nương, Hoàng thượng nói ngày mai nương nương lại đến đây”.

Tôi vẫn đang suy nghĩ về câu nói kia của Tề Thịnh, nghe vậy liền dừng bước, quay đầu ngạc nhiên nhìn Tả Ý: “Hoàng thượng nói thế lúc nào?”.

Tả Ý gật đầu quả quyết: “Chính Hoàng thượng nói lần sau mà, lần sau đây!”.

Từ lúc nào mà “lần sau” trở thành từ đồng nghĩa với “ngày mai” rồi?

Tôi thật không biết phải nói gì. Nhìn nét mặt Tả Ý vui vẻ như vậy lại không nỡ làm cụt hứng của cô, đang khó xử thì tôi đột nhiên nghĩ ra biện pháp cắt giảm chi tiêu của hậu cung, cân nhắc một hồi, tôi nói với Tả Ý: “Cũng tốt, từ ngày mai trở đi, mỗi ngày người sẽ được vào cung Đại Minh đưa đồ một lần”.

Tả Ý ngạc nhiên: “Nương nương không đi ư?”.

Tôi cười: “Ta là Hoàng hậu, lần nào cũng đích thân đi làm sao được, có người là được rồi”.

Nha đầu này thấy tôi nói có lý liền nghiêm túc gạt đầu, ngày thứ hai quả nhiên lại mượn danh nghĩa của tôi, mang một nồi cháo vào cung Đại Minh.

Ngày thứ ba, ngoài Tả Ý ra, còn có Hoàng hiền phi cũng nấu canh đích thân mang đến.

Ngày thứ tư, Trần thực phi, Lý chiêu nghi... cũng gia nhập vào đội ngũ đưa đồ vào cung.

Ngày thứ năm, đội ngũ đưa cơm vào cung Đại Minh càng hoành tráng hơn...

Ngày thứ sáu, Tề Thịnh cuối cùng cũng nổi giận.

Tôi bị Tề Thịnh gọi đến, dùng lời lẽ bóng gió, mỉa mai mắng cho một trận. Vừa trở về cung Hưng Thánh với vẻ mặt đầy phần nộ, tôi lập tức gọi ngay Tả Ý: “Mau, gọi tất cả cái đám nữ nhân không biết thân biết phận kia đến đây cho ta”.

Tả Ý nhìn sắc mặt tôi không tốt, chẳng dám nói lời nào liền chạy vội đi.

Tôi ngồi lên ghế nhắm mắt lại, thầm nghĩ lát nữa nhất định sẽ mắng cho bọn Hoàng hiền phi một trận, dù thế nào thì cũng phải trút hết cơn bực tức từ chỗ Tề Thịnh ra đã, sau đó mới cân nhắc xem làm thế nào để giải quyết gọn gàng những chuyện cần làm.

Nhưng khi đối diện với đám đàn bà yếu đuối, mỏng manh kia, tôi thật không cách nào chửi mắng được, đành phân tích những điểm chưa tốt cho họ, cuối cùng mới thở dài một hơi, nói: “Thế nào, đầu óc đã minh mẫn hơn chưa? Sao không nghĩ đến đem dâng loại bánh này trái kia, cứ nhất thiết phải là cháo với canh làm gì? Lại còn cười! Nói người đấy, đến canh đậu

giò heo người cũng dám dâng lên Hoàng thượng, người cho là Hoàng thượng đang ở cũ à?”.

Hoàng hiền phi vội lấy khăn che miệng, cúi đầu ngoan ngoãn: “Thần thiếp biết sai rồi ạ”.

Mấy người còn lại cũng đều thành thật nhận lỗi.

Thấy thái độ thành khẩn của họ, tôi vui vẻ gật đầu. Biết sai là tốt rồi, vấn đề còn lại là làm thế nào để “sửa”.

Trước tiên tôi nhấn mạnh ý chính “Quốc có quốc pháp, gia có gia quy”, sau đó phân tích một chút về tình hình nghiêm trọng “Vân Tây đang chiến tranh, đất nước lại không giàu có”, tiếp đó mới triển khai vấn đề “phương pháp dâng đồ ăn lên Hoàng thượng của các cung”, sau khi sắp xếp cụ thể xong thì lại mở rộng đến chủ đề kiến thiết hậu cung trong tương lai.

Mọi người đều lắng nghe rất say sưa.

Đến khi nghe tôi đề cập đến “Quy định luân phiên hầu hạ Hoàng thượng”, Lý chiêu nghi hết sức chăm chú, một ngụm trà cũng không uống, chỉ bung cốc trà ngay người ra nhìn tôi.

Trần thực phi mở to đôi mắt hạnh, ngạc nhiên hỏi tôi: “Hoàng hậu nương nương, người nói sau này các cung phải bình đẳng, lần lượt chăm sóc Hoàng thượng?”.

Tôi nghiêm túc gật đầu: “Gia hòa vạn sự hưng, chỉ cần hậu cung yên ổn, Hoàng thượng mới có thể chuyên tâm lo việc triều chính. Mọi người đều nói muốn hậu cung yên ổn, chị em thương yêu lẫn nhau, nhưng sự yên ổn và thương yêu này từ đâu mà có? Nói thẳng ra chính là ‘ân huệ cùng hưởng’. Mọi người đều là con gái nhà lành, chẳng ai muốn vào cung trở

thành quả phụ sống cả. Nếu mục đích đã như nhau, vậy thì không thể để người này chết khô, người kia chết úng được”.

Những lời này mặc dù hơi thô nhưng lại dễ hiểu, vì vậy vừa nghe xong, mắt của các phi tần đều sáng như sao.

Hoàng hiền phi căng thẳng nhìn chăm chăm vào tôi, hỏi: “Hoàng hậu nương nương nói như vậy là đã có sắp xếp rồi?”.

Chuyện này tôi đã suy nghĩ mấy hôm, nhưng quả thực mới ở dạng khái quát, giờ nghe Hoàng hiền phi hỏi, tôi liền trả lời: “Thật ra cũng có một cách rồi, nhưng chưa được hoàn thiện lắm. Ta nói ra, các người góp ý thêm nhé”.

Tôi chưa nói dứt lời thì tất cả đã đồng thanh kêu lên: “Nương nương mau nói đi ạ”.

Tôi cười cười, cố ý từ tốn uống một ngụm trà, đợi đến khi vẻ mặt cả bọn đều lộ vẻ nôn nóng mới lên tiếng: “Hoàng thượng của chúng ta là người biết tiết chế, tính đi tính lại thì người có danh phận trong cung cũng chỉ là mấy người các người thôi. Chúng ta không phân biệt địa vị lớn nhỏ, cứ lần lượt thay phiên nhau, mỗi người một hôm, mỗi người sẽ ở lại với Hoàng thượng hai ngày, như vậy vừa đủ mười ngày. Trước mắt Hoàng thượng sẽ bận nên ít đến hậu cung, nhưng sau này không thể lúc nào cũng bận rộn như thế được. Chúng ta phải xây dựng việc này thành một chế độ, Hoàng thượng không đến hậu cung thì thôi, đến rồi thì cứ dựa theo lịch đã phân mà thực hiện. Còn chuyện các cung có nhận được ân huệ của Hoàng thượng hay không thì... cần xem bản lĩnh của các người thế nào”.

Nói xong, trong điện yên lặng. Mãi một lúc lâu sau Hoàng hiền phi mới ngẩng khuôn mặt đỏ bừng lên, hỏi: “Những lời nương nương nói là thật chứ ạ?”.

“Thật, đương nhiên là thật rồi, còn thật hơn cả vàng ấy chứ”, tôi cười.

Lý Chiêu nghi suy nghĩ một lát, vẻ mặt sợ hãi hỏi: “Nếu sau này có người mới tiến vị thì làm thế nào ạ?”.

“Đương nhiên là thêm vào danh sách rồi, xếp theo thứ tự. Còn chúng ta, vừa không nên ức hiếp người mới, cũng không nên phụ lòng người cũ. Các người thấy có đúng không?”.

Hoàng hiền phi và Lý Chiêu nghi tuổi đời lớn hơn vội gật đầu.

Trần thực phi có lẽ học toán không tốt, nãy giờ vẫn luôn im lặng cúi đầu đếm đếm ngón tay, lúc này mới tính toán xong, mừng rỡ hỏi tôi: “Nương nương, nói vậy thì mỗi tháng mỗi người bọn thần thiếp đều có ba ngày chăm sóc Hoàng thượng?”.

Tin mới thật đấy! Giờ người mới hiểu ra à?

Tôi cười cười, tổng kết lại: “Trước mắt cứ như vậy đã, sau này nếu có người mới thì số ngày chăm sóc Hoàng thượng sẽ có một vài thay đổi”.

Vương chiêu dung vốn kiêu lời nay cũng lên tiếng: “Được Hoàng hậu nương nương yêu thương như vậy, bọn thần thiếp rất lấy làm cảm kích, có điều Hoàng hậu nương nương không thể xếp ngang hàng với bọn thần thiếp được. Nương nương là chủ hậu cung, lẽ tất nhiên phải có sự đối đãi khác với bọn thần thiếp mới đúng”.

Tôi vội xua tay: “Làm bất cứ việc gì thì điều kiêng kị nhất là có ngoại lệ. Ta là Hoàng hậu thì càng phải làm gương, không thể phá bỏ quy định”.

Đám Hoàng hiền phi thờ phào một hơi, sợ tôi đổi ý liền vội vàng cùng tôi vạch ra kế hoạch chi tiết.

Nhân đây, tôi cũng đưa ra kế hoạch cắt giảm chi tiêu của hậu cung để thảo luận: sắp xếp công việc cho năm sau, dự trữ ngân khố, điều động nhân lực... Nhờ sức nóng của “Quy định luân phiên hầu hạ Hoàng thượng”, các vấn đề sau đều được giải quyết nhanh chóng.

Quả là một khi đã đồng lòng thì việc gì cũng làm được!

Nhưng vì còn thiếu kinh nghiệm chủ trì một cuộc họp hội phụ nữ quy mô lớn, đến gần cuối thì tôi có phần không khống chế được tình hình, một lúc sau đã bị đám phi tần làm cho ù cả tai, đến đâu cũng phát đau. Kết thúc cuộc họp, hai tai tôi toàn những âm thanh ù ù.

Trong cuộc họp, Tả Ý đã mấy lần ra hiệu cho tôi nhưng tiếc là vẫn chưa có cơ hội lên tiếng, đợi khi tôi nhớ đến, định giúp cô đi cửa sau một chút thì không biết cô đã bị đẩy đến chỗ nào rồi.

Cứ thế, ồn ào náo nhiệt hơn nửa ngày, Đại hội hậu cung lần thứ nhất cuối cùng đã thành công tốt đẹp. .

Tổng kết lại, đây là một đại hội đoàn kết, là một đại hội thành công. Thông qua đại hội này, cả hậu cung lần đầu tiên đoàn kết bên cạnh Hoàng hậu là tôi.

Tả Ý lúc này mới có cơ hội nói chuyện riêng với tôi, mặt đầy lo lắng, trách: “Nương nương! Người sao lại hồ đồ vậy! Hoàng thượng nhất định sẽ tức giận. Hoàng thượng tuyệt đối không có khả năng lần lượt qua đêm tại các cung được! Chuyện này dù sao cũng phải hỏi ý kiến của Hoàng thượng trước mới được!”.

Kết thúc mỗi câu nói của Tả Ý đều là chữ “được” thể hiện rõ ràng cảm xúc mạnh mẽ của cô.

Tôi cười, chẳng thềm đề ý: “Đây mới chỉ là ý định thôi, chưa thực hiện. Hơn nữa, người thầy Tề Thịnh gần đây có qua đêm ở hậu cung sao?”.

Tả Ý suy nghĩ, lắc đầu: “Trước mắt chiến sự Vân Tây đang căng thẳng, Hoàng thượng hằng ngày đều ngủ ở cung Đại Minh”.

Tôi gật đầu: “Đúng thế. Vậy người còn lo lắng gì nữa?”.

Tả Ý nghẹn lời, không nói được gì.

Tôi đứng dậy đi vào trong điện, an ủi Tả Ý với vẻ vô cùng chắc chắn: “Việc chi tiêu của hậu cung bỗng chốc cắt giảm nhiều như thế, dù gì cũng phải để mọi người nếm chút ngọt ngào đã. Yên tâm đi, Tề Thịnh sẽ không vì chuyện này mà tính toán với ta đâu”.

Sự thật chứng minh, Tề Thịnh quả thật không vì chuyện này mà tính toán với tôi, bởi vì anh ta căn bản không có ý định ngủ lại hậu cung.

Bọn Hoàng hiền phi cảm động vô ích mấy ngày rồi mới phát hiện ra “Quy định luân phiên hầu hạ Hoàng thượng” chỉ là miếng bánh treo trên không, đến lúc này thì người hầu trong cung đã giảm bớt, tiền riêng trong túi xuất ra quyên góp rồi, quần áo trang sức trong người cũng ít đi, cơm trắng trong bát thì sắp bị đổi thành bánh ngô nhân rau.

Bọn họ cuối cùng cũng nổi giận.

Vừa đúng lúc sang xuân, tháng Ba trời trong nắng ấm, chim bay cỏ mọc tốt tươi, vạn vật sinh sôi nảy nở, thế là cơn thịnh nộ của các vị phi tần cũng ngày càng mạnh mẽ dữ dội hơn. Tôi chống đỡ không nổi, đành mang theo Tả Ý đến cung Đại Minh tìm Tề Thịnh.

Tề Thịnh nghe tôi nói rõ mục đích đến gặp thì lông mày dựng lên, nhìn tôi, hỏi: “Nàng bảo trăm đến hậu cung đẹp yên bọn họ sao?”.

Đúng hơn là phải là “an ủi” nhưng quả thực tôi không dám dùng từ này, chỉ hết sức cẩn thận nói: “Chủ yếu là để Hoàng thượng thư giãn một chút, cả ngày vui đầu vào chính sự sẽ không tốt cho long thể...”.

Tề Thịnh không nói gì, chỉ ném bản tấu trong tay xuống bàn, mệt mỏi tựa ra đằng sau ghế, hơi ngẩng mặt lên, như cười như không nhìn tôi.

Tôi không dám nói tiếp, dừng lại một lúc, đổi giọng: “Tuổi xuân của con gái ngắn ngủi, một khi cảnh xuân tươi đẹp qua đi, chỉ sợ ngày càng khó coi. Bọn Hoàng thị lại là những người đã đi theo Hoàng thượng từ ngày còn là Thái tử, không có công trạng gì nhưng cũng không ít cực khổ. Hoàng thượng cho dù không thích họ thì cũng thương tình mà quan tâm đến họ hơn một chút”.

Tề Thịnh nét mặt không hề thay đổi nhìn tôi, vẫn chẳng nói gì.

Tôi thấy dùng biện pháp cứng rắn với tên chết tiệt này không được, đành cúi đầu thành thật nói: “Hoàng thượng bảo thần thiếp cắt giảm chi tiêu của hậu cung, thần thiếp không có cách nào khác, đành phải hứa sẽ phân đều ân huệ cho bọn họ”.

Tề Thịnh hơi nheo mắt lại, hỏi tôi: “Khanh lấy trăm làm quà tặng sao? Khanh có biết hậu cung tồn tại vì cái gì không?”.

Tôi vội ngẩng đầu lên giải thích: “Thần thiếp không có ý đó. Lúc đầu thần thiếp chỉ nghĩ dù sao Hoàng thượng cũng không đến hậu cung, nếu hạn thì tất cả cùng hạn, như thế chẳng có gì phải tranh luận, nhưng không nghĩ đến...”.

“Không nghĩ đến cái gì?”, Tề Thịnh lạnh lùng hỏi.

Tôi thấy rất rõ sự tức giận trong câu nói của anh ta nhưng lại không thể không trả lời, đành phải nhẹ nhàng đáp: “Không nghĩ là đến mùa xuân, bọn họ đều không chịu được nắng hạn nữa rồi”.

Tề Thịnh ngẩn người, tức giận cười, lạnh lùng hỏi tôi: “Nàng nói như vậy mà được à! Nàng làm thế có giống một hoàng hậu không?”.

Tôi cup mắt xuống, im lặng ít phút rồi dùng bộ dạng đáng thương nói nhẹ nhàng: “Thần thiếp trước đây chưa bao giờ làm hoàng hậu, cũng chưa bao giờ quản lý nhiều phụ nữ đến thế. Thần thiếp chỉ mong mọi người nhường nhịn nhau một chút, như vậy mới hòa thuận được... Lần này thần thiếp làm sai rồi, sau này thần thiếp xin sửa chữa”.

Có lẽ thái độ nhận lỗi của tôi rất thành khẩn nên Tề Thịnh không tức giận nữa, trong điện lại chìm trong yên lặng.

Tôi nghĩ đóng vai ám ức, tổn thương thì cũng cần có giới hạn, cân nhắc một lúc, tôi nói: “Hoàng thượng đang bận, thần thiếp xin cáo lui”.

Tề Thịnh không lên tiếng trả lời.

Tôi ngẫm hiểu anh ta đã đồng ý, liền quỳ gối hành lễ rồi cẩn thận lui ra ngoài. Không ngờ Tề Thịnh lại đột nhiên hỏi: “Đến chỗ nào trước?”.

Tôi ngỡ ngác trả lời: “Thần thiếp đến vấn an Thái hoàng thái hậu”.

Tề Thịnh không nói gì, chỉ mím chặt môi nhìn tôi.

Tôi đột nhiên hiểu ra, vội nói: “Đến chỗ của Hoàng thị, Trần thị, hay Lý thị, chỗ nào cũng được ạ”.

Tề Thịnh sầm mặt, hít một hơi thật sâu, khẽ gật đầu: “Trẫm biết rồi”.

Đêm hôm đó, Tề Thịnh đến chỗ Thục phi Trần thị.

Ngày hôm sau cả hậu cung xôn xao. Cái bánh treo lơ lửng trên không bị người ta cắn mất rồi, điều đó chứng tỏ cái bánh này không phải giả mà hoàn toàn có thật. Bánh nhân thịt thơm ngon, mặc dù treo hơi cao nhưng cũng không phải không cắn được.

Bọn Hoàng thị cảm thấy đã có động lực, mặc dù vẫn đang tiếp tục chịu hạn nhưng vẫn lũ lượt đến cung Hưng Thánh của tôi nhận lỗi, nói rằng mấy ngày trước quá nóng nãy, xin Hoàng hậu tha thứ.

Tôi rất độ lượng bỏ qua cho bọn họ, nhân tiện nhắc nhở chỉ cần họ cư xử tốt thì sớm muộn gì cũng sẽ được nhận ân huệ. Đồng thời cũng nói trước với họ, việc Hoàng thượng đến chỗ Trần thực phi không có nghĩa là sẽ lần lượt đến chỗ mỗi người. Trước mắt Vân Tây còn có biến, việc triều chính quá bận rộn, Hoàng thượng không có tâm trí đến hậu cung, mong mọi người tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

Như để chứng minh lời tôi, Tề Thịnh sau đó quả nhiên qua đêm ở cung Đại Minh bốn, năm ngày liền rồi mới đến chỗ Lý thị ngủ một đêm.

Quả đúng như lời nói, “mưa xuân” đất như xăng!

Tần suất luân phiên mặc dù ít hơn nhiều so với kế hoạch, nhưng nói chung là đã có “luân phiên”, bọn Hoàng thị cuối cùng cũng đã ngoan ngoãn, hậu cung được yên ổn.

Là một Hoàng hậu, tôi rất vui mừng, đồng thời cũng có một chút thông cảm với Tề Thịnh bị “luân phiên”. Sau khi Tề Thịnh “luân phiên” xong ở chỗ Hoàng thị, trong phút mềm lòng, tôi bèn dâng cho anh ta một bát thuốc bổ thận tráng dương, nhân tiện thể hiện sự biết ơn vì đã ủng hộ công việc của tôi.

Không ngờ Tề Thịnh lại đột nhiên nổi giận, không những hất bát thuốc của tôi đi mà còn dùng tay chỉ vào tôi, nghiến răng hồi lâu, cuối cùng buông một câu: “Trương Bồng Bồng, nhất định có ngày nàng hối hận”.

Theo tôi, có thể đêm qua Hoàng thị đã quá nhiệt tình nên mới khiến Tề Thịnh giận dữ đến thế.

Tôi hết sức lo sợ xin cáo lui, ra khỏi cung Đại Minh thì không nhịn được mà cười khúc khích.

Tả Ý đi sau thở dài tiếng, rồi khuyên tôi: “Nương nương, người làm như vậy sớm muộn cũng sẽ khiến tâm ý của Hoàng thượng với nương nương cạn sạch mất”.

Cạn sạch? Mới vừa bắt đầu, làm sao mà đã cạn được? Người cần phải biết về đàn ông, người càng không để ý đến anh ta thì anh ta mới càng nhớ đến người, đây gọi là lạt mềm buộc chặt!

Tôi quay đầu lại lườm Tả Ý, lắc đầu than thở, nha đầu, người tuy rất thông minh nhưng vẫn còn non lắm!

Trong tháng Ba, con gái lớn Trương Trà Trà của Trương Linh, tướng thủ thành Tịnh Dương, cuối cùng đã từ Giang Bắc đến Thịnh Đô. Dưới sự ám chỉ đầy ân cần của Thái hoàng thái hậu và thái độ chăm sóc chu đáo của Thái hậu, tôi ngoan ngoãn triệu tiểu nha đầu này vào cung.

Tiểu nha đầu vừa nhìn đã biết ngày thường đều ở ngoài, làn da đã bị nắng nhuộm thành màu đồng khỏe mạnh, mặt tròn, mắt to lông mày rậm, khuôn miệng rất xinh xắn, hai khóe hơi cong lên, không cười cũng có nét vui tươi. Mặc dù khuôn mặt vẫn còn trẻ con nhưng thân hình thì đã dậy thì, dáng người cũng cao ráo, hơn nữa đã có thể lờ mờ nhìn thấy những đường cong gợi cảm của một thiếu nữ.

Tôi dẫn cô đến chỗ Thái hoàng thái hậu và Thái hậu, Thái hoàng thái hậu rất hài lòng, còn Thái hậu thì lại có chút thất vọng.

Tôi hiểu tâm trạng của Thái hậu, nếu tôi có đứa con trai như Nhà xí huynh, lại bị ép cưới người con dâu như thế, chắc chắn tôi cũng chẳng thấy vui vẻ gì.

Không phải là Trương Trà Trà không tốt, mà phong cách của cô ta rõ ràng không hợp với Nhà xí huynh. Người con gái như thế nên kết duyên với một tướng quân trẻ tuổi oai dũng, chứ không phải là Nhà xí huynh thư sinh nho nhã.

Chỉ có điều, tôi vẫn chưa kịp than hai chữ “duyên phận” thì đã bắt đầu chóng mặt. Nha đầu này đúng là giống như Dương Nghiêm nói, quả thật là quá hoạt bát rồi.

Khi mới gặp cô còn tỏ ra nhút nhát, đến ngày hôm sau đã xem cung Hưng Thánh của tôi như sân nhà mình mà thám hiểm một lượt. Đến ngày thứ ba thì kéo tay áo tôi thỉnh cầu: “Hoàng hậu tử tử, cả ngày tử ngồi trong cung này không chán sao? Thời tiết đang đẹp, chúng ta chơi trò cưới ngựa đánh bóng đi!”.

Tôi vừa rồi còn thương thức nha đầu này làm nũng, nhưng khi nghe hết câu liền sợ đến mức hắt vội tay cô ra. Đẹp đi, nguoi bảo một người cưới ngựa còn chẳng xong như ta chơi trò cưới ngựa đánh bóng cùng người khác sao?

Ta sống đơn điệu lắm sao?

Trương Trà Trà không chịu, lại ngồi xuống kéo tay áo tôi khẩn cầu. Tôi sợ nhất là bị con gái quấn lấy, lại không nỡ nặng lời, đành phải thoái thác rằng việc này tôi không quyết định được, phải hỏi ý Tề Thịnh đã.

Hai người đang nói chuyện thì Tề Thịnh từ bên ngoài đi vào. Trương Trà Trà sợ quá vội buông ngay tay ra, cẩn thận lùi sang một bên.

Tôi đứng dậy, kéo Trương Trà Trà ra hành lễ với Tề Thịnh, trong lòng buồn bực, Tề Thịnh đến đây làm gì không biết?

Tề Thịnh tùy tiện ngồi xuống, đưa mắt nhìn Trương Trà Trà, nhã nhặn hỏi: “Nói chuyện gì với tỷ tỷ người thế?”.

Tôi vội đưa mắt ra hiệu cho Trương Trà Trà nhưng cô làm ra vẻ không thấy, chớp chớp đôi mắt to nhìn Tề Thịnh, hồn nhiên nói: “Tỷ tỷ nói bây giờ thời tiết đang đẹp, muốn chơi cưỡi ngựa đánh bóng, lại sợ anh rêu là Hoàng thượng không đồng ý”.

Mẹ kiếp, phụ nữ bất kể lớn nhỏ, chỉ cần mở miệng ra là nói dối!

Tôi bị nha đầu này làm cho tức suýt ói ra máu, nhưng trước mặt Tề Thịnh lại không thể mắng cô ta, đành vội vàng lấp liếm: “Cô ấy vẫn còn trẻ con, thiếp chỉ dỗi cô ấy thế thôi”.

Đáy mắt Tề Thịnh hiện rõ sự vui vẻ, hỏi Trương Trà Trà: “Người muốn chơi cưỡi ngựa đánh bóng?”.

Trương Trà Trà vừa gật đầu vừa lôi tôi vào cuộc: “Tỷ tỷ cũng muốn chơi, chỉ có điều tỷ ấy ngại không nói với Hoàng thượng thôi”.

Tề Thịnh nghe vậy liền mỉm cười liếc tôi, rồi nói với Trương Trà Trà: “Được rồi, nếu đã như vậy, ngày mai vừa hay là ngày nghỉ, chúng ta sẽ chơi cưỡi ngựa đánh bóng”.

Trương Trà Trà không kìm được, vỗ tay hoan hô,

Tề Thịnh cười cười, ngoảnh lại hỏi tôi: “Uy nhi thế nào?”.

Tôi vừa dẫn anh ta đi về phía hậu điện, vừa trả lời: “Lúc này sợ là vẫn đang ngủ trưa, Hoàng thượng đến xem thế nào. Nó cũng ngủ đủ giấc rồi, bảo nhũ mẫu đánh thức nó dậy kéo đêm lại không ngủ được”.

Trương Trà Trà đi sau nói: “Anh rể Hoàng thượng, ngày mai chúng ta mang cả Uy nhi đi nhé. Anh rể dạy nó cưỡi ngựa”.

Một đứa bé chưa được sáu tháng tuổi, chỉ vừa mới biết bò, người bảo nó học chơi cưỡi ngựa đánh bóng sao?

Tôi nghe xong chân lập tức loạng choạng, suýt nữa thì ngã ra đất, may mà có Tề Thịnh đỡ mới đứng vững được.

Tề Thịnh buông tay ra ngay, đi được hai bước thì ngoảnh đầu lại cười với Trương Trà Trà nói: “Được rồi, ngày mai sẽ cho Uy nhi đi nữa”.

Tôi đưa mắt ra hiệu cho Trương Trà Trà, nha đầu đó rất tự nhiên tiến về phía trước, chen đến bên cạnh Tề Thịnh giống như một đứa trẻ, cười cười nói nói tiến về phía hậu điện.

Tôi cố ý lùi lại một bước cách hai người đó một quãng, khẽ hỏi Tả Ý đằng sau: “Có chuyện gì à? Hôm nay sao vui thế?”.

Tả Ý khẽ đáp: “Tướng quân Dương Dự thắng trận đầu ra quân ở Vân Tây”.

Tôi gật đầu, hèn gì hôm nay Tề Thịnh vui thế, hóa ra là thắng trận ở Vân Tây.

Tả Ý dừng một chút rồi liếc nhìn tôi, lại nói nhỏ: “Hôm nay Thái hậu còn mời Vĩnh Xương hầu phu nhân đến Trương phủ đề nghị kết duyên cho Sở vương điện hạ với Tam cô nương”.

Thì ra là vậy. Tôi đứng nguyên chỗ cũ, bỗng nhiên rất muốn cười.

Trong hậu điện, Tề Thịnh và Trương Trà Trà đã chơi đùa với Uy nhi.

“Mau gọi Phụ hoàng đi, gọi Phụ hoàng đi!”, Trương Trà Trà cầm trong tay cái trống lắc nhỏ lắc lắc thành tiếng “cộc cộc”, vừa chọc Uy nhi mở miệng, vừa dụ đứa bé thò bàn tay mập mập ra.

Tề Thịnh đưa mắt lên nhìn tôi, trên mặt vẫn giữ nụ cười nhưng ánh mắt thì như đang thăm dò điều gì đó.

Tôi cười cười, vẻ mặt bình thản bước lên phía trước, thuận thực bế Uy nhi từ trong tay nhũ mẫu rồi nói với Trương Trà Trà: “Nó mới lớn bằng từng này, đâu đã học nói được, đừng phí sức nữa”.

Trương Trà Trà cười hì hì rồi làm mặt hề với tôi, hành lễ với Tề Thịnh rồi quay người chạy ra ngoài, vừa bước ra khỏi cửa điện đã quay đầu lại, thò đầu vào: “Anh rể Hoàng thượng, người đã nói là ngày mai sẽ đưa muội và tỷ tỷ đi đánh bóng, đại trượng phu không thể không giữ lời”.

Một cô gái ngây thơ hồn nhiên như vậy, quả thật khiến người ta không thể không thích.

Tề Thịnh cũng cười, trả lời to: “Vua không nói chơi”.

Nghe được câu này của Tề Thịnh, Trương Trà Trà mới mãn nguyện chạy đi.

Tôi ngoảnh lại, thuận miệng hỏi Tề Thịnh: “Mấy ngày nay Hoàng thượng không bận việc triều chính sao?”.

Tề Thịnh chìa ngón tay ra để Uy nhi nắm lấy, nét mặt thư giãn, cười: “Cũng tốt”.

Tôi lại cười hỏi: “Vậy tối nay Hoàng thượng dự định đến cung nào?”.

Trò trẻ con, hôm nay anh tới đây không phải là cố ý chọc giận ta sao? Chẳng lẽ ta lại không hiểu anh?

Không đợi anh ta nói, tôi đã tiếp luôn: “Đã đến lượt Vương chiêu dung rồi đúng không? Hôm qua khi nàng ấy đến chỗ thần thiếp còn tự trách, nói mình tính tình hiền lành không biết làm Hoàng thượng vui. Thần thiếp đã khuyên nàng ấy, Hoàng thượng thích vẻ đẹp nội tâm của nàng ấy. Nếu hôm nay Hoàng thượng không bận việc triều chính thì đến cung Vương chiêu dung đi ạ”.

Tôi vừa nói xong, trong điện im phăng phắc.

Về mặt Tề Thịnh đờ ra một lúc, đột nhiên nhếch mép cười, cũng không nhìn tôi, trả lời: “Được, trăm biết rồi”.

Đêm hôm đó quả nhiên Tề Thịnh đến chỗ Vương chiêu dung.

Khi cung nữ bẩm báo tin này với tôi, nha đầu Trương Trà Trà đang quán lấy tôi hỏi xem chơi cưỡi ngựa đánh bóng ở Thịnh Đô thì cần chú ý những gì, nghe tin mặt chợt tỏ vẻ buồn thương, dang đôi cánh tay khỏe mạnh ra kéo tôi vào lòng: “Đại tỷ, đại tỷ muốn khóc thì khóc đi” .

Trong chốc lát, tôi đỡ khóc đỡ cười.

Có điều, lúc này tôi cũng đang đau đầu tìm cách thoát khỏi sự quấy rầy của Trương Trà Trà, thấy cô như vậy không khỏi muốn lợi dụng sự đồng cảm, liền vùi đầu vào lòng cô nức nở vài tiếng, sau đó làm bộ chán nản, nói

mình muốn được yên tĩnh một mình, gọi người đưa tiễn cô nương đó về nghỉ ngơi.

Trương Trà Trà bước đi với vẻ buồn rầu không phù hợp với lứa tuổi, vừa đi vừa ngoảnh đầu lại.

Tôi vội vàng quay lại sai Tả Ý bảo nhà bếp sắc một bát thuốc bổ dưỡng, nhân lúc cửa cung còn chưa đóng đem dâng lên Tề Thịnh.

Tả Ý nghe xong liền quỳ xuống trước mặt tôi, khóc lóc thỉnh cầu: “Nương nương, người đừng chọc giận Hoàng thượng nữa, theo lịch thì cũng sắp đến lượt cung Hưng Thánh chúng ta rồi. Người đẩy Hoàng thượng đến những chỗ khác cũng được, sao còn cố ý dâng thuốc chọc giận Hoàng thượng làm gì?”.

Tôi hỏi lại cô ta: “Người có đi không?”.

Tả Ý lần này lắc đầu rất kiên quyết: “Nô tì không đi đâu! Nô tì vẫn muốn sống”.

Thấy Tả Ý như vậy, tôi vô cùng vui vẻ, cũng không đòi co với cô nữa, quay sang bảo cung nữ Phúc nhi làm việc này. Phúc nhi năm nay mười ba mười bốn tuổi, tính tình hoạt bát, lại nhanh nhẹn, chỉ một loáng đã quay về bẩm báo: “Hoàng thượng đã nhận bát thuốc, nói cảm ơn Hoàng hậu nương nương đã quan tâm, còn dặn ngày mai nương nương đừng quên dẫn Tam tiểu thư đi đánh bóng”.

Tôi gật đầu, sai người truyền tin ngày mai Hoàng thượng tổ chức chơi cưỡi ngựa đánh bóng đến các cung, dặn mọi người sớm mai tập trung ở cung Hưng Thánh.

Sau đó, tôi rửa ráy đi ngủ.

Giấc ngủ này rất ngon, ngày hôm sau khi mở mắt thấy tứ chi linh hoạt, tinh thần sáng khoái.

Cung nữ bên ngoài vào bẩm báo mấy người Hoàng thị đã đến rồi, đang đợi ở ngoài điện.

Tôi vội vàng gọi Tả Ý đến giúp rửa mặt chải đầu, Tả Ý búi tóc cho tôi, nhẹ nhàng hỏi: “Hoàng thượng chỉ kêu nương nương dẫn theo Tam tiểu thư đi đánh bóng, nương nương lại mang theo cả đám người Hoàng thị, liệu có làm Hoàng thượng mất vui không?”.

Tôi cười, chẳng để tâm: “Đánh bóng mà, nhiều người càng vui”.

Rửa mặt chải đầu xong, Tả Ý thay cho tôi một bộ trang phục cưỡi ngựa đỏ rực, trang điểm cho tôi rất lâu rồi mới để tôi ra khỏi điện.

Ngoài điện, Trương Trà Trà đã đợi đến mỏi cả chân, nhìn thấy tôi liền lao đến, kéo cánh tay tôi lắc lắc nói: “Đại tỷ nhanh một chút kéo muội”.

Tôi cười đáp lại rồi đưa mắt nhìn một lượt mấy người Hoàng thị, thấy ai cũng mặc đồ cưỡi ngựa, trông rất oai phong nhưng vẫn mang nét mềm mại đáng yêu, đúng là trăm hoa đua sắc.

Tôi gật đầu mãn nguyện rồi bảo nữ hầu bé Uy nhi cẩn thận, đang định dẫn theo cả đoàn người đến sân bóng thì nội thị của cung Đại Minh chạy đến, hỏn hển chuyển lời rằng: “Đêm qua Hoàng thượng ngủ hơi muộn, giờ vẫn chưa dậy. Mong Hoàng hậu nương nương đợi chốc lát rồi hãy đi”.

Mọi người đều sững sờ, nhìn nhau.

Vương chiêu dung từ trước đến nay vốn là người ít nói, thường đứng phía sau mọi người, bình thường thì chẳng ai để ý đến cô ta. Nghe nội thị kia nói như vậy, mọi người mới phát hiện ra Vương chiêu dung cũng chưa đến.

Hoàng thị là người không biết che giấu cảm xúc nhất, khuôn mặt lập tức biến sắc.

Nội thị kia nhìn mọi người rồi lại chăm chú nhìn tôi, vô cùng cẩn thận nói: “Hoàng thượng còn nói, Vương chiêu dung đêm qua hầu hạ vất vả, sáng nay miễn cho cô ấy đến vấn an Hoàng hậu nương nương”.

Câu nói này nói ra thì hay rồi, lập tức có người hừ lên mấy tiếng đầy vẻ giận dữ.

Tôi gạt đầu với sắc mặt bình thường, bảo nội thị kia đi về.

Xung quanh lập tức có người châm ngòi lửa: “Hoàng hậu nương nương, người thấy Vương thị có quá đáng không, hầu hạ vất vả, mệt mỏi đến mức không ra khỏi giường được chắc?”.

Đương nhiên là có mệt mỏi không ra khỏi giường được, có điều nam chính phải có thiên bẩm khác thường thì mới được như thế. Công bằng mà nói, khả năng của Tề Thịnh là có, song anh ta là người biết kiềm chế, thông thường sẽ không để xảy ra chuyện này, chẳng lẽ là nhờ công hiệu của bát thuốc tôi qua?

Trong lòng tôi còn đang nghi ngờ thì mấy người Hoàng thị đã vò sấp nát cả khăn tay rồi.

Tôi thấy tình hình không ổn, không thể để mấy người đàn bà này trút giận lên mình được, phải nghĩ cách cứu vãn tình hình. Mưa đã không rơi thì

bảo họ thưởng thức những áng mây trên trời cũng được.

Trước tiên tôi cho người ra khỏi cung đi mời mấy người anh em họ hàng trẻ tuổi khôi ngô trong hoàng thất như Sở vương, Triệu vương vào cung chơi cưỡi ngựa đánh bóng, lại bảo tiểu cô nương Trương Trà Trà đưa Uy nhi và nhũ mẫu quay về hậu điện chờ.

Lúc này mới đẩy được bọn Hoàng thị vào trong điện ngồi, sau đó tôi háng giọng hai tiếng, khuyên giải: “Việc này có đồ kỵ cũng chẳng có tác dụng gì. Hoàng thượng cũng đâu phải chưa tới chỗ các ngươi, Vương chiêu dung xếp gần cuối như thế mà cũng có nói gì đâu”.

Hoàng thị vò cái khăn trong tay, mặt đỏ bừng, nói với vẻ không cam lòng: “Nương nương, nhưng khi hoàng thượng ở chỗ thần thiếp chưa hề...”.

“Được rồi!”, tôi ngắt lời cô ta. Bản thân ngươi không có bản lĩnh để vất kiệt Tề Thịnh, ngươi oán giận ai chứ! Có bản lĩnh ngươi quấy rầy Tề Thịnh cả đêm đi, ngươi cũng có thể không thể xuống giường được, cũng có thể không cần đến vấn an!

Chỉ có điều những lời này hơi lộ liễu, nói ra quả thật là bất nhã, tôi chỉ có thể dùng cách nói xa xôi bóng nói gió: “Ta hiểu tâm trạng của mọi người, nhưng mưa chỉ có thể, muốn trong chốc lát tưới ướt hết là chuyện không tưởng. Cứ từ từ, đến lượt mình nếu mưa có ít thì bản thân chịu khó vất vả nghĩ cách vất từ rặng mây đó ra ít nước vậy”.

Trong điện bỗng im phăng phắc, sau đó nghe thấy một tiếng “phụt”, Lý chiêu nghi ngồi ở vị trí cuối cùng phun ra ngụm nước trà vừa uống.

Lưu lệ phi ngồi gần đây nên bị nước trà bắn vào mặt không ít. Mặc dù có vẻ rất tức giận nhưng trước mặt tôi cũng chẳng dám nói gì, chỉ đỏ mặt cúi đầu dùng khăn tay lau nước trà trên mặt.

Ngược lại Trần thực phi ngồi ở ngay cạnh tôi thì lại tỏ ra rất bình tĩnh, không biết là tố chất tâm lý tốt hay là phản ứng chậm, vẫn thản nhiên bung cốc trà lên uống.

Phải nói Hoàng thị là một cô gái rất ham học hỏi, nắm ngay được trọng điểm trong câu nói của tôi, nghiêng đầu suy nghĩ chốc lát rồi hỏi với thái độ ham học: “Bản thân hơi vất vả sao? Thế nhưng phải làm sao mới vất được rặng mây kia ạ?”.

Hoàng thị vừa dứt lời thì lại có tiếng “phụt”, lần này Trần thực phi cuối cùng cũng phun ngụm nước trà trong miệng ra. Cô ta ngồi khá gần tôi, đương nhiên không dám phun thẳng vào tôi, trong giây phút sắp phun đã kịp thời quay sang chỗ khác.

Thế là Lưu lệ phi đáng thương lại phải chịu trận. Cô ta cũng cuống lên, bàn tay run rẩy cầm khăn lau nước trà trên người, mắt đỏ hoe: “Tại sao lại bắt nạt mình thiếp thế?”.

Tôi thấy quần áo của cô ta đã bị ướt hết, vội bảo Tả Ý đưa đi thay quần áo của tôi.

Quay đầu lại, Hoàng thị vẫn nhìn tôi với vẻ mong chờ.

Tôi ho hai tiếng, miễn cưỡng chống đỡ: “Chuyện này chỉ có thể tự lĩnh hội không thể chỉ dẫn được”.

Tả Ý nhanh chóng đưa Lưu thị đi ra. Tôi ngẩng lên nhìn phía ngoài, đoán là Triệu vương và Nhà xí huynh cũng sắp đến nơi, lại sợ Hoàng thị tiếp tục quán lấy hỏi cách làm thế nào để vất mây ra nước, tôi vội đứng dậy nói: “Cũng sắp đến giờ rồi, đừng để Hoàng thượng phải chờ chúng ta, mau đi thôi”.

Nói xong tôi vội dẫn đầu đám phi tần đến sân bóng.

Vì Thành Tổ thích chơi cưỡi ngựa đánh bóng nên trong cung đương nhiên phải có sân bóng. Có điều Hoàng cung rất rộng, lại không được phép cưỡi ngựa, đến khi tôi đưa đoàn người vòng vèo được đến sân bóng thì đã thấy đám Triệu vương và Nhà xí huynh từ ngoài cung đến.

Nhà xí huynh và Dương Nghiêm vẫn như hình với bóng. Cả hai người đều đội mũ vàng, chân đi ủng da đen, mặc áo tay bó càng hiện rõ thân hình vai rộng eo thon, nhìn rất bổ mắt.

Lần này Triệu vương không đi một mình mà đem theo cả Lục Ly nữa.

Tôi thấy rất vui, chưa kịp đến nói với cô vài câu riêng tư thì nhìn thấy Tề Thịnh bước từ một cửa khác vào, người đi theo sau không phải là Vương chiêu dung mà là một thiếu niên mặc quần áo màu trắng với thân hình gầy yếu.

Vì Giang thị nên tôi rất nhạy cảm với màu trắng, vô thức nhìn kỹ hơn người thiếu niên ấy. Kết quả, tôi giật mình nhận ra thiếu niên mặc đi sau Tề Thịnh chính là Giang thị giả trang!

Phen này thì hay rồi, không chỉ tôi ngạc nhiên, tất cả đám người đứng đằng sau đều ngơ ngác. Ngay cả Nhà xí huynh và Triệu vương cũng sửng sờ.

Thật ra sự tồn tại của Giang thị, không chỉ Nhà xí huynh và Triệu vương biết, mà ngay cả các phi tần như Hoàng thị, Trần thị cũng ít nhiều được nghe một số chuyện về điện Ưu Lan.

Nhưng nói cho cùng thì thân phận của Giang thị bày ra đó là người đã chết rồi, mọi người suy xét kỹ thì thấy chẳng cần quan tâm đến chuyện Tề Thịnh đối đãi với cô ta như thế nào, vì cuối cùng cũng vẫn là không có danh phận, cũng chẳng cần quan tâm làm gì. Mà cho dù có quan tâm thì cũng đâu có cách nào.

Ai ngờ Tề Thịnh lại quang minh chính đại, công khai đưa Giang thị ra trước mặt mọi người. Mặc dù đã giả trang thành một thiếu niên, nhưng anh tưởng rằng mọi người không nhận ra sao? Ít ra cũng phải đổi màu sắc đi chứ, có thể không mặc màu trắng được không?

Đúng là chú của ông đây chịu đựng được chứ bà thím thì không thể chịu đựng được!

Phản ứng đầu tiên của tôi là, phen này náo nhiệt đây!

Nếu như tôi không phải là Hoàng hậu, tôi sẽ vui vẻ đứng sang bên cạnh hóng chuyện. Nhưng bây giờ tôi đang là Hoàng hậu, là đại tổng quản của hậu cung, bất kể là các phi tần như Hoàng thị ở đằng sau, hay là Lục Ly đứng bên cạnh Triệu vương, xảy ra chuyện gì cũng đều có thể quy tội cho tôi.

Nói theo thuật ngữ pháp luật thì tôi phải chịu trách nhiệm liên đới!

Sau sự ngạc nhiên, đám Hoàng thị bắt đầu ngấm ngấm trào dâng phần nộ.

Cô nhóc Trương Trà Trà hình như thấy còn chưa đủ loạn, hỏi tôi với vẻ ngạc nhiên: “Đại tỷ tỷ, người đứng sau Hoàng thượng là ai vậy? Trông giống như con gái”.

Tôi chẳng còn sức đâu mà trả lời cô, vội quay đầu lại nhìn mấy người chỗ Hoàng thị, giọng nhỏ nhưng nghiêm khắc: “Tất cả nhãn nhin! Ai dám gây rắc rối, ta sẽ để người đó hạn hán ba năm liền!”.

Mấy người bọn Hoàng thị nhìn nhau rồi cúi đầu không nói gì.

Tôi cũng không quan tâm nhiều, coi như họ đã đồng ý. Với sự nhanh nhẹn chưa từng có, tôi nhảy lên ngựa phi thẳng đến bên Lục Ly. Nha đầu đó bất luận thế nào cũng không thể vào sân bóng, Tề Thịnh vốn ghét Lục Ly như ghét chiếc răng sâu, nếu cô ấy lại dám giở trò gì với Giang thị thì e rằng Tề Thịnh dù có chết cũng không tha cho cô.

Ở bên kia sân bóng, Lục Ly cười tuấn mã, tay cầm dây cương, đang bưng bưng sát khí nhìn Giang thị ở phía đối diện.

Tôi tiến đến túm lấy dây cương của cô, còn chưa kịp mở miệng thì Lục Ly đã giận dữ cất tiếng: “Nương nương yên tâm, thần thiếp nhất định làm cho con tiện nhân kia mất mặt!”.

Nói xong cũng chẳng thèm nhìn tôi, Lục Ly giật dây cương phi thẳng vào giữa sân bóng.

Tay tôi run cầm cập, không chút chần chừ, quyết định quay đầu ngựa phi đến chỗ Tề Thịnh và Giang thị.

Được! Khuyên bên này không được thì khuyên bên kia vậy!

Tề Thịnh đã lên ngựa, Giang thị thì ở đằng sau, tay dắt một con ngựa đỏ, đang khom lưng sửa lại ống quần.

Tôi cẩn thận vòng qua Tề Thịnh, đến trước mặt Giang thị, từ trên lưng ngựa hạ thấp người xuống, nhã nhặn nói với cô ta: “Này, Tô cô nương,

chúng ta thương lượng chút nhé, hai chúng ta đều không ra sân chơi bóng, sang bên kia chơi với đứa bé, nói chuyện một chút, cô thấy thế nào?”.

Nói rồi, tôi liền chỉ tay về phía Uy nhi đã được nữ mẫu bế lên khán đài.

Giang thị đứng thẳng người lên liếc nhìn về phía Uy nhi, ánh mắt có chút hoảng sợ. Tôi thấy vui vui, đang cho rằng mình đã thuyết phục thành công thì cô ta lại nhếch miệng đáp với giọng mỉa mai: “Đa tạ ý tốt của Hoàng hậu nương nương, chỉ tiếc là thần thiếp đang mang quân lệnh trên mình, e là không thể nhận tấm thịnh tình này của người được rồi”.

Nói xong Giang thị cũng nhẹ nhàng leo lên lưng ngựa đuổi theo Tề Thịnh.

Tề Thịnh đi đằng trước còn cố ý ghìm cương cho ngựa dừng lại, ngoảnh lại cười cười, đợi Giang Thị đuổi kịp mới cùng nhau song song tiến vào sân bóng.

Tôi nhất thời nhìn đến ngây người.

Tình mới gặp tình cũ, vợ cả gặp vợ hai, chính thất gặp vợ bé, người trong biên chế gặp người ngoài biên chế... Náo nhiệt rồi đây! Đầu người sắp bị đánh thành đầu chó luôn rồi!

Vì trận đấu được tổ chức bất ngờ nên mọi người ăn mặc không thống nhất, màu sắc trang phục cũng rất lung tung, màu gì cũng có. Để phân biệt, những người phục vụ sân bóng đã chuẩn bị băng đeo trán màu đỏ và vàng để mọi người lựa chọn.

Trên trán Dương Nghiêm đã buộc một băng màu đỏ, đang cười ngựa đi dạo xung quanh sân bóng, từ xa nhìn thấy tôi liền hét to: “Hoàng hậu nương nương còn ngăn người ra làm gì? Mau chọn đội đi”.

Trong lúc nói, Dương Nghiêm đã đến bên cạnh tôi, trên nét mặt vẫn vui cười, nhưng lại khẽ nói: “Cửu ca bảo Tả Ý không đáng tin, phải lưu ý cô ta”.

Tôi còn đang sững sờ thì Dương Nghiêm đã cười ngựa đi xa.

Tề Thịnh, Nhà xí huynh, Triệu vương đã tập trung ở giữa sân bóng, phân làm mấy vị trí, ngồi trên lưng ngựa cầm chặt lấy dây cương.

Chẳng còn cách nào, tôi đành cầm lấy dây cương, giả vờ bình tĩnh phi ngựa sang bên kia. Đến giữa đường tôi liền nghĩ đến chuyện rút lui. Lát nữa không tránh khỏi một trận hỗn chiến, mà tài cưỡi ngựa của tôi thì lại chẳng ăn ai, tốt nhất là ngoan ngoãn lùi sang bên thì hơn.

Nghĩ vậy, tôi lập tức ngẩng đầu lên, hướng về phía mọi người nói to: “Mọi người cứ chơi trước đi, ta qua xem Uy nhi đã” .

Nói xong tôi liền quay đầu ngựa phi về khán đài.

Ai ngờ đi chưa được hai bước thì lại nghe thấy giọng bình thản của Giang thị ở đằng sau: “Hoàng hậu nương nương, số người chơi vốn đã không nhiều, người lại không vào sân thì mất vui ạ”.

Tôi dừng lại, quay đầu lặng lẽ nhìn Giang thị chốc lát, quay đầu ngựa tiến vào sân bóng.

Nội thị cầm băng đeo hai màu khác nhau thở hỗn hển chặn phía trước tôi, hỏi: “Hoàng hậu nương nương, người chọn màu gì?”.

Tôi ngẩng đầu nhìn xung quanh thì phát hiện trên trán Tề Thịnh và Giang thị đã buộc băng màu vàng, trên trán Nhà xí huynh là màu đỏ. Triệu

vương chần chừ một lúc rồi rút cái băng màu vàng, còn Lục Ly thì không do dự gì buộc luôn băng đỏ lên trán.

Ngoảnh đầu nhìn về phía bọn Hoàng thị, tôi tức đến suýt ngã ngựa. Mẹ kiếp, đúng là rất đồng lòng, tất cả đều chọn màu đỏ.

Phi tần của Hoàng đế lại cùng đội với Vương gia, thế này là muốn ngoại tình tập thể hay tạo phản tập thể đây?

Không cần đếm cũng biết, rõ ràng là số người bên đội đỏ nhiều hơn.

Là Hoàng hậu, đương nhiên phải nghĩ tới đại cục. Tôi suy nghĩ một lúc sau đó rút băng màu vàng từ trong tay nội thị.

Cả Lục Ly và Hoàng thị đều sững sờ, đồng loạt nhìn chằm chằm vào tôi.

Tôi giống như một kẻ phản bội tổ chức, chột dạ đem chiếc dây đeo kia so sánh với quần áo màu đỏ đang mặc, rồi cười ha ha, bất giác giải thích: “Màu đỏ hợp với y phục, màu đỏ hợp với y phục”.

Tôi chưa dứt lời thì chỗ Dương Nghiêm đột ngột vang lên tiếng cười, ngay cả Nhà xí huynh đứng bên cạnh Dương Nghiêm cũng nhếch khóe môi lên.

Triệu vương thì đưa tay lên đỡ trán, quay đầu đi.

Tôi cẩn thận liếc Tề Thịnh, chỉ thấy sắc mặt của anh ta vẫn lãnh đạm như cũ, mắt nhìn xuống dưới không biết đang nghĩ gì. Giang thị ở bên cạnh thì ngược lại, khóe miệng nhếch lên vẻ chế nhạo, nhìn tôi nửa cười nửa không.

Tôi thở dài, cúi đầu xuống rồi cam chịu buộc băng trên trán.

Chỗ băng đeo còn thừa trong tay nội thị kia vẫn là vàng nhiều hơn đỏ, những người còn lại không còn nhiều sự lựa chọn, đa số chọn dây đeo màu vàng.

Hai đội xếp thành hai hàng đối diện nhau, đội màu vàng ngoài tôi, Trương Trà Trà, thêm cả Giang thị đang giả nam kia là nữ, còn lại đều là nam.

Đội màu đỏ ở trước mặt lại hoàn toàn trái ngược, chỉ có Nhà xí huynh và Dương Nghiêm là nam, còn lại toàn là nữ.

Không được, trận bóng này đánh làm sao được. Dù sao cũng phải đổi một vài người đã rồi nói sau!

Tôi giơ cao cây gậy đánh bóng, đang định nói thì nghe thấy tiếng chiêng vang lên, trận đấu bóng bắt đầu rồi! Cây gậy trong tay tôi còn chưa kịp hạ xuống thì lại giống như trận đấu lần trước, chỉ nhìn thấy người chứ không thấy bóng đâu.

Tôi quả thực không đủ can đảm để thúc ngựa đuổi theo bọn họ, chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn mọi người thi đấu, la to: “Giao hữu là chủ yếu, thi đấu là thứ yếu”.

Dương Nghiêm nghiêng người đánh bóng thật xa khiến mọi người tha hồ thúc ngựa đuổi theo. Giang thị mặc dù yếu đuối nhưng tài cưỡi ngựa quả thực không tồi, luôn bám sát đằng sau Dương Nghiêm, từ trên lưng ngựa cúi người xuống vung gậy đập bóng. Động tác của Dương Nghiêm nhanh hơn Giang thị một bước, không để Giang thị đập trúng bóng đã nhẹ nhàng đánh bóng về trước con ngựa của người cùng đội là Lục Ly.

Giang thị đuổi theo quả bóng đó, phi về chỗ Lục Ly.

Thấy Lục Ly một tay ghì dây cương, một tay giơ cao gậy đánh bóng, tôi thàn kêu lên một tiếng “gay rồi”. Đây đâu phải chơi bóng, rõ ràng là muốn đánh người! Tôi chưa kịp phát ra âm thanh gì thì đã thấy Triệu vương bắt ngờ chen vào giữa Giang thị và Lục Ly, cướp lấy quả bóng đó, cũng tiện thể làm hai người ấy giãn ra.

Lúc này tôi vừa mới thở phào một cái, còn chưa ổn định lại đã thấy Hoàng thị lại không biết từ lúc nào đã chạy đến đằng sau ngựa của Giang thị. May mà Tề Thịnh lại đánh bóng ra chỗ khác, hai chân Giang thị kẹp chặt lấy bụng ngựa, nhanh chóng quay ngoắt người, bỏ rơi Hoàng thị.

Mới chơi một lúc mà tôi đã thót tim tới hai lần.

Tôi lau mồ hôi trên trán, một lần nữa quay đầu ngựa phi ra bên cạnh sân bóng, sau đó liền nghe thấy mấy âm thanh dường như đồng thời vang lên ở sau lưng.

Trương Trà Trà lớn tiếng gọi: “Đại tỷ tỷ, lấy bóng chạy nhanh lên!”.

Dương Nghiêm hét to: “Chặn cô ấy lại!”.

Tề Thịnh thì lạnh lùng quát dẹp đường: “Tránh ra!”.

Trong tiếng hô to đó, tôi ngoảnh lại theo bản năng thì thấy quả bóng đó to bằng đầu người mang theo tiếng gió rít bay tới chỗ mình, ngay sau đó là hơn chục người thúc ngựa phi băng băng về phía tôi.

Trong đám bụi đất cuồn cuộn, Giang thị với bộ đồ màu trắng xuất hiện đầu tiên, tiếp sau là đám người Lục Ly và Hoàng thị. Dù còn cách khá xa nhưng tôi vẫn nhìn rõ nụ cười mỉa mai trên môi Giang thị.

Quả nhiên, xuất hiện đầy đủ không thiếu một người.

Tôi chẳng quan tâm đến việc đánh bóng, chỉ vội thúc ngựa phi về phía trước, giống như sợ bị người phía sau đâm phải.

Lập tức nghe thấy có người ở đằng sau hô to: “Sang bên phải”.

Không kịp suy nghĩ, theo bản năng tôi hướng đầu ngựa sang phải, một giây sau Tề Thịnh từ đằng sau đã xông lên bên trái tôi, dồn ép ngựa của tôi chạy mấy bước ra ngoài. Trong khoảnh khắc đó, Nhà xí huynh bên kia cũng đã vượt qua đám đông lao ra, cúi người đánh bóng về phía ngược lại chỗ tôi.

Thế là, mọi người lại lũ lượt quay đầu ngựa đuổi theo quả bóng kia.

Tôi còn chưa kịp định thần thì Lục Ly đã thúc ngựa phi tới, lo lắng hỏi: “Nương nương, người không sao chứ?”.

Cổ họng tôi như bị kéo căng, không sao thốt nên lời, đành khoát khoát tay ra hiệu.

Lục Ly gật đầu với tôi rồi quay đầu ngựa chạy đi.

Trương Trà Trà thì ghì cương ngựa lại bên cạnh tôi, oán trách: “Đại tỳ tỳ, cơ hội vừa rồi thật quá tốt, suýt nữa chúng ta có thể ghi được điểm rồi! Tỳ chạy trốn cái gì thế? Thật mất công muội khó khăn lắm mới cướp được bóng để chuyển cho tỳ!”.

Ta chạy trốn cái gì? Ta không chạy thì đến mạng cũng chẳng còn nữa rồi! Cô bé ngốc nghếch, người còn đánh bóng cho ta, người bị người ta lợi dụng rồi! Tôi cảm thấy không thể nói rõ ràng với cô bé còn hôi sữa này nên quyết không thèm để ý đến cô nữa, phi ngựa chạy thẳng ra ngoài sân bóng, sau đó

xuống ngựa, ném dây cương cho tên nội thị đang đi đến, quay người đi lên khán đài.

Đánh đi, dù sao thì cảnh của ta cũng diễn xong rồi, còn lại các người cứ đánh chết vài tên đi, ông đây chẳng thêm quan tâm!

Tả Ý nét mặt nhợt nhạt vội vàng chạy ra đón tôi, vừa đưa cho tôi cái khăn ẩm lau tay, vừa nói khẽ: “Quả bóng ấy là Giang thị chuyển cho Tam cô nương”.

Tôi khẽ gật đầu: “Ta đoán được rồi”.

Tả Ý nói tiếp: “Nô tì cảm thấy mấy người Hoàng thị có âm mưu. Vừa này nếu không phải là bọn họ cố ý va chạm thì tình hình cũng chẳng nguy hiểm đến vậy”.

Tôi đang lau mặt, nghe thấy thế thì sửng người lại nhưng không nói gì.

Tả Ý chân chừ một lát rồi lại mở miệng nói tiếp: “Còn Lục Ly...”.

“Đủ rồi!”, tôi nổi giận lên tiếng ngắt lời cô ta, quăng cái khăn mặt cho cô ta, nói: “Ta không muốn nghe điều những này nữa”.

Tả Ý sợ hãi ngậm miệng không nói nữa, tôi quay lại nhìn qua cô ta, bỗng nhiên nhớ đến câu nói của Dương Nghiêm: “Tả Ý không đáng tin”, không kiềm chế được mà thở dài một cái, dịu giọng: “Tả Ý, ta thấy rất mệt, suy đi tính lại cũng chẳng sao tính được lòng người, nếu đã vậy, chi bằng bản thân mình không hồ thẹn với lương tâm là được”.

Nói xong, tôi liền đến bên nữ hầu đón lấy Uy nhi: Tiểu Uy nhi, chúng ta quay về thôi, những người ở đây đều quá dã man, con nhất định không được học theo họ nhé!

Tôi đang bế Uy nhi chậm rãi đi từ khán đài xuống thì ở trên sân bóng phía xa đột nhiên hỗn loạn. Phía bên ngoài sân bóng có người hoảng sợ kêu lên: “Có người ngã ngựa rồi!”.

Nhanh như vậy đã có người mắc mưu rồi?

Tôi dừng bước, theo bản năng kiễng đầu ngón chân nhìn về phía đó. Một lúc sau, mấy nội thị dùng cái cẳng gấm khiêng một người từ đám đông ra, người đó thân hình cao lớn, mặc cẩm bào màu xanh. Là Triệu Vương! Không biết vết thương thế nào, chỉ thấy anh ta dùng hai tay ôm chặt lấy một bên chân, miệng không ngừng kêu đau.

Vốn đã không chính thức, bây giờ lại thêm chuyện có người bị thương, trận đấu đương nhiên không thể tiếp tục.

Nơi đây cách Thái y viện không xa, Tề Thịnh liền sai người trực tiếp khiêng Triệu Vương đến đó. Lục Ly hoảng hốt nhìn về phía tôi một cái rồi vội vã chạy theo Triệu Vương.

Thấy tình hình như vậy, tôi biết là không thể về trước được, đành phải xốc lại tinh thần để ứng phó với Tề Thịnh và Nhà xí huynh.

Một lúc sau, từ Thái y viện báo tin ra Triệu Vương chỉ bị trật gân, xương cốt không sao, nghỉ ngơi vài ngày là khỏi.

Tôi giống như cát được gánh nặng trong lòng, mặt mày tươi tỉnh bảo mọi người ra về, bản thân cũng mang theo Uy nhi về cung Hưng Thánh.

Đợi tôi tắm xong, Tả Ý nhân lúc không có ai bên cạnh, lưỡng lự một hồi rồi mới hỏi: “Nương nương tại sao không cho gọi đám người Hoàng thị đến

đay dỗ một trận? Nhân tiện hỏi xem tình hình lúc này thế nào, Triệu Vương cười ngựa rất giỏi, sao lại bị ngã ngựa được?”.

Tôi lười biếng nằm trên giường, chẳng buồn nói gì.

Triệu Vương tại sao bị ngã ngựa? Cái này lại còn phải hỏi? Toàn bộ sân bóng, có người đáng bị ngã hơn anh ta sao?

Ngẫm nghĩ một lát, tôi không nhịn được bật cười thành tiếng. Thật ra Triệu Vương luôn là một người xui xẻo, một người nhìn thì thấy rất cẩn thận nhưng lại luôn bất đắc dĩ gặp xui xẻo.

Mấy ngày sau, Triệu Vương chân đi tập tễnh vào cung thăm tôi.

Tôi đang nằm phơi nắng trên xích đu trước điện, nhìn thấy anh ta cũng chẳng ngồi dậy, chỉ tùy tiện nói một câu: “ngồi đi” rồi sai Tả Ý dâng trà cho anh ta.

Triệu Vương nhìn xung quanh một hồi, sau cùng đành cam chịu ngồi xuống bậc thềm bên cạnh, mở miệng câu đầu tiên là: “Hoàng tẩu, chúng ta đừng có để bụng chuyện này với Hoàng thượng nữa, được không?”.

Tôi vui mừng, đưa mắt liếc nhìn người cung nữ đang cúi đầu đứng hầu đằng xa, hơi nâng người lên, ghé sát đến gần Triệu Vương, thấp giọng trêu đùa anh ta: “Này, nếu có một ngày ta có thể rời xa nơi này, hai chúng ta sẽ cùng nhau đi khắp thiên hạ thưởng thức cảnh sắc tươi đẹp, Triệu vương thấy thế nào?”.

Triệu vương bất giác ngửa người về phía sau, cố giữ bình tĩnh, khẽ hỏi lại tôi: “Hoàng tẩu nghĩ rằng hai chúng ta hợp lại thì sẽ vượt qua được Hoàng thượng ư?”.

Quả là một chậu nước lạnh thật to.

Tôi cười giễu cợt, ngồi thẳng người lên: “Đương nhiên là không qua được. Trên thế gian này có ai là đối thủ của Hoàng thượng cơ chứ? Ta muốn liên minh với Sở Vương, Hoàng thượng dùng thực tế cho ta thấy, đàn ông không đáng tin. Ta chuyển sang lôi kéo đàn bà, Hoàng thượng lại dùng một trận đầu bóng nho nhỏ để chứng minh bộ mặt giả dối của nữ giới”.

Triệu Vương im lặng hồi lâu, bỗng nhiên nói khẽ: “Cô ta vẫn cứ ngu ngốc như vậy, biết rõ mục đích của huynh ấy mà vẫn cứ muốn ở bên cạnh”.

Tôi ngơ ngác, hỏi: “Triệu vương muốn nói đến Giang thị?”.

Triệu Vương đưa mắt nhìn tôi, hỏi: “Hoàng tâu có hận cô ta không?”.

Tôi suy nghĩ giây lát rồi lắc đầu.

Triệu Vương khẽ nhếch khóe miệng cười chế giễu: “Đệ thì hận. Hận cô ta không thèm để ý đến tình cảm mà đệ đã dành cho cô ta, lại cứ theo đuổi một thứ tình cảm rõ ràng không có hy vọng”.

Triệu vương nhìn tôi, đột nhiên hỏi: “Người có biết cái kim sắt ở dưới yên ngựa năm đó là ai gài không?”.

Năm đó Giang thị vì cái kim sắt đó mà ngã ngựa, ngã đến nỗi gãy xương mấy chỗ, nhờ đó Triệu Vương mới có thể đóng giữ Thịnh Đô, mới có chuyện ở Uyển Giang... Tôi không trả lời, Triệu vương đã có thể hỏi câu như vậy, chứng tỏ đến tám chín phần không phải là anh ta gài rồi.

Triệu Vương cười chua chát, nói: “Chính là cô ta, không nghĩ đến phải không, là cô ta. Cho dù đệ rất hận cô ta cũng không thể ra tay độc ác như

vậy. Đẻ ép đẻ ra tay với Hoàng thượng, cũng đẻ sau này đẻ buông tha cho cô ta, cô ta đã tự làm cho mình bị thương đến mức đó”.

Tôi nghe mà sửng sốt, không hiểu cô ta là loại người gì vậy? Không những chẳng có lời nào thật lòng, lại còn thủ đoạn độc ác, với chính bản thân mình cũng có thể ra tay tàn nhẫn như vậy.

Tôi đột nhiên nhớ đến vẻ mặt của Tề Thịnh khi biết chuyện Triệu vương ngằm đăm sau lưng anh ta ở Uyển Giang, vẻ mặt vô cùng đau khổ và bất lực... Lúc đó không biết anh ta đã nhìn thấu tất cả mọi chuyện hay chưa?

Triệu Vương im lặng một lát rồi khẽ nói: “Hoàng tẩu, từ sau khi bị ngã xuống nước năm đó, người đã hoàn toàn thay đổi. Nhưng chính con người bây giờ của Hoàng tẩu mới khiến Hoàng thượng yêu thích. Bởi Hoàng tẩu không giống như bọn thần đệ, cho dù Hoàng tẩu tỏ ra hung dữ thế nào, nói ra bao nhiêu lời cay độc, làm bao nhiêu việc mà mình tự cho là độc ác, thì Hoàng tẩu đều không giống bọn thần đệ. Tay người không dính máu, cũng không phải hạ người chỉ vì mấy câu nói mà muốn lấy mạng người khác. Bọn đệ từ nhỏ đã lớn lên trong môi trường như vậy, từ gốc rễ đã mục nát rồi. Nhưng người thì khác, nội tâm người trong sáng, sạch sẽ, là giấc mơ của bọn thần đệ. Cho nên...”, Triệu vương lặng lẽ nhìn tôi: “Hoàng thượng sẽ không làm hại người, bất kể sau này tình hình thế nào, chỉ cần người bằng lòng đứng bên cạnh Hoàng thượng thì Hoàng thượng nhất định sẽ nắm chặt tay người. Hoàng thượng mới là chỗ dựa thực sự của người”.

Nghe anh ta nói những lời văn hoa như thế, trong lòng tôi thực sự rất muốn cười nhưng trên mặt vẫn tỏ ra bình thản, chỉ hỏi khẽ: “Khi lợi ích của ta và Hoàng thượng có xung đột, khi Hoàng thượng muốn nhổ cả gốc rễ nhà họ Trương lên thì Hoàng thượng có còn là chỗ dựa của ta nữa không? Hoàng thượng còn có thể bảo vệ được cho ta nữa không?”.

Triệu Vương thở dài, trả lời: “Trên thế gian này làm gì có kiểu nói bảo vệ được hay không, chỉ là có muốn bảo vệ hay không mà thôi. Dẫu người chồng có hèn yếu bất lực đến đâu, chỉ cần muốn thì anh ta cũng có thể che chắn cho người vợ ở đằng sau khi bị đao búa bổ tới, vấn đề là anh ta coi trọng cái gì hơn mà thôi, ngoài điều đó ra, tất cả đều chỉ là cái có”.

Tôi ngây người, một lúc lâu sau mới phục hồi tinh thần, hỏi anh ta: “Tại sao hoàng đế lại nói những điều này với ta?”.

Triệu Vương cười đáp: “Chỉ riêng điều này cũng cho thấy thần đế là người rất đê tiện. Thần đế muốn Hoàng tẩu và Hoàng thượng yêu nhau, muốn để Giang thị cũng biết được cái cảm giác trái tim mình bị người ta vút bỏ như cái chổi rách nát là như thế nào, để cho cô ta phải trơ mắt nhìn người mình yêu toàn tâm toàn ý yêu người khác”.

Tôi mở to mắt nhìn anh ta một lúc lâu, nhưng vẫn không nhìn thấy một manh mối nào trên mặt anh ta, cuối cùng đành từ bỏ.

Triệu Vương cười to, nói: “Hoàng tẩu, người sau này phải động não một chút. Những chuyện khác tạm thời chưa nói đến, chỉ tính những lời thần đế vừa nói, người có phân biệt được đâu là thật, đâu là giả không?”.

Thấy anh ta cười với vẻ đê tiện, tôi thực sự rất muốn đá cho anh ta một cái vào mặt. Ông đây là “đại trí giả ngu” hiểu chưa?

Thấy tôi không nói gì, Triệu vương lại tiếp tục cười: “Đến ngay cả mấy câu đó Hoàng tẩu cũng không phân biệt được thì Hoàng tẩu làm sao biết được trong số họ ai đang nói thật, ai đang nói dối người chứ?”.

Bên kia Tả Ý đã bung trà ra, tôi hít một hơi thật sâu, bất ngờ nghiêng người áp sát vào Triệu Vương, khẽ hỏi: “Khi Giang thị còn là vợ của hoàng đế, Tề Thịnh đã từng cảm sùng hoàng đế chưa?”.

Triệu Vương cứng người lại.

Không đợi anh ta phản ứng, tôi lại ghé sát vào tai anh ta, cố ý khàn giọng nói: “Vậy hoàng đệ có muốn báo thù Hoàng thượng không. Hoàng đệ cũng tặng cho Hoàng thượng một cái sừng đi”.

Tôi liếc thấy bàn tay bung tách trà của Tả Ý chột run lẩy bẩy.

Triệu Vương bật phắt dậy như có lửa đốt dưới mông, chân tự nhiên hết tập tễnh, nhanh nhẹn nhảy ra xa mấy bước rồi mới dừng lại, giọng run rẩy: “Hoàng tẩu, chuyện đùa này mất mạng như chơi đấy”.

Xem xem, mặc dù so sánh về mưu lược, tâm cơ, độc ác thì tôi không phải là đối thủ của họ, nhưng dù sao tôi vẫn có một thứ để đầu lại: Da mặt tôi dày hơn của bọn họ!

Cuối cùng tôi cũng lấy lại được sự cân bằng, vẫy vẫy tay ra hiệu cho Triệu vương đến gần uống trà.

Trên nét mặt của anh ta vẫn mang chút hoảng sợ nhưng trong mắt lại ánh lên nụ cười ấm áp, xua xua tay: “Không cần, thần đệ còn phải đến vấn an Hoàng tổ mẫu, tiết kiệm cho Hoàng tẩu cốc trà này nhé”.

Nói xong lại tập tễnh bước đi.

Đến khi anh ta đi đến chỗ lối rẽ hành lang, tôi bất ngờ nói to: “Sai rồi, sai rồi”.

Triệu vương quay lại nhìn tôi vẻ nghi hoặc, tôi chỉ xuống chân mình, rồi lại chỉ vào chân anh ta, thấp giọng quát to: “Chân tập tễnh sai rồi, lúc nãy là chân bên kia cơ mà!”.

Triệu Vương cúi xuống xem xét một hồi, sau đó đổi chân kia rồi lại tiếp tục tập tễnh bước đi.

Tả Ý đứng đằng sau tôi bịt miệng cười.

Tôi bâng quơ hỏi cô ta: “Tả Ý, Hoàng thượng đã mấy ngày rồi chưa đến hậu cung?”.

Tả Ý giơ tay ra, bầm đốt ngón tay như một vị đại tiên.

Tôi đợi một lúc lâu, cuối cùng nghe cô đáp: “Năm ngày, từ sau trận đấu bóng lần trước, đã năm ngày rồi”.

Tôi vốn nghĩ rằng cô ta sẽ trả lời kiểu khác, không ngờ chỉ báo cho tôi một con số.

Tả Ý hỏi: “Nương nương muốn làm gì ạ?”.

Tôi nhếch mép cười không thành tiếng, muốn làm gì cơ?

Tôi đã thả lỏng dây nhiều ngày rồi, bây giờ đã đến lúc phải thắt chặt.

Chẳng phải có một câu nói nổi tiếng thế này sao: Đàn ông dựa vào việc chinh phục thế giới để chinh phục đàn bà, còn đàn bà thì dựa vào chinh phục đàn ông để chinh phục thế giới.

Xinh đẹp như Võ Tắc Thiên thì sao? Thủ đoạn mưu lược đều có cả đấy thôi. Thế nhưng chẳng phải là cũng quỳ gối dưới một người đàn ông rồi lại dựa vào một người đàn ông khác để leo lên đấy ư.

Triệu vương nói một tràng mấy lời linh tinh ấy, ý cũng chỉ là bảo tôi cần phải dựa vào Tề Thịnh để sống.

Thật ra đâu cần anh ta phải nói, tôi đã nghĩ đến điều đó từ lâu rồi.

Đừng nói là Tề Thịnh đối với tôi có một chút tình ý, cho dù anh ta chẳng có một chút tình ý nào thì tôi cũng phải nghĩ cách làm cho anh ta nảy sinh tình ý với tôi!

Tôi đứng dậy từ xích đu, vươn mình một cái, dặn dò Tả Ý: “Bảo nhà bếp sắc một thang thuốc đại bổ, chúng ta đem dâng cho Hoàng thượng”

Chương 14: Trận chiến giữa đàn ông và đàn bà!

Nội thị cung Đại Minh vừa nhìn thấy tôi mang thuốc bổ đến, có lẽ nhớ đến tình cảnh lần trước Tề Thịnh tức giận hất cả bát đi, liền sợ đến nổi sắc mặt trắng bệch, vội tiến tới nghênh đón, rất cẩn thận khuyên tôi: “Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng lúc này còn đang bận giải quyết chính sự, e không có thời gian rảnh để dùng thứ này. Chi bằng người hãy đưa nó cho nô tài, đợi đến lúc Hoàng thượng rảnh rồi, nô tài sẽ thay người dâng lên Hoàng thượng”.

Với nguyên tắc “đã quyết thì phải làm bằng được”, tôi xua xua tay, cười: “Không cần đâu, Hoàng thượng đang bận, ta sẽ đợi ở bên ngoài”.

Nói xong tôi bèn quay người đứng ở hành lang.

Nội thị đưa mắt đảo một vòng, lặng lẽ vào trong điện. Một lúc sau, hần lại khom lưng từ trong điện đi ra, cung kính nói với tôi: "Hoàng hậu nương

nương, Hoàng thượng mời người vào ạ”.

Tôi cười cười, đón lấy bát thuốc từ tay Tả Ý, điềm tĩnh bước vào trong điện.

Tề Thịnh quả nhiên đang ngồi trước ngự án phê duyệt tấu chương, Giang thị thì lặng lẽ đứng hầu bên cạnh. Nghe thấy tôi bước vào, cả hai người cùng ngẩng đầu lên nhìn.

Điều bộ thật giả tạo! Chi bằng để ta vừa vào cửa đã nhìn thấy các người đang lẫn lộn trên giường, như vậy còn đáng yêu hơn cái bộ dạng này.

Tôi trong lòng vô cùng khinh thường nhưng trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt, bước lên vài bước đặt bát thuốc bỏ xuống bàn rồi rất tự nhiên nói với Giang thị: “Mời Tô cô nương lui ra ngoài, Hoàng thượng ở đây có ta hầu hạ là đủ rồi”.

Có lẽ không ngờ tôi sẽ thẳng thắn như vậy, vẻ mặt luôn điềm tĩnh của Giang thị chợt cứng đờ, nhưng cô ta vẫn không nhúc nhích, chỉ đưa mắt nhìn Tề Thịnh.

Không đợi Tề Thịnh mở miệng, tôi đã lên tiếng trước: “Hoàng thượng, thần thiếp có chuyện muốn nói với chàng”.

Tề Thịnh bình thản bảo Giang thị: “Khanh ra ngoài đi”.

Giang thị khẽ nhếch môi, hơi quỳ gối trước Tề Thịnh rồi lùi ra ngoài.

Vẻ mặt gì thế? Cô không thể cười tươi lên một chút sao?

Tề Thịnh đưa mắt nhìn tôi trong giây lát, giễu cợt: “Có chuyện gì thế? Lại đến mời trẫm về hậu cung sao?”.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh ta, đáp: “Hoàng thượng đã năm sáu ngày rồi chưa ngủ lại hậu cung, vì kế hoạch ổn định hậu cung, hôm nay chàng nên đến”.

Tề Thịnh nhìn lướt qua cái bát ngọc ở trên bàn, sau đó cười lạnh hỏi tôi: “Thật sao? Vì thế mới lại mang thuốc bỏ đến cho trẫm chứ gì? Chẳng nhẽ trong mắt nàng trẫm vô dụng đến thế sao? Cứ phải nhờ vào loại thuốc bỏ này mới được?”.

Tôi sợ anh ta lại đập vỡ cái bát ngọc của tôi giống lần trước, vội vàng kéo cái bát về trước mặt, dùng cánh tay che lại, vội vàng nhắc nhở: “Đây là cái bát quý nhất trong cung của thần thiếp, đập vỡ là phải đền đấy ạ”.

Sắc mặt Tề Thịnh liền tối sầm lại, im lặng hồi lâu mới thở dài một cái, từ tốn nói: “Yên tâm đi, trẫm không đập bát của nàng đâu, chỉ có điều hôm nay trẫm không muốn đến hậu cung”.

Tôi cup mắt xuống, nhẹ nhàng nói: “Thần thiếp biết, cho nên hôm nay thiếp mới đến đây”.

Tề Thịnh ngó người.

Tôi lấy lại vẻ mặt bình thản, nói: “Hoàng hậu bị Hoàng thượng chán ghét vứt bỏ thì khó mà quản lý hậu cung được. Bởi vậy, dù Hoàng thượng có chán ghét thần thiếp nhiều thế nào thì thần thiếp cũng không thể để mọi người biết được. Đến lượt thần thiếp thì phải là thần thiếp. Cho dù chàng không động đến thần thiếp, thần thiếp cũng phải ở lại với chàng tối nay”.

Tề Thịnh không nói gì, tôi đưa mắt nhìn anh ta, nói tiếp: “Chàng cứ việc ngủ trong tâm điện của mình, thiếp sẽ nằm dưới sàn nhà, không ai biết được

giữa hai chúng ta có chuyện gì. Chàng đã muốn thần thiếp tiếp tục làm hoàng hậu thì cho dù thế nào chàng cũng phải giữ thể diện cho thần thiếp”.

Tề Thịnh vẫn không có phản ứng gì, chỉ đánh giá tôi bằng ánh mắt sâu thăm thẳm.

“Cũng giống như bát thuốc này, chỉ cần chàng và thiếp đều không nói ra thì ai biết được người uống là ai?”, tôi bung bát thuốc uống một hơi hết sạch rồi dùng mu bàn tay quệt miệng, cười: “Thần thiếp đợi chàng ở tấm điện phía sau, chàng cứ lo chính sự đi, lát nữa đừng quên về điện ngủ là được”.

Nói xong tôi cũng học theo bộ dạng Giang thị, cúi đầu xuống, hơi quỳ gối trước Tề Thịnh rồi đi ra ngoài.

Đi được hai bước thì đột nhiên nhớ ra cái bát ngọc của mình, thế là tôi nghiêng rặng quay lại, thấy Tề Thịnh vẫn đang thất thần, tôi cầm cái bát trên bàn lên, nghiêm mặt nói: “Lần sau thần thiếp sẽ dùng bát vàng, không sợ vỡ, Hoàng thượng có thể tha hồ trút giận”.

Tề Thịnh đưa tay lên, khước miệng kéo căng ra, bàn tay chỉ về phía tôi run lẩy bẩy.

Tôi giả bộ không nhìn thấy, quay người đi ra cửa điện.

Tả Ý và người nội thị vẫn đang đợi bên ngoài, tôi đưa cái bát ngọc cho Tả Ý, dặn dò cô cẩn thận rồi mới nói: “Hôm nay ta sẽ ở đây chăm sóc Hoàng thượng, người cho người về thông báo một tiếng, bảo nữ mẫu chăm sóc Uy nhi cẩn thận”.

Tả Ý vẻ mặt vừa vui mừng vừa kinh ngạc, khẽ nói: “Nương nương...”.

Tôi không để ý đến cô, chỉ quay đầu lại bảo nội thị đứng bên cạnh dẫn đường vào tầm điện.

Tầm điện của Tề Thịnh được bày biện rất phóng khoáng, không có chút mùi vị son phấn nào, mọi thứ bày biện trong phòng đều toát lên sự mạnh mẽ đầy nam tính. Tôi nhìn ngắm xung quanh một chút rồi cho các nội thị trong điện lui ra, một mình ngồi đợi Tề Thịnh.

Một lúc sau thì Tả Ý bộ dạng như ăn trộm bước vào, tay còn ôm một bọc nhỏ: “Nương nương, nô tỳ đã chọn cho nương nương một cái áo ngủ mới, người mau thay đi ạ”.

Nói rồi Tả Ý liền lấy từ trong bọc ra một cái áo bằng sa mỏng, cầm nó khua khua trước mặt tôi. Tà áo bay trong không trung một lúc lâu rồi mới từ từ hạ xuống, quả là mỏng như cánh ve.

Áo vừa nhẹ vừa mỏng như vậy, rốt cuộc có thể che chắn được cái gì chứ? Mặc dù các vị trí quan trọng đều được thêu hoa văn nhưng cũng chỉ là tăng thêm thi vị vô nghĩa cho chỗ đó mà thôi!

Tôi đang than thở thì Tả Ý lại lấy ra mấy hộp son như làm ảo thuật, khẽ giục tôi: “Nương nương, để nô tì tô son cho người, nhanh lên, Hoàng thượng sắp đến rồi đây ạ!”.

Nói rồi Tả Ý liền nghiêng người tô son cho tôi.

Vớ vẩn, đúng là vớ vẩn quá! Sợ người khác không biết ta đến quyền rũ Tề Thịnh à?

Tôi vội đẩy Tả Ý ra, nói: “Tả Ý, ngươi về trước đi, về đi! Tối nay không dùng những thứ này”.

Tả Ý nghi ngờ hỏi: “Tại sao ạ?”.

Bên ngoài loáng thoáng có tiếng người vọng lại, tôi đoán là Tề Thịnh đến, nhất thời không kịp nói rõ lý do cho Tả Ý hiểu, chỉ vội vàng nhét hộp son vào trong lòng cô rồi cuống quýt vo tròn cái áo ngủ kia lại, buộc cái bọc bằng vải ra ngoài rồi tiện tay nhét vào tay áo của Tả Ý.

Tôi làm xong mọi thứ thì tiếng bước chân đã vang lên ở hành lang.

Tôi vừa đứng dậy ra cửa đón Tề Thịnh vừa khẽ bảo Tả Ý: “Đi nhanh lên, đừng để người khác nhìn thấy!”.

Tôi vừa dứt lời thì Tề Thịnh đã đến cửa điện.

Lúc này tôi vừa mới nặn ra một nụ cười nhả nhận đúng mực, còn chưa kịp quỳ gói hành lễ thì đã nghe thấy phía sau vang lên tiếng lộp bộp, tiếp theo, một hộp son nhỏ lăn tới bên cạnh chân tôi.

Người tôi cứng đờ, không cần quay đầu tôi cũng biết chuyện gì xảy ra ở đằng sau.

Tả Ý cô nương, cô cố tình đúng không?

Tề Thịnh nhìn tôi rồi lại nhìn Tả Ý, cuối cùng dừng mắt trên người tôi.

Tôi cười miễn cưỡng, giả vờ quay người lại mắng Tả Ý: “Làm gì mà chân tay lóng ngóng vậy, còn không mau nhặt các thứ lên!”.

Tả Ý sợ đến mức mặt biến sắc, gật đầu lia lịa: “Vâng ạ” rồi luống cuống nhặt hộp son bị rơi lên, cúi thấp đầu nhanh chóng lùi ra ngoài.

Khi Tả Ý chuẩn bị bước ra cửa điện thì Tề Thịnh đột nhiên nói: “Đứng lại”.

Tôi giật thót tim, người Tả Ý thì cứng lại.

Tề Thịnh từ từ nghiêng người, dùng hai ngón tay thò vào tay áo của Tả Ý, từ từ lôi ra... Kết quả, lại phát hiện không thể lôi hết cái thứ trong tay áo Tả Ý ra được.

Tề Thịnh dường như có chút bất ngờ, nhíu lông mày, quay đầu liếc nhìn tôi một cái, tay vẫn tiếp tục lôi.

Tôi mở mắt trừng trừng nhìn anh ta từ từ lôi cái “áo ngủ” mỏng như cánh ve từ trong tay áo của Tả Ý ra, chỉ tiếc không thể dùng tay che mắt lại, giả vờ không nhìn thấy.

Tề Thịnh cười, ngoảnh lại hỏi tôi: “Đây là cái gì?”.

Tôi cứng người lại, sau đó chớp mắt với vẻ ngây thơ, quay đầu nhìn Tả Ý, hỏi: “Đúng rồi, Tả Ý, đây là cái gì?”.

Tả Ý lúng túng, mặt đỏ bừng tưởng chừng sắp bật máu đến nơi, vội hơi cúi đầu, ấp úng nói: “Đây, đây...”.

Tôi không thể chịu đựng được bộ dạng khốn khổ này của Tả Ý, đành giải vây giúp cô: “Trông giống như áo ngủ”.

Tề Thịnh giơ cái áo lên xem, miệng phát ra tiếng cười khe khẽ, sau đó tiện tay ném cái áo lên người tôi rồi quay người theo nội thị đi tắm rửa, thay đồ.

Tôi vẫn giữ vẻ mặt không biểu cảm, lãnh đạm bảo Tả Ý: “Người lui ra đi”.

Tả Ý mắt đỏ hoe, nhìn tôi với vẻ áy náy, mở miệng định giải thích.

Tôi khoát tay ra hiệu bảo cô ta đi, còn mình thì điềm tĩnh đi vào nội điện, một mình ngồi bên giường đợi Tề Thịnh.

Sự việc của Tả Ý đã làm kế hoạch của tôi đảo lộn. Lúc này nếu tôi vẫn bảo hôm nay đến đây là ngủ ở trên sàn nhà, chắc chắn Tề Thịnh không những không tin mà còn bị anh ta chỉ trích là giả dối.

Ngủ trên sàn nhà mà phải mang theo cái áo ngủ như thế sao?

Tôi không nhịn được, cầm cái áo ngủ kia giơ lên xem dưới ánh đèn, rồi ướm thử nó lên người. Tốt thật đấy, ngay cả những đường hoa văn thêu trên cái áo tôi đang mặc đều có thể nhìn thấy được, còn mỏng hơn cái màn mà lần trước Lục Ly quần cho tôi.

Một lúc sau, Tề Thịnh thay quần áo xong đi vào, liếc nhìn tôi, lạnh lùng hỏi: “Nàng muốn thế nào?”.

Tôi muốn đem cái áo ngủ gây tai vạ này đi đốt! Nhưng tay vừa chạm vào cái giá cắm nến thì lại cảm thấy như vậy thật lãng phí. Chần chừ chốc lát, tôi liền cuộn tròn nó lại, tiện tay đút nó vào thắt lưng, sau đó xắn tay áo, nhanh nhẹn kéo cái chăn từ trên giường xuống làm thành một lớp đệm rồi ngồi lên, nói: “Được rồi, mời Hoàng thượng đi ngủ, thần thiếp sẽ canh cho người”.

Tề Thịnh hơi ngạc nhiên, khước miệng nhếch lên chế giễu, chẳng thèm nhìn tôi, giẫm lên cái đệm của tôi rồi bước lên giường, lạnh lùng sai: “Buông màn cho trẫm”.

Tôi tuân lệnh đứng dậy, đi đến bên giường buông màn cho anh ta, sau đó vừa quay lại nằm lên cái đệm dưới đất thì lại nghe thấy anh ta nói bằng giọng không nhanh không chậm: “Trẫm muốn uống trà”.

Cuối cùng tôi cũng nhận ra, anh ta đang cố ý xem tôi như cung nữ để sai khiến.

Bị anh ta hành hạ như vậy mấy lần, đến khi anh ta vừa mở miệng nói: “Trẫm...”, tôi đã đưa cái bô qua màn: “Hoàng thượng muốn giải quyết nỗi buồn phải không ạ?”.

Tề Thịnh không nói gì, cũng không cầm lấy cái bô từ tay tôi.

Tôi cười cười, rút tay về rồi lại nằm lên cái đệm dưới đất.

Tề Thịnh không động đậy gì, tôi nằm yên một lúc, cố ý trở mình, nhẹ nhàng co chân lên, nghiêng người quay lưng lại phía Tề Thịnh. Tư thế này tôi đã tập từ lâu, chỗ cần cao thì cao, chỗ cần thấp thì thấp, tạo thành những đường cong đẹp mắt.

Tề Thịnh vẫn không có phản ứng gì.

Đúng lúc tôi đang nản lòng, định trở mình lại để ngủ thì nhìn thấy Tề Thịnh đột nhiên ngồi bật dậy.

Tôi giật mình, theo bản năng xoay người ngồi dậy, hỏi: “Sao thế ạ?”.

Tề Thịnh im lặng một lúc rồi nói với giọng buồn rầu: “Nàng lại đây”.

Tôi sợ thót tim, cắn chặt răng rồi đi chân không, thận trọng bước tới. Tôi vừa chạm vào màn thì tay Tề Thịnh đã từ trong thò ra nắm lấy cổ tay tôi, lôi vào màn. Sau đó trời đất quay cuồng, đợi tôi phản ứng lại thì bản thân đã bị anh ta nằm đè lên.

Tề Thịnh nâng cằm ép tôi ngược mắt lên nhìn thẳng vào mắt mình. Nhưng trong màn thực sự quá tối, lại ngược sáng, tôi không nhìn được điều gì trong mắt anh ta.

Tôi rất phản cảm với hành động mang ý sỉ nhục này của Tề Thịnh, định giãy khỏi tay anh ta nhưng lại sợ làm anh ta nổi giận, đành nhắm mắt lại. Một lát sau thì cảm thấy hơi thở của anh ta mỗi lúc một gần, rồi chậm chậm áp sát tôi.

Nhưng khi sắp chạm vào môi tôi thì anh ta bỗng dừng lại.

Tôi bất giác chột dạ, không còn để ý đến vấn đề tiến độ ra sao, chỉ nghĩ cá đã cắn câu, lần này nếu để anh ta thả lưỡi câu ra thì muốn câu lại e là rất khó.

Nghĩ vậy, tôi lập tức hạ quyết tâm, hai tay choàng qua cổ Tề Thịnh, kê sát vào môi anh ta.

Trong khoảnh khắc hai đôi môi chạm nhau, tôi cảm thấy rõ ràng người Tề Thịnh cứng lại, sau đó dường như anh ta thấy hối hận, đẩy người tôi ra.

Đã đến nước này, tôi đâu thể dễ dàng để anh ta bỏ đi như vậy.

Tôi bám chặt nguyên tắc: không hôn cho anh ta bất tỉnh thì cũng phải làm cho anh ta ngộp thở, đưa hai tay vòng qua gáy anh ta, dùng môi mình

ép chặt lấy môi của Tề Thịnh, để cho hai đôi môi cọ sát rồi đưa đầu lưỡi lướt trên môi Tề Thịnh khiêu khích, dụ dỗ anh ta mở hai hàm răng ra, nhưng khi đầu lưỡi tôi sắp tiến vào miệng Tề Thịnh thì bỗng nhiên anh ta đẩy tôi ra.

Tề Thịnh thở dồn dập, cánh tay chống ngay bên gối cạnh sườn mặt tôi, cúi đầu xuống nhìn.

Tôi nín thở hơi lâu nên lúc này cảm thấy thiếu dưỡng khí, chỉ có thể hôn hển nhìn Tề Thịnh. Lần này xong rồi, cá đã thoát khỏi cần, anh ta vẫn chưa vượt qua được trở ngại tâm lý kia, tôi đã cố gắng như thế mà đến phút chót anh ta vẫn đẩy ra.

Hơi thở của Tề Thịnh dần dần bình thường trở lại, thân người vẫn giữ nguyên vị trí, lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi cảm thấy vô cùng lúng túng, cố gắng nhếch khóe miệng lên, vô thức đưa tay lên định che mắt lại nhưng tay vừa đưa lên giữa chừng thì bị Tề Thịnh ngăn lại, liền đó anh ta dùng tay nâng cằm tôi lên rồi hôn một cách mãnh liệt.

Nụ hôn này còn mãnh liệt hơn rất nhiều so với lúc nãy, không chút dịu dàng, chỉ có xâm chiếm và cưỡng đoạt, môi răng giao chiến, công thành chiếm đất.

Đầu tôi trống rỗng trong giây lát rồi mới sực tỉnh, cánh tay lại lần nữa quàng lên cổ anh ta, chân cũng quấn lên người Tề Thịnh.

Tôi rất nhanh nhận ra hành động của Tề Thịnh vô cùng mâu thuẫn. Anh ta kéo cánh tay đang quấn trên cổ mình của tôi xuống để dọc theo sườn, nhưng lại dùng hai tay ôm tôi thật chặt, ép tôi vào người anh ta. Đôi chân

đang quán lấy cơ thể anh ta của tôi cũng bị anh ta gỡ xuống, đồng thời, đôi tay đang đặt ở sau lưng tôi dùng lực, nâng tôi lên kéo sát về phía anh ta.

Giống như chúa tể muôn loài giữ chặt con mồi dưới móng vuốt, tha hồ trêu đùa, tuyệt đối không để con mồi có cơ hội phản kháng.

Anh đang tuyên bố với tôi rằng chính anh mới là người điều khiển trận chiến này sao?

Nhưng càng như vậy, trong tôi lại càng có cảm giác trống rỗng chưa từng có. Rõ ràng Tề Thịnh ôm tôi rất chặt, gần như đè nghiền tôi xuống giường, nhưng tôi lại thấy vẫn chưa đủ mà còn muốn nhiều hơn. Giống như bản năng, tôi bắt đầu cởi y phục của anh ta.

Tề Thịnh lột quần áo trên người tôi càng thô bạo hơn, lột đến đâu thì đôi môi nóng bỏng lướt theo đến đó.

Bỗng tôi nhớ ra, trên người Tề Thịnh chỉ mặc quần áo ngủ, y phục của tôi lại nhiều hơn anh ta đến vài lớp, như vậy anh ta sẽ bị lột sạch trước cả tôi.

Có điều ý nghĩ đó chỉ thoáng qua mà thôi, đầu óc tôi đã không còn tỉnh táo nữa, thậm chí hơi hỗn loạn, nhưng cảm giác của cơ thể lại nhanh nhạy đến không ngờ. Tôi có thể cảm nhận rõ rệt đôi môi, bàn tay và cả lồng ngực cường tráng của Tề Thịnh nữa... Trong sự cuồng nhiệt và hỗn loạn, cũng chẳng biết ai là người cởi sạch quần áo của ai trước, đôi môi của Tề Thịnh trở lại cổ tôi và đặt lên đó những nụ hôn nhẹ nhàng, lướt từ dưới lên trên, cuối cùng thì dừng lại trên môi tôi.

Nụ hôn này dịu dàng đến không ngờ khiến tôi vô thức trở nên hoảng hốt, rồi trong thời khắc hoảng hốt ấy, tôi cảm thấy phía dưới căng ra cùng cơn đau nhẹ. Tề Thịnh đã tiến vào cơ thể tôi.

Cái cảm giác rất rõ ràng ấy khiến tôi bỗng thấy sợ hãi, khiến tôi muốn vùng vẫy, muốn trốn chạy. Tôi gắng sức đẩy ngực Tề Thịnh, muốn leo lên người anh ta, muốn là người điều khiển trận chiến này nhưng lần nào cũng đều uổng công. Tề Thịnh rất khỏe, tay anh ta giữ chặt lấy eo và tay chân của tôi, ấn mạnh xuống giường, khiến tôi không thể cử động được.

Trốn chạy không được, vùng vẫy không xong, vậy thì đành nghe theo bản năng mà quán chặt lấy Tề Thịnh...

Đến khi tất cả trở lại bình thường thì không biết đã qua bao lâu. Tôi thở hổn hển một hồi mới làm cho trái tim đang đập mạnh mẽ và hơi thở dồn dập trở lại bình thường, sau đó phát hiện mình đang nằm gọn trong vòng tay của Tề Thịnh, không mảnh vải che thân, đầu vẫn gối lên cánh tay anh ta.

Mặc dù đã quyết định làm đàn bà nhưng bộ dạng giống con chim nhỏ nép sát vào người khác này vẫn khiến tôi có cảm giác không thoải mái, đặc biệt là khi cả hai đều trần như nhộng, nằm phơi thân trên giường như bây giờ.

Nếu có cái gì đó che thân thì có lẽ tôi sẽ không lúng túng như vậy.

Tôi nhẹ nhàng cử động ngón chân thì thấy Tề Thịnh không có phản ứng gì, sau đó định tiếp tục thử dịch người ra, nhưng vừa mới thử thì cánh tay vắt ngang eo tôi của Tề Thịnh đã siết chặt lại.

“Sao thế?”, Tề Thịnh hỏi khẽ, giọng hơi khàn.

Tôi cứng người lại, nghĩ một lát rồi đáp với vẻ rất nghiêm túc: “Thần thiếp mệt rồi, muốn đổi tư thế”.

Tề Thịnh khẽ “ừ” một tiếng, tay đột nhiên dùng sức nâng người tôi từ trên thân anh ta xuống, đặt sang bên cạnh nhưng vẫn giữ nguyên tư thế áp sát vào người anh ta, hỏi tôi: “Thế này được chưa?”.

Tôi im lặng một chút rồi miễn cưỡng đáp: “Được rồi”.

Tề Thịnh không nói gì nữa.

Tôi chần chừ một lát rồi dùng chân kéo cái chần lại, phủ lên người mình. Nhìn thấy Tề Thịnh vẫn trần truồng bên cạnh, nghĩ một lúc tôi cảm thấy như vậy có vẻ không chu đáo lắm, bèn kéo chần đắp cho cả hai người.

Thế là tốt rồi, mắt không nhìn lòng không phiền, không nhìn thấy anh ta lõa thể, coi như vừa rồi chưa có chuyện gì hết.

Tề Thịnh đột nhiên hỏi: “Mệt rồi à?”.

Tôi sững sờ, không biết anh ta đang hỏi chuyện gì.

Nhưng chưa đợi tôi trả lời thì đã lại nghe thấy Tề Thịnh hỏi: “Vừa rồi thế nào?”.

Lúc này thì tôi đã hiểu, ý Tề Thịnh muốn hỏi chuyện vừa xảy ra. Nếu là một người phụ nữ bình thường, khi bị đàn ông hỏi như vậy thì mười người sẽ có tám chín người làm cùng một động tác, đó là: rúc đầu vào ngực anh ta, sau đó nói với vẻ thẹn thùng: “Đáng ghét!”.

Tôi thử mấy lần cúi đầu xuống nhưng không cách nào dụi vào ngực của anh ta được, đành phải thành thật nói: “Được”.

Tề Thịnh nghiêng người nhìn tôi hỏi: “Được?”.

Tôi đoán Tề Thịnh chưa thỏa mãn với cách trả lời ấy, suy nghĩ một chút bèn thay bằng một cụm từ chuẩn xác hơn: “Rất thoải mái”.

Ánh đèn trong màn lò mờ nên tôi không nhìn rõ nét mặt của Tề Thịnh, chỉ cảm thấy vẻ mặt của anh ta dường như đờ ra, sau đó trở mình nằm ngửa lại.

Tôi nghĩ, có lẽ câu nói của mình hơi thật thà quá.

Nghĩ một hồi, tôi hỏi: “Nếu thiếp nói tối nay thiếp thực sự muốn ngủ trên sàn nhà thì chàng có tin không?”.

Tề Thịnh khẽ nhếch môi không trả lời, nhưng tay lại nhẹ nhàng vuốt ve eo tôi.

Tôi cũng bật cười, nói: “Thật ra đến thiếp cũng không tin. Cô nam quả nữ cùng ngủ đêm trong một phòng, nếu nói trong lòng không có ý nghĩ nào thì đó mới là tự dối lòng mình”.

Nhưng có những lời mà mọi người tin hay không là một chuyện, còn nói ra hay không lại là chuyện khác, vì vậy tôi bèn nói tiếp: “Chỉ có điều, cái áo ngủ mà Tả Ý lén mang tới thì thiếp không hề hay biết”.

Tề Thịnh “ừ” một tiếng cho xong, rõ ràng anh ta không tập trung lắm.

Tôi nâng người lên nhìn anh ta chăm chú, kiên trì giải thích: “Mặc bộ đồ kia, dù có thể tạo ra chút kích thích, nhưng ý định quyến rũ thì quá rõ ràng, thiếp mà lại làm chuyện ngu ngốc ấy sao?”.

Tề Thịnh gật nhẹ đầu, đặt tay lên lưng tôi, kéo sát vào cơ thể mình, uể oải hỏi: “Nói xong chưa?”.

Tôi dừng lại, trả lời: “Vẫn chưa, thiếp còn muốn hỏi một câu nữa”.

Tề Thịnh hỏi: “Chuyện gì?”.

Tôi dùng tay nâng cằm anh ta lên, giọng đùa cợt: “Hoàng thượng có thể chiến đấu nữa không?”.

Dưới ánh nến, một bên lông mày của Tề Thịnh nhướn lên, sau đó đột nhiên trở mình đè tôi xuống, nói: “Thử xem thì biết”.

Ai ngờ lần này thử một lèo đến nửa đêm, tôi bị anh ta hành hạ đến kiệt sức, chìm vào giấc ngủ mơ hồ, đợi khi tỉnh giấc mở mắt ra thì bên ngoài mặt trời đã lên cao.

Tề Thịnh cũng không còn bên cạnh, tôi một mình đuổi thẳng chân tay, nằm ngủ vô cùng thoải mái.

Rồi tôi giật mình ngồi bật dậy, đầu vẫn còn hơi choáng váng, cũng không nhớ nổi đêm qua cuối cùng là thắng hay thua nữa, chỉ cảm thấy thân thể mệt mỏi đau nhức, hễ cử động là lại thấy đau.

Tả Ý đem người đến giúp tôi thay quần áo, rửa mặt chải đầu, tôi liếc cô, hỏi: “Hoàng thượng đâu rồi?”.

Tả Ý nhếch mép cười cười, đáp: “Hoàng thượng đã lên triều rồi, giờ này chắc cũng sắp về ấy chứ”.

Tôi hoảng sợ, quay đầu nhìn thì thấy giường chiếu vẫn bừa bộn, vội giục Tả Ý: “Mau đi thôi, mau đi thôi”.

Nói xong tôi rời khỏi tầm cung của Tề Thịnh với tốc độ nhanh như ma đuổi.

Tả Ý không hiểu gì cả, đuổi theo tôi, hạ giọng hỏi: “Sao nường nường lại có vẻ gấp gáp thế?”.

Còn không đi gặp sao? Không đi cho nhanh, lỡ chạm mặt Tề Thịnh thì biết nói gì đây? Nói cái gì? Chẳng lẽ lại hỏi: “Còn có thể tiếp tục không?”.

Trên giường dửng cảm, dưới giường e lệ! Đấy mới là người phụ nữ hoàn mỹ! Đến khi Tề Thịnh trở về tầm cung chỉ còn lại hương thơm phảng phất mà không nhìn thấy mỹ nhân đâu, thế mới khiến anh ta tiếp tục nhớ nhung.

Tôi quay đầu lại nhìn Tả Ý. Người thì hiểu cái khi gì, có thông minh hơn nữa thì cũng chỉ là một cô nhóc!

Nghĩ vậy, trong lòng tôi thấy dễ chịu hẳn, uốn ngực ngẩng đầu đi ra ngoài, không ngờ rằng khi đi đến hành lang gần cửa cung thì lại thấy Giang thị đi ngược chiều.

Sắc mặt của Giang thị hơi nhợt nhạt, tránh sang bên, lặng lẽ nhìn tôi, trong ánh mắt hiện rõ sự mỉa mai và coi thường, ngay khi tôi đi ngang qua thì đột nhiên khẽ nói: “Dùng sắc đẹp để dụ dỗ đàn ông, có thể lâu bền sao?”.

Cái gì! Không bình tĩnh nữa, tuyệt đối không thể bình tĩnh được!

Tôi dừng bước, nghiêng mặt đánh giá cô ta chốc lát rồi chế nhạo: “Một người đàn bà, ngay cả việc leo lên giường với đàn ông cũng không leo nổi thì còn mặt mũi nào mà nói chuyện lâu bền!”.

Sắc mặt Giang thị lập tức xám ngoét như tro. Khi cô ta còn cứng đờ ra ở đó thì tôi đã cười to mà đi tiếp rồi.

Trò vớ vẩn, ông đây tỏ ra dễ dàng, tốt bụng một chút thì cô tưởng dễ chọc chặc!

Tả Ý chạy đuổi theo tôi, khâm phục hỏi: “Làm sao nương nương biết Hoàng thượng chưa từng chạm vào tiện nhân Giang thị này?”.

Làm sao tôi biết ư? Chỉ cần nhìn cái mặt như quả mướp đắng của Giang thị là biết thôi. Rõ ràng là nội tiết không cân bằng, cả ngày ở bên Tề Thịnh trong cùng một cung mà còn như vậy, hiển nhiên là Tề Thịnh không giúp cô ta cân bằng rồi!

Tôi quay đầu nhìn Tả Ý cười, nói một cách bí hiểm: “Tiểu nha đầu, đợi đến khi ngươi lấy chồng rồi sẽ biết thôi”.

Tả Ý ngơ ngác, mặt bỗng chốc đỏ bừng lên.

Chưa bước vào cửa cung Hưng Thánh thì đã có cung nữ chạy lại bẩm báo: bọ Hoàng thị đang đợi để thỉnh an. Tôi nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, thờ dài, mấy người này cũng thật nhẫn nại, đã chuẩn bị đến bữa trưa rồi mà còn đợi, chẳng nhẽ còn muốn đợi tôi nuôi cơm luôn?

Bước vào cửa điện, bọ Hoàng thị vội đứng dậy hành lễ, tôi tùy tiện gật đầu, bảo bọ họ ngồi xuống nói chuyện. Bọ họ cung kính tạ ơn rồi mới ngồi xuống.

Cả bọ nhìn tôi, tôi nhìn bọ họ, không ai chịu lên tiếng trước.

Tôi vẫn chưa ăn sáng, lúc này đang đói muốn chết, thật sự không có lòng dạ nào mà dỗ bọ họ cả.

Càng không cần nói đến chuyện mấy người này dù trông dung mạo đẹp như hoa, nhưng dưới vẻ đẹp ấy ít nhiều đều chứa đựng một vài thứ xấu xa. Không phải không nghĩ đến việc mạnh tay chinh đốn một lần, nhưng mỗi lần gặp mặt, nhìn thấy những người đàn bà phải chôn vùi tuổi thanh xuân ở chốn thâm cung này, tôi lại chẳng thể ra tay được.

Nói cho cùng, bọn họ đều rất đáng thương.

Bọn Hoàng thị bộ dạng tội nghiệp cúi thấp đầu, không ai nói gì.

Tôi thực sự muốn nói với họ, Tề Thịnh chỉ có thể thôi, cho dù gậy sắt có bị mài thành kim thì cũng không thỏa mãn được tất cả mọi người. Thay vì đến chỗ tôi oán trách, không bằng tự trồng lấy hai cây dưa chuột trong cung của mình còn hơn.

Chi tiếc là câu này tuyệt đối không thể nói được, nhờ ra đến tai Tề Thịnh thì e rằng anh ta có thể sẽ làm thịt tôi.

Tôi giả bộ hỏi han họ mấy câu, lại phải hứa sẽ khuyên Tề Thịnh tiếp tục lần lượt ngủ đêm ở các cung, ban phát ân huệ đồng đều, bọn họ mới yên tâm ra về.

Tôi chỉ thấy rất mệt, ăn qua loa ít đồ, sai người chuẩn bị nước nóng, tắm xong bèn leo luôn lên giường ngủ bù. Cho đến khi Tề Thịnh đến thăm Uy nhi, tôi mới bị Tả Ý dựng dậy, rất không tình nguyện ra khỏi giường đến hậu điện tiếp chuyện.

Tề Thịnh tỏ ra rất tự nhiên, cứ như đêm qua không xảy ra chuyện gì vậy.

Nam nữ ân ái là chuyện bình thường, tôi cũng không cảm thấy có gì xấu hổ, thần thái tự nhiên cùng Tề Thịnh chơi đùa với Uy nhi một lúc, sau đó

thấy trời đã tối, liền thuận miệng hỏi: “Hoàng thượng, tối nay...”.

“Vẫn còn một số bản tấu chưa xem”, Tề Thịnh ngắt lời, liếc nhìn tôi một cái rồi từ tốn nói: “Hơn nữa tối qua trẫm cũng mệt rồi”.

Tôi bị câu nói “mệt rồi” ẩn chứa hai nghĩa của anh ta chẹn họng, nhất thời không nói được gì.

Tề Thịnh khẽ nhếch môi, quay người trở về cung Đại Minh.

Nhìn bóng anh ta đi xa dần, đột nhiên tôi nhận ra lúc nãy chắc anh ta đã hiểu lầm câu nói của tôi.

Tả Ý bung một bát cháo tổ yến đến cho tôi, vui vẻ nói: “Nương nương, vừa nãy khi Hoàng thượng ra về, khóe miệng cứ cong lên, rõ ràng là người đang cười”.

Tôi gật đầu, may mà nương nương của người chậm một nhịp, chưa nói nốt nửa câu còn lại. Lúc nãy vốn định hỏi là: Hoàng thượng tối nay... đến lượt Trần thực phi rồi đúng không?

Câu nói này nếu nói hết, chắc chắn khóe miệng Tề Thịnh sẽ đổi thành cong xuống.

Tả Ý vui mừng một hồi lâu rồi đột nhiên cười với vẻ bí hiểm, nói với tôi: “Nương nương, người chắc vẫn chưa biết đâu nhỉ?”.

Tôi đang húp từng thìa cháo tổ yến, thuận miệng hỏi: “Biết cái gì?”.

Hai mắt Tả Ý như sáng long lanh, ghé sát lại gần tôi, thì thầm: “Hôm nay Hoàng thượng nhớ buổi chiều sáng, làm bá quan văn võ trong triều đứng đợi ở ngoài điện Tuyên Chính gần nửa canh giờ!”.

Tôi đang húp cháo, suýt nữa thì cắn miệng bát, lắp bắp hỏi: “Người... người... người nói cái gì?”.

Tả Ý cười hì hì: “Nghe nói đây là lần đầu tiên Hoàng thượng đến muộn buổi chiều sáng”.

Tôi ngẩn người, đặt bát cháo xuống, lẩm nhẩm: Phen này thì xong rồi!

Cả cung Đại Minh đều biết tôi đã bung bát thuốc bỏ đến dâng Tề Thịnh, sau đó ngủ lại qua đêm ở cung Đại Minh, tiếp theo là Tề Thịnh lỡ buổi chiều sáng... Chuyện này làm sao mà giấu được, e là chưa được hai ngày thì đã loan khắp hậu cung rồi tiếp đến là tiền triều.

Sau một hồi suy diễn của mọi người, danh tiếng hiền đức cả đời của tôi e là đã hủy trong đêm qua rồi.

Tả Ý không biết những lo lắng của tôi, vui mừng bung bát đi.

Ngày thứ hai, Thái hoàng thái hậu cho gọi tôi đến.

Tôi thấp thỏm không yên, sợ người đề cập đến chuyện hôm qua Tề Thịnh lên triều muộn, chẳng ngờ người lại nắm lấy tay tôi, cười ha ha nói: “Vợ chồng son, tính khí cả hai đều nóng nảy, không tránh khỏi có lúc bất hòa. Tục ngữ nói thật đúng: đầu giường đánh nhau cuối giường làm hòa, chỉ cần làm hòa là tốt rồi, làm hòa là tốt rồi”.

Da mặt tôi dày đến nỗi đã sắp bằng tường thành rồi, ấy thế mà nghe Thái hoàng thái hậu nói vậy vẫn không khỏi đỏ bừng.

Lời của người già quả nhiên đầy triết lý, trận chiến giữa đàn ông và đàn bà này, lý do sâu xa của nó, không phải là bắt nguồn từ tình dục và kết thúc

ở tình dục sao.

Mấy ngày sau, Lục Ly cũng vào cung thăm tôi, vừa lau nước mắt vừa vui mừng nói: “Nương nương cuối cùng đã tạo được bước ngoặt, sau này thân thiếp cũng yên tâm rồi”.

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Đến cả người cũng biết rồi sao?”.

Lục Ly gật đầu, từ trong túi vải lấy ra rất nhiều quần áo và đồ dùng trẻ con.

Tôi giật mình hoảng hốt. Chết rồi, không phải chứ? Lại nữa rồi? Lần trước cũng là cô ấy chuẩn bị những thứ này, sau đó tôi và Tề Thịnh mới ngủ với nhau nửa đêm đã mang thai!

Lục Ly ngẩng đầu lên nhìn tôi nói rất chân thành: “Nương nương, hãy mau sinh một tiểu hoàng tử đi ạ”.

Tôi lập tức mất mũi giàn giụa, rất muốn nắm tay Lục Ly hỏi một câu: Nếu lại sinh công chúa nữa thì làm thế nào?

Lục Ly bên này mong tôi sẽ đọc chiếm sủng ái, Tề Thịnh bên kia đã lại bắt đầu lần lượt qua đêm ở các cung, hơn nữa còn tích cực hơn trước. Trong ba ngày thì hai ngày qua đêm ở hậu cung. Phi tần trong hậu cung vốn không nhiều, Tề Thịnh dường như có ý làm nổi bật địa vị của Hoàng hậu tôi, thế là cứ cách vài ngày lại đến cung Hưng Thánh một lần.

Với nguyên tắc làm việc: “trên giường phải tích cực nhiệt tình, dưới giường phải chịu khó, trách nhiệm”, tôi đã hết sức nghiêm túc đảm nhiệm công việc của một “Hoàng hậu”.

Nhưng không ngờ là Tề Thịnh lại còn coi trọng công việc hơn tôi, trên giường từ trước tới nay luôn tích cực chủ động, siêng năng cần mẫn, tuyệt đối không giờ thủ đoạn để lười biếng, nếu có thể làm được hai lần thì nhất quyết không làm một lần.

Thái độ làm việc như thế thật khiến người khác phải đỏ mặt.

Tôi càng lúc càng cảm thấy Tề Thịnh cũng không phải đơn giản. Ban ngày khoác long bào làm Hoàng đế tận tâm tận lực, đêm đến cởi long bào ra lại dốc hết sức lực làm trai bao. Để hậu cung yên ổn, không quản là có mưa được hay không cũng đều phải để cho người khác vắt ra một ít nước. Nếu cứ như thế, e là sớm muộn gì cũng có ngày theo gót Tiên đế

Nghĩ vậy, tôi thấy mềm lòng, một đêm nhân lúc đang giải lao giữa hiệp, tôi khuyên anh ta: “Nếu thấy mệt thì cứ nghỉ đi, trên đời này chỉ có trâu chết vì mệt, chứ không có mảnh ruộng nào hỏng vì bị cày đau. Huống chi trong cung lại có nhiều mảnh ruộng như vậy, làm sao có thể cày sâu cho hết. Chàng không nên tự làm khó chính mình, thiếp nghĩ họ cũng sẽ hiểu thôi”.

Tề Thịnh nghe tôi nói thế thì sững người lại, rồi không hiểu sao bất ngờ lên cơn giận, hành hạ tôi một trận, cuối cùng ép mạnh tôi xuống giường, hai tay giữ chặt lấy tay tôi, hỏi bằng giọng khàn khàn: “Trương Bồng Bồng, nàng muốn ta tức chết phải không?”, nói xong liền cúi đầu xuống hôn một cách thô bạo, làm sứt cả môi tôi.

Sau đó tôi sờ lên chỗ môi bị rách, thật lòng cảm thấy mình có ý tốt mà chẳng được báo đáp.

Đã vào tháng Tư, trời bắt đầu nóng, y phục của các cung nữ ngày càng mỏng manh, mùi hoóc môn trong không khí ngày càng nồng hơn. Tôi nghĩ, dạo này Tề Thịnh tích cực đến các cung, khuê oán của bọn Hoàng thị chắc

cũng tiêu tán hết rồi, chẳng ngờ khi gặp tôi bọn họ vẫn cúi gầm mặt xuống, âm ức như con dâu mới về nhà chồng.

Nói thực lòng, tôi cảm thấy khi ở trên giường Tề Thịnh đã vô cùng nỗ lực rồi, đám nữ nhân này quả là được voi đòi tiên.

Đến tháng Năm, cuộc chiến ở Vân Tây ngày càng quyết liệt, mỗi ngày trong triều đều nhận được hơn chục tin, còn toàn là tin cấp báo. Tề Thịnh bị cuốn vào việc triều chính, không có nhiều thời gian để đến Hậu cung nữa, ngoài việc cách mấy ngày mới đến chỗ tôi ngủ qua đêm, còn lại phần lớn thời gian đều là cho gọi các phi tần như Hoàng thị đến cung Đại Minh để hầu hạ. Hơn nữa, điệu bộ ngày càng giống các bậc đế vương trước đây, lúc bận thì vài ngày không triệu, khi hứng lên thì một đêm triệu hẳn hai người, trước nửa đêm một người, sau nửa đêm lại một người, cứ như là phải cố hoàn thành nhiệm vụ vậy.

Chuyện như vậy, ở kiếp trước tôi cũng chỉ có thể thấy trong phim truyền hình mà thôi.

Đối với hành vi của Tề Thịnh, tôi rất khinh thường. Là một thanh niên được tiếp nhận nền giáo dục hiện đại trong hai mươi năm, tôi khinh bỉ hành vi sĩ nhục phụ nữ này.

Bọn Hoàng thị chắc hẳn cũng không muốn. Có ai lại muốn ngủ đến nửa đêm thì bị lôi dậy tiễn về đâu. Cho dù bây giờ thời tiết không lạnh nữa nhưng ngủ như vậy cũng không ngon được. Bị làm khổ cả nửa đêm như vậy, chẳng trách sắc mặt ngày hôm sau không giấu nổi vẻ âm ức.

Có điều trong cung vẫn xem như yên ổn.

Lục Ly cách vài ngày lại lấy cớ vào cung vấn an Thái hoàng thái hậu để loanh quanh trong cung của tôi, nhân tiện tặng tôi ít đồ trẻ con.

Bụng tôi vẫn không có động tĩnh gì, tôi còn không biết nên vui hay nên buồn, Lục Ly đã bày cho tôi một cách: “Nương nương hãy cầu Bồ Tát đi, thần thiếp nghe nói chùa Phúc Duyên ở Thúy Sơn rất linh. Hay để thần thiếp thay nương nương đi cầu tự nhé?”.

Tôi không nỡ từ chối ý tốt của Lục Ly, liền gật đầu.

Lục Ly phấn chấn bước ra cửa cung. Đến giữa tháng Năm, cô được chẩn đoán là đã mang thai rồi.

Khi nhận được tin này tôi hơi sững sờ, ý nghĩ đầu tiên là Bồ Tát chùa Phúc Duyên ở Thúy Sơn quả nhiên linh thiêng, ý nghĩ thứ hai là làm Bồ Tát cũng không dễ dàng gì, công việc quá bận rộn, thỉnh thoảng sơ suất một lần cũng có thể hiểu.

Nghe nói Tổng thái hậu nghe được tin này mắt đỏ cả lên, ngay hôm đó liền cho gọi Nhà xí huynh vào cung dạy dỗ một trận, đến câu “tội không có con là tội lớn nhất trong ba tội bất hiếu” cũng lòi ra nói luôn rồi.

Thực ra Nhà xí huynh cũng rất bất đắc dĩ. Chuyện giữa anh ta và Tam cô nương nhà họ Trương mới chỉ đến giai đoạn bàn bạc, còn lâu mới đến bước động phòng, càng không nói đến lúc có thể bế một đứa bé. Hơn nữa, vì Tam cô nương nhà họ Trương năm nay mới mười ba tuổi, nếu Nhà xí huynh không muốn làm cạm thú thì phải đợi tới khi nha đầu kia đến tuổi trưởng thành mới có thể bắt đầu cuộc sống vợ chồng được.

Hơn nữa, việc anh ta kết thông gia với nhà họ Trương lại là liên hôn mang tính chính trị, hai bên đều phải tôn trọng lẫn nhau, dù thế nào cũng không thể để xảy ra chuyện cửa trước đón tiểu vương phi vào bái đường, cửa sau thì mời bà mẹ đến đỡ đẻ được.

Bởi vậy, sinh em bé là việc của mấy năm sau, chả trách mắt Tống thái hậu đỏ hoe.

Song, chuyện Lục Ly có bầu lại khiến Thái hoàng thái hậu rất vui mừng.

Lục Ly rất chăm đến chỗ Thái hoàng thái hậu, miệng lưỡi cũng rất được lòng người. Lão thái thái vốn có ấn tượng tốt với cô, lần này nhìn thấy bụng của Lục Ly, trong lòng càng vui mừng hơn, liền cho người đến phủ Triệu vương chuyển lời đến Lục Ly rằng: Mấy tháng đầu không được đi lại nhiều, cũng không cần vào cung để vấn an, trước tiên hãy bồi bổ cơ thể đã!

Kể từ đó, Lục Ly không có cơ để vào cung thăm tôi nữa, nghe nói đêm hôm đó cô khóc ướt mấy cái khăn.

Khi nói những lời này, Triệu vương vẫn đang ngồi xỏm ngoài hành lang trong hậu điện cung Hưng Thánh, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Tôi dùng hai tay đỡ Uy nhi đứng trên mặt đất, nhìn Tả Ý ngồi một bên đang cho mèo ăn cá đã bỏ cả đầu và đuôi.

Uy nhi miệng bi ba bi bô, vùng vẫy để thò cái chân ngắn tũn, mập mạp ra đá con mèo kia. Uy nhi tuy nhỏ nhưng lại rất khỏe, một lúc đã khiến tôi mệt bở hơi tai.

Tôi đang bực mình thì lại nghe thấy Triệu vương bên cạnh than thở: “Thần đệ thật khâm phục nha đầu Lục Ly, hoàng tẩu nói xem nước mắt của cô ấy sao mà tuôn ra nhanh thế? Chỉ vừa nhắc khăn tay ra là mắt đã lập tức đỏ lên, tiếp đó nước mắt cứ thế chảy xuống!”.

Thật ra khi mới thấy chuyện này tôi cũng sững sốt, nhưng mà lâu dần rồi cũng thành quen.

Tôi an ủi Triệu vương: “Không có gì đâu, tiểu cô nương đều như vậy mà”.

Triệu vương ngạc nhiên: “Đều như vậy sao?”.

Tôi gật đầu, quay mặt lại nói với Tả Ý: “Tả Ý, ngươi khóc cho Triệu Vương xem nào”.

Tả Ý hơi ngẩn ra, vành mắt lập tức đỏ hoe, nước mắt rung rung lên án tôi: “Nương nương chỉ giỏi bắt nạt người khác, nô tì đâu có giống chị Lục Ly, động một cái là khóc ngay được”.

Sắc mặt bình thản, tôi quay đầu lại nhìn Triệu vương: “Đó, đệ thấy rồi chứ? Đều như vậy cả”.

Triệu vương gật đầu khâm phục.

Tả Ý lau nước mắt rồi tiếp tục bình thản cho mèo ăn.

Uy nghi lại bắt đầu vũng vầy trong lòng tôi, vẫn muốn đá con mèo kia một cái.

Tôi vừa ôm chặt nó vào lòng vừa hỏi Triệu vương: “Nhìn biểu hiện của hoàng đệ, ta còn tưởng rằng đệ sẽ giữ mình vì Giang thị”.

Triệu vương đau khổ nói: “Hoàng tẩu, đó không phải là chuyện quá khứ rồi sao? Chúng ta đừng nhắc lại chuyện đó nữa được không?”.

Tôi gật đầu, dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: “Đệ đã bóc dấu niêm phong của Lục Ly rồi thì đừng nghĩ đến chuyện trả lại hàng cho ta đấy.”

Triệu vương hơi há miệng, vẻ mặt ngờ ngàng, một hồi lâu cũng không thốt nên lời, sau cùng mới nói với tôi: “Hoàng tâu cũng nên đến chùa Phúc Duyên một chuyến đi”.

Tôi bị Uy nhi làm cho mệt gần đứt hơi, liền chuyển con bé cho nữ mẫu, bảo nữ mẫu bế nó về phòng chơi rồi lại dặn Tả Ý đưa con mèo đi, lúc này mới quay đầu lại nhìn Triệu vương, hỏi: “Hoàng đệ bảo bây giờ ta đi chùa Phúc Duyên có thích hợp không?”.

Triệu vương nghiêm túc suy nghĩ rồi trả lời: “Rất thích hợp”.

Tôi ngáp ngừng một chút rồi lại hỏi anh ta: “Hoàng thượng... có nghĩ ngợi gì không vậy?”.

Triệu vương cười: “Thần đệ cho là không. Nếu có thì Hoàng thượng đã không cách vài ngày lại đến cung Hoàng tâu một lần rồi”.

Tôi suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu. Nói cũng có lý, Tề Thịnh đã thường xuyên đến chỗ tôi ngủ thì nên nghĩ đến chuyện tôi có khả năng sẽ có thai. Tục ngữ nói rất đúng: “luôn đi bên bờ sông, làm sao có thể không ướt giày”, càng chưa nói đến chuyện suốt ngày lội nước như thế.

Ngày hôm sau vừa đúng là ngày Tề Thịnh đến chỗ tôi, tôi nghĩ đàn ông lúc trên giường là lúc suy nghĩ không minh mẫn nhất, liền vô cùng tích cực chủ động quyến rũ anh ta lên giường, sau đó nhân lúc anh ta mệt tới sức cùng lực kiệt, nhắm mắt muốn ngủ, tôi liền dùng lời lẽ uyển chuyển bày tỏ nguyện vọng muốn đến chùa Phúc Duyên dâng hương của mình.

Tôi vốn định khiến Tề Thịnh mơ hồ gật đầu, nhưng không ngờ khi nghe vậy tinh thần của Tề Thịnh lại phấn chấn hẳn lên, mở mắt nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên, hỏi: “Nàng muốn đến chùa Phúc Duyên?”.

Vừa thâm cảm thán vì tốc độ vận chuyển máu của Tề Thịnh, tôi vừa thành thực trả lời: “Triệu vương nói cầu nguyện ở chùa Phúc Duyên rất linh, thần thiếp muốn đi một chuyến”.

Ngón tay Tề Thịnh lướt nhẹ trên eo tôi nhưng không nói gì.

Tôi cũng cảm thấy chuyện này hơi bất thường, hơi chột dạ, bèn cắn răng ôm eo Tề Thịnh, nâng nửa người lên, cố ý hơi chạm vào ngực anh ta, nói khê: “Thiếp ở trong cung đã lâu rồi, muốn ra ngoài hít thở không khí một chút. Thúy Sơn cách đây cũng không xa, sáng đi thì sớm tối là có thể về rồi, cho thiếp đi đi”.

Tôi cứ vờ chạm khê như thế, khoe mắt liếc thấy chỗ chặn mỏng bên dưới đang từ từ vươn cao.

Máu cứ chảy xuôi xuống, lượng máu cung cấp lên não của Tề Thịnh rõ ràng không đủ, tôi nũng nịu thuyết phục thêm một lần nữa thì Tề Thịnh đáp một câu: “Được”.

Xem ra, Tề Thịnh vẫn như trước đây, tiếc chữ như vàng!

Tề Thịnh nói xong bèn đưa tay kéo mạnh tôi nằm đè lên người mình.

Tôi giả bộ nghiêm túc cười cười, gạt tay anh ta khỏi eo, nghiêm mặt nói: “Ngày mai Hoàng thượng còn phải thiết triều, mau ngủ sớm đi!”.

Nói xong, tôi xoay người nằm xuống giường, dùng chăn quấn kín người lại.

Đằng sau vọng lại tiếng cằn nhằn của Tề Thịnh.

Trong lúc tôi đang đắc ý thì Tề Thịnh bỗng nhiên kéo tung cái chăn ra rồi lôi tôi lại, chẳng nói chẳng rằng liền bắt đầu vuốt ve, khi tôi bắt đầu có cảm giác hưng phấn thì Tề Thịnh bất ngờ dừng lại, quay người đi: “Ngày mai còn lên triều sớm, ngủ đi”.

Cách trả thù này thật ấu trĩ!

Nhưng tôi đã bị anh ta làm cho hơi thở cũng trở nên dồn dập, hít vào thở ra một hồi lâu vẫn không sao đè nén được ngọn lửa trong người, tôi ngồi phất dậy, tức giận nhìn cái lưng của Tề Thịnh rồi nhào tới.

Mặc kệ, phải dập lửa đã rồi tính sau!

Có lẽ Tề Thịnh không ngờ tôi dám chủ động nhào tới nên hơi sững sốt, đến khi tôi đã đè hẳn lên người thì anh ta mới có phản ứng, nhúu mày một cái đã lại lật tôi xuống dưới.

Tôi cảm thấy Tề Thịnh rất lập dị, trên dưới quan trọng vậy sao? Nói trắng ra cũng là vì để ý đến giới tính mười mấy năm trước của tôi mà thôi, nếu đã để ý thì đừng đụng chạm vào người tôi nữa, tại sao còn quyen luyện cơ thể này?

Đúng là một người đàn ông đầy mâu thuẫn.

Tôi vừa thàn than vừa dùng hai chân quặp chặt lấy thắt lưng rắn chắc của anh ta.

Tề Thịnh rõ ràng là thích những người đàn bà nhiệt tình, mạnh dạn đến mức phóng túng trên giường, nhưng đều để tất cả ở trong lòng, không nói ra.

Thật là một người đàn ông trong ngoài không đồng nhất điển hình, muốn thu phục con người này, rất đơn giản, bạn chỉ cần diễn bộ dạng lẳng lơ cho anh ta xem là được!

Tôi không giỏi những thứ khác, nhưng da mặt đủ dày, trên giường cũng rất tích cực chủ động, dám dùng hành động để chỉ ra cái mình muốn, vì thế rất hợp với khẩu vị của anh ta.

Cũng may mà anh ta như vậy, cho nên bất kể trước đây trong lòng anh ta có bao nhiêu khúc mắc về giới tính của tôi, nhưng anh ta vẫn rất vừa lòng với cơ thể này, thậm chí là khát khao nó.

Tôi cảm thấy chỉ cần điểm này là đủ rồi.

Không mong lâu dài, chỉ cần mấy năm, đợi đến khi tôi sinh hoàng tử, có chỗ để dựa dẫm là được.

Để tất cả triều thần đều biết tôi là một Hoàng hậu được yêu quý và có hoàng tử, để nhà họ Trương không còn dám dễ dàng vứt bỏ tôi nữa, để Nhà xí huynh lại quay trở về con thuyền của tôi.

Vì mãi lập kế hoạch cho cuộc sống sau này của mình, tinh thần tôi không tập trung, động tác không tránh khỏi có chút không chuẩn. Tề Thịnh bỗng chốc dừng lại, quan sát kỹ nét mặt tôi, hỏi bằng giọng khàn khàn: “Không tập trung?”.

Tôi sực tỉnh, sợ ánh mắt bán đứng chính mình, vội vòng cánh tay qua gáy Tề Thịnh, nâng người lên áp sát vào anh ta, cố ý dừng lại chốc lát rồi mới ghé vào tai anh ta nói thầm: “Thiếp muốn sinh một đứa con trai”.

Người Tề Thịnh cứng đờ, mãi sau mới hỏi: “Thật sao?”.

Trong lòng tôi rất coi thường anh ta, chuyện này mà còn cần hỏi sao? Những người phụ nữ trong hậu cung ai chẳng muốn sinh con trai!

Chỉ có điều, nghĩ là một chuyện, nói ra lại là một chuyện khác.

Tôi im lặng, cố gắng thả lỏng cơ thể, nhẹ nhàng nói: “Thiếp rất sợ, sợ có một ngày chàng sẽ không còn hứng thú với cơ thể này nữa, đến lúc đó, bên cạnh có một đứa con trai ít ra cũng có thể bảo vệ được tính mạng này của thiếp”.

Tề Thịnh hỏi: “Cho nên muốn đến chùa Phúc Duyên?”

Tôi nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Vâng, bọn họ nói ở đó cầu tự rất linh nghiệm”.

Tề Thịnh không nói gì, chỉ ôm chặt tôi hơn, chậm rãi đưa đẩy, nhưng mỗi lần đều tiến vào chỗ sâu nhất trong cơ thể tôi.

Cảm nhận rõ ràng Tề Thịnh đang xúc động, tôi vội vàng ôm chặt lấy anh ta, thầm than: Đàn ông ở trên giường quả nhiên là dễ lừa dối nhất!

Chương 15: Dã tâm của đế vương!

Tề Thịnh đã cho phép tôi ra khỏi cung, chuyện này cũng không cần phải lén lút làm gì, tôi bảo Tả Ý công khai chuẩn bị mọi thứ cho việc xuất cung.

Khi đến báo cho Thái hoàng thái hậu thì đúng lúc Tống thái hậu cũng ở đó, tôi không muốn rắc rối liền hỏi ngắn gọn một câu: “Thần thiếp muốn đi chùa Phúc Duyên một chuyến, Hoàng tổ mẫu và Mẫu hậu có điều gì cản cản dặn không ạ?”.

Tống thái Hậu trước giờ vẫn tỏ ra khách khí với tôi, nghe vậy liền lắc đầu theo thói quen.

Thái hoàng thái hậu thì nói với tôi: “Đạo trước đột nhiên mơ thấy một người bạn cũ đã lâu không gặp, gần đây ta cứ luôn nhớ tới người đó. Hoàng hậu lần này đến chùa Phúc Duyên thì giúp ta thay mặt người bạn đó dâng Phật một nén hương nhé”.

Tôi gật đầu.

“Thúy Sơn là một nơi đẹp, nhà ta ở đằng sau núi còn có một điền trang rất rộng, chuyên dẫn nước ở hồ Thanh Thủy vào để tạo cảnh. Lúc nhỏ ta thường đến đó, sau khi lớn lên còn sống ở đó một thời gian dài...”, Thái hoàng thái hậu chậm chạp lần tràng hạt trong tay, khuôn mặt thoảng chút thảng thốt nhưng nhanh chóng bình thường trở lại, ngẩng đầu cười: “Bây giờ lúc nào cũng thích nhớ đến những việc khi còn trẻ, quả là đã già rồi”.

Tôi thầm nghĩ Lão thái thái sống thọ thật đấy, điểm danh một lượt những người cùng thời với bà cũng không đoán ra người bạn mà bà nhớ tới là ai, giờ còn sống hay chẳng?

Không biết tại sao trong lòng đột nhiên lại cảm thấy hơi buồn. Con người sống trên thế giới này, cho dù là sống lâu như Lão thái thái đây thì sao nào? Tính kế đi tính kế lại, đến cuối cùng tất cả cũng chỉ là hư vô mà thôi.

Nghĩ vậy, tự nhiên tôi thấy việc có đi chùa Phúc Duyên hay không cũng chẳng khác nhau là bao.

Có lẽ tinh thần của tôi sa sút nên khi Tề Thịnh đến thăm Uy nhi đã hỏi: “Sao thế?”.

Tôi nghĩ một lát rồi đáp: “Thần thiếp phận là Hoàng hậu, cho dù có mặc thường phục đơn giản đến chùa Phúc Duyên cũng khá phiền phức. Sớm biết thế này, chi bằng bảo Tả Ý thay thần thiếp đi là được rồi, hà tất phải đích thân đi”.

Tề Thịnh nghe rồi cũng không nói gì.

Chẳng ngờ sáng sớm hôm sau Tả Ý đã lôi tôi ra khỏi chăn, nhân lúc tôi còn chưa tỉnh giấc hẳn, tự mình mặc cho tôi một bộ trang phục kiểu cách khác hẳn với ngày thường, sau đó ấn tôi ngồi trước bàn trang điểm.

Mi mắt tôi vẫn còn dính chặt vào nhau, vừa ngủ gà ngủ gật vừa hỏi Tả Ý: “Vẫn chưa đến giờ vẫn an mà, hôm nay làm sao mà sớm vậy? Còn nữa, người đâu? Sao chỉ có mình người hầu hạ ta?”.

Giọng nói của Tả Ý không giấu được xúc động, cô ghé sát tai tôi nói thầm: “Hoàng Thượng vừa sai người đến nói muốn nương nương trang điểm như thế này”.

Tôi giật mình, đầu óc vẫn còn lơ mơ thì đã bị Tả Ý chụp một cái mũ có mạng che mặt, sau đó bị cô kéo đi, rón ra rón rén ra khỏi nội điện, lòng vòng một hồi mới ra khỏi cung Hưng Thánh.

Ở phía sau cung Hưng Thánh có một cỗ xe ngựa xoàng xĩnh đang chờ, Tả Ý vừa kéo tôi đến trước xe, phu xe đứng đợi bên cạnh đã nhanh chóng đặt chiếc bậc để chân xuống, nói với tôi: “Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng đang ở trong xe chờ người”.

Tề Thịnh? Anh ta ở trong xe chờ tôi?

Trong lúc tôi còn đang ngạc nhiên thì Tả Ý đã đỡ tôi lên xe, khẽ nói: “Nô tì đi theo sau, nương nương có chuyện gì cứ cho gọi nô tì”, nói rồi thay tôi vén màn che cửa xe ngựa.

Trong xe, Tề Thịnh mặc trang phục của các sĩ tử bình thường ngồi dựa vào thành xe, nghe tiếng liền đưa mắt lên bình thân nhìn tôi.

Tôi ngỡ ngác, ngoan ngoãn bước vào trong. Thùng xe không lớn nhưng được sắp xếp rất tinh tế và dễ chịu, đệm lót đầy đủ, mặc dù đều không còn mới, có điều nhìn kỹ thì thấy các chi tiết nhỏ đều rất tinh xảo.

Tóm lại một câu, xa xỉ đội lót bình dân!

Tề Thịnh chỉ nhìn tôi một lượt rồi ngoảnh đi chỗ khác, dựa vào chiếc đệm mềm mại, nhắm mắt thư giãn, miệng khẽ nói: “Đi thôi”.

Bên ngoài có người cung kính đáp lại một tiếng: “Vâng”, sau đó xe ngựa từ từ chuyển động.

Từ đầu đến cuối, Tề Thịnh không nói với tôi câu nào, cũng không nói anh ta muốn đưa tôi đi đâu.

Thùng xe ngựa này nhỏ hơn nhiều so với cái xe ngựa của thái tử mà tôi đã ngồi ngày trước, Tề Thịnh duỗi chân tay, tôi chỉ còn cách ngoan ngoãn nửa ngồi nửa quỳ một cách quy củ để tránh chạm vào người anh ta.

Mặc dù vậy, hai người dường như vẫn có thể nghe rõ hơi thở của nhau.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy rất không thoải mái. Ngoài lúc ở trên giường, tôi rất ít khi ở gần Tề Thịnh như bây giờ, đặc biệt là lúc quần áo chỉnh tề thế

này. Không hiểu sao tôi cảm thấy khi tôi và anh ta trần trụi đối diện với nhau còn thoải mái hơn tình trạng bây giờ.

Tôi nhắc chiếc mạng che mặt để sang một bên, quan sát kỹ một lượt đồ dùng trong xe, cuối cùng ánh mắt không thể không dừng lại trên người Tề Thịnh. Anh ta mặc dù đang nhắm mắt nhưng lông mi thỉnh thoảng lại hơi giật giật, rõ ràng là không ngủ.

Nghĩ một lúc, tôi lên tiếng hỏi: “Hoàng thượng ăn sáng chưa?”.

Tề Thịnh mở mắt nhìn tôi.

Theo bản năng, tôi vội vàng giải thích: “Thiếp không đói, quả thực không đói, thiếp chỉ hỏi vậy thôi”.

Khóe miệng Tề Thịnh thấp thoáng nụ cười, nhẹ nhàng nâng người dậy rút từ dưới chiếc trà kỉ ra một tráp đưa cho tôi, nói: “Ăn đi”.

Tôi mở ra nhìn, ôi, đồ ăn trong tráp quả thật vô cùng đa dạng, không khách khí liền nhón lấy thức ăn lên thưởng thức.

Tề Thịnh vẫn giữ bộ dạng uể oải tựa vào đệm, thờ ơ hỏi tôi: “Cũng không hỏi đang đi đâu sao?”.

Chuyện đó có gì phải hỏi? Có mỗi cái xe, người cũng từng đó, còn có thể đi đâu nữa? Chẳng lẽ còn muốn đưa tôi đến quan sát chiến trận ở Vân Tây? Tôi đâu phải là kẻ ngốc, ngay cả chuyện này cũng không đoán ra.

Tôi dừng lại, nuốt vội miếng thức ăn ở trong miệng rồi mới hỏi: “Không phải là đi chùa Phúc Duyên ở Thúy Sơn sao?”.

Tôi thấy lông mày Tề Thịnh dựng lên.

Tôi giả bộ không nhìn thấy, tiếp tục cúi đầu ăn. Đang ăn thì Tề Thịnh đột nhiên ghé lại gần, cầm lấy nửa miếng bánh điểm tâm còn lại trong tay tôi, hỏi khễ: “Ngon thế cơ à?”, nói rồi liền đưa miếng bánh vào miệng mình.

Tôi sững sờ nhìn Tề Thịnh, Tề Thịnh cũng nhìn tôi bằng ánh mắt sáng rực, dường như đang mong đợi điều gì đó.

Tôi thật sự rất muốn mặt mình đỏ lên để thể hiện thái độ ngượng ngùng, xấu hổ, thế nhưng trình độ tán tỉnh thế này không thể khiến mặt tôi đỏ lên được!

Kỹ năng tán gái này tôi đã không thềm dùng từ lâu lắm rồi. Nếu là Tề Thịnh thì vừa rồi tôi đã nắm chặt lấy tay tôi, trực tiếp dùng nó để bòn bánh cho mình, tiện thể dùng đầu lưỡi liếm nhẹ lên đầu mấy ngón tay ấy.

Đó mới gọi là tán tỉnh, đó mới gọi là ve vãn, hiểu chưa?

Đi theo cây củi khô Giang thị kia, quả nhiên chẳng thể khá lên được.

Tôi nhìn Tề Thịnh với vẻ thương hại, lấy trong hộp thức ăn một món khác đưa cho anh ta, hỏi với vẻ nghiêm túc: “Nửa miếng có đủ không? Hay cả miếng nhé?”.

Sắc mặt Tề Thịnh lạnh đi, hít một hơi thật sâu rồi lại dựa vào đệm mềm nhắm mắt thư giãn. Tề Thịnh cứ nằm như thế hơn nửa quãng đường chẳng nói thêm câu nào nữa.

Theo tôi ấy mà, rõ ràng là anh ta không muốn ngủ nhưng lại cứ nhắm mắt giả vờ ngủ, việc này thực chẳng dễ chút nào, đặc biệt còn phải giả vờ lâu đến thế.

Nếu để anh ta có một chặng đường “không dễ dàng” như thế thì sau này khó tránh khỏi việc trả thù tôi.

Tôi nghĩ một chút rồi chông tay, hạ thấp người xuống ghé về phía Tề Thịnh, khẽ hỏi: “Nói chuyện vài câu đi?”.

Tề Thịnh vẫn không mở mắt, rất kiêu ngạo, thờ ơ “ừ” một tiếng.

Tôi giơ tay làm động tác “ta khinh thường anh”, nhưng miệng thì vẫn nghiêm túc hỏi: “Chiến sự ở Vân Tây thế nào rồi?”.

Tề Thịnh lúc này mới mở to mắt, con ngươi đen bình lặng không chút gợn, nhìn tôi một lát rồi mới trả lời: “Rất suôn sẻ, nếu không có gì bất trắc thì đầu năm sau chiến sự có thể kết thúc”.

Nói xong Tề Thịnh liền lặng lẽ nhìn tôi, dường như đang đợi tôi hỏi tiếp.

Tôi trịnh trọng gạt đầu, sau đó vẻ mặt căng thẳng nhìn chằm chằm vào anh ta, hỏi: “Chúng ta ăn cơm trưa ở đâu?”.

Nét mặt Tề Thịnh hơi đờ ra một lúc, sau đó hít một hơi thật sâu.

Tôi bật cười, vội đưa tay ra vỗ nhẹ vào ngực cho anh ta dễ thở: “Đùa chút thôi, khó khăn lắm mới ra ngoài được một chuyến, đừng lúc nào mặt mày cũng đăm chiêu căng thẳng thế, như vậy là có lỗi với phong cảnh tươi đẹp bên ngoài đây”.

Nói rồi tôi nghiêng người, đưa tay vén chiếc rèm bên cạnh Tề Thịnh lên.

Bên ngoài là cảnh vật đầu hạ, cây cối xanh tốt, hoa cỏ đua sắc, đến cả làn gió thổi vào mặt cũng thấy ấm áp, hít vào thật dễ chịu.

Tôi quay đầu nhìn Tề Thịnh, thấy anh ta không ngấm nhìn cảnh bên ngoài mà đang nhìn chăm chăm vào ngực tôi. Tôi cúi đầu xuống, quả nhiên ngọn núi ở đó đang phập phồng, dào dạt sức xuân.

Tôi thở dài, khom người đứng dậy rồi bước qua trà kỉ, ngồi lên đùi Tề Thịnh, cởi đai áo trong sự ngỡ ngàng của anh ta, rồi từ từ cúi người xuống.

Thân thể Tề Thịnh cứng lại, cơ bắp toàn thân căng ra, hơi thở lập tức trở nên gấp gáp, vô thức đưa tay vòng qua eo tôi.

Tôi chạm nhẹ vào môi Tề Thịnh, cuối cùng dừng lại ở bên cổ anh ta, khẽ nói: “Sau cái đêm ngủ lại ở cung Đại Minh đó, Giang thị đã chặn đường mĩa mai thiếp là dùng sắc đẹp quyến rũ Hoàng thượng, nhưng cô ta không biết thiếp cảm kích từ ‘sắc’ đó dường nào đâu. Sau khi chàng loại trừ tất cả vây cánh của thiếp, thiếp vẫn còn tấm thân này có thể lấy lòng chàng, cho dù thiếp không thể làm phượng hoàng bay lượn trên chín tầng mây thì cũng có thể làm một con chim tước trong chiếc lồng vàng, tránh được sương gió, không phải chịu nắng mưa, quả là may mắn, rất may mắn”.

Nói xong tôi cắn nhẹ vào tai Tề Thịnh.

Bàn tay Tề Thịnh đặt trên lưng tôi từ từ nắm chặt lại, cuối cùng từ tốn nhưng kiên quyết đẩy ra, cúi xuống lặng lẽ chỉnh lại quần áo có phần xộc xệch của tôi, đến khi buộc xong cái dây áo cuối cùng mới cất giọng bình thản: “Nàng không phải chim tước, nàng là hoàng hậu của ta, là người vợ sẽ kề vai sát cánh cùng Tề Thịnh ta trông coi thiên hạ từ nay về sau”.

Tôi hơi ngạc nhiên, hoài nghi nhìn Tề Thịnh.

Tề Thịnh đưa mắt lên nhìn tôi, nói: “Nàng không cần phải tính kế với ta. Ta sẽ đáp ứng nàng bởi vì ta có thể nghe được việc mà ta muốn biết từ trong lời nói của nàng. Giả dụ nói đến Giang thị, mặc dù chỉ là muốn dành cho cô

ta một sự trả thù nho nhỏ, nhưng cũng cho thấy nàng đã có sự ghen tị của phái nữ”.

Tề Thịnh cười nhạt, nhìn chăm chăm vào mắt tôi, chậm rãi nói: “Hay ghen tị, dễ thay đổi, thậm chí là ham hư vinh, ngang ngược, tất cả những điều nàng mất đi mười mấy năm về trước ta đều có thể từ từ tìm lại cho nàng. Ta sẽ tha thứ cho nàng, bao dung nàng, chiều chuộng nàng, yêu thương nàng cho đến khi nàng bằng lòng nắm chặt tay ta, kề vai sát cánh cùng ta”.

Tôi choáng váng đến nỗi chẳng nói được gì, vô thức lùi lại phía sau một bước, kinh ngạc nhìn Tề Thịnh.

Mẹ kiếp, đây có phải là Tề Thịnh không? Không phải đang bị nam chính của tiểu thuyết tình cảm ám vào người đấy chứ?

Tề Thịnh nhìn bộ dạng tôi như vậy, bật cười một tiếng, hỏi: “Thế nào? Sợ rồi à? Chẳng lẽ chỉ có nàng biết đóng kịch sao?”.

Tôi sững ra chốc lát rồi mới thực lát rồi mới thực lòng khen: “Hoàng thượng quả nhiên là bất phàm, khâm phục, khâm phục, thần thiếp khâm phục”.

Tề Thịnh cười mĩa mai, rời ánh mắt đi nơi khác.

Bất giác tôi thâm than, xuống khỏi giường một cái, trí tuệ của người đàn ông này quả nhiên được nâng lên rất nhiều. Đương nhiên, tôi cũng cần kiểm điểm lại bản thân, diễn xuất vẫn chưa thành thực, sau này phải rèn luyện thêm, còn phải học Lục Ly và Tả Ý diễn phần khác nữa. Lúc thích hợp cũng có thể học hỏi ông vua của phái thực lực vài phần kỹ xảo.

Tề Thịnh bên cạnh không nói gì, chỉ vén màn xe lên, lặng lẽ nhìn ra ngoài.

Chùa Phúc Duyên được xây dựng ở lưng chừng Thúi Sơn, đã có hơn bốn trăm năm lịch sử, hương khói nghi ngút cả ngày. Xe ngựa lên núi không tiện, đến chân núi liền dừng lại, Tề Thịnh xuống xe trước, còn tốt bụng quay người đỡ tôi, sau đó dẫn tôi hòa vào đoàn người lên núi thắp hương.

Tôi cho rằng đã đi cầu Phật, thành tâm hay không khoan hãy nói nhưng lễ nghi nhất định phải đầy đủ. Thế là vào đến chùa, nhìn thấy tượng Phật nào tôi cũng đều cúi lạy, chỉ sợ mình bỏ sót mất vị nào thì hỏng.

Tề Thịnh thấy tôi cầu khẩn thành kính như thế, thỉnh thoảng cũng lạy theo.

Khi đến trước tượng Quan Thế Âm Bồ Tát, Tề Thịnh bên cạnh cũng làm bầm cầu nguyện, tôi thực sự không nén được, bèn ngoảnh đầu sang hỏi anh ta: “Chàng cầu gì thế?”.

Mắt Tề Thịnh hơi khép, điệu bộ rất thành kính, đáp: “Cầu cho người bên cạnh ta sẽ được như những điều mà ta cầu xin”.

Lời nói này có hơi lòng vòng, tôi suy nghĩ một lúc mới hiểu rõ ý của anh ta, liền thấy chột dạ, vội quay người sang khẩn Quan Thế Âm Bồ Tát, thầm cầu nguyện: Bồ Tát, chuyện này người nhất định phải học phương Tây, nhường phụ nữ trước.

Cứ một đường thấy Phật là khẩn như thế, dập đầu lên dập đầu xuống không biết bao nhiêu lần, tôi bắt đầu xây xẩm mặt mày. Đến khi lạy Phổ Hiền Bồ Tát xong đi ra, nếu không nhờ Tề Thịnh đứng bên cạnh kéo lại thì tôi đã va phải cửa điện rồi.

Tề Thịnh chau mày nhìn tôi, hỏi: “Làm sao thế?”.

Tôi nghĩ một lát, đáp: “Có lẽ vừa rồi khẩn chưa thành tâm lắm, hay là quay lại khẩn lần nữa đi”.

Nói xong bèn quỳ xuống đệt cúi, nghiêm túc dập đầu ba cái.

Tề Thịnh cuối cùng cũng mất kiên nhẫn, kéo tôi lên, chẳng nói chẳng rằng lôi ra khỏi điện.

Tôi đoán anh chàng này chắc lại có chỗ nào không ổn rồi, quyết định không hỏi câu nào, chỉ im lặng đi theo. Một lát sau chúng tôi ra khỏi chùa, tiến vào phía sau núi.

Lúc này Tề Thịnh mới đi chậm lại nhưng vẫn không buông tay tôi ra, kéo đi chầm chầm men theo con đường đá nhỏ trên núi. Nhưng cho dù đi chậm như vậy, Tả Ý và tiểu nội thị cải trang kia vẫn bị bỏ rơi ở đằng sau, còn mấy tên ám vệ đang âm thầm theo sau thì hầu như chẳng thấy bóng dáng đâu.

Tôi lờ mờ hiểu ra, có lẽ Tề Thịnh đang muốn hẹn hò với tôi.

Hẹn hò, chuyện này trước đây tôi cũng làm thường xuyên, khi nào thì dắt tay, khi nào thì ôm eo, thành thực từ lâu rồi, dù bây giờ giới tính đã thay đổi, nhưng cũng chỉ là chuyển từ tấn công sang phòng thủ mà thôi, chẳng có gì là khó. Có điều, Tề Thịnh là người thâm sâu, từ trước tới giờ không bao giờ làm việc vô nghĩa, hôm nay anh ta lại khác hẳn với mọi khi khiến tôi cảm thấy hơi bất an.

Không lẽ còn cái bẫy nào đang chờ tôi phía trước?

Nghĩ thế, tôi lại càng thấy căng thẳng, chẳng còn tâm trí nào mà thưởng thức phong cảnh nữa, chỉ quan sát Tề Thịnh, chú ý nhất cử nhất động của anh ta.

Tề Thịnh vừa đi vừa nói cho tôi cây này ai trồng, bàn cờ đá này ai đã từng chơi, tấm bia đá này do ai tạc...

Tôi đôi đáp cẩn thận, cảm thấy trong từng câu nói của Tề Thịnh đều chứa đựng những ý tứ rất sâu xa.

Đi thêm được một lúc, Tề Thịnh bỗng nhiên dừng lại, quay người nhìn tôi hồi lâu rồi thở dài nói: “Quay về thôi”.

Cuối cùng tôi cũng đã có thể thở phào, vội vàng gật đầu: “Được ạ, được ạ”.

Đang định quay người lại thì đột nhiên nghe thấy một tràng cười trong trẻo của phái nữ từ phía trước vọng lại, đưa mắt nhìn thì thấy mấy cô gái trẻ trang điểm quý phái được một đám người vây quanh đang đi từ trên núi xuống.

Khi khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp của quận chúa Chiêu Dương lộ ra từ đám đông, tôi bỗng nhiên ý thức được, cuối cùng cái bẫy cũng đã xuất hiện.

Cô gái xinh xắn này, mặc dù tôi chưa tiếp xúc nhiều, nhưng ấn tượng thì vô cùng sâu sắc.

Lần thứ nhất là ở bữa tiệc gia đình vào dịp Tết Nguyên tiêu năm kia, cô ta mời tôi đi xem hoa đăng, nhưng lại đưa tôi đi bắt gian. Kết quả là tôi bị Tề Thịnh giam lỏng đúng ba tháng, mọi người trong cung truyền nhau rằng Thái tử phi vì mặc đồ đỏ mà trúng tà.

Lần thứ hai là trên đường đi hành cung nghỉ ngơi vào năm ngoái, cô ta lừa tôi xuống xe ngựa để đi ngắm cảnh xuân, nhưng kết quả là dẫn tôi đến trước mặt Nhà xí huynh. Qua một hồi dò hỏi, Nhà xí huynh cuối cùng cũng nhận định tôi là kẻ giả mạo. Cho nên trên Uyển Giang, Tề Thịnh và Nhà xí huynh ngấm ngầm đấu đá nhau, tôi cũng suýt nữa thì mất mạng rồi.

Lần gặp mặt này, trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ bé thoáng nét ngạc nhiên, bất ngờ, nhưng ngay sau đó đã nở nụ cười rục rỡ.

Tôi khẽ hỏi Tề Thịnh: “Chàng hẹn cô ta đến à?”.

Tề Thịnh khẽ lắc đầu, buông tay tôi ra.

Quận chúa Chiêu Dương bỏ rơi mấy cô gái đi cùng, một mình vui vẻ chạy lại phía tôi và Tề Thịnh.

Tôi liếc thấy xung quanh bỗng chốc xuất hiện thêm rất nhiều người khác, lặng lẽ vây lấy Tề Thịnh.

Tề Thịnh hơi nhấc tay lên, những bóng người kia khựng lại rồi biến mất trong nháy mắt.

Tôi đang kinh ngạc trước khả năng thoát ần, thoát hiện của số ám vệ này thì Quận chúa Chiêu Dương đã chạy đến trước mặt, hành lễ qua loa với tôi và Tề Thịnh rồi cười hì hì hỏi: “Tam ca, Tam tẩu, hai người cũng đến đây du ngoạn sao?”.

Tề Thịnh đứng thứ ba trong số các anh em, khi Tề Thịnh còn là thái tử, Nhà xí huynh thỉnh thoảng cũng gọi anh ta là Tam ca, nhưng từ sau khi Tề Thịnh lên ngôi thì anh ta đã lên thứ bậc khác nên không ai dám gọi là Tam ca nữa.

Bây giờ, Quận chúa Chiêu Dương xưng hô như vậy, cho thấy hai vấn đề: Thứ nhất, cô bé này suy nghĩ rất linh hoạt vừa nhìn cách ăn mặc của tôi và Tề Thịnh liền biết chúng tôi bí mật ra ngoài, tất nhiên không muốn để người khác biết thân phận của mình. Thứ hai, cô bé này da mặt cũng rất dày, bất luận quan hệ hai bên thế nào thì ngoài miệng nhất định phải tỏ ra thân mật.

Tề Thịnh chấp tay sau lưng, khẽ gật đầu.

Quận chúa Chiêu Dương nhìn tôi cười, nói như làm nũng: “Lâu ngày không gặp Tam tẩu, Tam tẩu cũng không mời muội đi chơi. Quà muội tặng đây tháng Uy nhi, Tam tẩu đã xem chưa? Có thích không?”, sau đó không đợi tôi lên tiếng, cô liền tiến đến ôm lấy một cánh tay tôi, cười: “Khó khăn lắm mới gặp được tẩu ở ngoài thế này, không thể dễ dàng bỏ qua được. Đồ ăn chay trong chùa Phúc Duyên rất nổi tiếng, muội và mấy người bạn đang định đi ăn thử, tẩu tẩu đi cùng bọn muội luôn nhé!”.

Nói thì nói vậy, nhưng tay lại âm thầm nhéo tôi một cái. Tôi chẳng có gì để nói, cô muốn giở trò gì thì cứ việc giở trò đi, nhưng sao lại muốn làm trước mặt Tề Thịnh? Cuộc gặp thật trùng hợp, lời mời thật vô lý... Cô đào cái bẫy lớn nhưng lại không thêm che miệng hổ lại, thiếu mỗi nước đánh dấu bốn phía, đề biển “Chỗ này có bẫy” nữa thôi. Cô bảo ta làm thế nào mà nhảy xuống cái bẫy ấy được bây giờ?

Cho dù ta có muốn nhảy xuống cái bẫy đó thì cũng chẳng có gan!

Tôi vội vàng vùng khỏi bàn tay của Quận chúa Chiêu Dương, dịch sang phía Tề Thịnh một bước, qua đó thể hiện rõ lập trường kiên định của mình, tiếp theo ngẩng đầu lên nhìn Tề Thịnh, đợi phản ứng của anh ta.

Tề Thịnh cười lãnh đạm, thay tôi từ chối: “Trong nhà đang có việc, tẩu tẩu của muội phải về cùng ta”.

Chiêu Dương nghe thấy có vẻ thất vọng, trề môi ra, nhưng nhanh chóng vui vẻ trở lại, cười nói: “Vài ngày nữa muội sẽ đến vấn an Thái hoàng thái hậu, lúc đó sẽ qua thăm tẩu tẩu vậy, Tam ca không ngăn cản muội chứ?”.

Lần này Tề Thịnh chỉ nhếch môi lên chứ chẳng thèm nói lời nào.

Chiêu Dương có lẽ cũng thấy mất hứng, song vẫn mỉm cười, làm nũng thêm mấy câu rồi mới cáo biệt chúng tôi. Mấy cô gái đi cùng cô ta đang đứng ở đằng xa đợi, mặc dù đều ra vẻ ngắm phong cảnh song thỉnh thoảng lại nhìn sang bên này. Chiêu Dương trở về không biết đã nói những gì mà khiến tất cả đều quay lại nhìn chúng tôi, có người còn dùng khăn che miệng cười.

Tề Thịnh làm như không nhìn thấy, điềm tĩnh cầm tay tôi, men theo một con đường khác để xuống núi.

Đi được tầm chục mét, vượt qua hai chỗ ngoặt thì không nhìn thấy Chiêu Dương và đám người kia đâu nữa. Lúc này tôi mới túm lấy Tề Thịnh, hỏi: “Tại sao trùng hợp vậy nhỉ?”.

Tề Thịnh quay người lại nhìn tôi, nói: “Cửu đệ muốn gặp nàng. Nếu ta đoán không lầm thì hiện tại Cửu đệ cũng đang ở trên ngọn núi này”.

Một câu nói đơn giản như vậy nhưng lại khiến tôi sợ đến chết đi sống lại.

Tôi và Tề Thịnh mặc thường phục dạo chơi Thúc Sơn, việc này nếu có truyền ra thì sẽ là một giai thoại về tình cảm sâu đậm giữa Hoàng thượng và Hoàng hậu, nhưng nếu tôi và Nhà xí huynh bị bắt quả tang ở đây thì không phải là gặp mặt bình thường, mà thành hẹn hò trai gái rồi.

Thấy tôi ngạc nhiên, Tề Thịnh cười hỏi: “Nàng muốn gặp Cửu đệ chứ?”.

Thật ra tôi cũng muốn gặp riêng Nhà xí huynh, có những lời không thể nào chuyển qua người khác mà phải nói trực tiếp với nhau.

Có điều tôi vẫn sống chưa đủ, ở trước mặt Tề Thịnh, đánh chết tôi cũng không dám nói mình muốn gặp Nhà xí huynh.

Tôi bình tĩnh lắc đầu, kiên quyết nói: “Không muốn”.

Tề Thịnh cười cười, quay người bỏ đi.

Tôi đứng đơ ra một lát rồi mới đuổi theo, gọi: “Này!”.

Tề Thịnh dừng lại.

Tôi vốn muốn hỏi xem có phải anh ta sớm đã đoán được rằng Nhà xí huynh muốn gặp tôi nên mới đưa tôi đến Thúy Sơn, tạo cơ hội cho hai chúng tôi được gặp nhau hay không. Có điều lời đến cửa miệng rồi thì tôi đột nhiên lại đổi giọng, hỏi Tề Thịnh: “Chúng ta ăn trưa ở đâu?”.

Tề Thịnh hơi thán người trong mấy giây, sau đó hỏi tôi: “Nàng có muốn ăn đồ chay trong chùa này không?”.

Tiểu mỹ nhân Chiêu Dương kia đã nói là muốn ăn đồ chay trong chùa, nếu tôi đến đó chắc chắn sẽ gặp cô ta. Hiện tại đang là giai đoạn nhạy cảm, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, tôi suy nghĩ một lát rồi lắc đầu: “Thiếp không thích ăn đồ chay”.

Tề Thịnh nói: “Được rồi, chúng ta về Thịnh Đô đã. Ta biết một quán ăn đồ ăn rất ngon, đưa nàng đến ăn thử nhé”, nói xong liền dẫn tôi xuống núi.

Thúy Sơn cách Thịnh Đô gần hai mươi dặm, lúc này xuống núi, dù có đi nhanh cỡ nào thì về thành cũng quá trưa mất rồi. Tôi sờ cái bụng trống

rỗng, thấy hỏi hận lúc sáng sao không ăn thêm một chút.

Tề Thịnh đi trước vẻ rất thoải mái, tôi đi đằng sau cố ý giảm tốc độ để đợi Tả Ý đuổi kịp. Chẳng ngờ thấy tôi đi chậm lại, Tả Ý cũng đi chậm lại theo, duy trì khoảng cách tầm hai, ba mươi bước.

Chẳng còn cách nào, tôi đành quay người lại vẫy cô.

Tả Ý hơi ngỡ ngàng, lúc này mới vội vàng chạy lại, khẽ hỏi tôi: “Phu nhân có gì sai bảo ạ?”.

Tôi đói quá, trán đã vã cả mồ hôi, tay túm lấy vạt áo của cô, run rẩy hỏi: “Có đồ ăn không?”.

Tả Ý bị tôi dọa, một lúc sau mới run rẩy lôi ra nửa cái bánh hoa hồng bọc trong khăn tay: “Lúc này nô tì thèm quá, giờ chỉ còn ngần này thôi”.

Nửa cái thì nửa cái, dù sao cũng đỡ đói.

Tôi vừa cho nửa miếng bánh vào miệng thì Tề Thịnh đi đằng trước không biết đã quay lại từ lúc nào, nhìn tôi hỏi: “Đói rồi à?”.

Đói rồi à? Sáng sớm đã bị anh lôi dậy, trên xe ngựa khó khăn lắm mới kiếm được chút điểm tâm, lại bị người nào đó ăn mất một nửa. Cả buổi sáng còn leo núi, khấu đầu lạy Phật, bây giờ mặt trời đã lên đến đỉnh đầu rồi, tôi không đói được sao?

Tôi quả thực rất muốn ôm lấy chân anh ta mà khóc lên: “Ông nội của tôi ơi, tôi thực sự đói lắm rồi!”.

Có lẽ ánh mắt đã bán đứng tôi, mặc dù tôi không trả lời nhưng Tề Thịnh lại khẽ cười, nói: “Nhìn nàng kia, mới có một bữa chưa ăn mà đã thế rồi.”

trước đây khi ở trong quân đội, ta đã từng có lúc ba ngày không có hạt com nào vào bụng mà cũng chẳng đến nỗi như nạng lúc này”.

Miệng thì nói vậy nhưng tay Tề Thịnh lại kéo tôi đi, bước chân còn nhanh hơn lúc nãy.

Vừa ở đằng sau núi đi ra thì một thị vệ chạy tới, sắc mặt sợ hãi, đến gần bên Tề Thịnh nói nhỏ: “Chủ tử, xe ngựa ở dưới núi bị người ta phá hỏng rồi”.

Tôi hoảng sợ, quay đầu lại nhìn Tề Thịnh thì nghe thấy anh ta lạnh lùng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

Tên thị vệ vội bậm báo chi tiết, nói đơn giản thì là “chuyện bất ngờ”.

Vì chùa Phúc Duyên hương hỏa hưng thịnh, người đến rất đông, xe ngựa cũng nhiều, dưới núi có dành riêng một cái sân chuyên để cho mọi người đỗ xe. Một số tiểu thương đầu óc linh hoạt đã sớm nghĩ ra việc tới đây bán đồ ăn cho đầy tớ và phu xe, dần dần nơi đây trở thành một cái chợ khá lớn, đến cả đoàn tạp kỹ cũng kéo tới làm ăn.

Sau khi xuống xe, tôi và Tề Thịnh đã lên thẳng núi, các ám vệ cũng đi theo chúng tôi, chỉ còn lại phu xe và hai thị vệ mặc thường phục ở lại dưới núi. Máy người bọn họ sợ xảy ra chuyện nên không dám đi lung tung, chỉ ngồi trông xe đợi chúng tôi xuống. Ai ngờ, người không gây chuyện không có nghĩa là chuyện không tìm tới người. Chẳng hiểu sao, con ngựa của cỗ xe đột nhiên hoảng sợ, trong chốc lát chạy loạn cả lên.

Cả sân bỗng chốc nhôn nháo, ai cũng lo tránh khỏi chiếc xe ngựa kia. Đoàn tạp kỹ vốn đang tổ chức trò quăng đĩa qua vòng lửa, nhìn thấy thế cũng cuống lên, tiện tay ném chiếc đĩa lửa đi, không may lại ném đúng vào cỗ xe ngựa của chúng tôi.

Cái đĩa đang cháy rừng rực, trong xe lại có đồ dễ bắt lửa, chốc lát đã thiêu rụi cả thùng xe.

Phu xe và hai tên thị vệ chỉ lo không chế con ngựa đang sợ hãi ở đằng trước xe mà không chú ý dập lửa, đến khi nhớ ra, mặc dù đã cứu được ngựa nhưng chiếc xe đã bị thiêu trụi để lộ ra cả thanh thép bên trong.

Đây đúng là sự việc “bất ngờ”!

Nét mặt Tề Thịnh vẫn bình thản, nhưng ánh mắt thì tối sầm lại.

Chùa Phúc Duyên cách Thịnh Đô hai mươi dặm, thời đại này lại không có phương tiện giao thông công cộng nào, cho nên mọi người đến dâng hương chỉ có thể chọn ba cách đi chuyên:

Một là cưỡi ngựa, cưỡi lừa. Điều này hoàn toàn phụ thuộc vào sở thích cá nhân của mỗi người, thích ra vẻ phóng khoáng thì cưỡi ngựa, muốn an toàn thì cưỡi lừa. Đương nhiên cá biệt có những người vô cùng cá tính thì cưỡi trâu.

Hai là ngồi xe, xe ngựa hay xe bò thì phải xem điều kiện kinh tế của người ấy. Đa số những gia đình giàu có đều ngồi xe ngựa được trang trí rất đẹp, còn các gia đình bình thường thì ngồi xe bò, mặc dù chậm một chút nhưng cũng hơn phải đi bộ.

Số còn lại là những người không có tiền, chỉ có thể đi bằng đôi chân của mình.

Tình hình trước mắt của chúng tôi, mặc dù không có xe nhưng vẫn còn ngựa, vẫn chưa thể coi là tồi tệ nhất.

Vấn đề là hôm nay tôi mặc váy, nếu muốn cưỡi ngựa thì không được tiện lắm. Kế hoạch lúc này là bảo người phi nước đại trở về kinh thành rồi đánh xe đến đón chúng tôi. Nếu vậy, sợ là bữa trưa của tôi chắc phải đợi đến tối rồi.

Nghĩ thế, tôi đưa tay xoa bụng theo bản năng.

Tề Thịnh đứng lặng lẽ một lúc tự nhiên bật cười, quay đầu lại nói với tôi: “Đi thôi, chúng ta cũng vào chùa ăn chay đi”.

Tôi và Tề Thịnh ở bên nhau đã lâu, ít nhiều cũng hiểu tính cách của anh ta, vì vậy không khỏi thán than, phen này Nhà xí huynh đã chọc giận anh ta thật rồi. Tôi chợt thấy hơi lạ, nếu Nhà xí huynh chỉ muốn lén gặp tôi thì đâu cần phải làm như vậy. Anh ta là một vương gia, lại có mẹ đẻ là thái hậu, cứ cho là trong cung có rất nhiều tai mắt thì cũng không phải không có cách gì để gặp tôi, hà tất phải làm lớn chuyện như vậy.

Tôi đi theo Tề Thịnh vào chùa, ngồi ở trong sương phòng phía sau ăn một bữa đồ chay xong, khi đi ra ngoài quả nhiên lại “tình cờ gặp” Quận chúa Chiêu Dương.

Nụ cười trên khuôn mặt Chiêu Dương tươi như hoa, lần này bên cạnh cô không có mấy cô gái lúc nãy, thay vào đó là một thanh niên, chính là huynh đệ tốt của Nhà xí huynh, Dương Nghiêm.

Tôi không tìm được, đưa mắt về phía sau Dương Nghiêm nhưng không thấy Nhà xí huynh đâu.

Dương Dự đang dẹp loạn Vân Tây, không thể không nể mặt mà quá lạnh nhạt với con trai của ông được. Hơn nữa Dương Nghiêm cũng vừa đến Vân Tây một chuyến, mới về chưa được mấy ngày, Tề Thịnh liền hỏi Dương Nghiêm tình hình Vân Tây.

Tiểu mỹ nhân Chiêu Dương nghe chưa được mấy câu đã mất kiên nhẫn, kéo tay áo tôi, nói bằng giọng cầu khẩn: “Tẩu tẩu, chúng ta không nghe họ nói mấy chuyện nhạt nhẽo này nữa. Nghe nói phía Tây mới xây một cái vườn, cảnh vật rất đẹp, chúng ta qua đó xem đi?”.

Tôi bỗng giật thót. Quả nhiên, cái gì đến thì sẽ phải đến!

Ngoảnh lại nhìn Tề Thịnh ở cách vài bước, vừa đúng lúc anh ta đưa mắt nhìn sang, tôi vội trốn tránh mắt, muốn dùng ánh mắt để bảo đảm với anh ta, trong lòng tôi lúc này rất tin tưởng vào anh ta, cũng rất hiểu hoàn cảnh hiện tại, tuyệt đối không có một chút tâm tư nào.

Tề Thịnh khẽ cười, sau đó dặn dò Chiêu Dương: “Đi đi, dẫn thêm mấy người nữa. Đang giữa trưa, đừng để tẩu tẩu bị nắng nhé”.

Chiêu Dương gật đầu lia lịa rồi kéo tay tôi đi.

Chẳng cần bảo, Tả Ý cũng vội đi theo.

Phía Tây quả nhiên có một cái vườn khá lớn, bên trong hoa đang nở rất đẹp. Một góc vườn có đường dẫn nước vào tạo thành con suối chảy qua một cây cầu nhỏ, trông rất nên thơ.

Tiểu mỹ nhân Chiêu Dương vừa dẫn tôi lên cầu thì nghe thấy đằng sau có tiếng hét kinh hoàng. Tôi quay đầu lại nhìn, quả nhiên là Tả Ý bị rơi xuống nước. Tôi biết họ sẽ tìm cách cắt đuôi Tả Ý, nhưng không ngờ lại dùng đến thủ đoạn bạo lực thế này, trực tiếp đẩy người xuống nước.

Đúng là không thể hy vọng người ta thương hoa tiếc ngọc!

Nước trong hồ không sâu xem ra chỉ vừa đến eo Tả Ý, mấy thị nữ lúng ta lung túng kéo Tả Ý lên bờ. Tả Ý không bị thương nhưng quần áo trên người đều ướt sũng. Trang phục mùa hè khá mỏng, bị ướt nước lại dính chặt vào người, hiển lộ rõ hình dáng cơ thể.

Tôi đánh giá Tả Ý từ đầu đến chân. Nha đầu này cần phải tắm bổ thêm mới được, gầy quá, rõ ràng đã mười lăm mười sáu tuổi rồi mà trông vẫn rất mảnh khảnh, yếu ớt. Ánh mắt của Chiêu Dương xẹt qua một tia vui mừng khi thấy người khác gặp họa, nhưng miệng thì lại vội kêu mấy thị nữ đưa Tả Ý đi thay quần áo.

Tả Ý vừa vắt nước trên váy vừa liếc tôi vẻ oan ức.

Tả Ý ơi là Tả Ý, người vốn dĩ nên không nên đi cùng ta, nhưng người đã tới thì chính là cái gai trong mắt họ! Tôi khẽ than một tiếng, gật đầu rồi vỗ nhẹ vào tay cô động viên: “Đi đi”.

Tả Ý bị người ta lôi đi, nụ cười trên khuôn mặt Chiêu Dương lập tức biến mất, kéo tôi vào sâu trong vườn, nghiêm túc nói khẽ: “Nhanh lên, bọn Cử ca đã đợi từ lâu rồi”.

Tôi bị cô ta kéo đi nhanh như bay, tôi định hỏi cô ta vài câu: Cô nương, cô có biết mình đang làm gì không? Cô có biết hậu quả của việc này không? Rõ ràng các người đang công khai lừa gạt Tề Thịnh, anh ta có thể bỏ qua cho các người sao? Nhà xí huynh thì đã ngã chổng vó, còn cô? Cô vẫn còn là một khuê nữ, Tề Thịnh nếu muốn chính cô thì cũng chẳng cần phí sức, chỉ cần ban hôn thì đã khiến cô hận không thể đầu thai lần nữa rồi.

Chà, đúng là không biết thì không sợ.

Chiêu Dương kéo tôi vào trong một sương phòng yên tĩnh, vừa bước vào cửa quả nhiên đã nhìn thấy Nhà xí huynh đang đợi ở phía trong, bên cạnh

còn có một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi trông khá quen, nhưng tôi nghĩ mãi cũng không nhớ đã gặp ở đâu.

Nhà xí huynh và người đàn ông kia đều đứng dậy. Sau khi nhận cái gập đầu ra hiệu của Nhà xí huynh, Chiêu Dương liền quay người đóng cửa, đi ra ngoài.

Tôi đi đến ngồi xuống bàn, tự rót cho mình một chén trà, nước chỉ hơi ấm ấm, chắc hai người này đã ngồi đợi khá lâu rồi.

Nhà xí huynh ngồi đối diện cười cười, chỉ tay vào người đàn ông bên cạnh rồi giới thiệu với tôi: “Đây là tướng quân Dương Dự”.

Tôi nghe thấy vậy thì vô cùng kinh ngạc, một lúc sau mới hiểu, người đàn ông này là cha của Dương Nghiêm? Thảo nào trông quen quá, lần trước ở ngoài thành Thái Hưng đã nhìn thấy một lần rồi.

Chỉ có điều, lão huynh đây chẳng phải nên ở Vân Tây dẹp loạn sao? Mấy ngày trước Tề Thịnh còn nhận được tin chiến trận của ông ta, sao lại đột nhiên tự mình hồi kinh rồi?

Có lẽ hiểu được thắc mắc của tôi nên Dương Dự cười nhạt, nói: “Hoàng hậu nương nương không cần lo lắng, ở Vân Tây thần đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu”.

Tôi nén sự ngạc nhiên của mình, nhìn ông ta, hỏi: “Là Dương tướng quân muốn gặp ta sao?”.

Nếu như không phải ông ta muốn gặp tôi thì Nhà xí huynh đâu cần mất công như vậy.

Dương Dự và Nhà xí huynh nhìn nhau, chằm chằm gật đầu, đáp: “Đúng vậy, là thần muốn gặp Hoàng hậu nương nương. Việc trọng đại, nhất định phải gặp trực tiếp Điện hạ và nương nương mới có thể bàn được”.

Tôi thấy ông ta trình trọng như vậy liền ngồi thẳng người lên, hỏi: “Dương tướng quân muốn nói chuyện gì?”.

Im lặng một lúc, Dương Dự hỏi: “Nương nương có biết tại sao Hoàng thượng lại lệnh cho thần đi Vân Tây dẹp loạn không?”.

Tôi nghĩ một lát rồi bình tĩnh trả lời: “Đầu tiên Hoàng thượng điều Dương tướng quân đi, sau đó giam lỏng Hoàng hậu ta, mục đích là để dụ Điện hạ và Trương gia liên kết lại, một mũi tên trúng hai đích, vừa làm suy yếu thế lực của Điện hạ, vừa gây tổn thất nghiêm trọng cho nhà họ Trương, thâm tóm hết quyền lực chính trị và quân sự vào tay”.

Nhà xí huynh và Dương Dự đều không tỏ ra một chút ngạc nhiên nào cả.

Nhà xí huynh mỉm cười, nói với tôi: “Thần và Tam cô nương nhà họ Trương đã đính hôn, nhưng chỉ là để làm yên lòng Hoàng thượng mà thôi. Vốn định giải thích với người, nhưng sau này thấy người vẫn bình tĩnh nên đoán là người đã hiểu rõ cả rồi”.

Dương Dự nhìn tôi vẻ tán thưởng, khen ngợi: “Nương nương quả nhiên thông minh sáng suốt, Điện hạ đã không nhìn lầm người”.

Tôi vốn định nói một hai câu giả vờ khiêm tốn nhưng rồi lại im lặng. Người ta nói câu này có lẽ không phải khen tôi mà chỉ là ca ngợi con mắt tinh tường của Nhà xí huynh thôi.

Dương Dự lại nói tiếp: “Nhưng nương nương mới biết một mà chưa biết hai”.

Tôi ngược mắt nhìn ông ta.

“Hoàng thượng điều thần đi Vân Tây, thoát nhìn là muốn loại trừ vây cánh của Điện hạ, trên thực tế thì còn có ý đồ sâu sắc hơn”, Dương Dự dừng lại, hơi nhếch khóe môi rồi mới nói tiếp: “Hoàng thượng thực ra rất muốn điều thần đi khỏi Giang Bắc, giam lỏng ở Vân Tây, muốn danh chính ngôn thuận thu lại binh quyền đang ở trong tay của thần. Thần vốn không nghĩ nhiều, sau khi đến Vân Tây mới dần dần nhận ra. Bởi vì phản loạn ở Vân Tây không nghiêm trọng như triều đình nói, nhà họ Hạ đã nhiều năm trấn thủ Vân Tây, binh lực hùng mạnh, Hạ Lương Thần lại là một lão tướng nhiều kinh nghiệm, sao không dẹp yên được mà cứ nhất thiết phải điều thần từ Giang Bắc đến”.

Vấn đề mà ông ta nói tôi cũng đã nghĩ đến từ lâu. Theo lý mà nói, nhà họ Hạ là bề tôi thân tín của Tề Thịnh, một trong ba đạo quân chủ lực của Nam Hạ, ngay cả phản loạn ở Vân Tây cũng không dẹp yên được thì thật là vô dụng, khiến người ta vừa bất an vừa bất ngờ.

Dương Dự nói tiếp: “Sau này, Hoàng thượng lại lệnh cho Hạ Bình Tắc lấy quân của Trương Linh ở Tịnh Dương đi trấn thủ biên giới Tây Hồ, nhưng lại phái hai nhà họ Tiết và Mạc tăng quân dọc tuyến Tịnh Dương đến Tân Dã. Thoáng qua thì có vẻ là để ép Trương gia điều động phòng ngự, nhưng thật ra thì bên trong đều có ý tứ sâu xa cả. Nếu thần đoán không sai thì sau khi dẹp loạn Vân Tây, Hoàng thượng cũng sẽ không cho thần quay về Giang Bắc mà sẽ để thần trấn thủ Vân Tây, đổi Hạ gia thành quân chủ lực của phía Bắc”.

Dương Dự nói đến đây, dừng lại lặng lẽ nhìn tôi.

Nghe một tràng về việc điều động binh lực ấy mà đầu óc căng cả ra, tôi lấy tay chấm ít nước trà, vẽ ra tất cả những đặc điểm và hướng điều động

binh lực mà Dương Dự vừa nói lên mặt bàn.

Nếu Nhà xí huynh và nhà họ Trương kết thông gia, Tề Thịnh tất sẽ tìm có loại trừ Nhà xí huynh, tiện thể cắt đi một cánh tay của nhà họ Trương, còn Dương Dự, sau cuộc chiến Vân Tây thì binh quyền cũng chỉ là trên danh nghĩa. Tất cả điều này đều chứng minh cho một cuộc nội chiến tranh giành quyền lực, đó là cuộc chiến giữa Tề Thịnh với anh em trong nhà, với ngoại thích Trương gia, với Dương Dự...

Nhưng kết quả là thành trì quan trọng của Giang Bắc đã nằm trong tay chiến tướng thân tín của Tề Thịnh, dọc biên cương phía Bắc thì vẫn âm thầm tập hợp lực lượng hùng hậu.

Đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu, tôi thất thanh: “Hoàng thượng muốn đánh Bắc Mạc?”.

Bắc Mạc và Nam Hạ đối đầu từ lâu, hơn năm mươi năm về trước đã có một cuộc chiến ác liệt kéo dài hơn sáu năm, Thành Tổ chính là từ cuộc chiến đó mà lập nên kì tích, một thái tử mồ côi từ trong bụng mẹ đã khôi phục lại địa vị, lập nên một triều đại mới. Mạc soái, phụ thân của Dương Dự, thì trở thành nhân vật huyền thoại của Giang Bắc, đi lên từ một tên lính bộ binh vô danh tiểu tốt, chỉ trong một thời gian ngắn đã trở thành chủ soái thống lĩnh quân Giang Bắc, trải qua sáu mươi năm với vô số trận chiến ác liệt nhưng chưa từng thất bại.

Còn cả ông nội Trương Sinh của Trương thị, ông nội Hạ Ngôn Chiêu của Hạ Bình Tắc, Mạc Hải của nhà họ Mạc, Tiết Vũ của nhà họ Tiết... đều là những chiến tướng khét tiếng vùng Giang Bắc lúc bấy giờ.

Cuộc chiến đó kết thúc bằng thắng lợi của quân Nam Hạ. Thành Tổ vốn muốn thừa thắng truy kích tiêu diệt Bắc Mạc nhưng thống soái quân Giang

Bắc lúc đó là Mạch Tuệ không biết tại sao lại bỏ giữa chừng, không thực hiện quân lệnh của Thành Tổ, đưa quân về Thịnh Đô.

Thành Tổ lúc đó vì chuyện này mà phẫn nộ, tông Mạch soái vào thiên lao. Nhưng cặp quân thần đã cùng nhau đi lên này có quá nhiều điều mà người ngoài không hiểu được, cũng không biết vì lý do gì mà cuối cùng Thành Tổ đã không trị tội Mạch soái, lại thả ông ta ra.

Mạch soái cũng là người có khí phách, sau khi được thả liền rời bỏ vinh hoa phú quý nơi Thịnh Đô và vợ con ở trong Mạch phủ, một người một ngựa bỏ đi. Nghe nói sau này Mạch soái từng quay trở lại nhưng bên cạnh đã có người mới, cũng sinh hạ được những người con khác. Mọi người bèn nói, Mạch soái mặc dù là anh hùng nhưng lại vô tình với người vợ cả Từ thị. Từ thị đã cứu Mạch soái trong lúc nguy cấp, khó khăn mới có được đứa con trai lại bị Mạch soái cho người khác làm con thừa tự, cuối cùng chỉ cô đơn một mình trông coi Mạch phủ trống vắng.

Có lẽ vì lý do này mà Thành Tổ quan tâm mẹ con Từ thị nhiều hơn, và cũng nuông chiều Dương Dự nhiều hơn.

Những chuyện này đều đã qua cả nửa thế kỉ rồi, tôi cũng chỉ nghe các cung nữ bàn tán với nhau mà thôi.

Sau cuộc chiến đó, Nam Hạ và Bắc Mạc tuy luôn đối đầu nhau, biên cương thường xuyên xảy ra xung đột, nhưng hai nước cũng chỉ lên án lẫn nhau, hoặc dùng lời lẽ xã giao để thể hiện mình lấy làm tiếc về chuyện đã xảy ra chứ chưa có cuộc chiến quy mô lớn nào.

Không ngờ Tề Thịnh lên ngôi chưa được hai năm lại muốn đánh Bắc Mạc, hơn nữa còn vì chuẩn bị cho cuộc chiến này mà không ngại kích động Vân Tây nổi loạn.

Trương gia, Dương gia, Nhà xí huynh, những gia tộc khác và cả tôi chỉ là quân cờ mà Tề Thịnh đã sắp xếp trên một bàn cờ lớn mà thôi.

Nghe nói Thành Tô, ông nội của anh ta khi khôi phục ngai vàng cũng tận dụng nổi loạn ở Vân Tây, bây giờ ngẫm lại thì thấy hai ông cháu họ thật giống nhau, ngay cả thủ đoạn cũng chẳng khác, quả không hổ là “giống hệt Thành Tô”.

Trong mắt Dương Dự lúc này hoàn toàn là sự kính phục, ông ngồi ngay ngắn, chấp tay: “Nương nung suy nghĩ rất nhạy bén, thật là một nữ hào kiệt”.

Nhà xí huynh nhìn tôi, cười khở: “Khi Hoàng thượng vẫn còn là thái tử đã mất rất nhiều công sức vào quân Giang Bắc, mỗi lần đến đại bản doanh Giang Bắc đều ở lại mấy tháng liền. Bây giờ xem ra Hoàng thượng sớm đã có ý định đánh Bắc Mạc. Càng không nói tới việc mở rộng về phía Bắc là ý nguyện của Thành Tô”.

Đầu óc tôi hơi rối loạn, những điều này rốt cuộc là ý nguyện của ai tôi không quan tâm, chỉ biết là giờ mình phải nhìn nhận lại con người của Tề Thịnh rồi.

Một người có thể tính toán được một thế cờ lớn từ vài năm trước như thế này, chưa cần nói đến thứ khác, chỉ riêng ý chí kiên định đã khiến người ta cảm thấy khiếp sợ.

Tôi im lặng khá lâu, đột nhiên nhớ ra một chuyện, liền hỏi Dương Dự: “Ta từng nghe Dương Nghiêm nói, nhà họ Dương các người có gia huấn, nếu có kẻ địch bên ngoài thì việc trước mắt là bảo vệ tổ quốc, bảo vệ dân lành. Hoàng thượng đã có ý dùng ông đi dẹp loạn Vân Tây thì tại sao không để ông cầm quân đánh Bắc Mạc?”.

Dấu sao Dương Dự cũng là truyền nhân của Mạch soái, danh vọng trong quân không thể coi thường, cũng có thể nói là nỗi kinh sợ đối với Bắc Mạc.

Dương Dự nghe hỏi có vẻ hơi bất ngờ, chần chừ một lúc rồi bình tĩnh nói: “Bởi vì thân có một nửa dòng máu của Bắc Mạc nên Hoàng thượng không yên tâm. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Hoàng thượng lại điều thân đến Vân Tây để tước binh quyền chứ không phải chỉ đối phó với Điện hạ như vẻ ngoài”.

Tôi hơi há miệng, hoàn toàn bị thông tin này dọa cho ngây người.

Mạch soái và Từ thị đều là người Nam Hạ gốc, thế mà con trưởng Dương Dự lại có một nửa dòng máu Bắc Mạc, điều này giải thích thế nào? Rốt cuộc thì Mạch soái ăn chả hay là Từ thị ăn nem? Chợt nghĩ đến thái độ của Mạch soái với hai mẹ con Từ thị, không lẽ Dương Dự thật sự không phải là cốt nhục của Mạch soái?

Nhà xí huynh ho lên một tiếng, tiếp lời: “Nếu đã hiểu rõ được ý định của Hoàng thượng, vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”.

Anh ta nói, mắt nhìn về phía tôi.

Tôi cảm thấy lời anh ta hỏi có ý sâu xa quá, từ “chúng ta” nghĩa là bao gồm cả “ta” trong đó à? Tôi đưa mắt nhìn Nhà xí huynh một lát, nói: “Nếu đã đoán được dụng ý của Hoàng thượng, Điện hạ có thể không lấy Tam cô nương”.

Nhà xí huynh nghe vậy liền lắc đầu: “Nếu Hoàng thượng đã có ý muốn trừ bỏ thân thì có những chuyện không thể nào tránh được. Nếu thân thuận theo ý của Hoàng thượng, lấy Trương tam cô nương, ràng buộc với Trương thượng thư, đến lúc đó Hoàng thượng có thể sẽ nhẹ tay hơn, nếu không...”.

Anh ta không nói tiếp, cười nhạt và lặng lẽ nhìn tôi.

Hang cáo không thể nuôi dưỡng một con cừu, cho dù từ đầu chí cuối anh ta vẫn luôn choàng lên mình tấm da cừu thì anh ta vẫn là loài ăn thịt. Cho nên, tôi không tin Nhà xí huynh vì giữ chữ tín nên mới kiên trì liên minh với tôi, nếu không phải vì Hoàng hậu tôi đây còn tác dụng thì anh ta sớm đã vứt bỏ, trực tiếp đến nói chuyện với Trương gia rồi.

Nếu đã tìm tôi, thì có nghĩa trong kế hoạch của họ, tôi là người không thể thiếu được.

Tôi thừa nhận là mình suy xét sự việc luôn chậm hơn họ, lúc này tốt nhất là “lấy bất biến ứng vạn biến”.

Tôi liếc nhìn Dương Dự đang ngồi ngay ngắn ở bên cạnh, hỏi Nhà xí huynh: “Đầu óc ta ngu ngốc, đoán không được lòng người, Điện hạ có dự định gì thì cứ nói thẳng”.

Nhà xí huynh cười, đáp: “Thần và Dương tướng quân đã bàn bạc với nhau rồi, thấy cách của người là ổn thỏa nhất”.

Cách của tôi? Cách của tôi là giả làm rùa, đơn giản dễ dàng, học cái được ngay.

Tôi tức giận, bật cười: “Nếu đã vậy, mọi người hãy tự ngồi trong cái cũ của mình. Nhớ phải cẩn thận, để người ta nuôi gầy đi thì không sao, đừng để bị nuôi chết là được rồi!”.

Nói xong tôi liền đứng dậy đi ra ngoài.

Dương Dự cuống lên, vội vàng gọi tôi: “Hoàng hậu nương nương...”.

Tôi quay người lại nhìn hai người bọn họ, cười khẩy: “Các người đã đều cảm thấy cách của ta tốt, còn muốn phí công gặp ta làm gì?”.

Dương Dự hơi chau mày nhưng không biết phải nói gì, cứ nhìn tôi rồi lại quay đầu nhìn Nhà xí huynh.

Nhà xí huynh ngồi đó im lặng nhìn tôi trong chốc lát, đột nhiên mở miệng: “Dương tướng quân, mời ngài lánh đi một lát, ta có vài lời muốn nói với Hoàng hậu nương nương”.

Dương Dự gật đầu, nhìn tôi một cái rồi mới đứng dậy sải bước ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người là tôi và Nhà xí huynh. Anh ta cúi đầu rót thêm trà vào cốc của mình, khẽ hỏi tôi: “Người còn nhớ khi ở Uyển Giang thần đã nói câu gì với người không?”.

Tôi sống ra, ở Uyển Giang anh ta đã nói rất nhiều, còn từng hứa với tôi “bình an khỏe mạnh, đủ ăn đủ mặc”, lúc này đột nhiên hỏi lại, tôi đột nhiên không hiểu anh ta muốn hỏi về câu nào.

Nhà xí huynh ngược mắt lên nhìn tôi, chậm rãi nói: “Thần đã hứa thì sẽ giữ lời”.

Lòng tôi hơi rung động, chợt nhớ đến cảnh tôi ngã xuống nước, anh ta đã đưa tay ôm lấy tôi, sau khi nhìn chăm chăm vào mắt tôi nói ra lời hứa gồm tám chữ kia liền thả mình xuống nước bảo vệ tôi.

Uyển Giang có Khúc Cửu Hiệp, chín khúc gập ghềnh, nước chảy xiết, chỗ nào cũng có đá ngầm, vô cùng nguy hiểm.

Đêm hôm đó, tôi và anh ta đã ôm nhau thật chặt, hai bên dùng cơ thể mình ngăn đá ngằm không va vào người kia, cùng nhau trôi dạt đến nửa đêm mới tìm được đường sống.

Tôi gật đầu, đáp: “Ta còn nhớ”.

Nhà xí huynh nhìn tôi, tiếp tục hỏi: “Vậy bây giờ thần hỏi người, người còn giữ đúng những lời đã nói trong cung Hưng Thánh không?”.

Tôi im lặng, mãi sau mới đáp: “Giữ đúng”.

“Vậy thì được rồi”, Nhà xí huynh thở phào nhẹ nhõm, trên mặt xuất hiện một nụ cười nhạt, nói: “Hồi này Hoàng thượng đối xử tốt với người như vậy, thần thực lòng sợ người bị mê muội”.

Bất giác tôi đưa tay xoa mũi theo bản năng, hơi ngưng ngưng: “Cũng phải, người ta đều nói sự dịu dàng mê hoặc anh hùng, thực ra sự dịu dàng không chỉ có tác dụng với mỗi anh hùng thôi”.

Nhà xí huynh mặt mày tươi tỉnh, mỉm cười.

Tôi quay lại ngồi xuống bên cạnh bàn, quyết định hỏi thẳng: “Các người rốt cuộc có dự định gì? Muốn ta làm gì?”.

Nhà xí huynh vẻ mặt bình tĩnh, im lặng một lúc rồi mới nói: “Binh lực trong tay thần không đủ, lại mang danh nghĩa quân thần với Tề Thịnh, nếu đối đầu trực tiếp thì không được, việc chiêu binh cũng rất khó khăn. Sớm muộn gì cũng đánh Bắc Mạc, với tính cách của Tề Thịnh thì anh ta sẽ thân chinh xuất trận, thần đã sắp xếp ổn thỏa cảm tử quân để khiến anh ta mãi mãi ở lại Giang Bắc. Đến lúc đó Hoàng hậu hãy cầm lấy thánh chỉ, đưa tiểu hoàng đế lên ngôi”.

Tốc độ nói của anh ta hơi chậm nhưng ngữ khí lại rất thoải mái. Rõ ràng đang nói về âm mưu to lớn giết vua tạo phản, thế mà cứ như đang nói: “Hôm nay mọi người leo núi mệt rồi, tối nhớ phải ăn thêm mấy món nữa”; hoặc là: “Ngày mai có vẻ trời sẽ mưa, mọi người đừng quên mặc thêm quần áo” vậy.

Tôi chăm chú lắng nghe, nghiền ngẫm từng câu từng chữ như thể đang nếm thử một món ăn lạ, thế rồi trên tinh thần “ham học hỏi”, tôi đưa ra bốn câu hỏi, khái quát lại là bốn câu “ở đâu?”.

Thứ nhất, khi Tề Thịnh thân chinh đến Bắc Mạc thì anh ở đâu? Còn sống không? Trong tay có còn quyền lực không? Thứ hai, cảm tử quân mà anh nói tới ở đâu? Có thể đảm bảo một khi đã ra tay là giết được Tề Thịnh không? Thứ ba, thánh chỉ trong tay ta lúc đó ở đâu ra? Có hợp pháp không? Thứ tư, cũng là điểm quan trọng nhất trong kế hoạch này, đó chính là tiểu hoàng đế ở đâu?

Nhà xí huynh giải đáp từng câu một: “Chỉ cần thần tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, chuyện gì cũng thuận theo ý của Tề Thịnh thì anh ta sẽ không tìm được cơ hạ sát thần. Mà chỉ cần thần còn sống, trong tay nhất định sẽ có người dùng được. Chuyện cảm tử quân không cần người lo, nếu thần đã nói vậy thì tức là đã sắp xếp ổn thỏa. Còn về thánh chỉ, bất kể là lúc còn sống Hoàng thượng có để lại hay không, thì thần cũng sẽ làm cho Hoàng hậu có được một thánh chỉ mà không ai có thể soi mói được. Về điểm cuối cùng, có tiểu hoàng đế để lên ngôi hay không phải trông vào Hoàng hậu”.

Quanh đi quẩn lại hàng triệu vòng, rẽ vô số ngã, cuối cùng vẫn quay về vấn đề Tề Thịnh có thể sinh được con trai không. Mẹ kiếp! Áp lực đè lên vai tôi vẫn thật lớn!

Tôi suy nghĩ một lát rồi cười thăm dò: “Có tiểu hoàng đế hay không còn chưa biết, nếu đã có thể trừ bỏ Tề Thịnh, chỉ bằng người lên làm hoàng đế?”.

Nhà xí huynh chậm chậm lắc đầu, ánh mắt rất sáng: “Danh bất chính, ngôn bất thuận, thiên hạ tắc loạn. Hơn nữa, lúc đó Dương Dự còn đang bị giam lỏng ở Vân Tây, thần vẫn còn cần Trương gia của người để ổn định tình hình Giang Bắc. Cứ cho là thần lấy Tam cô nương nhà họ Trương, thì một hoàng hậu cũng không có cách nào thỏa mãn được ham muốn của Trương gia, chỉ có cách đưa người lên vị trí thái hậu là ổn nhất”.

Ừm, đây đều là những lời nói thực.

Tôi gật đầu, cúi xuống im lặng một lát rồi chống tay xuống dưới bàn, đứng lên nói: “Được, cứ quyết định như vậy đi!”.

Có lẽ do tôi đáp lại hơi đơn giản, Nhà xí huynh không giấu được vẻ kinh ngạc, nhìn tôi hỏi: “Bây giờ Hoàng thượng đối đãi với người như vậy, thần cứ cho rằng người sẽ phải do dự rất lâu mới có thể trả lời thần”.

Tôi chế giễu: “Điện hạ cũng là đàn ông, chẳng lẽ còn không hiểu đàn ông? Sao đáng tin bằng con trai mình!”.

Nói xong tôi liền đứng dậy đi ra.

Tiểu mỹ nhân Chiêu Dương vẫn đang đợi ở bên ngoài, thấy tôi đi ra chẳng nói chẳng rằng kéo thẳng tôi vào hoa viên. Khi cả hai vừa ngồi trong một thủy đình thì đằng xa đã thấy thị nữ của Chiêu Dương dẫn Tả Ý đến.

Thị nữ đến trước mặt Chiêu Dương bẩm báo: “Bọn nô tì không mang theo quần áo để thay, đành phải xuống núi mua cho vị cô nương này bộ quần áo mới nên mới mất nhiều thời gian như thế, xin quận chúa tha tội”.

Chiêu Dương gật đầu qua loa.

Tôi quan sát kỹ Tả Ý, thấy trên người cô quả nhiên đang khoác bộ quần áo mới tinh, mặc dù chất liệu không phải là tốt nhất nhưng cũng khá chỉnh tề.

Mắt Tả Ý hơi đỏ, cô đưa mắt nhìn tôi như muốn nói mình bị bắt nạt.

Tôi nháy mắt ra hiệu, quay đầu lại tán gẫu với Chiêu Dương vài câu rồi mới đưa Tả Ý đi tìm Tề Thịnh.

Trên đường trở về, Tả Ý đi sát bên tôi nói nhỏ: “Nương nương, có người cố ý đẩy nô tì xuống nước. Khi đưa nô tì đi thay quần áo, nô tì vốn nghĩ chỉ cần tìm đại một cái áo để choàng lên người là được, nhưng bọn họ lại mang cái áo bị ướt của nô tì đi, sau đó để nô tì chờ rất lâu trong phòng mới đem bộ đồ này đến cho nô tì”.

Tôi bước chậm lại, quay đầu nhìn cô, cười: “Tất nhiên là thế, nếu không thì làm sao có đủ thời gian kéo ta đi gặp người khác chứ. Này? Người nói xem chuyện này chúng ta có nên nói với Hoàng thượng không?”.

Tả Ý nghĩ đi nghĩ lại rồi trả lời tôi: “Nô tì cảm thấy nên nói thì hơn”.

Tôi gật đầu: “Ta cũng thấy chuyện này phải nói. Đằng nào cũng khó giấu được, để người tra hỏi chi bằng chủ động nói thì hơn”.

Bàn tay đưa ra đỡ lấy tôi của Tả Ý cứng đờ.

Trước biểu hiện có tật giật mình vô cùng rõ ràng của Tả Ý, tôi chỉ cười, đưa tay vỗ vỗ cánh tay cô. Không sao, nha đầu, hai chúng ra tiếp tục đấu với nhau, xem cuối cùng ai có thể thu phục ai.

Bên kia Tề Thịnh đã sớm tổng cổ Dương Nghiêm đi, đang ngồi dưới một cái cây lớn cùng sư thầy chủ trì chùa Phúc Duyên đàm kinh luận đạo, thấy tôi đến chỉ lạnh lùng liếc một cái rồi lại quay đầu tiếp tục cùng lão hòa thượng kia nói chuyện.

Mặc dù chỉ tùy tiện liếc qua như vậy, mặc dù nét mặt tên Tề Thịnh chết tiệt vẫn bình thản dịu dàng, nhưng không hiểu sao từ đáy lòng tôi lại chột dạ vô cùng. Tôi cảm thấy có nhiều lúc ánh mắt của Tề Thịnh thoát nhìn có vẻ thờ ơ nhưng thực ra lại sắc lạnh như dao.

Mẹ kiếp! Tại sao chứ? Rõ ràng là tôi phụng chỉ đi hẹn hò cơ mà!

Trên đường từ Thúy Sơn về Thịnh Đô, tôi ngồi ngay ngắn trong một chiếc xe ngựa sang trọng hoàn toàn mới, tóm tắt cho Tề Thịnh nghe nội dung cuộc hội đàm ba bên giữa tôi, Nhà xí huynh và Dương Dự. Đương nhiên, do sự vắng mặt của đồng chí thư ký hội nghị Tả Ý, nội dung không tránh được thiếu sót, chỉ nói Dương Dự đã nhìn thấu dụng ý ác độc của Tề Thịnh khi điều ông đến Vân Tây. Cả việc Nhà xí huynh chỉ rõ cho tôi thấy sự hòa hợp giữa Hoàng thượng và Hoàng hậu bây giờ là giả dối. Tề Thịnh muốn cùng anh ta tranh giành nhà họ Trương nên mới làm như vậy, khuyên tôi không để những lời đường mật của Tề Thịnh lừa gạt, nếu Tề Thịnh thật lòng với tôi thì sẽ không để Giang thị tiếp tục ở cung Đại Minh nữa, cũng sẽ không làm cho Hoàng hậu tôi đến giờ vẫn chưa có con trai.

Tề Thịnh vẫn cụp mắt xuống ngắm nhìn tràng hạt, mãi đến khi tôi nói xong rồi cũng không có phản ứng gì.

Tôi đoán anh ta không tiện ngắt lời tôi, nghĩ đi nghĩ lại, đang định thêm một câu đề tỏ ý “Trả lời xong rồi” thì Tề Thịnh ngược mắt lên nhìn tôi, chậm rãi hỏi: “Dương Dự cũng ở đó?”.

Tôi cân nhắc một lát, quyết định giữ đúng lời nói vừa rồi thì tốt hơn, bèn trả lời: “Lão cửu giới thiệu như vậy. Có điều, khi thiếp ở Thái Hưng tuy cũng đã nhìn thấy hình dáng của Dương Dự từ xa, nhưng người này có thật là ông ta hay không thì thiếp không thể khẳng định được”.

Tề Thịnh nghe xong liền cười mỉa mai, nói: “Nếu Cửu đệ chỉ muốn nói những điều đó thì hôm nay không cần sự lộ diện của Dương Dự”.

Tôi thêm kinh ngạc, Tề Thịnh lúc này nhìn như không tập trung, không ngờ mở miệng là đánh trúng tim đen. Quả thực, nếu Nhà xí huynh gặp tôi chỉ vì muốn chia rẽ quan hệ giữa tôi và Tề Thịnh thì chẳng cần phải gọi lão tướng Dương Dự từ Vân Tây xa xôi trở về.

Tôi hơi hối hận, lẽ ra không nên vì lấy lòng Tề Thịnh mà nói ra chuyện Dương Dự trở về Thịnh Đô. Nhưng nếu lúc này không nói ra, sau này để Tề Thịnh biết được sự việc thì e rằng những lời tôi đã nói, bất luận là thật hay giả, anh ta cũng sẽ không tin nữa.

Tôi đưa mắt nhìn Tề Thịnh, nói: “Thiếp đoán là vì Cửu đệ hạ muốn thể hiện thành ý với thiếp, đồng thời cũng để thiếp tin tưởng rằng đằng sau Cửu đệ hạ còn có sự hỗ trợ đặc lực của Dương Dự, chỉ cần liên minh thành công với Trương gia là có thể xoay chuyển được thế cục”.

Tề Thịnh dựa lưng vào thùng xe, chiếc cằm hơi héch lên, im lặng nhìn tôi.

Tôi hít một hơi thật sâu, dũng cảm nói tiếp: “Cửu đệ hạ còn nói, cái mà anh ta muốn không chỉ là thiên hạ này mà còn cả... thiếp. Cửu đệ hạ cũng có thể cho thiếp địa vị Hoàng hậu, những gì chàng cho thiếp, Cửu đệ hạ đều có thể cho thiếp nhiều hơn”.

Mắt của Tề Thịnh từ từ nheo lại, sát khí thoáng hiện lên trong đó.

Tôi thâm niệm A di đà Phật, Nhà xí huynh, xin lỗi nhé, lúc này cái cũ mà người đang ngồi có vẻ là càng bé hơn rồi. Nhất định phải rút đầu rút cổ thật ngắn lại, tuyệt đối không được để Tề Thịnh có cơ hội vung đao.

Tề Thịnh hỏi tôi: “Thế nàng trả lời thế nào?”.

Tôi chớp chớp mắt: “Thiếp nói chuyện này quá nghiêm trọng, một mình thiếp không quyết định nổi, phải trở về thương lượng với chàng”.

Tề Thịnh hơi sững ra rồi lập tức cười phá lên.

Tôi vẫn quỳ gối bên cạnh, mím môi nhìn anh ta.

Tề Thịnh cười rất lâu rồi bỗng vươn tay ra ôm lấy eo tôi, kéo tôi ngã lên người mình, sau đó lấy tràng hạt trên tay anh ta đeo vào cổ tay tôi, lại dùng cằm cọ lên đỉnh đầu tôi, thì thầm: “Biết rõ những lời nàng nói đều là giả dối, nhưng ta vẫn thích nghe... vẫn thích nghe”.

Tự nhiên, toàn thân tôi cứng đờ.

Tôi đang định nâng người dậy giải thích mấy câu thì lại bị cánh tay của anh ta kéo lại, im lặng một lát, đột nhiên anh ta nói khẽ: “Bồng Bồng, chúng ta sinh con tiếp đi”.

Trong lúc tôi còn đang sững sờ thì Tề Thịnh đã nâng cằm tôi lên, cúi đầu xuống hôn.

Đầu óc choáng váng, bất giác tôi thâm than, Tề Thịnh đúng là người luôn hành động quyết đoán và mạnh mẽ...

Chương 16: Tâm tư khó nhận ra!

Không biết rốt cuộc là Bồ Tát ở chùa Phúc Duyên linh nghiệm, hay là lời vàng ý ngọc của Tề Thịnh hiệu nghiệm, sau khi từ Thúy Sơn trở về, bà đi xuất hiện đều đặn hàng tháng của tôi quả thực không đến viếng thăm nữa.

Thư kí Tả Ý nhớ những chuyện này còn rõ hơn tôi, mỗi ngày đều bấm đốt ngón tay tính toán mấy lần. Đến giữa tháng Bảy, cuối cùng không kiên trì được nữa, bèn kiến nghị với tôi bằng giọng run run: “Nương nương, hay là gọi Tổng thái y đến bắt mạch đi, có lẽ đã có tiểu điện hạ rồi đấy ạ!”

Tôi nhìn cô đếm đi đếm lại đã mấy lần, liền gạt đầu.

Tả Ý thấy tôi ưng thuận, vội quay người sai Phúc nhi, người nhanh nhẹn nhất chỗ tôi, đến Thái y viện mới Tổng thái y.

Tôi còn chưa gặm xong miếng dưa hấu thì Phúc nhi đã đưa Tổng thái y đang thở hên hên chạy vào điện.

Tả Ý mang tới cho tôi một cái gối để đặt tay lên đó.

Mọi người trong phòng căng thẳng nhìn Tổng thái y, mong đợi ông ta sẽ nói ra tin mừng kia.

Tổng thái y một tay vân về chòm râu, cúi đầu trầm ngâm một lát rồi mới đưa mắt nhìn tôi, nói với vẻ bình thản: “Xin nương nương đổi tay kia”.

Mọi người nín thở, suýt nữa thì ngã cả xuống.

Chỉ duy có tôi là vẫn bình tĩnh, nhanh chóng đổi tay kia.

Tổng thái y lại bắt mạch cẩn thận, một lúc lâu sau rồi mới đứng dậy, từ từ quỳ xuống trước tôi: “Chúc mừng nương nương, nương nương có thai rồi ạ”.

Hay rồi, cả cung Hưng Thánh bỗng “ồ” lên. Chưa đến nửa ngày sau thì cả hậu cung cũng “ồ” lên. Hoàng hậu vừa sinh chưa được một năm, giờ đã lại có thai, tình cảm của Hoàng thượng và Hoàng hậu thật thắm thiết biết bao. Ai còn dám nói Hoàng hậu không được sủng ái nữa, không được sủng ái mà ba năm hai lần mang thai sao?

Tề Thịnh biết tin đến thăm tôi, ánh mắt dừng lại trên bụng tôi một lát rồi ghé sát vào tai tôi, hạ giọng trêu: “Đúng là một mảnh đất tốt”.

Tôi khiêm tốn đáp: “Chủ yếu là nhờ có trâu tốt”.

Tề Thịnh tròn mắt, đưa tay ôm lấy eo tôi, vùi đầu vào hõm vai tôi bật cười. Thấy các cung nữ vẫn đang đứng trong điện, tôi dùng cái quạt trong tay gõ nhẹ lên vai Tề Thịnh, nói với vẻ nghiêm túc: “Chú ý hình ảnh”.

Tề Thịnh vẫn ôm tôi thêm một lúc nữa rồi mới buông ra, đỡ tôi ngồi xuống ghế mềm bên cạnh.

Tôi thấy tâm trạng của Tề Thịnh rất tốt, cân nhắc một lát rồi ra hiệu cho đám cung nữ trong điện lui ra, sau đó thương lượng với anh ta: “Thần thiếp mang thai rồi, trước mắt sợ không thể hầu hạ Hoàng thượng được, chi bằng sắp xếp lại thứ tự cho các cung để mọi người đều thoải mái, sau này không lộn xộn nữa”.

Tề Thịnh không nói gì.

Tôi nhìn điệu bộ biết anh ta hẳn không vui vẻ, nhưng vì không muốn để mình trở thành mục tiêu công kích của đám đông, tôi chỉ còn cách liêu mạng đẩy anh ta đi chỗ khác. Cho dù không phải phi tần của hậu cung thì chí ít cũng để anh ta ở lại cung Đại Minh trông coi Giang Thị.

Tôi quan sát kỹ sắc mặt của Tề Thịnh, khẽ cắn môi rồi lại nói: “Cổ nhân chẳng phải đã nói, không nhìn những gì bất chính, không nghe những tiếng dâm thanh, không nói những lời kiêu ngạo, như vậy mới có thể dưỡng thai được, cho nên...”.

Tề Thịnh ngắt lời tôi: “Nàng thấy ta chiếm phần bất chính hay là dâm thanh?”.

Tôi không khỏi ngó người trước câu hỏi của Tề Thịnh, chỉ còn biết cúi đầu áp a áp ứng.

Tề Thịnh lạnh lùng hừ một tiếng: “Nàng đừng cho rằng ta không biết suy nghĩ của nàng, nhưng việc gì cũng có giới hạn của nó, nếu thái quá thì đến cùng sẽ không giải quyết được hậu quả đâu”.

Nói xong Tề Thịnh liền đứng dậy ra về.

Kể từ sau khi Tề Thịnh đặng cơ thì cái cảnh người phải tay áo bỏ đi trước một lời nói không hợp ý mình đã lâu lắm rồi không thấy nữa. Nhìn dáng vẻ tức giận của Tề Thịnh khuất dần ngoài cửa điện, tự nhiên tôi thấy anh ta thế này đáng yêu hơn, cũng cảm thấy yên tâm hơn.

Theo thông lệ, Tề Thịnh một khi đã nổi giận thì vài ngày sau sẽ không ngó ngang gì đến tôi. Không ngờ, lần này vừa ra về, ngay chiều hôm đó anh ta đã sai người mang đến cho tôi Tứ thư Ngũ kinh và vài chồng binh thư, sử thư, còn đặc biệt truyền khẩu dụ, để nuôi dạy con từ trong bụng mẹ, tôi nhất định phải đọc những cuốn sách đó, thuộc lòng được thì càng tốt.

Tôi lật Binh thư, nhìn lại Sử thư, A di đà Phật, người đến một câu chuyện trong này còn không đọc được như tôi mà anh ta lại bảo học thuộc! Tề Thịnh ơi là Tề Thịnh, anh muốn gián tiếp giết tôi phải không?

Tiểu nội thị mang sách đến nhìn tôi với vẻ mặt thông cảm, an ủi: “Nương nương không cần lo lắng. Hoàng thượng đưa ra những quyển sách này để nương nương dưỡng thai, nếu như không muốn xem, nương nương bảo người khác đọc cho nghe là được. Tất cả cũng chỉ vì muốn tốt cho tiểu điện hạ thôi ạ”.

Tôi gật đầu, tự mình đọc thì như trúng thuốc mê, để người khác đọc cho nghe thì sẽ như được thưởng thức nhạc khúc cho tâm hồn rồi.

Tiểu nội thị lại chỉ vào hai ma ma vẫn đang cúi đầu đứng ở bên cạnh, nói: “Hoàng thượng còn bảo nô tì đưa Ngô thị và Dương thị đến, nói họ đều là những người đã từng hầu hạ Hoàng hậu nương nương lúc sinh công chúa Vĩ Nguyên, nương nương dùng họ cũng quen thuộc hơn”.

Bị mấy chồng sách đè nén, tinh thần tôi vẫn chưa hồi phục lại nên lúc này nghe nói vậy chỉ gật đầu, nhìn hai người này cũng quen mặt, liền bảo Tả Ý đưa họ đi sắp xếp chỗ ăn ở.

Đêm hôm đó tôi đích thân đến cung Đại Minh tạ tội với Tề Thịnh: “Thần thiếp sai rồi”.

Tề Thịnh đưa mắt nhìn tôi, hỏi: “Thật biết sai rồi chứ?”.

Tôi thành thật gật đầu: “Thực sự biết sai rồi ạ”.

Tề Thịnh lại hỏi: “Sai ở đâu?”.

Với thái độ thành khẩn, tôi đáp: “Chỗ nào cũng sai”.

Tề Thịnh nghe xong khẽ hừ một tiếng lạnh lùng, lại cầm tấu chương lên, cúi đầu xem.

Tôi thấy vậy biết là không ổn, suy nghĩ một lát đổi giọng: “Thần thiếp sai ở chỗ bên cạnh có đại thụ mà không biết dựa vào, lại muốn tự mình vác mấy cây củi với viên đá lùa đi dựng lều che nắng”.

Tề Thịnh lúc này mới cười, bỏ tấu chương xuống, đứng dậy nói: “Đi nào”.

Tôi sững sờ: “Đi đâu ạ?”.

Tề Thịnh kéo tay tôi đi ra ngoài, đầu hơi cúi xuống nhìn tôi, trong mắt có chút khinh thường, trả lời đơn giản nhưng dứt khoát: “Đến cung của nàng!”.

Lúc đó tôi không hiểu, anh ta đến cung của tôi thì cứ việc đến, tại sao trong mắt lại hiện vẻ khinh thường? Nhưng đến khi Tề Thịnh quẳng một tập Sứ thư ra trước mặt tôi thì tôi lập tức hiểu ra.

Tề Thịnh đã thay thường phục, dựa vào ghế mềm cạnh cửa sổ với vẻ lười biếng, nói giọng ông lớn: “Đọc một đoạn nghe nào”.

Nụ cười như có như không trên mặt đã tố cáo anh ta. Chẳng cần đoán cũng biết, anh ta đang nhớ đến tình cảnh tôi đọc quyển giới thiệu người nhà họ Trương trước đây.

Hắn là anh ta lại muốn lôi tôi ra làm trò vui rồi.

Tôi lật tập Sứ thư từ đầu đến cuối không có lấy một chữ cái dấu câu nào trước mặt, nói với vẻ rất lạnh lùng: “Thiếp cảm thấy đọc cái này không

bằng đi học nữ công gia chánh. Biết đâu lại là con gái cũng nên”.

Tề Thịnh nhướn mày lên cười cười, rút quyển sách khỏi tay tôi, nói: “Cũng được, vậy mời Hoàng hậu thêu hà bao cho trăm, nhân tiện tu thân dưỡng tính luôn”.

Nhìn anh ta cười tít đến nỗi chẳng thấy tổ quốc đâu, tôi mới chợt hiểu, thì ra cái bẫy đang ở đây chờ tôi.

Tôi lén thương lượng với Tả Ý, nhờ cô bí mật giúp tôi thêu hà bao cho Tề Thịnh.

Tả Ý lúc đầu từ chối vì thêu không đẹp, tôi nghe thấy thế rất vừa lòng, nói: Như vậy càng tốt, người mà tìm một người có tay nghề tinh xảo đến thì dù ta có tin, Tề Thịnh cũng sẽ không tin đâu!

Tả Ý bị tôi dồn ép đến rồi cả lên, gạt nước mắt nói: “Nương nương, Hoàng thượng nào thiếu gì hà bao, cái mà ngài muốn là tấm lòng của nương nương. Nếu Hoàng thượng biết hà bao là do nô tì thêu thế nào cũng sẽ trút giận lên nô tì, cái mạng nhỏ của nô tì khó mà giữ được!”.

Thế rồi Tả Ý khóc như mưa, trông thật đáng thương, tôi không muốn lại làm ra chuyện gì ảnh hưởng đến mạng người nên đành thôi.

Nhưng nếu bảo tôi cầm kim lên thêu hà bao thì thà để tôi mò từng chữ một trong mấy tập Sử thư kia còn hơn.

Áp lực tinh thần lớn, chuyện ăn uống của tôi lập tức có vấn đề, thỉnh thoảng lại buồn nôn, món ăn không hợp khẩu vị cũng có thể khiến tôi nôn ra cả mật xanh mật vàng.

Có một lần đúng lúc Tề Thịnh ở bên cạnh, thấy cảnh ấy sắc mặt lập tức thay đổi, vừa giúp tôi vỗ lưng, vừa vội vàng sai người mời thái y.

Tôi súc miệng, nhân cơ hội này giờ vờ yếu ớt bám vào tay áo anh ta, hỏi: “Hoàng thượng, có thể đồng ý với thần thiếp một chuyện không?”.

Trước mặt mọi người, Tề Thịnh và tôi cùng phối hợp đóng vở “Đế Hậu tình sâu nghĩa nặng”, anh ta nắm tay tôi thật chặt, giận dữ nói: “Có chuyện gì thì cứ nói, những gì nàng muốn trăm đã bao giờ không đồng ý sao?”.

Nghe lời này, mặc dù rất muốn lờ anh ta một cái nhưng tôi vẫn nhẫn nại, nói: “Cái hà bao kia có thể không thêu nữa được không?”.

Tề Thịnh sững sờ, dờ khóc dờ cười gật đầu.

Tổng thái y đến rất nhanh, đi cũng nhanh, chỉ căn dặn vài câu: Hoàng hậu bị ốm nghén, nếu như không phải dùng thuốc thì tốt nhất đừng dùng. Hoàng thượng đừng lo lắng, chỉ cần chịu đựng mấy tháng là ổn thôi.

Tề Thịnh thở phào một tiếng, ngoảnh lại bình thản bảo Tả Ý chuẩn bị lại cơm canh cho tôi.

Tôi buồn bực, đây là ốm nghén sao? Tại sao hồi mang thai Uy nhi tôi lại ăn ngon miệng, người béo hơn đến mấy cân?

Kể chuyện này với Lục Ly, Lục Ly quan sát kỹ xung quanh rồi mới nháy mắt ra hiệu nói: “Nương nương khi mang thai lần thứ nhất chẳng phải... lần ấy...cái đó đó sao! Đúng không? Đúng không?”.

Tôi sững sờ, lúc này mới hiểu ý của cô. Lần mang thai trước tôi và cô chỉ lo giả vờ, làm gì còn thời gian để nghĩ tới chuyện nôn hay không nôn.

Lục Ly đã trải qua giai đoạn đầu không ổn định của thai kỳ, cuối cùng cũng được Triệu vương thả ra, việc đầu tiên là tiến cung thăm tâu.

Tôi và Lục Ly lâu ngày không gặp, đương nhiên không thể thiếu cảnh cô lau nước mắt, cảm thán: “Nương nương cuối cùng cũng qua được giai đoạn đầu rồi, chỉ mong lần này là một tiểu hoàng tử”.

Trong đầu tôi luôn ám ảnh câu chuyện của Tam tặc sư, vừa nghe nhắc đến việc sinh con trai, con gái liền phát hoảng lên, cũng không tiếp lời Lục Ly, vội quay đầu căn dặn Tả Ý ở bên cạnh: “Người hãy đến cung Đại Minh hỏi xem Hoàng thượng có bận không, bữa trưa có qua dùng cơm không. Nếu người không qua được thì chúng ta giữ Lục Ly lại ăn trưa”.

Tề Thịnh và Lục Ly không ưa nhau, chuyện này mọi người trong cung Hưng Thánh đều biết. Tả Ý cũng không nghĩ nhiều, đáp lại một tiếng rồi quay người đi ra ngoài.

Tôi gọi cô ta lại, dặn: “Linh hoạt một chút, đừng để Hoàng thượng biết Lục Ly đang ở đây”.

Tả Ý chạy một mạch ra ngoài.

Tôi nhìn xung quanh, khẽ hỏi Lục Ly: “Em nghĩ cách tra xem bọn Hoàng thị thế nào mà vẫn chưa có thai. Cũng gần nửa năm rồi, sao không có động tĩnh gì?”.

Lục Ly ngạc nhiên: “Nương nương...”.

Tôi nói khẽ: “Việc sinh được con trai hay con gái chưa thể nói trước được, lỡ ta lại sinh con gái, có người trong số họ sinh được con trai thì cũng coi như là bù đắp”.

Nói thẳng ra, tôi cảm thấy người đông lực lượng lớn, đã có nhiều mảnh đất dùng được như thế, tội gì tôi phải chịu một mình chứ.

Lục Ly chần chừ một lát rồi hỏi: “Nương nương vẫn chưa thật tin tưởng Hoàng thượng?”.

Tôi hỏi lại cô ta: “Em bây giờ có hoàn toàn tin Triệu vương không?”.

Lục Ly nghĩ một lát rồi gật đầu: “Nô tì biết phải làm thế nào rồi”.

Hai chúng tôi lại nói chuyện khác. Lục Ly giới thiệu cho tôi mấy người đáng tin trong cung, bảo tôi có thời gian thì thử đi xem xét, nếu có thể dùng được thì lôi kéo họ về, trong tay có người để dùng vẫn tốt hơn.

Hai chúng tôi đang nói đến đây thì Tả Ý từ cung Đại Minh trở về, bảo Tề Thịnh không có ở đó.

Lục Ly vừa nghe Tề Thịnh không có ở cung Đại Minh lập tức húng thú bùng bùng, hai mắt sáng lên đề nghị với tôi: “Nương nương, hai chúng ta đến cung Đại Minh đi, xem con tiện nhân Giang thị bây giờ thế nào rồi”.

Nói xong Lục Ly đứng dậy, chống tay vào eo định đi luôn.

May mà thân thể tôi lúc này nhanh hơn cô, liền đưa tay ra kéo lại. Trời, nha đầu này, người tưởng ta không biết người có ý gì à? Chẳng phải người muốn vác cái bụng này đến chợ giận Giang thị sao? Chúng ta có thể bớt làm mấy việc mà những phụ nữ độc ác hay làm được không?

“Thôi đi, em ít nghĩ đến cô ta thôi, không sợ sau này sinh con ra sẽ giống cô ta à?”

Lời nói này có tác dụng hơn bất cứ cái gì, Lục Ly lập tức ỉu xiu, ở lại cùng tôi ăn cơm trưa rồi ngoan ngoãn quay về phủ Triệu vương.

Khi tôi mang thai được ba tháng thì nhà họ Trương tiên cung hỏi thăm. Lần này Trương lão thái thái không đến, người đến là mẹ của Trương thị, bà Phạm thị và đại đường tâu Bạch thị.

Sắc mặt của Phạm thị còn tệ hơn lần trước, vừa nhìn thấy tôi đã mừng đến phát khóc, vừa lau nước mắt vừa nói: “Từ khi ra khỏi cung lần trước mẹ liền ăn chay niệm Phật cầu xin Bồ Tát phù hộ cho con. Không ngờ lại linh nghiệm thế, con quả nhiên sắp hết khổ rồi”.

Bạch thị là người có tính cách hoạt bát, thấy Phạm thị khóc mỗi lúc một sụt sướt vội đi lên phía trước đưa khăn tay cho bà, khuyên: “Đại bá mẫu đừng khóc nữa, nương nương mang thai là chuyện tốt mà. Người khóc như vậy, chẳng phải sẽ làm nương nương không vui sao”.

Nghe Bạch thị nói vậy, Phạm thị ngừng khóc, lau nước mắt rồi căn dặn tôi mấy việc cần chú ý trong thời kỳ mang thai: “Việc ăn uống nhất định phải chú ý, nhất thiết không được để người khác lợi dụng sơ hở. Còn bên Hoàng thượng, thân thể con bây giờ thế này, tốt nhất là chọn mấy đứa nha hoàn có thể tin tưởng được, dung mạo đẹp một chút...”.

Tôi vừa nghe bà nói một thôi một hồi và có hơi hướng chuyển sang chuyện đấu đá trong cung, bèn vội vàng ngắt lời bà, quay sang hỏi Bạch thị: “Việc chuẩn bị hôn sự của Trà Trà thế nào rồi?”.

Ánh mắt Bạch thị liền sáng lên, đáp: “Lần này đến, lão thái thái còn bảo thần thiếp chuyển lời tới nương nương, việc hôn sự của Tam cô nương, muốn xin ý kiến của nương nương”.

Bạch thị mới chỉ nói một nửa nhưng ý thì đã quá rõ ràng. Hoàng hậu ta đây bỗng nhiên chuyển từ tình trạng suýt bị phế truất thành được Hoàng thượng sủng ái, thế là nhà họ Trương trở nên mâu thuẫn, không biết nên tiếp tục đầu tư vào Sở vương hay là thẳng tay cắt đứt quan hệ luôn?

Phạm thị thì vẫn đang luôn miệng dạy dỗ làm thế nào để nắm được trái tim của Tề Thịnh trong thời kỳ mang thai: "... thời điểm thế này càng không thể vì được sủng ái mà kiêu ngạo. Đàn ông đều ham của lạ, chỉ cần trái tim người ở bên con thì không gì mạnh bằng!".

Tôi "vâng" một tiếng qua loa, rồi trong lúc Phạm thị dừng lại lấy hơi, nói với Bạch thị: "Lòng vua khó đoán, Tam nha đầu cứ chiếu theo những gì đã quyết định mà làm thôi. Dù sao cũng không phải chuyện xấu".

Bạch thị là người thông minh, nghe xong liền gật gật đầu, không nói tiếp nữa, chỉ nghe Phạm thị vẫn đang ra sức dạy dỗ, vào lúc thích hợp còn đưa cho Phạm thị cốc trà để thăm giọng.

Phạm thị nói nửa ngày trời, cuối cùng cũng đến đoạn kết, nội dung chính là không có gì ngoài việc bảo tôi phải hiểu rõ một đạo lý: Nếu đã không có cách gì để quản lý được thể xác của người đàn ông thì phải nắm giữ được trái tim của anh ta.

Tôi nghe mà đau cả đầu, trong lòng rất cảm khái. Cung đình quả là làm bằng sắt thép, mỹ nữ nhiều như nước nhưng không cách nào mài mòn được. Ở đây, nữ nhân khổ, nam nhân khổ, Hoàng thượng lại càng khổ hơn.

Có lẽ Tề Thịnh cũng cảm thấy mình làm Hoàng thượng quá vất vả nên kể từ sau khi tôi mang thai, anh ta cũng chẳng mấy khi triệu bọn Hoàng thị vào cung nữa. Đợi qua tháng Chín, giai đoạn ốm nghén của tôi kết thúc, anh ta liền thôi luôn việc gọi người, mỗi ngày ngoài lúc đến cung của tôi một lần, thời gian còn lại đều ở cung Đại Minh với Giang thị.

Khi bọn Hoàng thị đến vấn an tôi, trong lời nói khó tránh bộc lộ ý tứ oán trách Tề Thịnh.

Tôi chán nản gõ vào trán họ mà dạy bảo: “Các người cũng không tự kiểm điểm mình đi. Nếu nói về đáng vóc, ai mà chẳng mạnh gấp trăm lần cái người ở cung Đại Minh kia! Không giữ được trái tim Hoàng thượng thì cũng thôi đi, ngay cả thân thể người các người cũng chẳng giữ được, thật phí công ta cả ngày lo lắng thay các người”.

Đám đàn bà này vốn đầy một bụng oán trách, nghe tôi dạy bảo một hồi thì cũng dịu lại. Mọi người nói xem, kỹ năng của bản thân không bằng người khác thì làm gì được?

Đợi họ ra về, Tả Ý bung bát cháo tổ yến đến cho tôi, nói thầm: “Lần đầu tiên nô tì cảm thấy có Giang thị ở cung Đại Minh là một việc tốt”.

Tôi nghe vậy thì sững sờ, suy nghĩ một lát, cảm thấy lời Tả Ý cũng có phần đúng. Có Giang thị ở cung Đại Minh làm mục tiêu để thu hút hỏa lực của mọi người, quả nhiên giảm bớt đi rất nhiều chuyện cho tôi.

Những ngày sau đó trôi đi êm ả, sang tháng Mười một bụng tôi lại nổi rõ hơn. Uy nhi không những đã đi vững mà còn biết nói những từ đơn giản. Hằng ngày khi Tề Thịnh vừa bước vào cửa điện, nó là người đầu tiên chạy tới ôm lấy hai chân Tề Thịnh, gọi to: “Phụ hoàng”.

Tề Thịnh rất vui, trước tiên là bế Uy nhi lên đi vài vòng trong điện, sau đó hai cha còn cùng đến quan sát cái bụng của tôi.

Bên ngoài băng tuyết đầy trời, trong phòng ấm áp tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ, đúng là cảnh tượng phu thê ân ái, cha hiền con hiếu. Đôi lúc khi bị không khí nóng bức trong điện làm hoa mắt, tôi nghĩ đây chính là cảnh

tượng “vợ” con hiếu thuận, gia đình yên ấm, nếu có thể mãi mãi như vậy thì cũng tốt.

Ngày mừng Chín tháng Mười hai, Nhà xí huynh chính thức lấy con gái của Trương Linh, tướng phủ thành Tịnh Dương, làm vợ. Nhà họ Trương nắm giữ binh quyền ở biên cương phía Bắc, lại có hai người con gái được gả vào hoàng thất, lúc này có thể nói là quyền khuynh thiên hạ.

Có điều đây chỉ là cách nhìn của người ngoài, phải là người nhà họ Trương thì mới biết được mùi vị trong đó chẳng dễ chịu chút nào.

Tôi, Hoàng hậu Trương thị vẫn là trưởng nữ chính của nhà họ Trương, là người duy nhất trong hậu cung của Tề Thịnh sinh hạ được công chúa, giờ lại đang mang thai, địa vị không nhỏ. Còn Tam cô nương lại là trưởng nữ chi thứ hai của nhà họ Trương, trước mắt trở thành Sở vương phi, mà những người thông minh thì đều biết Sở vương và Hoàng thượng không ưa gì nhau.

Con gái của một gia đình lại được gả cho hai phe cánh đối lập, như vậy, nếu người lãnh đạo Trương gia không đủ thực lực thì sẽ xảy ra chia rẽ nội bộ. Ai mà chẳng có tâm tư? Đứa trẻ dù thế nào cũng là ruột thịt do mình sinh ra.

Mỗi khi nghĩ đến đây, tôi thật khâm phục Tề Thịnh, đồng thời cũng xua tan suy nghĩ “vợ con hiếu thuận, gia đình yên ấm”. Tên nhóc này từ trước đến giờ chưa làm gì vô ích, làm cái gì cũng đều có mục đích cả. Nếu như dựa vào cái cây lớn là anh ta để tránh mưa thì sớm muộn gì cũng sẽ bị sét đánh, chi bằng nghĩ cách tự dựng một cái nhà thì vẫn tốt hơn!

Chiến sự ở Vân Tây rất thuận lợi, trong khoảng thời gian ngắn ngủi hơn nửa năm, Dương Dự đã bình định được Vân Tây. Xem ra mùa xuân sang năm là có thể kết thúc cuộc chiến sự này rồi.

Tình hình trong triều rất tốt, hoàng gia cũng liên tiếp có chuyện vui.

Không khí cưới vợ náo nhiệt của đồng chí “thanh niên lớn tuổi” Sở vương vẫn chưa qua thì trong phủ Triệu vương lại truyền ra tin vui, cô nàng Lục Ly trải qua hai ngày một đêm vất vả, cuối cùng đã sinh cho Triệu vương một bé trai bụ bẫm.

Triệu vương rất phấn khởi, lúc đến báo tin mừng với Thái hoàng thái hậu còn cười ngốc, vừa nói vừa khua chân múa tay: “Nó to thế này này, ôm mà trĩu hết cả tay, khuôn mặt tròn bụ bẫm đến nỗi hai mắt híp cả lại”.

Thái hoàng thái hậu rất vui mừng, cứ nhắc đi nhắc lại: “Lục Ly là một con nha đầu tốt”.

Tôi vừa nghe nói đứa trẻ to như vậy lập tức thấy đồng cảm với Lục Ly, vội bảo Tả Ý mang một bọc lớn thuốc bổ đến thăm sản phụ.

Tả Ý trở về nói sắc mặt sản phụ hồng hào, tinh thần rất tốt, còn bế cả đứa bé lên cho cô xem, nói khẽ: “Đứa trẻ như thế này, có đánh chết Giang thị cũng không sinh được!”.

Nghe nói vậy, tôi biết là mình đã không lo lắng vô ích. Một ngày còn Giang thị, Lục Ly còn chiến đấu, đừng nói là sinh một đứa, mà sinh liền hai đứa, với khí thế như chẻ tre của cô, có lẽ điều đó không chỉ dừng lại ở lời nói thôi đâu.

Nhưng có một điều tôi thực sự không hiểu, đó là tại sao Lục Ly lại thù hận Giang thị đến thế?

Năm nay hoàng gia có hoàng tôn, ăn Tết sẽ rất náo nhiệt đây.

Trong bữa tiệc gia đình Tết Nguyên tiêu, cơ thể tôi đã rất nặng nề, chỉ ngồi một lúc cũng không chịu nổi. Tề Thịnh thấy vậy liền xin cáo từ Thái hoàng thái hậu và Tổng thái hậu, đích thân dìu tôi trở về cung Hưng Thánh.

Vì là ngày rằm, trời quang mây tạnh, ánh trăng chiếu rọi khắp nơi, ngay cả đèn lồng cũng không cần dùng tới. Đi được hai bước tôi bỗng làm biếng, thương lượng với Tề Thịnh: “Có thể dùng xe kéo bộ không?”.

Tề Thịnh dùng cánh tay đỡ lưng tôi, cười: “Lười vừa thôi, ma ma Ngô đã căn dặn rồi, nàng phải đi bộ nhiều”.

Chẳng còn cách nào, tôi thở dài, uốn cái bụng rồi tiếp tục nặng nề bước từng bước về phía trước. Đi được một lát, tôi quay lại thấy các cung nữ và nội thị đều tụt lại phía sau, tôi liền khẽ hỏi Tề Thịnh: “Bao giờ động đến Sở vương”.

Tề Thịnh nghe vậy, im lặng chốc lát rồi đáp: “Đợi Dương Dự từ Vân Tây trở về”.

Tôi thoáng nghĩ cũng hiểu ý định của Tề Thịnh. Đại tướng Dương Dự như thế, cho dù trong tay không có binh quyền cũng không thể xem thường, để ông ta ở cạnh mình sẽ yên tâm hơn.

Tề Thịnh dừng lại, đột nhiên nói: “Nàng...đừng suy nghĩ lung tung”.

Tôi hồ hững gật đầu, trong lòng thầm than, mắt thấy cơ hội tốt như thế sắp đến, tôi có thể không suy nghĩ nhiều được sao? Ồ? Đúng rồi, cụm từ “cơ hội tốt” có dùng ở đây được không nhỉ?

Tháng Hai, hết thời kỳ ở cũ tròn một tháng, Lục Ly bế đứa bé vào cung vẫn an, sau khi rời khỏi chỗ Thái hoàng thái hậu liền đến thẳng cung của tôi. Cô bảo nữ mẫu bế đứa bé lên cho tôi xem, sau đó nhân lúc Tả Ý đưa

nhũ mầu ra hậu điện cho em bé ăn và bên cạnh tôi chẳng có ai, liền nhẹ nhàng nói với tôi: “Thần thiếp đã cho người điều tra, Hoàng thượng trước đây thực sự có gần gũi với mấy người kia, xong việc cũng chưa từng ban cho ai thuốc tránh thai, nhưng không biết tại sao vẫn không thấy họ có động tĩnh gì”.

Tôi nghe vậy thì trong lòng càng thấy nghi hoặc. Thông thường nếu ngẫu nhiên có mảnh đất không màu mỡ mà chẳng canh tác được gì là chuyện bình thường, nhưng ở đây bao nhiêu đồng ruộng như thế mà đến cây cỏ cũng không mọc thì quả là không bình thường.

Trên mặt Lục Ly tỏ rõ sự thất vọng, cô khẽ nói: “Trước đây nô tì còn cho rằng vì trong lòng Hoàng thượng đã có nương nương, những chỗ khác chỉ làm cho phải phép, không ngờ quả thật đã gần gũi với bọn họ rồi”.

Tôi nghe những lời này thì không nhịn được cười. Tề Thịnh nói thế nào thì cũng là một người đàn ông trẻ tuổi tinh lực đang thịnh, bọn Hoàng thị kia lại đều là những phi tần danh chính ngôn thuận của anh ta, họ vào hậu cung này là để chăm sóc hậu hạ anh ta, dựa vào cái gì mà bắt người ta phải hao mòn chứ.

Điều này thì quả là rất vô nhân đạo!

Lục Ly quan sát sắc mặt tôi, lại đưa ra chủ kiến: “Nương nương, chi bằng chúng ta nhân cơ hội này, lén rót cho Hoàng thị kia một bát hoa hồng, triệt để xóa bỏ hậu hạ sau này. Dù sao trước đây họ đã không sinh được, sau này có không sinh được cũng không thể đổ lỗi lên đầu chúng ta”.

Cô nói với vẻ rất bình thản, tôi thì thấy kinh hồn bạt vía. Nếu không phải vì cơ thể nặng nề thì có lẽ đã nhảy dựng lên rồi.

Lục Ly ơi là Lục Ly, cô đã làm mẹ rồi, sao có thể thoải mái làm những chuyện độc ác như thế được?

Tôi vội tiến đến bịt miệng cô lại, nói: “Em thôi đi! Triệt đường con cái của người khác sẽ bị tổn hại âm đức đấy!”.

Tôi vừa dứt lời thì Tề Thịnh đi từ bên ngoài vào.

Lục Ly lập tức sợ hãi đứng lên, cúi đầu xuống hành lễ với Tề Thịnh, run rẩy nói: “Hoàng thượng”.

Tề Thịnh lạnh nhạt liếc Lục Ly, chẳng thèm để ý, hỏi thẳng tôi: “Người đâu hết rồi? Ngay cả người hầu hạ bên cạnh cũng không có sao?”

Đây là lúc bàn bạc cho người khác một bát hoa hồng làm sao có thể để người hầu ở bên cạnh chứ.

Tôi thấy sắc mặt Tề Thịnh không tốt, đành phải giải thích: “Uy nhi khóc âm lên muốn nhìn em bé, thiếp không chịu được ồn ào nên bảo mọi người đưa hai đứa trẻ ra hậu điện chơi rồi”.

Tề Thịnh nghe vậy chỉ thờ ơ gật đầu.

Lục Ly thận trọng quan sát Tề Thịnh rồi vội quỳ gối hành lễ nói: “Thần thiếp rời phủ đã lâu, cũng đến giờ phải về rồi. Thần thiếp xin cáo từ”, nói xong đến cả con của mình cũng quên, cô cúi đầu men theo góc tường đi ra ngoài.

Tôi dở khóc dở cười, vội gọi lại, nhắc cô nhớ đem đứa bé ở hậu điện về.

Đến khi Lục Ly đem đứa trẻ đi rồi sắc mặt của Tề Thịnh vẫn không tốt lên, tôi bất đắc dĩ nhìn anh ta, khuyên: “Lục Ly cũng chỉ là một cô bé,

chàng đường đường là một đấng nam nhi, có cần phải tính toán với cô ấy thế không?”.

Mày kiếm của Tề Thịnh hơi nhú lại, nhìn tôi hồi lâu rồi hỏi: “Nàng còn nhớ lần say rượu ở Trương gia năm đó không?”.

“Còn nhớ”, tôi gật đầu, đó chẳng phải là lần uống rượu say rồi lên giường với Tề Thịnh sao.

Thấy tôi trả lời tùy tiện, sắc mặt Tề Thịnh càng sầm sì, lại hỏi: “Vậy nàng còn nhớ sau khi say rượu đã nói câu gì không?”

Đã say rượu thì không thể nói ít rồi. Tôi tập trung suy nghĩ một hồi vẫn không sao nhớ ra được câu anh ta muốn hỏi, đành thành khẩn lắc đầu.

Tề Thịnh tối sầm mặt lại, nghiêng răng kèn kẹt nói: “Nàng nói... ‘Lục Ly, hay là hai chúng ta... đi ngủ đi’”.

Tôi nghe mà sững sờ, đến khi phản ứng lại thì miệng tôi đã há ra từ lúc nào, không sao khép lại được.

Tề Thịnh mặt mày lạnh lùng đi đến trước mặt tôi, định ôm lấy eo tôi nhưng bụng tôi giờ đã khá to, cả hai tay anh ta cũng không vòng qua được, cuối cùng đành đặt một tay lên eo tôi, tay kia nâng nhẹ cằm tôi lên, lạnh lùng hỏi: “Nàng nói xem, ta chưa giết Lục Ly có phải là đã nương tay với cô ta rồi không?”.

“Nương tay, thực sự là nương tay với cô ta rồi”, tôi ngơ ngác đáp lại, sau đó lại vội vàng giơ tay lên thề: “Hoàng thượng, quan hệ giữa thiếp và Lục Ly rất trong sáng, thân hình của cô ta còn không bằng cả Giang thị, nếu thiếp là đàn ông thì dạng thiếp thích cũng phải là Hoàng thị kia cơ. Chàng

đều đã qua đêm với họ, chẳng lẽ lại không biết sự khác biệt đó? Có như thế ngủ mới thoải mái...”.

Gân xanh trên thái dương Tề Thịnh lại nổi lên, tay đang nâng cằm tôi trượt xuống cổ, oán hận nói: “Trương Bồng Bồng, ta thật sự rất muốn bóp chết nàng!”.

Vừa sang tháng Ba, bầu không khí trong cung Hưng Thánh càng ngày càng căng thẳng, lão đại của các cung lại bắt đầu cử bà đỡ đến chỗ tôi, đều rất quen mặt, hóa ra đều là những người mà lần trước khi tôi sinh Uy nhi đã đến phục vụ. Tôi rất vui, trong lòng cảm thấy rất dễ chịu, người quen thì thật dễ làm việc, cái khác tạm thời không nói đến, ít ra tụ tập đánh bài cũng thuận tay, toàn người quen cả mà.

Tề Thịnh lần này rất thẳng thắn, bảo người thu dọn đồ dùng trong cung Đại Minh chuyển tới ở luôn trong cung Hưng Thánh.

Tôi không thấy Giang thị đi cùng, không nhịn được, hỏi: “Có cần đưa Giang thị đến hầu hạ chàng không? Dù sao thì cũng dùng quen rồi”.

Tề Thịnh nhìn tôi với vẻ khinh thường: “Bây giờ ta không chấp nhận với nàng”.

Uy nhi lạch bạch từ hậu điện chạy lại, nhảy thẳng vào lòng Tề Thịnh gọi: “Phụ hoàng!”.

Tề Thịnh bế con bé trên tay mình, vui vẻ hỏi: “Hôm nay con có nghe lời mẫu hậu không?”.

Uy nhi cật lực gật đầu, sau đó ngoảnh lại chỉ vào bụng tôi gọi to: “Em trai, em trai”.

Tề Thịnh càng vui mừng hơn, dụi đầu vào người con gái, cười: “Uy nhi muốn có em trai à?”.

Uy nhi bị anh ta làm cho cười khanh khách, vẫn gật đầu, miệng không ngừng gọi: “Em trai, em trai”.

Tả Ý ở bên cạnh cười trêu chọc: “Lời của con trẻ là đúng nhất, lần này nương nương nhất định sẽ sinh một tiểu điện hạ”.

Thôi đi, đứa bé mới một tuổi rưỡi, biết em trai với em gái là cái gì chắc? Tất cả chẳng phải đều do các người dạy sao?

Tôi bĩu môi vẻ coi thường, tay chống vào eo đứng lên, kéo tay Uy nhi lại và hỏi: “Uy nhi muốn có em gái hay em trai?”.

Uy nhi nói: “Em trai, em trai”.

Tôi đổi lại cách hỏi: “Uy nhi muốn có em trai hay em gái?”.

Uy nhi không do dự trả lời: “Em gái, em gái”.

Tôi nhìn Tề Thịnh vẻ khinh thường: “Đó, thấy chưa? Con nó đâu đã hiểu em trai, em gái là gì, chỉ biết lặp lại hai từ cuối cùng của chàng thôi”.

Tề Thịnh nhìn tôi rồi lại nhìn con gái trong lòng, đột nhiên bật cười thành tiếng, thom lên má Uy nhi rồi lại bất ngờ ghé đến gần hôn chụt một cái lên mặt tôi, khẽ cười nói: “Là con trai hay con gái đều tốt cả, cũng đâu có gấp, cứ sinh từng đứa từng đứa một”.

Tôi đờ ra, Tả Ý ở bên cạnh thì bật cười một tiếng, sợ tôi nổi cáu liền vội vàng cúi đầu xuống.

Tề Thịnh đưa Uy nhi trên tay cho nhũ mẫu, quay người lại đỡ tôi đến bên giường, hỏi: “Hai ngày nay con còn hay đập lung tung nữa không”.

Tôi lắc đầu, gân đây cái bụng đã trĩ xuống rõ ràng, bé con ở trong bụng cũng yên tĩnh hơn, theo như cách nói của ma ma Ngô thì chỉ khoảng vài ngày nữa là tôi sinh.

Quả nhiên, đêm ngày Mười hai tháng Ba, bụng tôi đột nhiên lên cơn đau.

Tề Thịnh đang ngủ bên cạnh giật mình tỉnh giấc, lo lắng hỏi: “Làm sao thế?”.

Tôi cố gắng chịu đựng cho qua cơn đau rồi mới bình tĩnh đáp: “Có khả năng sắp sinh rồi”.

Tề Thịnh đờ ra, sau đó không còn bình thản được nữa, quên cả việc choàng áo, thoát một cái đã chui ra khỏi giường, lên tiếng gọi: “Người đâu, người đâu”.

Vừa gọi một cái, cả đoàn người trong nội điện vội vàng kéo đến. Mấy bà đỡ lúc nào cũng trong trạng thái trực chiến, vội vàng tiến lên phía trước khám qua cho tôi, bảo cung nữ đỡ tôi đến phòng sinh. Kết quả là, các cung nữ vừa mới tiến lại gần, còn chưa kịp làm gì thì đã bị Tề Thịnh gạt ra. Anh ta ôm lấy tôi rồi trực tiếp bế tôi vào phòng sinh.

Tôi sợ Tề Thịnh căng thẳng quá mà lỡ tay làm rơi mình, vội vàng sợ hãi ôm chặt lấy cổ anh ta, động viên: “Đừng lo, đừng lo, chưa sinh ngay được đâu. Hơn nữa con nó còn ở trong bụng thiếp, chàng lo lắng cũng chẳng được việc gì”.

Không dè, Tề Thịnh không những không cảm kích, còn giận dữ trừng mắt với tôi.

Phòng sinh đã được chuẩn bị từ lâu rồi, Tề Thịnh vừa đặt tôi xuống giường thì đã bị bà đỡ mời ra ngoài. Trước khi đi anh ta còn nắm chặt lấy tay tôi, nói bằng giọng rất bình tĩnh: “Đừng sợ, ta sẽ luôn ở bên ngoài chờ nàng”.

Câu nói của Tề Thịnh khiến tôi không thể thờ ơ, chỉ có thể nắm lấy tay anh ta, nói: “Có chàng ở bên cạnh, thiếp không sợ gì cả”.

Tề Thịnh nghe được câu nói của tôi, cuối cùng cũng buông tay ra, lòng đầy mãn nguyện đi ra ngoài.

Nói thực lòng, nhìn dáng người khỏe mạnh, rắn chắc của Tề Thịnh khuất dần ngoài cửa điện, trong lòng tôi lại thấy rung động. Có điều còn chưa kịp phân tích rõ ràng thì bụng tôi lại lên cơn đau, thế là tôi chẳng thể tập trung mà cảm nhận đó là cảm giác trái tim rung động hay do quá hoảng sợ nữa.

Cũng may, việc sinh con cũng là trước lạ sau quen, lần này thời gian sinh nở nhanh hơn nhiều so với lần sinh Uy nhi, đến cả số bữa ăn giữa chừng cũng ít hơn lần trước một bữa.

Vào chính Ngọ ngày hôm sau, tôi đã suôn sẻ cho ra đời một bé trai nặng ba cân rưỡi, mẹ tròn con vuông.

Bà đỡ bế đứa trẻ ra ngoài cho Tề Thịnh xem, Tề Thịnh vô cùng vui mừng, ban thưởng cho tất cả người làm ở cung Hưng Thánh, ngay cả tiểu nội thị mà Thái hoàng thái hậu phái đến hỏi thăm cũng được mười lạng bạc.

Tôi vẫn đang nằm trên giường, nghe được tin này thì tức giận đến đập tay bồm bộp lên giường. Thằng cha này thật chẳng biết gì, thoáng cái đã vút đi mấy nghìn lạng bạc trắng, đúng là đồ phá gia chi tử!

Tả Ý đến kéo chần đắp cho tôi, khẽ khuyên: “Nương nương chợp mắt một chút đi”.

Vật lộn cả nửa ngày, người mệt rã rời nhưng tôi vẫn khăng khăng lắc đầu, nói với cô: “Ngươi bảo người bế đứa bé lại cho ta nhìn”.

Tả Ý vâng lời đi ra ngoài, một lúc sau thì lại là Tề Thịnh bế đứa bé đi vào. Thấy tôi nhìn, miệng Tề Thịnh nở một nụ cười rạng rỡ rồi cẩn thận đặt đứa trẻ vào lòng tôi, khẽ cười: “Nhìn xem, có phải là nó giống ta hơn không? Mọi người đều nói là giống ta cả”.

Bộ dạng rất đặc ý của Tề Thịnh khiến tôi cảm thấy rất không vừa mắt. Chẳng qua chỉ là những lời nịnh hót của đám người hầu, vậy mà anh ta cũng cho là thật.

Khi Tiểu Yến Tử vừa được Càn Long nhận làm con gái, đám người Lệnh phi còn nói Tiểu Yến Tử và Càn Long giống nhau như đúc! Nhưng kết quả thì sao? Tiểu Yến Tử và Càn Long có chút quan hệ huyết thống nào với nhau không? Rõ ràng là không, đã thế lại còn làm mẹ Tiểu Yến Tử phải gánh chịu hư danh.

Tề Thịnh đưa ngón tay ra chạm nhẹ vào má đứa trẻ, đột nhiên nói khẽ: “Tề Hạo, gọi là Tề Hạo”.

Tôi sững người, còn chưa kịp nghĩ xem đó là chữ nào thì Tề Thịnh đã cầm lấy một tay tôi, dùng ngón tay từ từ vẽ chữ “hạo” trên lòng bàn tay.

Tề Thịnh viết rất nhẹ nhàng, động tác giống như tình nhân đang nhẹ nhàng vuốt ve nhau, đầu ngón tay mặc dù quét qua lòng bàn tay tôi nhưng mỗi lần dường như đều quét vào tận đáy lòng, khiến tôi không khỏi rung động. Thế nhưng vẻ mặt Tề Thịnh vẫn rất nghiêm túc, chăm chú viết từng nét từng nét một.

Một hồi lâu sau Tề Thịnh mới viết xong chữ này, ngược mắt nhìn tôi, hỏi: “Được không?”.

Trong lòng bàn tay vẫn còn cảm giác râm ran, tôi đang ngơ ngẩn, nghe Tề Thịnh hỏi vậy mới bừng tỉnh, thầm nghĩ: May mà đứa trẻ này không cần tham gia cuộc thi nào, nếu không, đợi nó viết xong tên thì mọi người đã làm xong hai câu hỏi lựa chọn rồi, đảm bảo đến vòng gửi xe cũng chẳng qua được.

Thấy Tề Thịnh vẫn đang nhìn mình, tôi nói: “Thiếp cứ cho rằng chàng còn phải đi trên con đường có cây tươi tốt đến tới cơ đấy”.

Tề Thịnh hơi nhướn mày, đôi mắt ẩn chứa nụ cười, sáng long lanh: “Nàng cũng biết ý nghĩa của chữ ‘Uy’^[1]?”.

[1] Uy: là tả cảnh cây cối tươi tốt, cành lá sum sê rủ xuống

Có gì mới mẻ đâu? Cho dù không biết, chẳng lẽ tôi lại không tra từ điển được sao?

Theo phản xạ tôi hơi bĩu môi, Tề Thịnh lại bật cười, sai nữ mẫu bé Tề Hạo mới chào đời đi, sau đó cẩn thận đỡ tôi nằm xuống, nói bằng giọng dịu dàng: “Nàng ngủ một giấc đi”.

Tôi lập tức ngoan ngoãn gật đầu nghe theo. Đây cũng giống như làm việc vất vả tăng ca ban đêm, công việc cuối cùng cũng hoàn thành tốt đẹp, dù là vất vả mệt mỏi đến đâu thì cũng đã đợi được đến lúc ông chủ tới hỏi han, giờ là lúc trèo lên giường để ngủ bù rồi.

Tôi ngủ rất say, khi tỉnh dậy đã là ngày hôm sau. Tề Thịnh không ở trong nội điện, nghe nói là bên Vân Tây có sứ thần đến, anh ta không tiện tiếp

kiến quan lại nước ngoài ở chỗ tôi nên đã quay về cung Đại Minh.

Tôi đắn đo suy nghĩ, sau đó lấy lý do để thuận tiện cho Tề Thịnh giải quyết việc triều chính, sai người thu dọn đồ đạc của Tề Thịnh đóng gói mang đến cung Đại Minh.

Tả Ý hết lời khuyên tôi: “Nương nung hà tất phải như vậy, người khác đòi ân sủng như thế này còn chẳng được, nương nung cần gì phải đẩy Hoàng thượng đi”.

Trước giọng điệu này của Tả Ý, tôi lại lần nữa phải nghiêm túc giáo dục tư tưởng cho cô, chỉ ra một cách rõ ràng rằng, tôi là Hoàng hậu, là chủ của hậu cung, nên đầu tiên là không thể phá vỡ phép tắc. Trước khi tôi sinh, Tề Thịnh ở trong cung của tôi cũng là hợp tình hợp lý, còn có thể ỷ vào lý do “Đế Hậu tình sâu nghĩa nặng”, nhưng giờ việc sinh nở đã xong, lại dựa dẫm tiếp thì hơi quá. Trở thành hoàng hậu độc chiếm sủng hạnh của Hoàng thượng thì lại gây phiền phức cho các vị quan ngự sử.

Bất quá cứ việc gì tốt quá cũng hóa dở, tôi phải duy trì khoảng cách như gần như xa, phải kiên định đi trên con đường làm hoàng hậu của mình.

Vả lại, thân là Hoàng hậu, có được sự kính trọng của Hoàng đế thì còn hữu dụng hơn cả sự sủng ái, cũng lâu dài hơn.

Đương nhiên, còn một điều quan trọng nữa mà tôi chưa nói với Tả Ý, đó chính là tôi ở cứ sắp phát điên rồi, nếu như Tề Thịnh còn ở bên cạnh thì hai người thế nào cũng có chuyện lôi thôi với nhau!

Sau khi đồ đạc được chuyển đến cung Đại Minh, Tề Thịnh cũng không có phản ứng gì, rất bình tĩnh sống trong cung Đại Minh, đêm đến còn cho gọi Vương chiêu dung đến hầu hạ.

Sự việc này đã gây ra sự phản ứng rất lớn ở trong cung, thông tin được truyền đi như tốc độ ánh sáng, có lẽ bên kia Vương chiêu dung vừa bước lên long sàng của Tề Thịnh thì thông tin đã truyền đến cung Hưng Thánh bên này rồi.

Tôi luôn cho rằng việc nữ nhân ở hậu cung chỉ đặt tiêu điểm vào phần thân dưới của Tề Thịnh là không thích hợp, cần phải biết rằng thân trên và thân dưới của người đàn ông luôn có mối quan hệ như anh em, rất mật thiết nhưng hoàn toàn không phụ thuộc vào nhau.

Tiếc là chị em phụ nữ từ trước đến nay vẫn không hiểu rõ điều này.

Do vậy, thánng ở cũ của tôi chưa buồn bực, khó chịu gì thì Tả Ý đã tỏ ra sầu muộn lắm rồi.

Tôi thực ra rất hiểu suy nghĩ của cô nhóc này, cô luôn mong được nhìn thấy một truyện cổ tích tình yêu kiểu “dù có ba ngàn giai lệ vây quanh thì ta vẫn chỉ yêu mình nàng” ở tôi và Tề Thịnh, nhằm thỏa mãn giấc mộng màu hồng trong lòng thiếu nữ.

Tả Ý và cả Lục Ly trước đây, cùng rất nhiều cô gái trẻ trong hậu cung đều tràn đầy ảo tưởng. Họ thông minh nhưng lại non nớt, luôn ảo tưởng trên thế gian này có một tình cảm chân thành tha thiết nhất, có một người đàn ông có thể yêu một người con gái như tính mệnh.

Cho dù người con gái ấy không phải là bản thân họ, cho dù họ chỉ là một khán giả trong câu chuyện tình này, thế nhưng họ vẫn rất xúc động. Sau đó, dùng tình cảm ấy nâng đỡ họ vượt lên sự giày vò và hao mòn tuổi xuân cùng máu thịt của đời con gái trong chốn hậu cung.

Nhưng cuộc sống đâu phải truyện cổ tích.

Đang suy nghĩ mông lung như vậy thì tôi đột nhiên nhận thấy mình có vẻ nhàn cư vi bất thiện quá, đến cả hoạt động tâm lý cũng phải miêu tả đầy nghệ thuật như thế. Tôi không kịp được thở dài một tiếng, thậm chí nghĩ rằng việc sinh con nhiều quả nhiên không có một chút lợi ích nào.

“Không được, không được...”, tôi lẩm bẩm nhắc lại hai lần, trở mình rồi yên tâm ngủ tiếp.

Ngủ đến lúc nửa đêm, đang mơ màng thì tôi cảm thấy có ai đó đang nằm sát lại từ phía sau, sau đó kéo tôi vào lòng, từ từ ôm chặt.

Trong hậu cung, có lẽ chỉ có Hoàng đế mới dám trèo lên giường của Hoàng hậu vào thời điểm này.

Tôi không hề sợ, chỉ hơi ngạc nhiên, mí mắt trĩu xuống, cũng chẳng quay đầu lại, chỉ mơ màng hỏi: “Sao lại đến đây vào lúc này? Vương thị đâu?”.

Tề Thịnh ở đằng sau không trả lời, nhưng lại nhẹ nhàng tì cằm lên vai tôi.

Vẫn trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, tôi làu bàu không rõ tiếng: “Như vậy là không được, đâu ra cái kiểu ngủ nửa chừng rồi bỏ chạy như thế, mau quay về đi”.

Tề Thịnh im lặng một lúc rồi đột nhiên nói khẽ: “Chẳng ra gì... thật sự chẳng ra gì”.

Cơn buồn ngủ cứ kéo tôi xuống, cũng chẳng nghĩ gì nhiều, buột miệng: “Không ra gì thì đổi người khác, nếu thực sự không được thì lại tuyển thêm mấy người mới...”.

Nói chưa hết câu thì đã cảm thấy cánh tay ôm eo tôi siết chặt như muốn tròng phạt

Động tác ấy của Tề Thịnh gần như đánh bật hẳn cơn buồn ngủ của tôi.

Tôi cảm thấy làm hoàng hậu thật chẳng dễ dàng gì. Ngày thường lao tâm khổ tứ đã đành, vất vả sinh con xong rồi, thế mà ngay cả thời gian nghỉ sinh cũng không được yên. Tôi điều chỉnh cảm xúc của mình, quay đầu lại, trịnh trọng hỏi Tề Thịnh: “Có phải gần đây áp lực lớn quá phải không? Nếu thấy không khỏe thì cho gọi thái y đến khám xem thế nào, cắt vài thang thuốc bổ uống thử xem”.

Giọng Tề Thịnh thể hiện rõ sự tức giận: “Trương Bồng Bồng, nàng không làm ta tức chết không được à?”.

Tôi lập tức thức thờ ngậm miệng lại, nhẹ nhàng vỗ vào cánh tay Tề Thịnh, ý nhắc anh ta nói lỏng ra một chút, sau đó tự tìm một vị trí thoải mái hơn trong lòng Tề Thịnh, “Ngủ thôi, thiếp vẫn đang trong tháng ở cũ”.

Tề Thịnh im lặng, chỉ nhẹ nhàng thở dài một tiếng, một lúc lâu sau đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi: “Ta muốn động thủ”.

Tôi cố gắng hết sức để mình không cứng người lại, một lúc sau, khi cảm thấy mình có thể hoàn toàn làm chủ được giọng nói rồi mới bình tĩnh đáp: “Làm đi, chỉ cần không phải tội danh mưu phản là được”.

Một khi dính dáng vào mưu phản thì liên lụy đến rất nhiều người, đầu rơi không kể xiết.

Tề Thịnh im lặng hồi lâu, khẽ đáp: “Được rồi”.

Đầu tháng Năm, Dương Dự dẫn quân đánh bại chủ lực của quân phiến loạn Vân Tây, bắt được hơn ba mươi người của Vân Tây gồm Đế vương, các phi tần, thế tử, quận chúa..., đồng thời tịch thu ấn tín, kim bài sắc chỉ, vàng bạc in gia huy, đến lúc này thì Vân Tây đã hoàn toàn thuộc về Nam Hạ. Tin chiến thắng truyền về Thịnh Đô, cả nước vui mừng, Tề Thịnh phong cho Dương Dự là Bình Tây hầu, đồng thời trong chỉ dụ còn ca ngợi Dương Dự có thể sánh với Mạch soái.

Tháng Tám, Dương Dự phụng mệnh hồi kinh, Tề Thịnh ban tặng cho ông ta hàng nghìn mẫu đất phì nhiêu và rất nhiều vàng bạc châu báu, cùng một thôn trang của hoàng gia ở Thúy Sơn. Quyền thế của gia tộc Dương thị ở Thịnh Đô lúc này vì thế trở nên rất lớn, Dương Nghiêm là con út của Dương Dự cũng nhờ nước lên thì thuyền nổi, mặc dù tuổi còn trẻ nhưng cũng được phong Hầu.

Dương Nghiêm ngày càng ngông cuồng, dám ngang nhiên đến cung Hưng Thánh thăm tôi.

Bây giờ tôi đã hoàn toàn trở thành bà nội trợ, đi đến đâu cũng đều ôm Tề Hạo trong lòng, tay thì dắt Tề Uy, thiếu mỗi nước bụng mang thai nữa thôi.

Dương Nghiêm nhìn tôi với vẻ xem thường, châm biếm: “Người còn có thể không có tiền đồ hơn chút nữa được không?”.

Tôi chẳng thèm đáp lại sự khiêu khích của anh ta, đi thẳng đến ngồi dưới bóng mát của cây trong sân, trước tiên bảo nữ hầu dẫn Tề Uy đi rồi sai Tả Ý pha trà, sau đó vừa trêu đùa với Tề Hạo đang nằm trong lòng, vừa tùy tiện hỏi Dương Nghiêm: “Sao bỗng dừng lại nhớ đến ta”.

Dương Nghiêm nhướng mày: “Nếu như không đến thì vở kịch lần này làm sao giống thật được? Hoàng thượng sao có thể tin rằng Dương gia nhà thần còn chưa biết tai vạ sắp xảy ra!”.

Dương Nghiêm vốn là người vô tâm, là một thiếu niên lâu lâu lại mắc vài lỗi, ấy thế mà bây giờ lại nói câu nào câu nấy đầy khiêu khích như thế này, tôi cũng không biết nên nói gì, im lặng một lát mới hỏi anh ta: “Đạo này sống thế nào?”.

Dương Nghiêm liếc xéo tôi một cái, nửa cười nửa không: “Chẳng lẽ người không biết hiện tại thần là người đàn ông độc thân được tranh giành nhiều nhất Thịnh Đô sao? Ngưỡng cửa nhà thần đều bị mấy bà mai giẫm hỏng hết rồi”.

Thấy anh ta như vậy, trong lòng tôi không khỏi cảm thấy xót xa. Người ngoài nhìn vào thì thấy náo nhiệt, nhưng sự náo nhiệt đó chỉ là cảnh tượng giả dối mà Tề Thịnh cố tình tạo ra. Rất nhanh thôi, tất cả những điều đó sẽ mau chóng tiêu tan theo cách thảm hại nhất.

Điều tàn khốc nhất là mặc dù Dương gia biết rõ trước mắt là vực sâu vạn trượng nhưng lại không thể không tiếp tục bước tới.

Dương Nghiêm ngẩng đầu lên, ánh mắt trông rộng nhìn cành lá tươi tốt phía trên, lẩm bẩm hỏi: “Người nói xem làm như vậy có đúng không? Lấy tính mạng của mười mấy người nhà thần để đặt cược cho một giao ước bằng miệng”.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại rồi đáp: “Với danh tiếng của Mạch soái, Hoàng thượng sẽ không dám lấy tính mạng của các người đâu. Hơn nữa, đừng quên là còn có ta nữa, làm sao có thể để người nhà các người chết”.

“Người?”, Dương Nghiêm nhếch miệng châm biếm, “Dựa vào việc người đã liên tiếp sinh con cho Tề Thịnh?”.

Tôi trừng mắt nhìn anh ta, chỉ mới sinh có hai đứa thôi, sinh con liên tiếp cái gì chứ?

Dương Nghiêm im lặng một lúc rồi khẽ nói: “Nhiều khi thần thật không thể hiểu được các người, người, Cửu ca và cả cha thần nữa, đặc biệt là Cửu ca và cha thần. Thần không biết vì sao họ lại lấy tính mạng người nhà ra để đánh cược một ván bài nguy hiểm như vậy. Nếu đổi lại là thần thì thà rằng đá ngọc cùng vỡ, liều mạng một phen chứ không thể cứ nhân nhượng vì đại cục thế này mãi được”.

Tôi nhìn vào khuôn mặt trẻ trung mà thẳng thắn của Dương Nghiêm, khẽ thở dài một tiếng: “Thật ra, họ cũng là liều một phen, nhưng theo một cách thức khác mà thôi. Đi vào chỗ chết để tìm đường sống”.

Dương Nghiêm nghe xong thì hừ lạnh một tiếng, nói: “Nếu thần không ra tay trước thì cuối cùng cũng bị người khác ra tay, đi vào chỗ chết để tìm đường sống thì rồi cũng chỉ là chờ chết mà thôi, thà rằng cứ chủ động trước.”

Tả Ý đã bung trà đến, cung kính để tách trà bên cạnh tay của Dương Nghiêm.

Tôi nhìn Tả Ý, trong đầu tự nhiên nảy ra một ý, liền cười hỏi anh ta: “Người nói bây giờ có nhiều người muốn làm mối cho người phải không?”.

Dương Nghiêm gật đầu: “Rất nhiều”.

Tôi lại hỏi: “Thế đã có ai hợp ý chưa?”.

Dương Nghiêm lắc đầu.

Tôi liền chỉ vào Tả Ý đang đứng bên cạnh, cười hỏi: “Người xem nha đầu bên cạnh ta thế nào?”.

Dương Nghiêm nổi tiếng là mặt dày, nghe vậy ngẩng đầu lên quan sát kỹ Tả Ý một hồi lâu khiến Tả Ý vừa thẹn vừa lúng túng, cố gắng cúi đầu thật thấp xuống đến nỗi cằm gần chạm cả vào ngực.

Dương Nghiêm đánh giá xong, gật đầu về nghiêm chỉnh đáp lại tôi: “Rất được”.

Tả Ý then tới mức tai đỏ rục lên, không kiên trì thêm được nữa, vội vàng quỳ gối về phía tôi rồi bỏ chạy ra ngoài như bị lưu manh đuổi sau lưng.

Dương Nghiêm nhìn theo bóng Tả Ý, khoe miệng nhếch lên lộ rõ vẻ chế nhạo, sau đó ngoảnh đầu nhìn tôi, hỏi: “Người nói xem bây giờ thần có nên lấy vợ không? Đến khi sự việc xảy ra, cũng kéo thêm được một nhà nữa, đông người càng vui mà!”.

Tôi cười: “Được chứ, người thấy ai chướng mắt nhất thì hãy cố mà lấy cho được con gái rọu của người ấy đi”.

Dương Nghiêm cười lạnh: “Vậy thì người mà thần cần lấy nhất là công chúa Vĩ Nguyên của người rồi”.

Công chúa Vĩ Nguyên là phong hiệu của Uy nhi, chỉ nghe cái tên này cũng biết được vị trí của con bé trong lòng Tề Thịnh rồi.

Tôi tự cho mình là một phụ huynh tiến bộ, luôn cho rằng tuổi tác không phải là vấn đề, huống chi tôi còn đôi luôn cả giới tính cơ mà. Nghe anh ta nói vậy cũng chẳng tức giận, chỉ nhún nhún vai, thản nhiên đáp: “Không sao, chỉ cần người kiên trì luyện tập, bảo đảm thể xác và tinh thần khỏe mạnh, đợi hai mươi năm nữa nếu Uy nhi đồng ý lấy người, ta sẽ không cảm cản. Hơn nữa, có câu: ‘Nhạc mẫu xem con rể, càng xem càng ưng’ mà”.

Nói xong, tôi nheo mắt đánh giá Dương Nghiêm từ đầu đến chân một lượt.

Dương Nghiêm nghe xong, khuôn mặt tuấn tú bỗng biến đổi như đèn màu, ban đầu là đỏ rục, sau đó xám lại và cuối cùng là tái nhợt, giận dữ nói:

“Người mẹ như người thật hiếm có”.

Tôi cười rồi cao giọng gọi cung nữ đến thay chén trà cho Dương Nghiêm.

Nhân lúc cung nữ còn chưa đến, Dương Nghiêm đứng lên, phủi vạt áo của mình, đe dọa tôi bằng một giọng nói âm trầm: “Người cũng biết thủ đoạn của thần rồi đó, người nói thì phải giữ lấy lời, nếu không thần nhất định không bỏ qua đâu”.

Tôi không thèm ngẩng đầu lên, đỡ Tề Hạo trên đùi, chế giễu: “Thủ đoạn gì? Trèo lên cây hay trèo tường?”.

“Người!”, Dương Nghiêm định nổi cáu nhưng kìm nén được, khom lưng nghiêng người nhìn tôi, trên mặt đã khoác lên nụ cười quen thuộc: “Thần sẽ đem người ra khỏi cung rồi vất xuống Uyển Giang, để người trôi theo sông hàng trăm dặm”.

Tôi nhớ đến tình cảnh bị rơi xuống nước trên sông Uyển Giang lần đó, bất giác rùng mình một cái.

Dương Nghiêm dường như cảm thấy mình cuối cùng cũng đã tìm lại tự tin, cười to hai tiếng rồi nghênh ngang ra về.

Tháng Mười, đang lúc nhà họ Dương danh tiếng nổi như cồn ở Thịnh Đô thì có ngự sử vạch tội Dương Dự là tự cao tự mãn, nuôi dưỡng nô lệ ở trang trại, chiếm đoạt ruộng đất của nông dân, ức hiếp dân thường, hung ác ngang ngược. Tề Thịnh liền tiếp ra mười mấy đạo chiếu chỉ, chẳng ngờ không những không làm dịu chuyện này xuống mà còn càng khiến các ngự sử phản đối thêm mạnh mẽ.

Ngày Mười một tháng Mười, hai vị ngự sử đầu tiên tố cáo Dương Dự đột nhiên bị giết tại nhà, chuyện này lập tức làm kinh động trong ngoài triều đình. Ngày Mười ba tháng Mười, quan chủ quản Đô Sát viện dẫn theo trên dưới một trăm thuộc hạ kéo đến cung Đại Minh, đồng loạt quỳ gối yêu cầu Tề Thịnh điều tra đến cùng vụ án này.

Trước áp lực của hệ thống quan văn, Tề Thịnh chỉ còn cách ra lệnh cho Đại Lý tự, Hình bộ và Đô Sát viện cùng xem xét vụ án này.

Sau đó thì hay rồi, chẳng những các đầu mối đều chĩa vào hết Bình Tây hầu Dương Dự, cho rằng ông ta là giết người cho hả giận, mà ngay cả những hành vi không hợp pháp của Dương Dự hồi còn trong quân ngũ trước đây như: tham ô lương thực và lương bổng của quân đội, tự tiện bãi miễn và đề bạt thăng quan quân, độc đoán chuyên quyền, ... cũng bị lôi ra, tội danh càng lúc càng nhiều. Dựa vào những đầu mối này, người ta đã nhanh chóng lần ra được mối quan hệ qua lại mật thiết giữa Sở vương và con trai út Dương Nghiêm của Dương Dự, tiếp đó, ngay cả nhạc gia của Sở vương là Trương Linh cũng bị liên lụy.

Đại Lý tự, Bộ hình và Đô Sát viện đều không khởi sừng sốt, đám người này mặc dù không ai nói ra nhưng đều hiểu, nếu theo đến tận cùng thì tiếp theo sẽ đến Thượng thư Bộ hình Trương Phóng. Mà hai con gái của Trương Phóng, một gả cho Hạ gia, một trong hai gia tộc đứng đầu trong quân hiện nay; một được gả cho Hoàng đế đương triều Tề Thịnh.

Trừ khi đám người này muốn nhờ tận gốc Hoàng hậu là tôi, còn nếu không, việc này sẽ phải dừng lại.

Có lẽ, đám ngự sử của Đô Sát viện lúc đầu quỳ gối trước cung Đại Minh cũng không ngờ rằng sự việc lại ra nông nổi này, một lúc lôi ra ba gia tộc lớn nhất, lại còn đụng chạm đến cả Hoàng hậu là tôi nữa. Được lắm, vừa

vẫn có thể lập một bàn mặt chược, đến cả Sở vương cũng không có tư cách ngồi chơi, chỉ có thể đứng bên quan sát.

Nghe nói quan chủ quản của Đô Sát viện cuống quýt cả lên, người đứng đầu Đại Lý tự cũng chẳng mạnh mẽ hơn bao nhiêu, tóc trên đầu mỗi ngày rụng cả một búi lớn, cứ đà này chẳng mấy chốc có lẽ sẽ hói nửa đầu mất.

Khi Lục Ly tiến cung nói chuyện này, tuy nét mặt có vẻ nhẹ nhõm nhưng một số hành động vô thức đã cho thấy sự căng thẳng trong lòng cô. Sau đó, có lẽ cảm thấy cứ phải giữ bộ mặt tươi cười ấy rất mệt nên không thèm giả vờ nữa, nóng lòng hỏi tôi: “Nương nương, Hoàng thượng liệu có nhân cơ hội này để triệt để loại bỏ nhà chúng ta không? Nếu như bị khoác cho tội mưu phản, chẳng những người nhà đều chết, mà đến cả nương nương cũng sẽ bị liên lụy”.

Tôi uể oải nằm lên chiếc giường mềm trong tâm điện, thờ ơ đáp: “Hiện tại Hoàng thượng không muốn phế hậu, sẽ không lôi nhà ta vào tội mưu phản đâu”.

Chỉ cần không phải tội mưu phản, thì vụ trọng án làm rung chuyển trời đất này cuối cùng cũng chỉ là sấm sét to, mưa lại nhỏ mà thôi.

Dương Dự là con trai trưởng của Mạch soái, vì thể diện của Thành Tổ, Tề Thịnh cũng không dám giết con cháu của Mạch soái, nhà họ Dương sẽ không có chuyện gì.

Nhà xí huynh là anh em ruột của Tề Thịnh, là con trai độc nhất của Tổng thái hậu, nếu như anh ta cả gan giết chết Nhà xí huynh thì Tổng thái hậu sẽ đến Hàm Nguyên điện của cung Đại Minh mà thất cổ tự vẫn, còn chưa kể trong tay Tổng thái hậu vẫn nắm giữ di chiếu của Tiên đế để lại, trong đó nói rằng không cho phép Tề Thịnh sát hại anh em. Tóm lại, Nhà xí huynh cũng không thể chết được.

Vấn đề còn lại là việc nhà họ Trương bị liên lụy theo. Trương gia có Hoàng hậu là tôi, người đã sinh hạ con trưởng cho Tề Thịnh, nếu Tề Thịnh không muốn phế hậu thì anh ta cũng không thể giết nhà họ Trương.

Phân tích như vậy, cảm thấy Tề Thịnh thực ra cũng rất âm ức. Mất bao nhiêu công như vậy, khó khăn lắm mới tóm được cả lũ những kẻ gây trở ngại, nhưng vì vướng phải mối quan hệ qua lại phức tạp, chông chéo nhau mà cuối cùng một người cũng không thể giết được.

Có lúc tôi nghĩ, nếu là Tề Thịnh thì mình sẽ làm thế nào.

Có lẽ tôi không có được sự kiên nhẫn như Tề Thịnh, cũng không xem xét, cân nhắc được nhiều như anh ta, mười phần thì có đến tám, chín phần sẽ nghiêng răng, quyết tâm giải quyết triệt để đám ong nuôi trong tay áo này. Mặc kệ Mạch soái Mạch soái gì, mặc kệ di chiếu di vật gì, cứ triệt tận gốc rồi tính sau!

Quả nhiên không ngoài dự liệu, vụ án điều tra đến Trương Linh thì dừng lại.

Qua ba lần hội thẩm thì tấu chương được dâng lên Tề Thịnh, tội trạng to nhỏ được liệt ra chi chít, đến cả việc thuộc cấp của Trương Linh cưỡng ép một phụ nữ góa chồng cũng được đề cập đến, chỉ duy nhất hai chữ “phản nghịch” là không thấy xuất hiện.

Vụ án đã điều tra xong, vấn đề còn lại là phán quyết như thế nào?

Dương Dự mặc dù mang tội giết người nhưng ở chiến trường cũng lập không ít công trạng, cuối cùng phán quyết tước bỏ chức tước, toàn gia quyền đến Lĩnh Nam.

Nhà xí huynh thì bị giáng từ Sở vương xuống thành Quận vương, phạt ba năm lương bổng.

Về phần Trương Linh thì đơn giản rồi, trực tiếp khai trừ khỏi quân ngũ, mãi mãi không được phục chức.

Kết quả này mặc dù tệ hơn so với dự liệu của Nhà xí huynh, nhưng cũng không chệch quá xa. Chuyện này được nhắc đi nhắc lại mãi đến tận tháng Ba, “Vụ án Ngự sử bị sát hại” âm ỉ này mới lắng xuống.

Ngày Mười hai tháng Ba là tròn sinh nhật một tuổi của Tề Hạo.

Do sự liên lụy của “Vụ án Ngự sử bị sát hại” trước đó khá rộng, đại thần trong triều dù có hay không liên quan đều theo vụ việc cả nửa năm trời, bản thân Tề Thịnh dường như cũng cảm thấy ngại nên muốn nhân cơ hội này làm dịu bớt bầu không khí trong triều, liền ra ý muốn tổ chức sinh nhật thật lớn cho trưởng hoàng tử.

Tôi thực sự rất thích không khí náo nhiệt, nhưng vì danh tiếng của hoàng hậu, không thể không ra về hiện lương đến cung Đại Minh khuyên Tề Thịnh phải tiết kiệm, không nên tổ chức sinh nhật linh đình cho Tề Hạo.

Tề Thịnh đang đứng trước thư án tập viết, nghe tôi nói thế liền đưa mắt lên nhìn, hỏi: “Nàng thật sự nghĩ vậy chứ?”.

Tôi luôn tuân theo nguyên tắc: “Chuyện nhỏ phải nói thật, chuyện lớn phải hạn chế nói dối tối đa”, vì vậy liền lắc đầu, đáp: “Thiếp cũng muốn tổ chức náo nhiệt, tốt nhất là nhân dịp này đại xá thiên hạ, như vậy sẽ khiến mọi người đều biết được vị trí của Hạo nhi trong tim chàng”.

Tề Thịnh khẽ bật cười: “Thế thì được rồi”.

Tôi cũng cười theo, chủ động đến bên mài mực giúp Tề Thịnh, nói: “Tất cả là để đỡ mang tiếng thôi. Thiếp đến đây một chuyện cũng chỉ để nói với chàng cho phải phép, chàng nghe thì nghe, không nghe thì thiếp càng vui!”

Tề Thịnh dừng bút, ngẩng đầu nhìn tôi, một lát sau đột nhiên nói: “Ta muốn lập Hạo nhi làm thái tử”.

Tôi rất ngạc nhiên, buột miệng nói: “Đừng, chuyện này để sau hãy tính”.

Tề Thịnh quan sát tôi thật kỹ, hỏi: “Nàng nói thật hay nói dối vậy?”.

Tôi định “dùng tình cảm để chinh phục lòng người” nên nghiêm nghị nói: “Chàng cũng có hơn mười năm làm thái tử rồi, chẳng lẽ còn không biết mùi vị của việc làm thái tử là việc khó thứ hai, hà tất phải để Hạo nhi chịu khổ”.

Tề Thịnh nhướn mày: “Nàng cảm thấy làm thái tử phi còn khó hơn làm thái tử sao?”.

Tôi cũng đã quen với việc không nắm trọng tâm câu nói của Tề Thịnh, vì thế chẳng thèm để ý, chỉ nói: “Hoàng thượng hiện tại còn trẻ, sức khỏe tốt, sau này nếu có thể tránh xa tử sắc, chăm tập luyện, ngủ sớm dậy sớm, ít lao tâm thì việc sống đến bốn, năm mươi năm nữa cũng không thành vấn đề”.

Lời này có vẻ còn lọt tai, Tề Thịnh chậm chậm gật đầu.

Tôi lại nói: “Do vậy, nếu bây giờ lập Hạo nhi làm thái tử thì nó sẽ phải làm đến năm bốn mươi, năm mươi tuổi. Chàng xem đã có vị thái tử nào chịu đựng được bốn, năm mươi năm chưa?”.

Tề Thịnh im lặng nhìn tôi, không nói gì.

“Hiện tại nó còn nhỏ, không biết sau này lớn lên sẽ thế nào, liệu có thực sự gánh vác nổi giang sơn này không”, tôi dừng lại, cụp mắt xuống, tiếp tục nói: “Mà Hoàng thượng vẫn còn trẻ, sau này càng ngày càng nhiều con trai hơn, biết đâu sẽ có một đứa còn được chàng yêu thương quý mến hơn Hạo nhi phải làm thế nào?”.

Tề Thịnh vẫn im lặng, tôi đang cúi đầu nên không biết vẻ mặt của anh ta lúc này thế nào, dù vậy tôi vẫn có thể đoán được, nói khẽ: “Trong hoàng thất, việc cha con ghen ghét nhau, anh em tàn sát nhau từ trước đến nay chẳng hiếm, nửa đời trước của thiếp đã chứng kiến nhiều, nửa đời sau không muốn phải nhìn thấy nữa”.

Một lúc lâu sau mới nghe Tề Thịnh khẽ thở dài một tiếng, nói: “Ta biết rồi”.

Quả nhiên, sinh nhật tròn một tuổi của Tề Hạo mặc dù được tổ chức linh đình nhưng hoàn toàn không nhắc gì đến việc lập thái tử. Sau đó mấy ngày tôi lại đến cung Đại Minh thì phát hiện ra một sự việc rất lạ lùng.

Đồng chí Tiểu Giang, người hơn mười mấy tháng qua ngày nào cũng như ngày nào, chịu thương chịu khó, đầy tinh thần trách nhiệm, luôn giữ đúng vị trí công tác của mình đột nhiên không thấy đâu.

Tiểu nội thị đến gần tôi, khom lưng rất tôn kính, khẽ nói: “Là Hoàng thượng sai người đưa đi ạ, nô tài cũng không biết đã đưa Tô cô nương đi đâu”.

Việc này khiến tôi rất ngạc nhiên, tò mò hỏi: “Đang yên đang lành, sao lại phải đưa đi? Còn quay trở lại không?”.

Tiểu nội thị cẩn thận nhìn sắc mặt tôi, nói: “Nô tài cũng không rõ chuyện gì. Hay Hoàng hậu nương nương tự mình hỏi Hoàng thượng vậy?”.

Ta hỏi? Ta có quyền gì mà hỏi? Giang thị lại không phải người thuộc biên chế hậu cung, tiền lương trước nay cũng không nhận từ chỗ ta. Hơn nữa ta phải hỏi thế nào? Hỏi Giang thị lần này là nghỉ phép hay nghỉ hưu non? Có tiền đền bù không? Sau này liệu có còn phải đóng bảo hiểm, lo chỗ ăn chỗ ở cho cô ta không?

Thấy tiểu nội thị bên cạnh vẫn đang nhìn, tôi gạt đầu qua loa, đến khi gặp Tề Thịnh thì vờ như không biết gì, cũng chẳng nhắc tới.

Tề Thịnh cũng không đề cập đến chuyện đó, chỉ nói: “Hạo nhi ngày một lớn, không thể để nó lớn lên trong tay đàn bà được. Từ ngày mai trở đi, hằng ngày nàng đều phải mang nó đến đây, ta muốn tự mình dạy bảo nó”.

Cách nghĩ “giáo dục từ nhỏ” của Tề Thịnh là tốt, nhưng cách làm thì lại khiến người ta không dám gạt bừa. Đến nhà trẻ cũng chỉ nhận trẻ đủ ba tuổi, thế mà anh lại bảo một đứa bé mới vừa tròn một tuổi hằng ngày phải học cách quản lý nhà nước sao?

Tôi dờ khóc dờ cười nhưng thấy Tề Thịnh rất nghiêm túc, không giống đang đùa, đành phải gạt đầu đồng ý.

Ngày hôm sau, quả nhiên Tề Thịnh phái tiểu nội thị đến cung Hưng Thánh giục tôi. Chẳng còn cách nào khác, tôi đánh dầy mặt mà bé Tề Hạo đến cung Đại Minh điếm danh.

Khi Tề Thịnh tiếp kiến triều thần, tôi phải ở sau bình phong bé con nghe. Khi Tề Thịnh phê duyệt tấu sớ, tôi phải bé con ngồi trên giường nhỏ bên cạnh anh ta.

Lúc mới bắt đầu, Tề Hạo chưa quen với môi trường mới, tỏ ra rất trật tự, ngoan ngoãn ngồi trong lòng tôi. Nhưng chưa được hai ngày thì nó không chịu ngồi yên nữa, cứ nhào người đòi xuống, sau đó chập chững đi ra ngoài bình phong.

Tề Thịnh đang ở ngoài nghe mấy viên quan của Hộ bộ, Lại bộ tấu trình, tôi không dám lên tiếng gọi con, chỉ có thể túm lấy cổ áo của nó mà lúi lại. Không ngờ động vào ổ kiến lửa, Tề Hạo mở to mắt lên nhìn tôi, bộ dạng tủi thân mếu máo, vài giây sau khóc tướng lên.

Tôi dĩ nhiên không được, đang lo đến vã mồ hôi, chỉ hận là không thể dùng tay bịt miếng nó lại thì Tề Thịnh từ phía trước bình phong bước vào, bế nó ra ngoài đặt lên đùi, vừa nhẹ nhàng dỗ dành, vừa thân nhiên bảo Thượng thư Hộ bộ tiếp tục nói.

Tôi ngồi đằng sau bình phong, mọi người bên ngoài phản ứng thế nào tôi không nhìn được, chỉ biết là Thượng thư Hộ bộ trình tấu không còn được trôi chảy như lúc trước.

Về sau cảnh tượng trở thành Tề Thịnh bế con tiếp kiến triều thần ở bên ngoài bình phong, tôi một mình chăm chú lắng nghe ở sau bình phong. Hai lần đầu, triều thần còn ngạc nhiên, về sau thì có vẻ bình tĩnh hơn.

Hơn một tháng trôi qua, tôi không rõ Tề Hạo có mở mang được tí kiến thức nào không, nhưng tôi đã biết hết các sự vụ trong triều rồi. Thịnh thoảng Tề Thịnh nổi con lười, tôi còn đọc tấu chương giúp anh ta. Mặc dù cách ngắt câu không được lưu loát nhưng Tề Thịnh đều có thể hiểu rõ ràng, sau đó nhắm mắt đọc lời phúc đáp cho các bản tấu đó.

Tôi cầm bút lông nguyền ngoạc ghi lại trên giấy, kẹp vào các bản tấu để Tề Thịnh đích thân chép lại lần nữa.

Lần đầu tiên Tề Thịnh nhìn thấy chữ viết của tôi, hỏi lâu chẳng nói gì, sau đó chỉ vào các dòng chữ, hỏi với vẻ vô cảm: “Nàng viết cái gì vậy?”.

Nhất thời tôi không biết Tề Thịnh chế giễu chữ viết rời rạc của mình, hay là vì đọc không được kiểu chữ giản thể ấy, suy nghĩ một lúc mới đáp: “Đây gọi là chữ giản thể, là dạng chữ đơn giản hóa các nét của chữ phồn thể mà chàng dùng. Chàng không thấy như thế này đơn giản dễ học hơn sao?”.

Tề Thịnh nhìn kỹ chữ viết của tôi, từ chối cho ý kiến, chỉ nói: “Sau này đừng viết kiểu chữ này, để người khác nhìn thấy thì không ổn đâu”.

Tôi gật đầu đồng ý, nhưng đến lần sau, theo bản năng tôi vẫn viết chữ giản thể.

Sau vài lần như vậy, Tề Thịnh cuối cùng cũng nổi giận, không thêm ngồi ghế mềm nữa mà đứng dậy đến giám sát bên cạnh tôi.

Tôi cầm bút đứng chờ ra đó, mực trên ngòi bút nhỏ giọt rơi hết xuống mà vẫn không viết nổi một chữ.

Tề Thịnh liếc tôi, hỏi: “Sao thế?”

Trán đầy mồ hôi, tôi ấp úng một hồi lâu, xấu hổ trả lời: “Không biết viết”.

Tề Thịnh bôi rôi: “Không biết viết cái gì?”

Tôi lau mồ hôi, đáp: “Chữ phồn thể, chưa học qua nên không biết viết.”

Tề Thịnh kinh ngạc nhìn tôi: “Lúc này không phải nàng biết nên mới đọc được sao?”

Tôi đáp: “Nhìn chữ thấy quen quen nên đọc bừa, tú tài biết chữ cũng chỉ biết một nửa thôi mà!”

Tề Thịnh nhìn tôi, không nói câu nào.

Từ đó trở đi tôi lại có thêm việc để làm: khi Tề Thịnh ngồi phê tấu sớ thì tôi đứng bên cạnh tập viết chữ. Cứ như vậy, phần lớn thời gian trong ngày tôi đều phải ở cung Đại Minh, có lúc Tề Thịnh bận quá, tôi còn phải tăng ca đến tận khuya, sau đó thì ở lại cung Đại Minh luôn cho tiện.

Tôi tính sơ sơ, trước mắt ngoài việc gánh vác trọng trách đại tổng quản hậu cung, tôi còn làm cả công việc của thư ký riêng và trợ lý sinh hoạt, thỉnh thoảng còn phải thị tẩm nữa... Xem ra, tôi cũng là một người đa nhiệm phết đấy chứ.

Càng mệt tôi càng nhớ Giang thị, thấy đồng chí Giang đúng là một thanh niên có lý tưởng, có tham vọng, có khả năng, chịu thương chịu khó. Nếu cô ta vẫn còn ở cung Đại Minh thì Tề Thịnh sẽ không sai bảo tôi như gia súc thế này.

Trong tháng Năm, tấu sớ đến từ Giang Bắc đột nhiên nhiều lên, phần lớn đều là chuyện trong quân. Tôi linh cảm thời điểm Tề Thịnh ra tay với Bắc Mạc đã gần kề.

Một hôm, tôi cùng Tề Thịnh tăng ca đến tận khuya, lại phải cùng anh ta tập thể dục trên giường xong mới nhân cơ hội nói: “Thiếp muốn về cung Hưng Thánh”.

Hơi thở của Tề Thịnh còn ổn định, một lúc sau mới hỏi: “Tại sao?”.

Tôi dùng cái chăn mỏng che ngực, nhồm người lên nhìn Tề Thịnh, đáp: “Bởi vì thiếp là Hoàng hậu, phải cai quản tam cung lục viện, cả ngày ở tiền

triều thì làm được cái gì? Hôm qua Hoàng thị và Lý thị chỉ vì hai xấp vải mà cãi nhau, muốn nhờ thiếp dàn xếp lại bị chặn ở ngoài cung Đại Minh không cho vào. Hai người ấy đành phải khóc lóc tìm đến Thái hậu, lúc đó sự việc mới được giải quyết”.

Tề Thịnh nghiêng đầu yên lặng nhìn tôi, tôi cũng không lẩn tránh mà thẳng thắn nhìn lại.

Không bao lâu, tôi không nín được bật cười, đưa tay khẽ đẩy vào người Tề Thịnh, nói: “Luyện tập đấu mắt à, trong màn tối thế này, đến cả mắt cũng chẳng nhìn rõ thì có ra vẻ quyền rũ mấy cũng bằng không thôi”.

Tề Thịnh cũng bật cười rồi cười kéo tôi vào lòng, bộ ngực vạm vỡ của Tề Thịnh cũng rung lên vì cười, phải một lúc sau mới hết. Sau một hồi im lặng mới nghe thấy tiếng anh ta nói: “Ta phải đi đánh Bắc Mạc, đó là di chỉ của Thành Tổ”.

Người tôi bất giác cứng đơ lại, tim cũng đập mạnh hơn hẳn. Để tránh bị Tề Thịnh phát hiện, tôi vội để tay vào ngực anh ta, kéo giãn khoảng cách giữa hai người, hỏi lại bằng giọng khàn đặc: “Chàng muốn thân chinh đi sao?”.

Tề Thịnh không nói gì, chỉ đưa tay đặt lên ngực tôi.

Tim tôi đập như trống dồn nhưng cơ thể thì không dám động đậy dù chỉ là một chút, đành để mặc bàn tay nóng ran thô ráp của Tề Thịnh chạm vào chỗ chỉ cách trái tim tôi một lớp xương thịt.

Trong bóng tối, tôi vẫn lơ mơ nhìn thấy khóe miệng Tề Thịnh dường như khẽ nhếch lên, sau đó anh ta nói bằng giọng chậm rãi: “Đừng sợ, nếu ta không trở về thì nàng đưa Tề Hạo lên làm hoàng đế, vừa vẹn hoàn thành ước mơ làm thái hậu của nàng”.

Rõ ràng là giọng điệu đùa cợt nhưng từng chữ đều như sấm rền trong lòng tôi. Tim tôi thật không có chút tiền đồ, đập càng ngày càng nhanh, mỗi dây thần kinh đều căng lên như dây thép rồi rồi nù thành một bó. Bất giác tôi nuốt nước bọt, cân nhắc xem phải nói gì để thể hiện lòng trung thành của mình.

Trong bóng tối, ánh mắt Tề Thịnh như lưỡi kiếm vô hình, dường như có thể trực tiếp xuyên thấu lòng người.

Tôi há miệng một lúc mà vẫn không thốt được câu nào.

Lời nói của Tề Thịnh rõ ràng không phải là ý muốn nhất thời, vậy việc anh ta gọi tôi đến cung Đại Minh giúp đỡ mình giải quyết chính sự là muốn thăm dò hay là đào tạo nghiệp vụ trước khi nhậm chức đây?

Và lúc này, anh ta muốn có đáp án như thế nào?

Cân nhắc một hồi, trái tim cũng đã ổn định trở lại, tôi bình tĩnh hỏi: “Nếu như Lão cửu không phục thì làm thế nào?”.

Tề Thịnh nhẹ nhàng thốt lên một từ: “Giết”.

Ừm, vẫn lời ít ý nhiều như trước nay!

Tôi thán phục nhìn Tề Thịnh, hỏi: “Ý kiến hay! Quả là ý kiến hay! Vấn đề là... giết thế nào?”.

Tề Thịnh lại cười, nhẹ nhàng vuốt ve lưng tôi, đáp: “Ta giúp nàng giết, trước khi chuyển giao quyền trượng cho nàng, ta sẽ thay nàng trừ bỏ hết những cái gai trên đó”.

Tôi ngỡ ngàng nhưng vẫn tươi cười, nhẹ nhàng nói: “Ừ, có điều, chàng đừng giao cho thiếp một cây trượng đã được mài trơn bóng nhé. Như thế đâm người khác cũng không đau đâu”.

Tề Thịnh nghĩ một chút rồi gật đầu: “Được”.

Tôi thấy bất luận anh ta có tin hay không thì cũng phải ra vẻ cho anh ta xem mới được, thế nên tôi vùi đầu vào ngực Tề Thịnh, nghẹn lên nghẹn xuống mấy lần mới hỏi bằng giọng khàn khàn: “Không thể để người khác đi được sao?”.

Tay của Tề Thịnh vuốt dọc theo sống lưng tôi lên tới đầu, sau đó ngón tay quăn quăn nhưng sợi tóc mai bên thái dương, khẽ trả lời: “Không ai thích hợp hơn ta”.

Lời của Tề Thịnh rất thật.

Các tướng soái đời Thành Tổ cơ bản đều đã bị Diêm Vương mời đi ăn uống hoa tửu rồi, chỉ còn sót lại có một vài người thì cũng đều là những ông già bầy, tám mươi tuổi chẳng mong đợi gì được.

Đời thứ hai, Dương Dự là tướng tài lại không thể dùng, Trương Linh thì vừa bị Tề Thịnh lôi xuống ngựa. Còn lại một người của Tiết gia và Mạc gia, tuy mãnh tướng không ít, song đều không thể đảm nhận được vị trí chủ soái.

Đến đời cháu thì đều còn trẻ, phần lớn là hữu dũng vô mưu, thiếu kinh nghiệm trận mạc nên càng không dám dùng.

Tính đi tính lại, chỉ có Tề Thịnh là phù hợp. Từ nhỏ Tề Thịnh đã đọc binh thư, có tư chất thiên bẩm, được Thành Tổ vô cùng yêu mến, còn tự mình dạy dỗ. Lúc rảnh rỗi, hai ông cháu ngoài bàn bạc chiến thuật trên sa

bàn ra, còn thường xuyên mang quân lên thảo nguyên Tây Hồ thực chiến khiến dân chúng nơi đó rất căm giận.

Cho đến lúc Tiên đế kế vị thì người dân trên thảo nguyên mới có được cuộc sống yên ổn.

Tiên đế là trí thức, chỉ một lòng phát triển kinh tế văn hóa, vì nể mặt Thành Tổ nên không thể không lập Tề Thịnh làm thái tử nhưng trong lòng lại không xem đứa con giỏi võ này ra gì.

Tề Thịnh cũng tự biết mình, bản thân không được phụ hoàng yêu mến thì dứt khoát không lượn lờ trước mặt để người ngựa mắt, thường xuyên tự xin đi biên cương phía bắc tuần sát. Một năm thì phải đến bảy, tám tháng là sống trong các doanh trại quân đội ở Giang Bắc, vô cùng quen thuộc với Giang Bắc và Bắc Mạc.

Lần này Hoàng thượng là chủ soái thân chinh đến Bắc Mạc, chỉ cần không phạm lỗi như Triệu đại ca Triệu Quát thì sẽ thích hợp hơn bất cứ ai.

Triệu Quát là con trai Triệu Xa, danh tướng thời chiến quốc. Triệu Quát rất thông minh, nói về quân sự thì đến Triệu Xa cũng không thắng được, nhưng lại không có kinh nghiệm trận mạc. Bốn mươi vạn quân nước Triệu do Triệu Quát dẫn đầu bị tiêu diệt trong thời gian ngắn, bản thân Triệu Quát cũng tử trận.

Tôi và Tề Thịnh cứ nằm như vậy một lúc, bầu không khí có chút tịch mịch, đột nhiên Tề Thịnh cười khẽ một tiếng nhẹ nhàng hỏi tôi: “Nàng không nhớ xa ta sao?”.

Câu hỏi này gây khó cho tôi rồi.

Nếu tôi đáp là “không nữa”, anh ta chắc cũng chẳng tin, nhưng nếu nói “nữa” thì anh ta lại không vui. Tôi nghĩ đi nghĩ lại, quyết định không trả lời thẳng là tốt nhất.

Tôi ngẩng đầu lên khỏi ngực Tề Thịnh, nửa đùa nửa thật nói: “Hai chúng ta cùng nhau đi đến ngày hôm nay, con cũng đã có hai đứa rồi, nếu nói là không liên quan gì đến nhau thì rõ ràng nói láo. Chàng đề phòng thiếp, thiếp đề chừng chàng, đây là điều rất bình thường. Sự tin tưởng không phải là dựa vào ngôn từ để duy trì, để thời gian trả lời mới chính xác. Chàng muốn thân chinh xuất trận thiếp không cản, thiếp sẽ dốc lòng thay chàng cai quản Thịnh Đô. Chàng trở về, thiếp sẽ tiếp tục làm hoàng hậu của chàng. Nhưng nếu như thực sự chàng không trở về được, thiếp cũng sẽ không nói những lời ‘sống cùng sống, chết cùng chết’ để lừa dối chàng, thiếp chỉ có thể cố gắng hết sức để bảo vệ Uy nhi và Hạo nhi thôi, ngôi vị hoàng đế có thể giữ được thì giữ, không giữ được thì thôi, không gì quan trọng hơn việc tiếp tục sống”.

Tề Thịnh nghe vậy, một hồi lâu sau vẫn im lặng, cuối cùng nói với vẻ dờ khóc dờ cười. “Nàng chẳng có chút khí phách nào thế?”.

“Khí phách”, tôi cười, cố ý phả hơi thở vào mặt Tề Thịnh: “Nếu thiếp có thứ đó thì đã chết tới cả trăm ngàn lần rồi, sao có thể cùng chàng nằm trên một chiếc giường như lúc này?”.

Lần này Tề Thịnh không cười nữa, chỉ chăm chú nhìn tôi một lúc, sau đó nhẹ nhàng nói: “Cả ngày mệt rồi, ngủ đi”.

Tôi nghe theo, vùi đầu vào ngực anh ta, bụng thăm rủa: Ngủ cái khi gì! Nghe tin xong đầu óc tỉnh như sáo luôn rồi, ngủ được mới lạ!

Không lâu sau lại nghe thấy Tề Thịnh hỏi: “Không ngủ được à?”

Tôi im lặng rồi khẽ “ừ” một tiếng.

Tề Thịnh cười: “Ta cũng thế, nếu đã vậy thì đừng ngủ, làm lại lần nữa đi”.

Nói chưa hết câu thì anh ta đã nằm đè lên người tôi.

Lúc đầu tôi chẳng có chút hứng thú nào, nhưng nghĩ lại, nếu anh thực sự bị Nhà xí huỳnh giữ lại ở Giang Bắc thì có lẽ tôi thành góa bụa mất, đến lúc đó muốn ngủ với đàn ông cũng chẳng dễ dàng gì. Nghĩ vậy tôi cũng trở nên nhiệt tình, hai chúng tôi cứ quấn lấy nhau cho tới khi trời gần sáng mới ngủ thiếp đi.

Tháng Năm, Tề Thịnh quả nhiên tuyên bố muốn tuần sát phương Bắc.

Hoàng đế đi tuần sát vốn là việc lớn, nhưng do Thành Tổ khá coi trọng việc phòng ngự biên cương phía Bắc, cứ hai, ba năm lại đến Giang Bắc một chuyến nên mọi người cũng không coi đây là việc gì trọng đại.

Đến đời Tiên đế, người lại yêu thích cảnh non nước hữu tình của Giang Nam, không thích phong cách quê mùa tua du lịch cưỡi ngựa một tháng tới biên cương phía Bắc. Thế nhưng ông lại không thể tự tiện phá bỏ quy tắc của Thành Tổ, nên sau hai lần nếm trải đắng cay đã linh hoạt thay đổi lại, việc tuần sát biên cương phía Bắc được đổi thành hoàng đế góp tiền, thái tử góp sức.

Khi còn là thái tử, tông cộng Tề Thịnh đã đến tuần sát phương bắc ba lần, lần cuối cùng đã bị anh em Sở vương âm mưu hãm hại, suýt nữa thì chết trên sông Uyển Giang.

Lúc đó tôi vẫn là Thái tử phi Trương thị, ban ngày còn kéo Dương Nghiêm vượt qua nửa sông Uyển Giang, đến đêm đã lại ôm lấy Sở vương

Tề Hàn trôi qua Cửa Khúc Hiệp, làm cho tôi sau này nhìn thấy dòng nước nào chảy cũng sợ.

Đây là lần đầu tiên Tề Thịnh tuần sát phương bắc từ sau khi đăng cơ, thanh thế tất nhiên là lớn hơn nhiều so với lúc làm thái tử. Tuy nhiên, chỉ có một số trọng thần biết lần này, anh ta mượn danh nghĩa đi “tuần sát phương bắc” để “thân chinh xuất trận”, những người còn lại chỉ cho rằng Tề Thịnh đi du ngoạn bằng kinh phí triều đình nên chẳng mấy lưu tâm, thậm chí có ngự sử còn đả kích chuyện đi lần này của Tề Thịnh là hành vi phung phí của công.

Ruồi nặng tuy không cắn người nhưng lại rất phiền phức!

Tôi đưa cho Tề Thịnh cả chồng tấu sớ, hỏi anh ta: “Không có cách nào để đả đảo người này im miệng được sao?”

Tề Thịnh tiện tay lật giở rồi ném sang một bên, cười: “Họ tự nói tự nghe thôi, nàng lo công việc của mình đi, để ý đến họ làm gì!”

Anh thì thoải mái rồi, đến khi anh phải mộng đi đánh Bắc Mạc rồi, người ở lại Thịnh Đô chịu trận chẳng phải là tôi sao?

Tôi thành khẩn nhìn Tề Thịnh, thương lượng: “Hay là chàng mang luôn đám người này theo, lúc rảnh rồi còn có vài người để tán chuyện?”

Tề Thịnh hé mắt ra nhìn tôi, nói: “Không được, lần này người đi đã nhiều rồi, còn lại để cho nàng”.

Trong lòng tôi biết rất rõ, việc này chỉ có “không muốn mang theo”, chứ không có “không thể mang theo”, anh còn mang theo được cả Triệu vương và Sở vương cơ mà, còn sợ thêm mấy cỗ xe ngựa cho đám ngự sử đó dùng sao?

Đúng vậy, lần “tuần sát phương bắc” này, Tề Thịnh lệnh cho Triệu vương và Nhà xí huynh cùng ngự giá.

Khi mới nghe được thông tin này, tôi còn sững ra mắt hai giây, nhưng rất nhanh đã hiểu được dụng ý của Tề Thịnh. Anh ta không tin tưởng hai huynh đệ này, thà giữ họ bên mình còn yên tâm hơn là để họ ở lại Thịnh Đô.

Trước khi chuẩn bị khởi hành, Nhà xí huynh cuối cùng cũng vượt qua rất nhiều trở ngại để được gặp tôi tại chỗ Tổng thái hậu, mang cho tôi tờ thánh chỉ thật hơn cả thật. Đó là di chiếu được viết ra bằng khẩu khí của Tề Thịnh, cũng có thể xem như là chiếu ngự phế ngôi, chiếu thư thể hiện tình cảm dào dạt, tài văn chương nổi bật, câu chữ ngắn gọn chặt chẽ, khái quát “sự thật” về một vị hoàng đế vì không nghe quần thần khuyên can, cứ khăng khăng tiến quân Bắc phạt để cuối cùng vùi thây nơi chiến trường.

Câu này đủ dài chưa? Đọc đã tốn sức chưa? Đừng vội oán giận, cái này so với bản thánh chỉ gốc mà tôi xem thì đã đơn giản hơn nhiều, ít ra thì tôi cũng thêm mấy cái dấu phẩy vào rồi.

Cũng may là dạo trước, dưới áp lực của Tề Thịnh, tôi đã ngập lặn trong văn ngôn, cũng có thể hiểu đến bảy, tám phần thánh chỉ này.

Phần cuối cùng của thánh chỉ, Tề Thịnh chuyển giao ngôi vị hoàng đế cho trưởng hoàng tử Tề Hạo.

Nhà xí huynh đợi tôi xem xong thì lấy lại bản thánh chỉ, cười nhạt, nói: “Để an toàn, trước tiên cái này cứ cất ở chỗ Thái hậu. Nếu chuyện Giang Bắc không thành, hoàng hậu coi như mình chưa từng nhìn thấy, còn nếu chuyện Giang Bắc thành...”

Anh ta nói đến đây rồi dừng lại, im lặng nhìn tôi.

Tôi bật cười, nói: “Nếu như việc của ngươi thành công rồi, thì ta dùng thánh chỉ này để đưa trưởng hoàng tử lên ngôi, sau đó lệnh cho ngươi và Trương Phóng cùng hỗ trợ việc triều chính. Có điều, ngươi cũng phải chú ý, nếu để Bắc Mạc chiếm thể thượng phong, một khi bọn họ thừa thắng tiến vào thì muốn đuổi ra cũng không dễ dàng đâu”.

Nhà xí huynh gật đầu, trịnh trọng nói: “Thần cũng là con cháu của Thành Tổ, tất nhiên sẽ không để quân Bắc Mạc vượt qua Tĩnh Dương, cũng mong hoàng hậu giữ lời.”

Việc giữ lời, không thể trông cậy vào một câu nói mà còn phải xem hành động nữa. Tôi không nói gì, chỉ khẽ nhếch khóe miệng, sau đó đứng lên đi ra ngoài. Vừa đến cửa thì Nhà xí huynh gọi to ở đằng sau, khi tôi quay đầu nhìn anh ta thì không nói, chỉ im lặng nhìn tôi.

Tôi hỏi: “Còn chuyện gì nữa sao?”

Nhà xí huynh chỉ cười nhạt, khẽ lắc đầu.

Tôi thật sự, thật sự là không thể chịu được cái kiểu nghệ thuật như có như không này, cảm thấy ê hết cả một bên răng, vội vã quay người mang theo hai tiểu mỹ nữ mà Tổng thái hậu ban tặng đi về cung Hưng Thánh.

Trong hậu điện, Tả Ý vừa chỉ huy đám cung nữ tắm rửa cho Tề Uy và Tề Hạo xong, trông cô cũng chẳng khác gì trải qua một trận thủy chiến, nước trên tóc vẫn còn đang nhỏ giọt, nghe nói tôi về liền chạy ra nghênh đón, ân cần hỏi: “Nương nương, không có chuyện gì chứ ạ?”

Cô hỏi xong mới nhìn thấy hai tiểu mỹ nhân ở đằng sau tôi, khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc. Tôi giới thiệu sơ qua hai tiểu mỹ nhân với Tả Ý, là những người thân thích xa đến không thể xa hơn của Tổng thái hậu, bề ngoài là

phái đến để chăm sóc Hoàng thượng và Hoàng hậu, nhưng ý sâu xa bên trong là mong tôi giúp đỡ bố trí công việc để làm sao có thể leo lên được long sàng của Tề Thịnh.

Tả Ý vừa nghe vừa bĩu môi, đợi khi mọi người ra hết mới nói với tôi: “Nô tì cứ nghĩ Thái Hậu mời nương nương qua là có chuyện gì, hóa ra lại là sắp đặt tay chân. Nương nương đừng có khách khí với họ, cứ để họ ở lại cung chăm sóc nương nương, xem họ có sống được đến khi hoàng thượng đi tuần sát phương bắc trở về không”.

Hai tiểu mỹ nữ kia đều mười lăm, mười sáu tuổi, vừa vặn là độ tuổi của những nụ hoa e ấp, khiến người ta nhìn vô cùng thích mắt, tôi quả thật có ý định giữ chúng bên mình, nhưng dù sao cũng là người do Thái hậu phái đến, vẫn phải nói với Tề Thịnh một tiếng mới được.

Tề Thịnh vừa nghe Thái hậu đem tặng hai người họ hàng xa thì mày kiếm lập tức nhíu lại: “Cũng không biết Thái hậu lấy đâu ra lắm họ hàng thân thích thế, vẫn chưa hết cơ à?”.

Tôi nghiêm mặt không nói, nhưng trong lòng thì thầm kêu: Thế thì có gì là lạ đâu! Nếu đang ở thời hiện đại, vòng vèo một hồi thì đến con tinh tinh ở châu Phi cũng có họ hàng với anh luôn ấy chứ. Đây dù sao cũng là mỹ nhân, anh còn không vừa lòng cái nổi gì!

Tề Thịnh liếc tôi, hỏi: “Là hai mỹ nữ à?”.

Tôi thành thật trả lời: “Quả đúng là mỹ nhân, rất xinh đẹp yêu kiều”.

Tề Thịnh từ tốn gật đầu.

Tôi thăm dò: “Hoàng thượng lần này đi tuần sát có muốn mang họ theo để giải khuây không?”.

Tề Thịnh lắc đầu: “Ta đi đánh giặc, mang đàn bà con gái theo làm gì!”.

Tôi thảm thờ phào, miệng lại nở nụ cười: “Cũng phải, mọi người đều nói trong quân doanh không được có đàn bà, nếu không sẽ bị xui xẻo. Vậy cứ để hai người này ở lại trong cung đã”.

Tề Thịnh hoài nghi nhìn tôi, lông mày hơi nhíu lại, suy nghĩ một lát rồi nói: “Thôi được rồi, cứ để ta mang theo họ cho yên tâm”.

Lời của vua thảo nào ai dám bất tuân, tôi ngoan ngoãn đáp lại một tiếng “vâng”, trong lòng thì lại rất khinh thường tính khí lúc nóng lúc lạnh của anh ta.

Chương 17: Bồng Bồng, ta rất thích nàng!

Ngày mùng Chín tháng Sáu, Tề Thịnh đem người đi tuần sát phương Bắc.

Tôi vừa giúp Tề Thịnh đội mũ giáp, vừa phổ biến kiến thức chống sét: “Khi hành quân dã ngoại, nếu gặp trời dông bão thì đừng có cưỡi ngựa cao to. Chàng đã cao, cái mũ sắt trên đỉnh đầu cũng dài hơn người khác nửa thước, thần sấm thích nhất là thu lượm những người như chàng đó...”.

Tề Thịnh đột nhiên nắm lấy tay tôi, nắm thật chặt, mãi lâu sau mới bình thản hỏi: “Nàng không thể nói mấy câu dễ nghe sao?”.

Muốn dễ nghe? Có chứ, tôi đây có rất nhiều ấy chứ, nhiều đến mức tôi không cần nghĩ cũng nói được một tràng: “Vây chúc Hoàng thượng thuận

buồm xuôi gió, mã đáo thành công, vừa xuất quân đã chiến thắng giòn giã, vạn sự như ý, của ăn của để đầy nhà...”.

“Đủ rồi!”, Tề Thịnh giận dữ ngắt lời, trừng mắt nhìn tôi.

Tôi không nói gì, chỉ đáp lại bằng sự im lặng.

Về bực tức trên khuôn mặt của Tề Thịnh dần dần tan biến, ánh mắt cũng trở nên an tĩnh, không lộ ra một tia cảm xúc nào. Cuối cùng, anh ta không nói gì thêm, chỉ nhìn sâu vào mắt tôi một lúc, dứt khoát quay người rồi sải bước rời đi.

Nhìn bóng Tề Thịnh xa dần, tôi cảm thấy sức lực toàn thân như bị rút hết, chân mềm nhũn, suýt nữa thì khụy xuống đất. Ông Phật tôn kính ấy cuối cùng cũng đi rồi!

Tôi không biết tâm trạng của mình lúc này là buồn hay vui, chỉ cảm thấy trống rỗng.

Lục Ly tiễn Triệu vương xong liền tiến cung thăm tôi. Tôi miêu tả cho cô tâm trạng của mình, nhưng vừa nói vừa ra hiệu cả nửa ngày mà cô vẫn cứ mơ mơ hồ hồ, mãi một lúc lâu sau mới đột nhiên vỗ đùi đánh đét một cái: “Nương nương, thần thiếp rõ rồi, thần thiếp đã hiểu ý của người rồi”.

Tôi cảm thấy được an ủi, không ngờ rằng đến bản thân tôi còn không rõ, ấy vậy là Lục Ly lại hiểu được, cô quả là tri kỉ của tôi. Tôi vừa vui mừng vừa ngạc nhiên, hỏi: “Người thật sự hiểu?”.

Lục Ly gật đầu, ngữ khí khẳng định: “Hiệu ạ. Nói thẳng ra là, người vất vả làm nàg dâu ba mươi năm, cuối cùng cũng được lên chức mẹ chồng rồi. Bây giờ Hoàng thượng không ở đây, trong cung toàn bộ đều nghe theo người, người muốn làm gì thì làm”.

Cái gì thế? Con dâu thì ta đến một đũa cũng chưa nhìn thấy, còn mẹ chồng trên đầu lại có hai người kia kìa.

Lục Ly thấy tôi không phản ứng gì, vừa mở miệng định đoán tiếp thì bị tôi chặn lại, hỏi: “Trước khi đi Triệu vương có dặn gì không?”.

Cô đáp: “Triệu vương bảo thân thiếp chuyên tới nương nương một câu là: Bất luận thế nào thì người mà nương nương có thể dựa dẫm chỉ có Hoàng thượng thôi”.

Tôi suy nghĩ kỹ câu nói của Triệu vương, cảm thấy trong đó ẩn chứa một hàm ý khác.

Lục Ly ở bên cạnh im lặng một lúc rồi đột nhiên khẽ hỏi tôi: “Nương nương, bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ đợi thôi sao?”.

Tôi hỏi lại: “Nếu không thì còn có thể làm gì? Bọn họ vừa rời kinh, ai biết được cuối cùng bên nào sẽ thắng. Chúng ta cũng nên để cho mình một đường lui chứ”.

Cô nương à, bây giờ chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ được. Nhỡ Nhà xí huynh thất thủ, ta lại đã bộc lộ dã tâm thặng chức thì khi Tề Thịnh trở về không thể không tính sổ với ta được. Trước mắt cứ đợi xem thế nào đã, ta đã chịu đựng được mấy năm nay rồi, bây giờ chỉ còn một năm rưỡi nữa thôi mà.

Cuối tháng Sáu, một đoàn buôn hàng trăm người của Nam Hạ bị cướp và sát hại ở bên ngoài thành Tĩnh Dương. Tin này đã truyền về nội thành đúng lúc Hoàng đế Tề Thịnh tuần sát đến Tĩnh Dương, người nổi giận, lập tức lệnh cho hai nghìn quân Tĩnh Dương tiến vào Bắc Mạc, lấy cớ tìm kiếm và

giải cứu những người thất lạc trong đoàn buôn, tiến hành trả đũa bằng cách chiếm đất của Bắc Mạc.

Quân Bắc Mạc vội vàng tập hợp binh mã để ngăn chặn, hai bên tranh chấp ác liệt cách phía bắc Tĩnh Dương bảy mươi dặm. Do binh lực chênh lệch, quân Nam Hạ tổn thất nghiêm trọng, chỉ có hơn ba trăm người thoát khỏi vòng vây của quân Bắc Mạc, quay về Tĩnh Dương.

Hành động ấy chẳng khác gì chọc thủng tổ ong vò vẽ, Tề Thịnh sau khi phần nộ quả mẫn hành động trơ tráo của Bắc Mạc liền lập tức tuyên bố sẽ thân chinh xuất trận tiến đánh Bắc Mạc. Cửa khẩu Tĩnh Dương vừa mở, bốn mươi vạn đại quân Nam Hạ nhanh như chớp tấn công vào Bắc Mạc, mới vài ngày ngắn ngủi đã chiếm được liền mấy thành của Bắc Mạc.

Bắc Mạc lúc đó mới trợn tròn mắt lên. Tranh chấp quy mô nhỏ như thế này thỉnh thoảng vẫn xảy ra, tướng lĩnh hai nước cũng chỉ gọi là anh tát tôi một cái, tôi đấm anh một cú cho hả, chẳng ai xem đó là chuyện nghiêm trọng, lần này Nam Hạ làm sao thế? Tự nhiên lại đánh thốc tới như vậy?

Mà thôi, đừng nói nữa, mau tập trung binh mã chuẩn bị đánh đi!

Công báo về đến Thịnh Đô đã là tháng Bảy, tôi xem câu chữ đánh thếp trên “Bài hịch đánh giặc”, trong lòng không khỏi khâm phục trình độ vô liêm sỉ của Tề Thịnh.

Lục Ly rút cuộc cũng chỉ là một cô gái, biết tin phía bắc, thực sự đánh nhau thì không khỏi lo lắng, hỏi tôi: “Nương nương, chúng ta phải làm thế nào? Có cần liên lạc với nhà không?”.

Tề Thịnh không mang theo thượng thư Bộ binh Trương Phóng, mà để ông ta ở lại Thịnh Đô với tôi. Nghĩ tích cực thì Tề Thịnh muốn tôi có người

dùng được ở bên, nhưng nghĩ tiêu cực thì có lẽ đây chính là ý đồ của anh ta, cố ý dụ nhà họ Trương gây chuyện để nhân cơ hội thâm tóm quyền lực.

Không thể mắc lừa, tuyệt đối không thể mắc lừa.

Lục Ly vẫn còn đang đợi câu trả lời, tôi nghĩ đi nghĩ lại, lắc đầu nói: “Trong nhà không cần chúng ta quan tâm, ngược lại nơi cần phải lo lắng chính là ở trong cung đây này. Ta phải đến chỗ Thái hoàng thái hậu một chuyến xem người có ý gì không”.

Thái hoàng thái hậu Lâm thị thường ngày giống như vị Bồ Tát chẳng quản sự đời, nhưng người đã có hơn mấy chục năm làm hoàng hậu, thái hậu, thời điểm Tiên đế băng hà người cũng thể hiện rõ sự nhanh nhạy, quyết đoán của mình. Nếu như chỉ coi người là một lão bà mắt mờ tai điếc thì quả là ngu ngốc.

Thái hoàng thái hậu lúc gặp tôi rất vui mừng, kéo tôi lại, vỗ nhẹ vào cánh tay tôi, an ủi: “Hoàng hậu không cần phải bận tâm việc của Hoàng thượng, cứ yên tâm chăm sóc Hạo nhi để Hoàng thượng không phải lo lắng là tốt rồi”.

Người đã nói vậy thì tôi càng kiên quyết không thềm quan tâm gì nữa, hằng ngày ngoài việc dạy chữ cho Uy nhi ra, thời gian còn lại là để ý xem nhũ mẫu trông nom Tề Hạo như thế nào.

Thời tiết chuyển từ nắng nóng sang mát mẻ, tin tức từ phương bắc liên tiếp truyền về, hôm nay là quân tiên phong của Hạ Bình Tắc đánh phá được thị trấn quan trọng của Bắc Mạc, ngày mai báo hành dinh của Tề Thịnh đang di chuyển về phương bắc bao nhiêu dặm, tóm lại đều là những tin tức tốt lành.

Tôi ăn ngon ngủ yên, Lục Ly thì lại tỏ ra rất bồn chồn, lén lút hỏi tôi: “Nương nương, Sở vương định ra tay thật sao?”.

Tôi nghĩ một lúc rồi nhẹ nhàng gạt đầu.

Nhà xí huynh nếu như muốn thay đổi đại cục thì chỉ có thể nắm lấy cơ hội lần này mà thôi.

Vừa qua rằm tháng Tám chưa được mấy ngày, bánh trung thu trong cung còn chưa ăn hết, Dương Nghiêm bị Tề Thịnh lưu đày đến Lĩnh Nam đột nhiên nhân lúc đêm tối đã đột nhập vào cung.

Tôi đang ngủ thì bị lay dậy, vừa mở mắt ra đã thấy ngay một bóng người đen sì đứng ở đầu giường. Câu đầu tiên mà người đó nói là: “Không tìm thấy cha thần đâu cả”.

Cũng may mà định lực của tôi tốt nên mới không hoảng sợ hét lên, chỉ ngẩn ra một lúc rồi đáp: “Chỗ ta không có... hay là, người đi tìm ở chỗ khác thử xem?”.

Dương Nghiêm nghiêng răng kèn kẹt, giận dữ đẩy tôi vào, chui lên giường tôi ngồi xếp bằng, khẽ nói: “Vừa đến Lĩnh Nam không được bao lâu thì cha thần đã bắt giam thần lại, khó khăn lắm mới thoát được thì phát hiện ra ông ấy và đại ca, nhị ca, tam ca của thần đều không thấy đâu. Hỏi người trong nhà thì chỉ nói là họ đã đi cùng nhau, nhưng không biết đi đâu”.

Tôi nghe mà choáng váng, bốn cha con cùng lúc bỏ đi, lẽ nào cùng nhau đi thăm họ hàng? Nhưng thế thì việc gì phải giam đứ con trai út của mình lại?

Trong đầu chợt xẹt qua một ý nghĩ, tôi hỏi Dương Nghiêm: “Họ đi lúc nào?”.

Dương Nghiêm trả lời: “Nghe nói là đầu tháng Năm, đồ dùng tùy thân từ ngày trong quân ngũ trước đây cũng mang theo rồi. Thần bị giam giữ gần ba tháng, mấy ngày trước mới trốn ra được, đêm qua thần đến phủ Cửu ca hỏi thì được biết mấy người họ không tìm Cửu ca”.

Giọng nói của Dương Nghiêm đầy vẻ hoang mang, lo lắng, nói xong thì lặng lẽ nhìn tôi.

Mấy cha con Dương Dự đột nhiên biến mất, nếu là lén lút bỏ trốn thì tuyệt đối sẽ không mang theo đồ dùng trong quân đội để người khác chú ý, đã mang đi rồi thì chứng tỏ không sợ bị nhìn thấy.

Tôi cũng thấy hơi rối, suy nghĩ rất lâu mà không tìm ra đầu mối nào, đành phải nói: “Bọn họ đều là người lớn cả, sẽ không bị người khác lừa gạt đâu. Trước hết ngươi cứ kiên nhẫn ở lại Thịnh Đô chờ vài ngày...”.

Dương Nghiêm tức giận cắt ngang lời tôi: “Người biết bọn họ đề phòng thần như vậy là nói lên điều gì không?”.

Tôi cũng nổi giận, cười nhạt: “Điều đó chứng tỏ họ không chỉ đề phòng ngươi, mà còn đề phòng Cửu ca của ngươi nữa, chứng tỏ ngươi và Cửu ca đều bị lão hồ ly cha ngươi vứt bỏ, chứng tỏ là họ đã sớm chạy về phía Tề Thịnh rồi...”.

Khuôn mặt Dương Nghiêm vừa sừng sốt vừa bực tức.

Tôi lạnh lùng nhìn anh ta, hỏi: “Thế thì sao? Đã đến nước này, ngươi còn có thể làm gì?”.

Dương Nghiêm đờ người ra một lúc, vai dần dần rũ xuống, miệng lầm bầm: “Vật thần nên làm thế nào? Không ngờ đến thần họ cũng lừa”.

Nhìn bộ dạng đau khổ của anh ta, tôi không nén được tiếng thở dài, thò chân ra đẩy đẩy anh ta: “Phủ Sở quận nhất định có người giám sát, người đừng đến đó nữa. Trước tiên hãy đến chỗ Lục Ly, ta sẽ sai người dò la xem thế nào, có thông tin gì sẽ báo ngay”.

Dương Nghiêm vẫn ngồi chờ ra thêm một lúc nữa rồi mới gật đầu, đứng dậy đi về.

Tôi cứ nằm mở mắt thao láo cho đến khi trời sáng, xâu chuỗi sự việc từ đầu đến cuối, cho dù là bản thân không muốn chấp nhận phỏng đoán đó đến mấy, thì tất cả đầu mối đều chỉ ra rằng bây giờ Dương Dự có thể đang ở Giang Bắc, thậm chí còn có thể đã ra trận.

Nhưng tại sao Tề Thịnh lại dám sử dụng Dương Dự - người có nửa huyết thống Bắc Mạc? Tại sao phía Nhà xí huynh không thấy truyền về một chút thông tin nào?

Đang suy nghĩ miên man như vậy thì nghe thấy tiếng Phúc nhi khẽ gọi: “Nương nương tỉnh rồi ạ? Người đã muốn dậy chưa?”.

Tôi nghĩ một lúc, vén màn lên khẽ gọi Phúc nhi lại, căn dặn: “Hôm nay người hãy bí mật ra khỏi cung, bảo Vương phi Sở quận mau vào cung một chuyến”.

Cô bé Phúc nhi đã được tôi đào tạo cẩn thận hơn hai năm, suy nghĩ linh hoạt, ăn nói thận trọng, tay chân nhanh nhẹn, điều quan trọng nhất là bất kể tôi sai làm gì cô đều chỉ “vâng” một tiếng, chẳng bao giờ hỏi “tại sao”.

Nghe tôi nói muốn bí mật truyền tin đến Trương Trà Trà, cô vẫn chỉ dứt khoát đáp một tiếng “vâng”, sau đó điềm nhiên như không gọi cung nữ

đang ở ngoài điện vào giúp tôi rửa mặt, chải đầu. Đợi đến khi tôi làm xong công tác vệ sinh thì đã chẳng thấy bóng dáng Phúc nhi đâu nữa.

Chưa đến buổi trưa thì Trương Trà trà lấy có thăm đường tử để tiên cung.

Tôi không có sức mà kể chi tiết, chỉ bảo cô nhanh chóng đi tìm Trương phóng, hỏi xem Tề Thịnh xuất quân đánh Bắc Mạc lần này có gì bất thường không, chỉ huy các cánh quân có phải đều có danh tính rõ ràng không, có cái tên nào chưa nghe thấy bao giờ không.

Trương Trà Trà thấy tôi cho tìm cô gấp như thế để hỏi những chuyện này thì có vẻ hơi ngạc nhiên, vừa từ tốn uống trà vừa hỏi tôi: “Đại tử tử, chuyện này rất quan trọng sao?”.

Tôi lo đến líu cả lưỡi, chuyện này vô cùng quan trọng ấy chứ, liên quan tới việc người goá chồng hay ta goá chồng!

“Quan trọng, chuyện này cực kì quan trọng, muội nhất định không được để người khác biết”.

Trương Trà Trà vừa nghe đến đây lập tức đặt cốc trà xuống, quay người định đi.

Tôi vội vàng kéo cô lại, hỏi: “Muội đi đâu?”.

Trương Trà Trà quay đầu lại trả lời tôi: “Muội đi tìm đại bá ạ”.

Tôi bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nhét lại cốc trà vào tay cô: “Muội phải ghi nhớ, bất kể là việc gấp như thế nào thì bản thân mình cũng phải bình tĩnh, nếu không nhất định sẽ để lộ sơ hở. Muội vừa đến đã vội vàng ra về, sợ người khác không biết muội đến báo tin sao?”.

Trương Trà Trà chớp chớp đôi mắt to tròn, hỏi tôi: “Vậy phải làm thế nào ạ?”.

Tôi đáp: “Ăn trưa xong rồi hãy đi”.

Tôi sai Tả Ý bế Tề Hạo và Tề Uy vào, sau đó cùng hai đứa bé và Trương Trà Trà ăn cơm rồi mới để cô về.

Kết quả là chưa nhận được câu trả lời của Trương Phóng thì Giang Bắc đã gửi tin báo thắng trận trở về. Nguyên Bình Tây hầu Dương Dự dẫn mười vạn đại quân men theo tuyến Cát Thành - Mậu Thành - Lương Châu tiến vào thảo nguyên Tây Xuyên - Tây Hồ, bí mật thâm nhập Bắc Mạc, sau đó lại vượt qua hàng nghìn dặm trên sa mạc để tấn công sâu vào trung bộ Bắc Mạc, nhân lúc Bắc Mạc chưa chuẩn bị liền chiếm luôn mấy thị trấn quan trọng, đã tiến đến cách Thượng Kinh, kinh đô Bắc Mạc, chưa đầy một trăm về phía nam.

Nghe nói tuyến đường hành quân của Dương Dự chính là là tuyến đường mà năm mươi năm trước Sát tướng Bắc Mạc, Thường Ngọc Thanh, đã đi qua. Chỉ có điều ngày trước ông ta từ bắc xuống nam, ngày nay Dương Dự lại từ nam lên bắc. Phương hướng mặc dù trái ngược nhưng hiệu quả thì chẳng khác nhau là mấy.

Công báo truyền về, toàn bộ triều đình choáng váng.

Tôi cũng ngỡ ngàng, ngồi đờ đẫn cả nửa ngày trên bậc thềm bên ngoài điện, sau đó mới gọi Phúc nhi truyền lời đến Dương Nghiêm.

Đêm ấy, Dương Nghiêm lần mò vào cung. Anh ta có vẻ gầy đi nhiều, dáng người nhìn lại càng cao, toàn bộ con người giống như sợi dây đàn kéo căng, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt, ánh mắt sáng quắc nhìn tôi, hỏi: “Hoàng hậu khẳng định cha thần thay Tề Thịnh đem quân đi đánh trận?”.

Trong điện không thấp nển, dựa vào ánh trăng bên ngoài cửa sổ, tôi nhìn đôi mắt sáng như bóng đèn của anh ta, cười: “Dù sao thì trên công báo cũng viết thế. Nghĩ lại thì, ban đầu cha người đẹp loạn ở Vân Tây, là chủ soái toàn quân, người bên cạnh không ít, ông ta làm sao có thể thoát được tai mắt của Tề Thịnh để bí mật vượt hàng nghìn dặm về Thịnh Đô? Chủ soái vừa ra trận đã bỏ chạy, nếu không được Tề Thịnh ngầm ưng thuận thì sao có thể làm được! Bây giờ nghĩ lại thấy chúng ta lúc đó thật ngốc! Trong mắt Tề Thịnh thì người, ta, cả Cửu ca trông có vẻ thông minh của người nữa, đều chẳng khác gì mấy tên hề trong đoàn tạp kỹ”.

Một lúc lâu sau đôi môi mím chặt của Dương Nghiêm mới hơi thả lỏng, hỏi tôi: “Bây giờ phải làm thế nào?”.

Thực ra tôi đã sớm có chủ ý nhưng lại sợ anh ta không dễ dàng nghe theo, bèn giả bộ cúi đầu xuống nghĩ một lúc, rồi bất ngờ vươn tay ra, mạnh mẽ nắm lấy tay anh ta, gọi: “Dương Nghiêm!”.

Dương Nghiêm vui vẻ, vội lên tiếng: “Có cách rồi à?”.

Tôi nhìn anh ta với ánh mắt vô cùng chân thành, tha thiết nói: “Chúng ta... chạy trốn đi”.

Khoé miệng của Dương Nghiêm giật giật, một lúc lâu mới nhếch lên, cười gằn: “Giờ là lúc nào rồi mà người vẫn còn đùa được?”.

Tôi lắc đầu: “Không đùa đâu. Trước mắt Tề Thịnh vừa phải chỉ huy đánh trận vừa phải đề phòng Lão cửu, chẳng còn tâm trạng mà để ý đến hai chúng ta đâu. Chúng ta nhân cơ hội này bỏ trốn! Đem theo Tề Uy và Tề Hạo, như vậy không những người có vợ mà đến cả con cái cũng có luôn, lợi thế còn gì...”.

Dương Nghiêm lùi lại đằng sau một bước, đưa ngón tay chỉ vào mình, giọng lạc hẳn đi, lắp bắp hỏi: “Người người người... muốn lấy thân?”.

Tôi gật đầu: “Hai chúng ta đi chung đường, đương nhiên phải giả làm vợ chồng để tránh gây chú ý. Người yên tâm, ta có tiền, chỉ cần trốn đến một nơi an toàn thì sẽ không phải lo lắng gì về cái ăn cái mặc hằng ngày đâu. Hơn nữa, ta còn là hiền thê, ngay cả một hậu cung lớn như thế này mà vẫn cai quản được, giúp người quản lý khoảng mười tỉ thiếp chỉ là chuyện nhỏ”.

Dương Nghiêm đột nhiên nổi giận, hất tay tôi ra, nói: “Bậy bạ! Người là hoàng hậu, chỉ cần Tề Thịnh không chết thì người làm sao mà có thể bỏ trốn được! Lại càng đừng nói người còn mang theo một hoàng tử và một công chúa! Nếu thần chỉ mang theo mình người bỏ trốn thì Tề Thịnh có lẽ chỉ giết một mình thần, nhưng nếu thần mang theo cả ba mẹ con người thì Hoàng thượng sẽ giết cả gia tộc nhà thần mất!”.

Nghe anh ta nói vậy, tôi lập tức cảm thấy nhẹ nhõm.

Tôi cứ sợ trong lúc nóng đầu anh ta sẽ đồng ý luôn, may mà anh ta chưa mất trí, vẫn biết chuyện mang theo hoàng hậu bỏ trốn là viễn vông.

Tôi giả vờ sững sốt trước lời quát tháo của anh ta, thần thờ nhìn anh ta một lát rồi cụp mắt xuống.

Quả nhiên mấy năm sống với Tề Thịnh không vô ích, kỹ thuật diễn xuất rất điêu luyện, một lúc sau Dương Nghiêm do dự đưa tay về phía tôi, đến giữa chừng thì lại rút về, một lúc sau mới khẽ nói: “Xin lỗi”.

“Người không cần xin lỗi ta”, tôi khẽ đáp, vẻ tươi cười trên khuôn mặt tắt dần.

Kiểu người chỉ qua lớp đào tạo diễn xuất cấp tốc trong mấy ngày như Dương Nghiêm đúng là không được. Anh ta nhìn thấy vẻ mặt tôi thì lại càng áy náy, cứ như thể không mang tôi đi cùng chính là bỏ vợ bỏ con không bằng, vô cùng thận trọng hỏi: “Không còn cách nào khác sao?”.

Tôi hít một hơi thật sâu, lấy lại tinh thần, hỏi Dương Nghiêm: “Người có biết Lão cửu định lúc nào thì ra tay với Tề Thịnh không? Dùng thủ đoạn gì?”.

Dương Nghiêm lắc đầu: “Cửu ca không nói với thần”.

“Cha người cũng không biết sao?”

Dương Nghiêm do dự một lát: “Không biết, chỉ nói là đã sắp xếp cảm tử quân rồi thôi. Thần vốn muốn đích thân giết Hoàng thượng nhưng Cửu ca không đồng ý”.

“Vậy được rồi, bây giờ có hai cách. Cách một, người lập tức đến biên cương phía bắc ngăn không cho Cửu ca của người ra tay, sau đó hai người giả chết mà trốn đi, chạy xa bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu”.

Dương Nghiêm ngắt lời tôi, hỏi: “Thế còn người thì sao?”.

“Ta?”, tôi cười hỏi anh ta: “Ta cũng muốn bỏ trốn, nhưng người chẳng nói là ta chạy không được đó sao?”.

Dương Nghiêm nhìn tôi, hồi lâu sau mới hỏi: “Cách thứ hai là gì?”.

Tôi vui vẻ đáp: “Cách thứ hai là đợi. Nếu Cửu ca của người thắng thì chẳng có gì phải nói. Nếu thất bại thì chúng ta sẽ đợi Tề Thịnh trở về Thịnh Đô. Anh ta đại thắng trở về, lại tự cho là đã phá vỡ được âm mưu của chúng

ta, nhất định sẽ vô cùng đắc ý, mười phần thì chắc đến tám, chín phần sẽ lại chỗ ta điều võ dương oai, đến lúc đó người giết anh ta là được”.

Dương Nghiêm kinh ngạc: “Giết Tề Thịnh ở chỗ người?”.

Tôi hỏi vặn lại: “Tại sao lại không? Tề Thịnh lúc nào cũng tính toán, làm việc gì cũng có kế hoạch rõ ràng, chẳng nhẽ chúng ta lại ngồi im ở đây chờ chết sao?”.

Dương Nghiêm cúi đầu suy nghĩ một lát, nói: “Vậy thì cứ làm theo cách thứ hai đi”.

Vòng cả trăm dặm đường, diễn một màn kịch lâu như thế, tất cả chỉ để nghe được câu này của anh ta, giờ đã nghe được rồi, tảng đá to tướng trong lòng tôi cũng xem như biến mất.

Ngày hôm sau, tôi vừa nói với Lục Ly, cô đã nhảy dựng lên, thất thanh: “Nương nương hồ đồ rồi! Nếu đã định làm thế thì phải để anh ta một mình đến Giang Bắc ra tay, như vậy mới có thể khiến thần không biết quỷ không hay. Còn nếu ra tay trong cung, lỡ việc không thành thì nương nương cũng chẳng còn đường sống”.

Sống trong cung mấy năm, tôi đã đạt được trình độ dù Thái Sơn có đổ sụp trước mắt thì mặt cũng không biến sắc. Lục Ly xúc động như vậy, nhưng tôi cũng chỉ lạnh lùng liếc cô, hỏi: “Người cũng có thể nghĩ đến những điều này, chẳng lẽ Tề Thịnh lại không nghĩ ra sao?”.

Lục Ly sững sờ một lát.

Chính vì mọi người đều cho rằng tốt nhất là giết Tề Thịnh ở Giang Bắc nên ta mới muốn làm ngược lại, đợi Tề Thịnh trở về cung rồi mới ra tay.

Tôi cúi đầu tiếp tục bóc lột ăn, nhấm nại khuyên cô: “Bình tĩnh đi, đã đến nước này thì tất cả những gì có thể làm được cũng chỉ là liều đến cùng mà thôi. Ta cá là Tề Thịnh chưa giết ta ngay khi vừa về đây, lúc đó vừa vạ giúp chúng ta dễ ra tay hơn”.

Lục Ly đứng ngây ra một lát rồi thần thờ ngồi xuống, một lúc sau mới hỏi: “Bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ đợi thôi sao?”.

Tôi gật đầu: “Ngươi bí mật liên lạc với nhà, bảo họ nắm chặt lấy Thủ vệ quân ở kinh thành, đến lúc Tề Thịnh xảy ra chuyện thì việc ổn định được cục diện ở Thịnh Đô hay không hoàn toàn dựa vào họ”.

Lục Ly lại hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”.

“Sau đó? Cứ đợi đã”, tôi đáp.

Chuyện đã đến nước này cũng chỉ có thể tiếp tục: “lấy bất biến ứng vạn biến” mà thôi.

Lục Ly lo lắng thấp thỏm đi qua đi lại trong điện một hồi vẫn không nghĩ ra cách gì, thờ dài một tiếng, sau đó lại khoác lên bộ mặt vui vẻ rạng rỡ như không có chuyện gì mà ra về.

Chiến trận ở phương bắc diễn ra ác liệt, trong triều cũng rất náo nhiệt, duy chỉ có hậu cung là vẫn im như tờ.

Tề Thịnh không ở đây, các phi tần muốn lấy lòng hoàng đế cũng chẳng được, hậu cung vì thế vô cùng yên ổn, mọi người xung hô chị chị em em, lúc rảnh rỗi lại sang cung của nhau tán chuyện, ít ra bề ngoài thì có vẻ thân thiết gần gũi hơn trước.

Tôi nghĩ, lẽ sau này mình rơi vào tay Tề Thịnh, nếu không chết thì kết cục cũng là cả đời cơm lạnh canh nguội ở chốn lãnh cung tăm tối, vì thế càng phải trân trọng khoảng thời gian tốt đẹp trước mắt. Hằng ngày ngoài việc ăn uống, vui chơi, ngắm mỹ nhân ra, thì thời gian còn lại đều dùng để trêu đùa với Tề Uy và Tề Hạo.

Cứ như vậy đến tháng Mười, hôm đó tôi đang đưa hai con đi dạo trong ngự hoa viên thì cung nữ bên người Thái hoàng thái hậu đột nhiên đến tìm, nói Thái hoàng thái hậu mời tôi nhanh chóng qua chỗ người.

Thái hoàng thái hậu từ lâu đã không quản chuyện trong hậu cung, nếu có chuyện thì nhiều lắm là bảo cung nữ đến nói với tôi, nhưng hôm nay đột nhiên lại gọi tôi gấp như vậy, hẳn là có chuyện lớn rồi.

Tôi cũng lờ mờ đoán được đó là chuyện gì nên cố gắng lấy lại tinh thần, sai cung nữ bên cạnh đưa Tề Uy và Tề Hạo trở về cung Hưng Thánh trước rồi theo cung nữ kia đến chỗ Thái hoàng thái hậu.

Cung nữ đưa tôi tới ngoài điện của Thái hoàng thái hậu rồi khẽ nói: “Thái hoàng thái hậu mời một mình người vào”.

Tôi vô cùng kinh ngạc, khẽ ho một tiếng rồi mới bước vào.

Trong nội điện, Thái hoàng thái hậu đang chống gậy đứng bên cửa sổ, sống lưng hiêm khi thấy thẳng như vậy, nghe thấy tiếng chân tôi bước tới mới chậm rãi quay người lại: “Hoàng hậu đến rồi đấy à?”.

Tuy giọng nói không to nhưng lộ rõ vẻ uy nghiêm khó tả, khác hẳn với thái độ hiền dịu, nhân từ trước đây.

Tôi rùng mình, vội kính cẩn đáp lại một tiếng, thận trọng hỏi người triệu tôi đến có việc gì.

Người chỉ vào án thư bên cạnh: “Đến từ phương bắc, Hoàng hậu tự mình xem đi”.

Tôi cầm mật tấu trên án thư lên xem kỹ, đọc xong nội dung thì hay rồi, mồ hôi sau lưng lập tức tuôn ra.

Mật tấu nói rất sơ lược, cuộc chinh phạt phương bắc ban đầu rất thuận lợi, tin chiến thắng của các cánh quân báo về liên tiếp, nhưng từ sau khi Bắc Mạc qua phút bất ngờ, bắt đầu phản ứng lại, nhanh chóng điều động binh lực toàn quốc để phản công thì chiến sự trở nên căng thẳng. Đúng lúc ấy Tề Thịnh đột nhiên bị ám sát, mặc dù vết thương không sâu nhưng vũ khí lại tẩm chất độc, độc tố rất mạnh, trong quân không có thuốc giải, hiện giờ Tề Thịnh đang nằm tại chỗ.

Nếu như hoàng đế chết ở tiền tuyến thì không những trong quân sẽ loạn mà ngay cả triều đình e cũng không yên.

May mà Tề Thịnh tuy trúng độc nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, lập tức giấu chuyện bị trúng độc. Một mặt ra lệnh cho đại quân dừng lại đóng quân ở một thị trấn nhỏ của Bắc Mạc để nghỉ ngơi, mặt khác phái người thân tốc mang vũ khí tẩm độc về Thịnh Đô, lệnh cho Thái y viện nghiên cứu điều chế thuốc giải.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Lâm lão thái thái, run rẩy hỏi: “Thái y viện liệu có chế được thuốc giải không?”.

Lão thái thái vẻ mặt cương nghị nhưng giọng nói vẫn không giấu được đau buồn: “Đang nghiên cứu rồi, nhưng cho dù hôm nay có thể điều chế được thuốc giải thì nhanh nhất cũng phải mất hơn mười ngày mới tới được chỗ Hoàng thượng, không biết...”.

Người không nói tiếp được nữa, nhưng tôi đã hiểu, ý là thuốc giải độc cho dù đến được chỗ Tề Thịnh thì cũng chẳng biết anh ta còn mạng mà dùng nó không.

Cảm tử quân của Nhà xí huynh thực sự đã ra tay? Tề Thịnh sẽ chết sao?

Tôi cũng không biết cảm xúc trong lòng mình lúc này là căng thẳng hay kích động, là vui mừng hay chấn động nữa, rõ ràng là có hàng nghìn hàng vạn cảm xúc đang đồng loạt dâng lên nhưng trong lòng lại cảm thấy trống rỗng, chỉ còn biết đứng ngây người ra.

Lão thái thái nhìn vẻ mặt tôi, mắt cũng đỏ hoe, khẽ nói: “Ngoan, con phải kiên trì mới được”.

Môi tôi run run, không sao nói nên lời. Lão thái thái, tôi bây giờ phải kiên trì cái gì, rõ ràng là cần phải vững vàng mới đúng!

Tề Thịnh bây giờ chỉ có hoàng tử duy nhất là Tề Hạo, mặc dù hiện tại vẫn chưa được một tuổi rưỡi, nhưng vẫn là người thừa kế ngai vàng một cách danh chính ngôn thuận, lại có sự hỗ trợ của Trương gia và Nhà xí huynh, nếu như không có gì thay đổi thì ngôi vị hoàng đế này sẽ truyền lại cho nó rồi.

Con trai một khi là Hoàng đế thì người làm mẹ như tôi cũng sẽ lên chức thái hậu. Hơn nữa, còn là vị thái hậu có quyền thế kinh người.

Lưỡi gươm treo lơ lửng trên đầu cuối cùng cũng đã biến mất, tương lai sẽ không còn phải nhìn sắc mặt Tề Thịnh mà sống nữa.

Đây rõ ràng là chuyện vui, tại sao trong lòng tôi lại thấy buồn phiền khó chịu? Hay là tôi nhập vai quá đà rồi?

Vẻ mặt của Lão thái thái vô cùng đau buồn, người bước lên phía trước hai bước, vịn vào tôi, giọng bi thương: “Bồng Bồng, con nhất định không được gục ngã, chỗ Hoàng đế còn cần con”.

Tôi sửng người, mơ hồ nhìn Lão thái thái. Chỗ Tề Thịnh còn cần tôi ư?

Lão thái thái chăm chú nhìn tôi: “Thịnh nhi nói muốn con đến chỗ nó”.

Tôi sửng sốt, người ta khó khăn lắm mới ngoi lên được, vừa thoát ra khỏi vai diễn chưa được bao lâu. Mẹ kiếp, không phải chứ? Cho dù Hoàng đế muốn có người tuần táng thì cũng phải là các phi tần chứ? Chưa nghe hoàng hậu cũng phải chôn cùng bao giờ.

“Bảo thần thiếp tới đó?”, tôi nghi ngờ hỏi lại.

Lão thái thái trịnh trọng gạt đầu, mắt đỏ hoe, nước mắt chực tuôn rơi. Người rút từ trong ngực ra một bức thư đưa cho tôi: “Đây là thư Thịnh nhi gửi cho con”.

Mật tấu vừa này là thân tín của Tề Thịnh chấp bút, được coi là công văn nội bộ. Còn bức thư trên tay lúc này chắc là thư riêng rồi.

Cho dù là công văn hay thư riêng, nơi gửi đến đều là chỗ Thái hoàng thái hậu, qua đó có thể thấy Tề Thịnh rất tin tưởng bà nội mình.

Trong thư chỉ viết có tám chữ: Ranh giới sống chết, chỉ mong gặp mặt.

Tôi đã có một thời gian sống ở cung Đại Minh, Tề Thịnh chê chữ tôi viết khó đọc, còn từng nắm tay dạy tôi viết, nét chữ của anh ta tôi rất quen thuộc. Bút tích trên bức thư này mặc dù có vẻ hơi rối và thiếu sức sống, nhưng đúng là bút tích của Tề Thịnh.

Tôi xem thư, bất giác sửng sờ.

Lại nghe thấy tiếng nói của Lão thái thái: “Theo lẽ nghi thì hoàng hậu không thể xuất cung vào lúc này, lại càng không được đến nơi đang xảy ra loạn lạc, nhưng đây là Thịnh nhi...”, Lão thái thái dừng lại, hít một hơi sâu rồi mới tiếp tục nói: “Có lẽ đây là lần gặp mặt cuối cùng, nếu Hoàng thượng đã có tâm nguyện như vậy thì Hoàng hậu đi đi”.

Tôi sực tỉnh, ngược mắt nhìn Lão thái thái.

Chưa đợi tôi mở miệng, Lão thái thái đã tiếp tục nói: “Hoàng hậu yên tâm, ta sẽ lo cho Uy nhi và Hạo nhi. Chỉ cần bà lão này còn sống ngày nào thì Thịnh Đô sẽ không có ai dám tạo phản đâu”.

Đến giây phút mấu chốt này, nước mắt tôi cuối cùng cũng rơi xuống.

Chết tiệt! Tôi không tin là mình lại có ý nghĩa với Tề Thịnh đến như vậy, cứ làm như trước khi chết mà không gặp được tôi thì anh ta sẽ không nhắm được mắt ấy.

Có rất nhiều điểm đáng ngờ ở đây.

Thứ nhất, nếu Tề Thịnh sớm đã biết âm mưu của Nhà xí huynh qua Dương Dự, vậy thì nhất định đã đề phòng rất nghiêm ngặt, tại sao bây giờ lại bị người ta hành thích?

Thứ hai, cứ xem như Nhà xí huynh may mắn thành công, nhưng Tề Thịnh đâu đã chết ngay, sao còn không định tội Nhà xí huynh? Trên mặt tấu thậm chí còn không nhắc đến tên Nhà xí huynh một lần nào?

Trong chuyện này có quá nhiều chỗ không hợp lý.

Đầu tôi không ngừng suy nghĩ, bề ngoài thì giả vờ kiên cường, quệt nước mắt, gật đầu không một chút do dự: “Thần thiếp đi, thần thiếp sẽ lập tức đến Bắc Mạc”.

Lão thái thái nhìn tôi, gật đầu, vẻ mặt có vẻ nhẹ nhõm hơn.

Vừa về đến cung Hưng Thánh thì tin tức từ chỗ Tổng thái hậu cũng truyền đến, Tề Thịnh đúng là đã bị hành thích, đang trúng độc.

Tận lúc này tôi mới thật sự tin Tề Thịnh bị hành thích. Tiếp đó, tôi bắt đầu suy nghĩ tại sao Thái hoàng thái hậu và Tề Thịnh lại muốn tôi đến Giang Bắc.

Suy nghĩ theo chiều hướng tích cực thì là Tề Thịnh muốn gặp tôi để bàn một số chuyện. Nhưng vượt qua một đoạn đường xa xôi hàng nghìn dặm chỉ để nói vài câu, chuyện này quá sến, cũng không phù hợp với tính cách của Tề Thịnh.

Suy nghĩ theo chiều hướng tiêu cực thì là họ sợ sau này vua còn nhỏ, mẫu hậu nhiếp chính sẽ dễ ngoài thích lộng quyền, muốn nhân cơ hội này trừ khử Hoàng hậu là tôi.

Càng nghĩ càng thấy “giết mẹ giữ con” mới là mục đích thực sự của họ.

Vì điều này mà Tề Thịnh còn giả vờ viết ra tám chữ lừa tình đó, rõ ràng là muốn làm xáo trộn tâm trí tôi. Nếu tôi không nhận ra đã tâm đạng sau đó thì chẳng biết hai bà cháu nhà này còn muốn gài bẫy tôi như thế nào nữa!

Vậy, rốt cuộc là nên đi hay không đây?

Đi, rất có khả năng là tìm đường chết. Nhưng nếu cứ quyết tâm nhất quyết không đi thì đồng nghĩa với việc tự vạch mặt mình. Chưa nói đến

việc lữ Tề Thịnh không chết thì tôi đương nhiên chẳng còn đường lui, mà hiện tại, phía Thái hoàng thái hậu tôi cũng không dám chắc có thể chống đỡ được, e rằng tôi nhất định phải đi gặp Tề Thịnh rồi.

Lão thái thái này đúng là sắp thành tinh rồi.

Tôi nằm trên giường suy nghĩ cả buổi tối, ngày hôm sau thức dậy, thấy người trong gương vô cùng tiêu tụy, nét mặt ủ rũ còn hơn cả hoa cúc vàng.

Tả Ý thấy thế thì vô cùng kinh ngạc hoảng sợ hỏi: “Nương nương, người làm sao vậy?”.

Tôi chẳng có tâm trí đâu mà giải thích với cô, chỉ bảo cô đến chỗ Thái hoàng thái hậu hỏi xem thuốc giải đã điều chế ra chưa.

Tả Ý vừa rời khỏi, tôi liền bảo Phúc nhi đến phủ Triệu vương truyền tin cho Lục Ly.

Hai ngày sau, Hoàng hậu đột nhiên bị cảm cúm nằm liệt giường. Sau khi chẩn đoán thái y thông báo bệnh của Hoàng hậu không có gì nghiêm trọng nhưng cần phải tĩnh dưỡng, Hoàng đế vắng mặt, Hoàng hậu lại đột nhiên ngã bệnh, trong cung không khỏi hoang mang lo sợ.

Thời điểm quan trọng, vẫn là đồng chí lão làng đứng lên.

Thái hoàng thái hậu không những tiếp quản toàn bộ sự vụ trong cung mà còn đưa hoàng tử Tề Hạo và công chúa Tề Uy sang chỗ mình để dạy dỗ. Có Lão phật gia tôn kính cai quản, trong cung lập tức ổn định lại. Hoàng hậu nghe lời thái y, ngoan ngoãn nằm trên giường tĩnh dưỡng, cung Hưng Thánh cũng vì thế mà đóng cửa không tiếp khách.

Cùng lúc đó, Trương Bồng Bồng tôi đã cải nam trang, đem theo Tả Ý cùng hơn hai mươi cao thủ, giữa đêm tối rời Thịnh Đô tiến về phương bắc.

Một đường vung roi thúc ngựa, tốc độ rất nhanh, vài ngày sau đã đến sông Uyển Giang. Ở đó có thuyền chờ sẵn, đợi đoàn chúng tôi xuống là lập tức giương buồm tiến thẳng đến bến Giang Bắc.

Qua được sông Uyển Giang, chúng tôi tiếp tục ngày đêm không nghỉ, men theo tuyến đường Thái Hưng, Dự Châu, Tiểu Trạm tiến về phương bắc, dự tính sẽ qua cửa khẩu Tịnh Dương đến thẳng chỗ đóng quân của Tề Thịnh ở thành Bình Ninh của Bắc Mạc.

Khi đi qua cửa khẩu Tịnh Dương đã là ngày Mười bảy tháng Mười, tính từ ngày rời khỏi Thịnh Đô, tôi đã ở trên lưng ngựa tám ngày, đừng nói hai bên đùi bị cọ sát đến trầy thịt chảy máu mà ngay cả tính mạng e cũng đã mất một nửa.

Buổi trưa, sau khi ngồi nghỉ trong rừng, tôi không cách nào leo nổi lên mình ngựa. Tả Ý đứng bên cạnh dùng cả thân người đỡ tôi lên, mếu máo nói: “Nương nương, người hãy nghỉ thêm chút nữa đi”.

Tôi đẩy cô ra, bám vào yên ngựa tiếp tục leo lên, sau khi té ngã một lần nữa thì nghe thấy tiếng đội trưởng đội thân vệ hộ tống nói: “Xin thất lễ, nương nương”, sau đó luồn tay xuống nách tôi, nhẹ nhàng đặt tôi lên ngựa.

Nắm chặt lấy dây cương, tôi ngồi thẳng lên, quay đầu lại nói: “Làm phiền người giúp luôn thị nữ của ta nữa”.

Anh ta không đáp, chỉ lẳng lặng giúp Tả Ý lên ngựa.

Đoàn người lại tiếp tục quất ngựa tiến về phía trước, đi khoảng một trăm dặm nữa mới đến được một trấn nhỏ. Mấy ngày vừa rồi, dù đi qua thành

phố và thị trấn thì chúng tôi cũng không ở trọ, nhưng lần này đội trưởng đội thân vệ lại thúc ngựa đến bên cạnh tôi, tôn kính nói khẽ: “Nuơng nuơng, chúng ta dừng lại nghỉ ở đây một đêm rồi hẵng đi tiếp. Mọi người đều đã rất mệt mỏi, hơn nữa sau khi qua cửa khẩu thì không tiện đổi ngựa, cũng phải cho lũ ngựa nghỉ ngơi nữa”.

Tôi đưa mắt lướt một vòng thì phát hiện “mọi người” mà anh ta nói chỉ bao gồm hai người: tôi và Tả Ý. Tôi hơi do dự một chút nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Đêm hôm đó, chúng tôi nghỉ lại khách điểm duy nhất trong thị trấn. Đến nửa đêm thì có một người mặc đồ đen lén vào phòng tôi, đánh ngất Tả Ý vừa ngồi dậy định lấy thân ngăn cản, sau đó dùng chân quán tôi lại và chạy trốn qua cửa sổ.

Thân vệ gác đêm rất nhanh đã phát hiện ra, huýt sáo một tiếng, lập tức cả đội thân vệ thức giấc. Hắc y nhân cũng không dây dưa với họ, vung kiếm gạt một thân vệ chặn đường, tiếp tục ôm tôi nhảy qua cửa ra ngoài rồi trèo lên lưng con tuấn mã chuẩn bị sẵn, hiên ngang phóng đi.

Đội thân vệ tách ra, người thì đi lấy ngựa ở sau nhà trọ, người thì lao nhanh đến, trực tiếp dùng khinh công đuổi theo.

Tôi thò đầu ra khỏi ngực của hắc y nhân, vừa vùng vẫy vừa hướng về phía sau kêu gào: “Cứu ta với, cứu ta với!”.

Hắc y nhân không bình tĩnh được nữa, kéo chiếc khăn bịt mặt màu đen ra: “Là thần, Dương Nghiêm đây”.

Tôi tức giận, trừng mắt lên: “Phí lời, không phải ngươi thì ta dám kêu chắc!”.

Nói xong lại tiếp tục ra sức đóng vai con gái nhà lành bị người xấu bắt cóc.

Dương Nghiêm dùng một tay ôm chặt lấy tôi, khẽ nói: “VẬY người cẩn thận một chút, đừng có cào vào mặt thần”.

Tôi cứng người lại, tránh khuôn mặt anh ta, chỉ ra vẻ đánh vào ngực và vai anh ta.

Một đôi chân cuối cùng vẫn không thắng được hai đôi chân, chẳng mấy chốc đám người đuổi theo phía sau dần dần khuất dạng. Tôi lập tức nắm chặt lấy cơ hội để lười biếng, đã chẳng nhìn thấy ai đuổi theo nữa thì cần gì phải vẫy vùng, chỉ thỉnh thoảng kêu lên mấy tiếng là được.

Dương Nghiêm cuối cùng cũng không nhẫn nại được, giờ kiếm lên thương lượng: “Nào, chúng ta phối hợp với nhau chút đi. Người giả vờ hét lên một tiếng để thần có cơ đánh ngất người, đỡ phải mất công kêu nữa làm gì”.

Tôi cân nhắc chốc lát rồi thét lên một tiếng, ngay trước khi Dương Nghiêm ra tay lại đột nhiên im bật.

Dương Nghiêm nhìn tôi: “Xem như người thức thời”.

Dựa vào ánh trăng, tôi thò đầu nhìn ra đằng sau, hỏi: “Bọn họ liệu có đuổi kịp chúng ta không?”.

Dương Nghiêm cười khà khà, đắc ý nói: “Không đâu, thần đã hạ thuốc cho đám ngựa trước rồi”.

Lúc này tôi mới yên tâm, rúc vào tấm chăn quấn trên người, tìm một vị trí thoải mái dựa vào người anh ta, dặn dò: “Ta chợp mắt một lúc, khi nào

đến được chỗ an toàn thì gọi ta”.

Nói xong liền lăn ra ngủ như chết.

Khi tỉnh lại thì thấy mình ở bên một khe suối, trời đã sáng hẳn, tôi đưa mắt nhìn cây cối rậm rạp, to lớn xung quanh, có vẻ đang ở sâu trong rừng.

Dương Nghiêm đang ngồi bên đống lửa hơi nóng lương khô, thấy tôi tỉnh dậy liền đến gần, cảm khái: “Người thật tàn nhẫn với bản thân mình, cứ nhất định phải qua khỏi cửa khẩu Tĩnh Dương mới cho thân ra tay. Nếu cứ theo ý thân mà ra tay ngay khi qua sông Uyển Giang thì người đã đỡ phải chịu tội mấy ngày”.

Tôi chẳng để ý đến lời nói của anh ta, chống người đứng dậy đến bên khe suối rửa mặt.

Dương Nghiêm lại đi theo sau, ngồi xôm bên cạnh mà tiếp tục ca cẩm: “Thần nghĩ mãi vẫn không hiểu, Cửu ca cũng đã truyền tin về nói Tề Thịnh bị trúng độc, thế sao người còn nghe lời bà già Lâm thị kia mà đến Bắc Mạc làm gì? Ở lại Thịnh Đô chờ làm thái hậu có tốt hơn không! Người đi như vậy chẳng phải đã dọn chỗ cho Thái hoàng thái hậu sao? Lỡ bà ta nảy ra ý định gì thì người làm sao mà ứng phó kịp”.

Tôi không đồng ý với suy nghĩ đó, Thịnh Đô đã bị Trương Phóng khống chế, Thái hoàng thái hậu có làm gì cũng chẳng thể thay đổi được thế cục, chính chỗ Tề Thịnh mới là quan trọng nhất.

Tôi dùng tay áo lau qua mặt rồi rút từ trong túi ra một cái lọ sứ nhỏ, hỏi anh ta: “Biết đây là cái gì không? “.

Dương Nghiêm cầm lấy quan sát kỹ, còn mở nắp ra ngửi, hỏi: “Thuốc giải?”.

Tôi gật đầu: “Nếu ta không đích thân đi một chuyến, lỡ có người mang lọ thuốc này đến cho Tề Thịnh thì làm thế nào?”.

Nói xong, tôi lấy lại cái lọ sứ trong tay anh ta, dốc miệng đổ xuống đất.

“Ý!?”, Dương Nghiêm vội dùng tay chặn lấy miệng lọ, hết sức kinh ngạc nhìn tôi, hỏi: “Người đã nghĩ kỹ chưa?”.

Nghĩ kỹ chưa?

Tôi nghiêm túc suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn kiên quyết đổ hơn nửa chỗ thuốc giải xuống dòng nước. Những viên thuốc đen nhánh bị nước cuốn đi thật xa, nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Đến giờ phút này thì quan hệ giữa tôi Tề Thịnh đã trở thành anh sống thì tôi chết, chẳng còn tình cảm hay yêu thương gì nữa, dù sao mấy thứ đó cũng đâu thể ăn thay cơm!

Dương Nghiêm im lặng hồi lâu, sau đó mới nói bằng giọng yếu ớt: “Trương Bồng Bồng, người thật độc ác”.

Tâm trạng của tôi bỗng trở nên rất tệ, thẫn thờ nhìn dòng nước, đáp lại, “Đa tạ, quá khen rồi”.

Dương Nghiêm ghen họng, mở to mắt nhìn tôi.

Tôi cảm thấy lúc này thực sự không nên đa sầu đa cảm, liền đưa tay đỡ lưng, lê đôi chân bị thương trở về bên đống lửa, cầm lương khô lên ăn.

Dương Nghiêm thở dài, hỏi tôi: “Tiếp sau đây nên làm gì?”.

Tôi lắc đầu: “Trước tiên người mang ta đi trốn vài ngày, đợi phản ứng của đại quân trên Bắc Mạc đã. Nếu đại quân lạng lẽ rút dần về Nam Hạ thì có thể khẳng định Tề Thịnh đã không qua được rồi. Lúc đó chúng ta sẽ liên hệ ngay với người của Trương gia để họ hộ tống ta vào trong quân. Ta sẽ đưa hài cốt Tề Thịnh về Thịnh Đô, đến lúc đó dù là Thái hoàng thái hậu cũng chẳng có cách nào mà gây khó dễ cho ta nữa. Còn nếu như trong quân không có động tĩnh gì hoặc lại tiếp tục đánh lên phương bắc...”.

“Vậy thì làm thế nào?”, Dương Nghiêm hỏi.

Tôi cười: “Điều đó chứng tỏ Tề Thịnh chưa chết, hai chúng ta phải bỏ chạy thôi”.

Lúc này thì Dương Nghiêm chính thức ngậy ra, một lúc lâu sau mới đứng dậy, nói: “Sao người không nói sớm!?”.

Miệng còn ngậm nửa miếng bánh, tôi nghiêng đầu hỏi anh ta: “Có vấn đề gì à?”.

Sắc mặt Dương Nghiêm đột nhiên trở nên thiếu tự nhiên, đưa tay gỡ đầu, có phần ngượng ngùng nói: “Sớm biết vậy thì thần đã mang thêm ít bạc rồi. Bỏ trốn cũng cần tiền mà, nếu không làm sao có thể trốn xa được!”.

Nghe anh ta nói vậy, miếng bánh trong họng tôi đột nhiên mắc trong họng, thiếu mỗi nước nghẹn chết để đi gặp Diêm Vương nữa thôi.

Dương Nghiêm vội vàng vỗ lưng cho tôi, liên tục hỏi: “Có cần nước không? Có cần nước không? Ở đây không có trà, dùng nước sông có được không?”.

Tôi ho sặc sụa, nước mắt nước mũi đầy mặt, gạt tay anh ta ra rồi ngẩng đầu nhìn lên, oán hận nói: “Làm gì mà ghi hận lâu thế? Người từ trước đến

giờ đều là là nữ giả nam đúng không?”.

Dương Nghiêm ngồi xổm đối diện với tôi, nhìn tôi một lát, cuối cùng không nén được mà bật cười to.

Tiếng cười thoải mái lan đi thật xa, thậm chí còn khiến chim chóc gần đỉnh núi cũng giật mình hoảng hốt. Tôi sợ hãi nhào tới bịt miệng anh ta lại, mắng khê: “Người muốn chết à? Bị người khác phát hiện ra thì hay rồi!”.

Dương Nghiêm hạ thấp giọng cười mãi một lúc lâu rồi mới dừng lại, đẩy tay tôi ra: “Không sao, thần đã cắt đuôi truy binh xa lắm rồi, không ai có thể bắt được chúng ta đâu”.

Anh ta nói với vẻ vô cùng tự tin, còn tôi thì thấy bán tín bán nghi. Con người Dương Nghiêm trước giờ đều không đáng tin chút nào.

Sáng tinh mơ hôm sau, trời đột nhiên đổ tuyết. Dương Nghiêm vui vẻ nói: “Trận tuyết này thật tốt, vừa vặn có thể xóa sạch dấu vết của chúng ta. Người của Tề Thịnh mà tìm ra chúng ta thì đúng là thần rồi!”.

Lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm, bèn hỏi Dương Nghiêm có thể tìm được một gia đình thợ săn nào sống ở gần đây để xin một bát canh nóng uống không.

Dương Nghiêm vỗ ngực nói không vấn đề gì, kết quả là dẫn tôi đi lòng vòng trong núi mất mấy ngày mà vẫn chẳng tìm được một bóng người nào cả.

Tôi vô cùng bất đắc dĩ, đành phải từ bỏ hy vọng xa vời là được uống bát canh nóng, bảo Dương Nghiêm đưa tôi ra khỏi núi. Đã cắt đuôi được đám truy binh thì phải nhanh chóng đến Tịnh Dương, thế mới dễ dàng nghe ngóng tin tức của đại quân đang ở phương bắc.

Dương Nghiêm gật đầu, lại khoác lên mình dáng vẻ nghiêm túc dẫn tôi đi hai ngày trong núi, chẳng những không tìm được đường ra mà còn lạc luôn.

Tôi tức giận hỏi: “Không phải là người nói người từ nhỏ lớn lên trong núi sao? Nhắm mắt cũng không đi sai đường cơ mà? Hả?”.

Dương Nghiêm lúng túng, cười khan: “Thần chỉ nói tới núi ở bên ngoài thành Thái Hưng thôi mà!”.

Thái Hưng cách nơi đây cũng phải vài nghìn dặm chứ chả ít! Núi này và núi ở đó giống nhau được à?

Tôi bực đến nỗi phổi cũng đau, sau khi ra sức đá mấy cái vào chân anh ta thì ngồi trên đất thở hổn hển.

Dương Nghiêm phủi tuyết trên người, an ủi tôi: “Lạc đường cũng có cái hay. Chúng ta còn chẳng biết mình đang ở đâu truy binh lại càng không thể biết được”.

Việc đã đến nước này tôi cũng chỉ có thể dối mình dối người mà an ủi bản thân mà thôi. Có điều sự thực đã nhanh chóng chứng minh, Dương Nghiêm không những là người không đáng tin, mà đến cả lời nói cũng chỉ có thể nghe cho vui tai thôi.

Hoàng hôn ngay sau ngày anh ta nói câu này thì lính của Tề Thịnh đã đuổi đến nơi.

Lúc đó tôi đang ngồi dưới gốc cây đếm số lượng bánh thịt trong túi, Dương Nghiêm đang đứng trên ngọn cây nhìn ra xa bỗng nhảy xuống, nét

mặt căng thẳng ngồi trước mặt tôi nói khẽ: “Bây giờ thần có ba điều muốn nói với người”.

Thấy thái độ của anh ta nghiêm trọng như thế, tôi không nhìn mấy cái bánh nữa mà dời ánh mắt chăm chú lên mặt anh ta.

“Thứ nhất truy binh đã đuổi đến rồi.”

Tôi giật mình, cái bánh cầm trong tay rơi xuống đất.

“Thứ hai, người dẫn đầu hình như là Tề Thịnh.”

“Bộp” một tiếng, bọc hành lý trên tay kia cũng rơi xuống tuyết.

Dương Nghiêm cúi đầu nhìn xuống, nói với vẻ rất khó khăn: “Thứ ba, thần định sẽ chạy trốn một mình”.

Nghe vậy tôi nhảy dựng lên, lao vào bóp cổ anh ta, chửi: “Dương Nghiêm! Ngươi là đồ chết tiệt!”.

Dương Nghiêm không hề kháng cự, chỉ hạ giọng nói nhanh: “Tề Thịnh lần này đem theo toàn cao thủ, nếu thần mang theo người chắc chắn chạy không thoát. Hơn nữa, nếu Tề Thịnh vô sự thì Cửu ca nhất định đã có chuyện, thần phải đi cứu Cửu ca. Người hãy bỏ tay ra đi, họ đã đến chân núi rồi, chẳng mấy chốc sẽ lên tới đây thôi”.

Tính mạng ông đây so với tính mạng Cửu ca nhà ngươi nhỏ nhất không đáng kể thế cơ à! Tôi càng phẫn nộ hơn. Ngươi đã bắt nhân thì đừng trách ta bất nghĩa, chết thì tất cả cùng chết! Tôi nghiến răng, nhảy lên điên cuồng xé áo Dương Nghiêm. Ta không tin Tề Thịnh biết chuyện ngươi cảm sùng anh ta mà còn có thể tha thứ cho cả nhà ngươi!

Dương Nghiêm ngậy ra một lát mới giật mình phản ứng lại, vội ghì tay tôi, bực tức nói: “Người làm gì thế?”.

Tôi cười lạnh, cúi đầu cắn mạnh vào cổ anh ta.

Người anh ta cứng lại nhưng không đẩy tôi ra.

“Thần đã cố gắng hết sức rồi”, anh ta hít sâu một hơi, nói tiếp: “Bọn họ đã sắp đuổi đến nơi, thần đã đi vòng vèo bốn ngày đường mà vẫn không cắt đuôi được, giờ họ đã bao vây chúng ta rồi, thần thực sự không có cách nào cả”.

Tôi từ từ nhả ra, đứng dậy nhìn anh ta.

Yết hầu anh ta chuyển động, nói một cách khó khăn: “Thần thực sự muốn mang người bỏ trốn nhưng thần không làm được. Tề Thịnh đã đích thân đi tìm người, chúng tôi coi trọng người, chỉ cần người một mực nói là bị thần ép buộc thì dù Tề Thịnh có bắt người về cũng không làm hại đến tính mạng của người đâu. Cứu ca lúc này chẳng biết sống chết thế nào, thần phải đi tìm huynh ấy”.

Dương Nghiêm giơ cao cánh tay, tôi chỉ cảm thấy gáy đau dữ dội, trước mắt tối sầm lại rồi không còn biết gì nữa.

Khi tỉnh lại tôi thấy mình đang nằm trên một cái giường hành quân thấp nhỏ trong lều, cách đó không xa, mấy ngọn nến thấp phóng to bóng Tề Thịnh lên tấm vải bạt, có phần hơi mờ ảo.

Tôi nhìn về phía anh ta, cân nhắc xem tính mạng và tự tôn cái nào quan trọng hơn, sau đó bật cười, phát hiện ra rằng, chuyện này đối với tôi không thể xem là một vấn đề, bởi vì sự lựa chọn của tôi mỗi lần đều là tính mạng.

Tề Thịnh nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu lên điềm tĩnh nhìn tôi.

Tôi cũng lặng lẽ nhìn trả lại, mặc dù vẻ mặt vẫn bình thản như thường, nhưng ruột gan bên trong thì rối rắm sắp kết thành một bó hoa mẫu đơn luôn rồi.

Rốt cuộc tôi nên bỏ nhào vào ngực Tề Thịnh khóc lóc một trận, cảm ơn ông trời vì đã để anh ta sống, hay là đau khổ cắn phần chỉ vào anh ta mà chửi mắng một trận, rõ ràng anh không sao, vậy mà còn bảo ta vượt nhìn dặm xa xôi tới Bắc Mạc, anh chơi ta sao?

Hay là cứ thẳng thắn đóng vai lưu manh. Đúng vậy, ông đây đúng là muốn lật đổ anh, tự mình lên ngôi thái hậu. Anh thích làm gì thì làm, dù sao ông cũng chẳng sợ gì nữa rồi.

Hai chúng tôi cứ nhìn nhau như vậy hồi lâu, cuối cùng Tề Thịnh thở dài một tiếng rồi hỏi trước: “Tại sao hai chúng ta lại đến nước này?”.

Vừa nghe xong câu này, tôi lập tức hiểu ngay, Tề Thịnh đã biết mọi chuyện rồi.

Nếu đã vậy, việc tôi cố tình đóng kịch, ngoài tự biến mình trở thành một thằng hề ra thì chẳng còn tác dụng gì.

Tề Thịnh tiếp tục nói: “Ta đã nói với bản thân mình, chỉ cần nàng vì ta mà đến đây thì ta sẽ bỏ qua hết những chuyện nàng đã làm trước đó...”.

Tôi thực sự không thể nghe tiếp được nữa, ngồi bật dậy, lấy cái gối đập vào Tề Thịnh, chửi: “Tề Thịnh, anh còn mặt mũi để nói những lời này cơ à! Lại còn bỏ qua hết những chuyện ta đã làm! Ta thềm vào! Chẳng qua là anh thế nào thì tôi thế ấy mà thôi! Rõ ràng ngay từ đầu anh đã biết những tính toán của ta rồi, anh ngu với ta, bảo ta sinh hạ Tề Hạo, bảo ta đến cung Đại

Minh học chính sự, đó chẳng phải là để nuôi dưỡng dã tâm của ta sao? Con đường đó đều là do anh đã định sẵn, anh dùng quyền thế từng bước ép ta đi đến kết cục ngày hôm nay, anh còn giả vờ si tình làm gì?”.

Tề Thịnh điềm tĩnh nhìn tôi, một lúc lâu sau mới chua chát nói: “Mỗi lần ta đều cho nàng cơ hội lựa chọn, nhưng từ trước tới giờ nàng chưa bao giờ nghĩ đến việc tin tưởng ta”.

Tôi tức giận đến bật cười: “Anh đã làm gì để ta có thể tin tưởng? Lúc nào anh cũng tính toán, cũng đề phòng ta, tại sao ta phải toàn tâm toàn ý với anh cơ chứ?”.

“Trương Bồng Bồng, nàng hãy sờ tay lên ngực mà tự hỏi xem, có đúng là ta đối với nàng chỉ có tính toán và đề phòng hay không?!” , vẻ mặt Tề Thịnh vô cùng giận dữ, giọng nói hơi run lên, con ngươi đen nhánh sâu thẳm dưới ánh nến thoáng hiện lên những vằn đỏ.

Trái tim tôi như có góc nào đó sụp xuống, nỗi chua chát trào lên mạnh mẽ.

Tề Thịnh ngòai thẳng người, mở to mắt nhìn tôi, hỏi dồn: “Trương Bồng Bồng, nàng nói cho ta biết, cuối cùng thì nàng có trái tim không?”.

Sự chua chát trong lòng dần dần dâng trào khiến mắt nhòa đi, tôi quay đầu, mím chặt môi nhất định không nói.

Tề Thịnh đứng phắt dậy tiến lên mấy bước đến trước giường xoay người tôi lại, nắm lấy tay và ấn vào ngực tôi rồi lên giọng hỏi: “Nàng nói cho ta biết, rốt cuộc cái gì đang đập ở đây? Nàng làm sao lại có thể giây trước còn cùng ta quỳ trước Phật cầu tự, giây sau đã lại cùng người khác bàn bạc tìm cách giết ta? Ta tự lừa dối bản thân mình, tự nói với mình rằng trước đây đã nợ nàng, là ta khiến trái tim nàng đóng băng, ta phải từ từ làm ấm lại trái

tim đó... Thậm chí ta còn dùng cả con cái để níu kéo nàng, nhưng nàng thì sao? Trương Bồng Bồng, nàng đã làm gì?”.

Tôi nhìn chăm chú vào Tề Thịnh, chậm rãi đáp: “Thiếp chỉ làm những việc giúp mình có thể sống bình an mà thôi, thay vì oán trách thiếp vì sao không tin chàng, sao chàng không thử nghĩ xem tại sao thiếp lại luôn như vậy”.

Rất lâu sau đó Tề Thịnh mới buông tay, cười mệt mỏi rồi quay người bước ra khỏi lều.

Tôi thần thờ ngồi trên giường, đột nhiên cảm thấy rất lạnh, cảm giác lạnh lẽo bắt nguồn từ đáy lòng rồi dần dần lan ra khắp cơ thể, đến cả hàm răng cũng không ngừng va vào nhau lập cập.

Tôi cùng thảm lông quấn chặt mình lại, nằm xuống giường, tự nhắc nhở bản thân: “Đừng mắc lừa, chẳng qua là một vở kịch khác của Tề Thịnh mà thôi, chỉ được đứng ngoài xem chứ nhất định không được tham gia vào, nếu không chết cũng không có đất chôn đâu”.

Đêm ấy Tề Thịnh không vào lại căn lều này nữa. Ngày hôm sau, khi nhổ trại chuẩn bị xuất phát cũng là một thân vệ lỵ mặt đến chăm sóc tôi, ánh mắt Tề Thịnh chỉ lướt qua chỗ tôi hai lần, hoàn toàn không nói câu nào.

Đoàn người men theo dãy núi đi về phía bắc, sau khi ra khỏi núi không lâu thì hợp với một đoàn khác. Tả Ý có mặt trong đoàn người kia, vừa nhìn thấy tôi đã vội lau nước mắt.

Tôi nhìn cô, khuyên: “Đừng khóc nữa, trời lạnh thế này, khóc nẻ cả da mặt thì sao lấy được chồng. Người cũng nên bảo Tề Thịnh sắp xếp cho một vai khác đi, cả ngày chỉ diễn mỗi cảnh khóc lóc, ta nhìn cũng phát chán rồi”.

Tả Ý há to miệng, ngẩn ra nhìn tôi, không thốt được câu nào.

Tôi khẽ cười, dùng roi quất nhẹ vào mông ngựa tiến về phía trước.

Những người này hình như là đội thân vệ của Tề Thịnh, khoảng một trăm người, ai nấy đều rất dũng mãnh, rõ ràng không phải là người thường. Tôi bỏ hẳn ý định chạy trốn, ngoan ngoãn đi theo đoàn người tiến về phương bắc. Đi chưa được hai ngày thì từ xa đã nhìn thấy một thành trì, trên tường thành còn tung bay lá cờ của Nam Hạ.

Tôi chớp chớp mắt, lúc này mới nhìn rõ hai chữ “Bình Ninh” được khắc trên cửa thành, không khỏi ngạc nhiên. Hoá ra đây chính là trấn nhỏ mà Nam Hạ tạm thời đóng quân nghỉ ngơi sau khi Tề Thịnh bị “ám sát”.

Đoàn người còn chưa tới nơi thì cửa thành đã mở rộng, khoảng hơn chục kị binh từ trong thành ra nghênh đón, vây quanh Tề Thịnh rồi cùng tiến vào trong thành. Tả Ý lúc này mới từ đằng sau đi lên, kính cẩn nói: “Nương nương, vào thành thôi”.

Tôi hít một hơi thật sâu, theo đoàn người vào trong thành.

Thành Bình Ninh trước đây là một thị trấn quân sự quan trọng của Bắc Mạc, Tề Thịnh sau khi chiếm được cũng thấy đây là một địa điểm tốt, liền quyết định biến Bình Ninh thành trạm trung chuyển lương thực.

Tề Thịnh vừa vào thành đã triệu tập tướng lĩnh mở hội nghị tác chiến, tôi thì được đưa thẳng đến phủ tướng quân. Sau gần nửa tháng sống giữa rừng núi hoang vu, cuối cùng tôi đã có thể trở về với cuộc sống có phòng, có giường, có nồi bát muôi thìa, có nhà xí, có chậu tắm... Khi ngâm mình trong thùng, nước nóng bốc hơi nghi ngút, tôi cảm thấy cuộc sống thế này cũng coi như mãn nguyện rồi.

Mặc dù phạm vi sinh hoạt bị hạn chế, nhưng cũng có thể tự do hoạt động trong viện, thậm chí còn được phép đứng ở cửa ngắm nhìn bên ngoài.

Nhưng cuộc sống thoải mái chưa được mấy ngày thì tôi phát hiện ra tình hình trong thành dường như đang căng thẳng. Không phải vì tôi quá nhạy cảm mà vì binh sĩ tuần sát bên ngoài viện đột nhiên tăng lên, hơn nữa tất cả đều mặc áo giáp. Loại áo giáp này nhẹ nhất cũng đến mấy cân, không phải tình thế bắt buộc thì chẳng ai tự nguyện mặc nó lên người đi qua đi lại cả.

Tôi bảo Tả Ý nghe ngóng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cô ra ngoài đi một vòng rồi quay về báo cáo với tôi, không biết từ đâu xuất hiện một nhánh quân Bắc Mạc, đang bao vây thành Bình Ninh rồi.

Tả Ý căng thẳng hỏi: “Có phải sắp đánh nhau không?”.

Nhìn xem vấn đề cô ta hỏi mới mẻ chưa kia! Tề Thịnh dẫn hơn mười vạn quân đến địa bàn của người ta, không phải muốn giao chiến thì chẳng lẽ đến đây để tán dóc à?

“Đánh nhau! Đương nhiên là đánh nhau rồi! Hơn nữa là đánh nhau to ấy chứ”, tôi đáp lại.

Chuyện này không cần phải nói cũng biết, Bình Ninh là hành dinh của quân Nam Hạ trên đất Bắc Mạc, lại có Hoàng đế ở đây, binh mã nhất định không ít, vậy mà Bắc Mạc lại dám bao vây thành này, chắc chắn họ đã chuẩn bị rất kỹ càng rồi.

Có thể thấy, một cuộc giao chiến ác liệt là điều không thể tránh khỏi.

Như để chứng minh lời nói của tôi, chiều hôm đó ngoài thành vang lên tiếng la hét, to đến mức ngồi trong phòng cũng nghe thấy rất rõ. Tả Ý đang

mức cháo cho tôi sợ tới phát run, làm rơi cả bát cháo vào trong nồi.

Tôi bắt lực nhìn cô, than: “Tả Ý, ta vẫn luôn cho rằng ngươi rất dũng cảm. Thử nói xem, đến làm gián điệp hai mang ngươi cũng không ngán, dù thế nào thì cũng cần trí dũng song toàn chứ!”.

Tả Ý lúng túng nhìn tôi, sắc mặt biến từ đỏ sang trắng rồi lại từ trắng sang đỏ, một lúc lâu sau mới lắp bắp giải thích: “Nương nương, nô tì cũng chỉ là thân bất do kỉ mà thôi, với lại... với lại, nô tì một lòng trung thành tuyệt đối với nương nương”.

Làm hoàng hậu đã lâu, những lời thế này tôi đã nghe quen đến mức hoàn toàn chẳng có cảm giác gì với nó nữa rồi. Thực ra trung thành không quan trọng, quan trọng là làm được việc hay không! Ví dụ như Tả Ý, tôi biết rõ cô chỉ thực sự trung thành với Tề Thịnh, nhưng hiện tại tôi đâu còn ai thân tín bên người, vì vậy đành phải dùng cô thôi.

Tôi nhìn vào bát cháo trong tay cô, nói với vẻ thương lượng: “Trước tiên chúng ta cứ ăn no đã rồi hãy nói đến chuyện trung thành hay không, nhé?”.

Tả Ý mím môi, bắt đầu tập trung hầu hạ tôi.

Mấy hôm sau, bên ngoài tiếp tục giao chiến. Tôi vẫn bị nhốt trong cái viện nhỏ, cả ngày ăn ngon ngủ yên, còn sắc mặt Tả Ý thì mỗi ngày một căng thẳng. Đến ngày thứ sáu, tôi ăn cơm trưa xong, lau miệng định lên giường chợp mắt một lát thì Tả Ý đi theo sau lo lắng hỏi: “Bên ngoài giao chiến quyết liệt như vậy, nương nương không sợ hãi chút sao?”.

Tôi quay người lại nhìn cô ta, ngạc nhiên hỏi: “Cũng có ai bảo ngươi trèo lên tường thành đâu, ngươi sợ cái gì chứ? Hơn nữa, chúng ta đang thủ thành, trong thành lương thực binh mã đều đủ, có ở đây hơn một năm cũng không thành vấn đề”.

Tả Ý bật khóc: “Nương nương, trong thành vốn không có nhiều binh mã như vậy đâu. Nghe nói hôm qua bức tường thành nhỏ ở ngoài cổng thành phía bắc đã bị công phá một lần rồi, là Hạ tướng quân mang người đến đánh đuổi bọn Tác-ta thì mới giữ được cổng thành đấy.”

Tôi nghe xong thì sững sờ, chiều hôm qua ở phía bắc quả có tiếng ồn khá lớn, lúc đó tôi cứ cho rằng bữa trưa của quân Bắc Mạc ngon lành, ăn no thừa hơi...

Tả Ý thấy tôi không phản ứng gì lại cho rằng tôi không tin, vội vàng nói thêm: “Là thật đó, nô tì nghe nói quân Tác-ta tấn công rất mãnh liệt, binh lính thủ thành thương vong vô số, ngay cả quân nhu cũng phải lên tường thành rồi”.

Tại sao trấn thủ có một cái thành mà lại chật vật đến thế? Chẳng lẽ đại quân viễn chinh không ở đây? Vậy tại sao Tề Thịnh còn muốn vào thành Bình Ninh làm gì?

Tôi còn đang suy nghĩ thì trong sân vang lên tiếng bước chân dồn dập, thoáng cái đã đến hành lang, có người kính cẩn hỏi: “Xin hỏi Hoàng hậu nương nương có trong phòng không?”.

Câu hỏi này thật chẳng có tí trình độ nào cả! Tề Thịnh còn không cho phép tôi ra khỏi cửa viện này, tôi không ở trong phòng thì ở trên nóc phòng chắc?

Tôi nhìn Tả Ý, ra hiệu cho cô ra mở cửa.

Bên ngoài là mấy tướng sĩ võ trang hạng nặng, người đi đầu mặc áo giáp chỉnh tề nhưng phía trên áo có dấu vết của đao kiếm, một vài chỗ còn dính cả máu. Anh ta cúi đầu xuống, chấp tay hành lễ với tôi, nói: “Bỉ chúc phụng

mệnh Hoàng thượng đến bảo vệ nương nung, để an toàn, xin nương nung thay trang phục ạ”.

Nói xong, thân vệ đằng sau tiến lên trước, giao cho Tả Ý một bộ quần áo và khăn giấy.

Tôi nghe giọng người kia quen quen liền quan sát kỹ anh ta, thăm dò: “Người họ gì?”.

Lúc này anh ta mới lúng túng ngược nhìn tôi, đáp: “Bỉ chức Lý Hoàng, nương nung trước đây đã gặp rồi ạ”.

Anh ta vừa ngẩng mặt lên tôi liền nhận ra ngay. Đúng là trước đây đã gặp, chẳng phải chính là Lý thị vệ năm đó đã bức tôi nhảy xuống sông Uyển Giang đó sao?

Tôi cười mấy tiếng, nói: “Đâu chỉ đã gặp qua, chúng ta còn quen biết nhau nữa ấy chứ! Thế nào? Lần này người lại định đưa ta đi đâu?”.

Lý Hoàng có vẻ xấu hổ, nghĩ một lát rồi khom người, quỳ một chân trước mặt tôi: “Nương nung, lần đó bỉ chức cũng chỉ là phụng lệnh hành sự mà thôi, mong nương nung lượng thứ. Trước mắt tình hình chiến sự ác liệt, Hoàng thượng lệnh cho bỉ chức bảo vệ nương nung, vạn nhất thành thất thủ phải đưa nương nung an toàn ra khỏi thành. Xin nương nung nhanh chóng thay đồ”.

Tôi lạnh nhạt hỏi: “Tề Thịnh ở đâu?”.

Lý Hoàng chần chừ một lát rồi đáp: “Hoàng thượng ở cửa thành phía bắc”.

Tôi nghe xong liền nhắc chân bước ra ngoài, Lý Hoằng vội vàng dang tay ra cản, nói: “Nương nương không thể đi được”.

“Không thể đi được?”, tôi cười nhạt một tiếng, dùng chân đạp vào người Lý Hoằng một cái, nhân lúc mọi người đang sững sờ liền rút lấy thanh kiếm đeo bên hông của một thân vệ, quát: “Ai dám cản ta?”.

Nói xong liền cầm kiếm xông ra ngoài. Ở ngoài sân vốn có khá nhiều thân vệ, nhưng không ai ngờ tôi sẽ liều lĩnh như vậy, nhất thời đều ngây ra.

Lý Hoằng ở đằng sau vội hét lên: “Ngăn người lại!”.

Một thân vệ đưa tay ra cản nhưng lại không dám chạm vào tôi, chỉ dang tay ra chặn ngang phía trước. Thấy tình hình như vậy, trong lòng tôi đã xác định, càng không chút kiêng nể xông lên phía trước cứ có tên thân vệ nào dám đưa tay ra chặn, tôi lập tức đưa thanh kiếm lên cổ mình, uy hiếp: “Người dám chạm vào ta xem!”.

Tên thân vệ kia sợ quá vội thu ngay tay lại, lùi về sau mấy bước.

Một đường ra đến cửa viện không gặp trở ngại gì, tôi đang tăng tốc chạy ra ngoài thì nghe tiếng Tả Ý thét lên ở phía sau: “Nương nương, nương nương!”.

Tôi điên tiết, quay người lại hỏi: “Sao? Người cũng muốn cản ta?”.

Tả Ý liền chết ôm lấy thắt lưng của Lý Hoằng, trông hệt như quả cân đằng sau anh ta, mặt mũi đỏ bừng nhưng vẫn cố gắng thò đầu ra, hét to: “Sai rồi, sai rồi, nương nương đi ngược hướng rồi”.

Mặt mũi tôi đỏ bừng lên, vội quay người chạy theo hướng ngược lại.

Thủ vệ trong phủ rất ít, người rảnh rỗi trong thành lại càng ít, hơn nữa tôi lại mặc nam trang vì vậy rất thuận lợi chạy đến cổng thành phía bắc.

Chiến sự ác liệt hơn tôi tưởng nhiều, thương binh không ngừng được chuyển từ trên tường thành xuống, rồi sau đó lại liên tiếp bổ sung thêm người mới lên. Do vừa rồi chạy nhanh quá, mới chỉ leo lên được nửa đường lên tường thành thì tôi đã không còn sức mà bước tiếp, đành đứng lại đưa tay ôm bụng thở dốc. Trong lúc hỗn loạn, có một tướng lĩnh bị thương, khắp người toàn máu được ba tên lính khiêng xuống, lúc đi qua chỗ tôi thì khựng lại, ngạc nhiên kêu lên: “Hoàng hậu nương nương?”.

Tôi nhìn kỹ khuôn mặt loang lổ đầy máu kia, lúc này mới nhận ra anh ta: “Hạ Bình Tắc?”.

Hạ Bình Tắc đẩy tên lính đang đỡ mình ra, chạy hai bước về phía tôi, gấp gấp hỏi: “Tại sao người lại đến đây? Lý Hoảng đâu? Anh ta chết ở đâu rồi?”.

Tôi tiến lên trước nắm lấy cổ áo anh ta, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đại quân trong thành đâu?”.

Hạ Bình Tắc tuy há miệng nhưng không nói lời nào.

“Nói đi! Tại sao lại thành ra thế này? Tề Thịnh lại chơi trò gì nữa hả?”, tôi tức giận hỏi.

Hạ Bình Tắc đáp: “Hoàng thượng bí mật chia quân ra, chỉ để lại thành ba vạn ngự lâm quân, còn lại đều được Triệu vương đưa đi chi viện cho tướng quân Dương Dự cả rồi. Không biết tại sao bọn Tắc-ta lại biết được chuyện này, vút bỏ kinh đô của mình mà sống chết đánh nơi này”.

Tôi nghe đến ngay người. Mẹ kiếp! Có đánh chết tôi cũng không ngờ Tề Thịnh lại dám lấy tính mạng bản thân mình ra đặt cược như thế, điều động phần lớn binh lực đi đánh hang ổ của đối phương, chỉ giữ lại có ba vạn binh mã bảo vệ mình.

Hỏi sao Bắc Mạc lại không xông chết đánh nơi đây cơ chứ? Người tấn công kinh đô của ta, ta cũng phải tiêu diệt tên hoàng đế thân chinh xuất binh của các người, một hoàng đế đổi một hoàng đế, không hề lỗ! Ta mà là người Bắc Mạc thì ta cũng phải xông chết đánh thành Bình Ninh.

Tôi còn chưa lấy lại sức thì Lý Hoằng đã đuổi đến nơi.

Hạ Bình Tắc quay người, hét lên với Lý Hoằng: “Không phải là Hoàng thượng bảo người đem người ra cửa phía nam sao? Sao người lại để người đến đây?”.

Lý Hoằng không đáp, cũng không giải thích gì, chỉ tiến lên vài bước nắm lấy cánh tay tôi, nói: “Nuơng nuơng thứ tội, bị chức thất lễ rồi”.

Nói xong thì tay còn lại để ra sau đầu gối tôi, chẳng ký huý gì, bẻ bồng tôi lên rồi quay người nhanh chóng rời đi.

Tôi lấy lại tinh thần, kêu to: “Buông ta ra!”.

Lý Hoằng làm như không nghe thấy.

Thấy anh ta như thế, tôi quyết định dùng cách khác, đổi giọng ôn tồn, cố gắng giảng giải cho anh ta: “Quân Bắc Mạc không bao vây công nam nên Tề Thịnh mới bảo người đưa ta ra đó phải không? Nhưng thế có nghĩa gì? Người dù sao cũng là một người lính, chắc hẳn phải nghe đến nguyên tắc ‘bao vây vẫn phải để cho địch một đường lui’ rồi chứ? Bọn họ để lại cửa nam chính là muốn chúng ta chạy trốn! Ra khỏi đây thì còn bao xa nữa mới

đến được cửa khẩu Tĩnh Dương? Cũng phải đến gần hai nghìn dặm, đúng không? Người nghĩ bọn chúng sẽ để chúng ta chạy trốn một cách thuận lợi sao?”.

Lý Hoằng hơi khựng lại nhưng vẫn nói: “Có bị chức ở đây, nhất định có thể đưa nương nương về Tĩnh Dương an toàn”.

Đối với loại người mềm cứng không được, mỡ muối không vào này, tôi cũng đành bất lực.

Lý Hoằng bẻ tôi rảo bước xuống khỏi tường thành rồi rẽ trực đường chính ra cửa thành. Một đội binh sĩ từ phía đối diện chạy lại chen qua chúng tôi, hình như là được điều động từ nơi khác đến hỗ trợ. Ánh mắt của tôi dõi theo họ, vô tình nhìn thấy hình bóng đó trên cổng thành.

Dáng người cao thẳng, oai hùng, dây tua rua trên mũ sắt đỏ thắm hiên ngang đón gió, tà áo khoác màu đen bị gió thổi tung, lộ rõ thân hình mặc áo giáp vàng toả sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, trông chẳng khác gì thần tướng thiên đình giữa cảnh hỗn loạn.

Ánh mắt của anh ta xuyên qua đám đông hỗn loạn dừng lại trên người tôi, điềm tĩnh nhưng rất xa xăm.

Tôi sững người, nhìn anh ta không rời mắt.

Khoé miệng anh ta khẽ nhếch lên, nét cười lãnh đạm thoáng qua, dùng khẩu hình nói với tôi: “Hãy tiếp tục sống”.

Sau đó liền không chút do dự quay người đi.

Tôi hít một hơi thật sâu, kê thanh kiếm vẫn cầm trong tay lên cổ Lý Hoằng, nói dứt khoát ngắn gọn: “Quay lại”.

Có lẽ Lý Hoằng định ninh tôi không dám ra tay nên cũng chẳng quan tâm gì tới tôi, tiếp tục bước nhanh.

Tôi dùng sức cửa vào cổ anh ta khiến máu chảy ra: “Đây là động mạch chính, chỉ cần cắt đứt thì thần tiên cũng không cứu nổi người. Quay lại! Đừng ép ta giết người”.

Lý Hoằng cũng là người biết thời biết thế, nghe tôi nói vậy thì hơi cứng người lại rồi lập tức quay người chạy lên tường thành.

Trên tường thành, Tề Thịnh tay đặt lên đốc kiếm, bình tĩnh chỉ huy cuộc chiến thủ thành, đến khi quay đầu lại thấy tôi ở bên cạnh thì không thể bình tĩnh được nữa, mặt tối sầm, hỏi: “Sao nàng còn quay lại? Lý Hoằng đâu?”.

Lý Hoằng vội cúi đầu tiến lên trước, đáp: “Có bị chức”.

Tề Thịnh sửng người, động tác tiếp theo là giơ chân đạp Lý Hoằng.

Tôi lấy tay che mắt, bụng thảm nghĩ, đến lúc này còn cố lên tiếng trả lời, tên ngốc này rõ ràng là muốn ăn đạp mà.

Tề Thịnh đạp Lý Hoằng xong, quay người lại, lạnh lùng hỏi tôi: “Nàng có đi không?”.

Tôi kiên quyết lắc đầu: “Không đi, chàng là người gian trá, xảo quyệt nhất, chỉ có ở lại bên chàng mới an toàn”.

Tề Thịnh tức đến không nói nên lời, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt với tôi một hồi lâu, lúc này mới quay đầu lại hỏi Lý Hoằng vẫn đang quỳ gối dưới đất: “Áo giáp đâu? Áo giáp của Hoàng hậu đâu?”.

Lý Hoàng nhất thời ngậy ra, lúc ở trong viện anh ta đã đưa áo giáp cho Tả Ý, sau đó tôi rút kiếm xông ra, anh ta chỉ lo đuổi theo tôi, còn tâm trí đâu mà quan tâm tới áo giáp nữa.

Tên thị vệ bên cạnh anh ta lại khá lạnh lợi, thấy tình hình như thế liền cởi nhuyển giáp của mình ra, hai tay dâng lên Tề Thịnh.

Tề Thịnh lạnh lùng “hừ” một tiếng, cầm lấy rồi trực tiếp choàng lên người tôi.

Ở thời khắc sống còn, tôi cũng chẳng khách khí làm gì, vừa buộc dây áo giáp vừa quay đầu lại nói với tên thị vệ kia: “Cám ơn nhiều, tiểu huynh đệ!”.

Khuôn mặt của thị vệ kia thoát đỏ bừng, bối rối không nói nên lời.

Tôi liếc anh ta, không chút khách sáo, nói: “Này? Cho mượn luôn chiếc mũ sắt đi”.

Tên thị vệ sững ra rồi vội bỏ mũ sắt xuống, mới đưa được nửa chừng thì Tề Thịnh đã cầm lấy rồi đội lên đầu tôi, lạnh lùng dặn: “Nàng ở đằng sau, nếu xảy ra chuyện gì thì phải nghe theo sự sắp xếp của Lý Hoàng”.

Tôi gật đầu, đưa mắt lên nhìn anh ta, trịnh trọng nói: “Tề Thịnh, hai chúng ta phải sống, dù thành có bị công phá thì cũng vẫn phải cố gắng sống tiếp. Uy nhi và Hạo nhi vẫn đang ở Thịnh Đô chờ chúng ta, vì hai con, chàng và thiếp đều phải sống”.

Tề Thịnh đang cài mũ cho tôi, nghe những lời này động tác hơi khựng lại, lát sau mới gật đầu trả lời: “Được”.

Chiếc mũ sắt hơi to khiến tôi cảm thấy rất không thoải mái.

Đề khích lệ tinh thần binh sĩ, cờ rồng của Tề Thịnh được dựng lên rất cao, không những người trên thành nhìn thấy rõ mà phe Bắc Mạc ở dưới thành cũng thấy vô cùng rõ ràng, vì thế nên lại càng quyết tâm tấn công mạnh mẽ hơn.

Những tiếng la hét ở ngoài thành như sắp rung chuyển trời đất khiến tôi không khỏi kinh hãi, nhin không được thẳm trách Tề Thịnh: “Tề Thịnh ơi là Tề Thịnh, chàng bảo ta phải nói chàng thế nào bây giờ, chàng tính toán cho lắm vào để giờ thì đến tính mạng bản thân cũng sắp mất luôn rồi! Có tên trộm nào to gan như chàng không? Bên mình chỉ có ba vạn người mà dám vờ như hai mươi vạn người, chàng tưởng người khác đều ngu ngốc hết đây à? Lại còn đưa thiệp vào thành Bình Ninh này nữa chứ, giờ thì hay rồi, có đủ cả hoàng đế, hoàng hậu, nếu thất thủ thì chẳng phải bọn chúng vớ bẫm sao...”.

Tề Thịnh đột nhiên cúi đầu xuống, dùng môi chặn những lời tiếp theo của tôi.

Môi Tề Thịnh hơi khô nhưng hơi thở thì cũng xem như thơm tho, lưỡi vẫn linh hoạt, cảm giác rất tuyệt, có điều, chỗ những sợi râu lởm chớm trên cằm chạm vào có hơi rát...

Dừng! Ý nghĩ hình như chạy loạn rồi thì phải?

Tôi bỗng sực tỉnh, vội đẩy người Tề Thịnh ra, đưa mắt liếc xung quanh, thấy Lý Hoằng và mấy tên thị vệ mặt mũi đều đỏ bừng, không khỏi có chút xấu hổ, khẽ mắng Tề Thịnh: “Chàng bị làm sao thế?”.

Tề Thịnh lại khẽ cười, một tiếng cũng chẳng giải thích gì với tôi, chỉ quay đầu dặn Lý Hoằng: “Bảo vệ nương nương cẩn thận”.

Nói xong thì chẳng quan tâm gì tới tôi nữa.

Vì Tề Thịnh ở cửa thành phía bắc nên quân Bắc Mạc cũng tập trung binh lực tấn công quyết liệt ở bên này. Chiến sự kéo dài từ buổi chiều cho đến lúc mặt trời lặn, ngày mùa đông vốn ngắn, chỉ loáng một cái trời đã tối đen, quân Bắc Mạc cuối cùng cũng phải ra hiệu thu binh về.

Tôi vẫn núp sau khiên bảo vệ quan sát chiến sự, thấy quân Bắc Mạc rút lui như thủy triều mới thở phào một cái, bước ra ngoài. Trên tường thành là một đống lộn xộn, có điều quân thủ thành tuy thương vong nghiêm trọng, nhưng vì Hoàng đế luôn sát cánh cùng họ nên tinh thần binh sĩ vẫn rất cao.

Hạ Bình Tắc chỉ băng bó qua quýt một vài dải băng, không biết là đã trở lại từ khi nào, lúc này đang chỉ huy quân lính nhân lúc chiến sự tạm dừng tập trung lực lượng tu bổ tường thành, bố trí cảnh giới, cứu chữa cho những người bị thương.

Tề Thịnh đến chỗ anh ta nói vài câu rồi quay sang chỗ tôi, cũng không nói gì, chỉ lôi tôi men theo con đường chính xuống khỏi cổng thành.

Thấy hành động của Tề Thịnh, tôi thấy có lẽ anh ta đang hiểu lầm chuyện gì, lưỡng lự một lát, cuối cùng vẫn không nén được bèn kéo tay anh ta, nhỏ nhẹ giải thích: “Tề Thịnh, thiếp nghĩ có một số chuyện chàng có thể đã hiểu lầm rồi”.

Tề Thịnh chân vẫn bước đi, miệng chỉ “ừ” một tiếng.

Tôi vốn định giải thích cho anh ta về hành động ngày hôm nay của mình, nhưng vừa mở miệng ra nói: “Thiếp...” thì Tề Thịnh đã lạnh lùng cắt ngang: “Ta mệt rồi, rất mệt”, sau đó quay đầu nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng nhưng mệt mỏi, “Cũng rất đói rồi, chuyện giữa chúng ta đợi sau này hãy nói, được không?”.

Tôi nhìn Tề Thịnh, gật đầu, không nói tiếp nữa.

Đêm hôm đó Tề Thịnh không rời khỏi tường thành. Tôi đi theo anh ta tuần sát tất cả các cửa thành một lần, sau đó quần trong chiếc áo choàng của anh ta, trốn vào lầu canh gác ngay trên cổng thành phía bắc. Đang định chợp mắt thì Tả Ý tìm đến, còn mang cho tôi một bộ chăn gối.

Tôi cảm động suýt khóc, trong giây lát mọi nỗi oán thù đều tan biến, còn liên tiếp khen ngợi Tả Ý là một cô gái tốt, sau đó nhanh nhẹn cởi áo giáp chui vào trong chăn, đầu vừa đặt lên gối đã ngủ luôn.

Ngủ đến nửa đêm thì bên cạnh có thêm một người.

Tôi mơ mơ màng màng, theo bản năng dịch người sang một bên nhường chỗ cho người ấy, khẽ hỏi: “Không có vấn đề gì chứ?”.

Tiếp đó liền nghe thấy tiếng “ừ” rất khẽ của Tề Thịnh, sau đó anh ta đưa tay kéo tôi vào ngực mình, ôm thật chặt, thì thầm: “Ngủ đi, ngày mai còn một trận đánh ác liệt hơn”.

Tôi thực sự rất mệt mỏi nên lập tức nghe lời, ngoan ngoãn chìm vào giấc ngủ.

Chiến sự ngày hôm sau quả nhiên càng ác liệt hơn, chỉ trong một buổi sáng mà quân Bắc Mạc đã phát động ba đợt tấn công. Đến khi Tề Thịnh thân chinh cầm cung đứng ở lỗ châu mai thì mới đẩy lùi được sự tấn công của quân Bắc Mạc.

Qua buổi trưa, sau đợt tấn công cuối cùng của quân Bắc Mạc dưới tường thành bỗng nhiên yên tĩnh đến lạ kỳ. Quân Bắc Mạc rút lui có trật tự, sau đó

một chiếc xe lớn được đẩy chậm chậm từ sau trận địa của quân Bắc Mạc lên phía trước.

Thấy dưới thành đột nhiên yên tĩnh, tôi lấy làm lạ liền từ đằng sau Tề Thịnh đi ra, vừa nhìn xuống thì thấy trên chiếc xe kia dựng một cái khung bằng gỗ hình chữ thập, một người bị trói chặt vào đó. Người bị trói tóc tai rũ rượi, thân hình nhỏ nhắn yếu ớt, hình như là một cô gái.

Tôi không dám tin vào mắt mình, ra sức dụi mắt, chỉ vào người con gái mặc đồ trắng trên khung gỗ kia, lắp bắp hỏi Tề Thịnh: “Kia là là... là Giang thị?”.

Vẻ mặt Tề Thịnh vẫn điềm tĩnh, không lộ ra chút cảm xúc nào, chỉ gật đầu: “Hình như thế”.

Giang thị sao cũng ra chiến trường? Cô ta sao lại ở trong tay quân Bắc Mạc? Sao còn rơi vào tình cảnh này cơ chứ? Miệng tôi cứ mở rồi lại khép mấy lần, cuối cùng chỉ có thể buột ra được một câu: “Cô ta... sao lại vẫn mặc đồ trắng thế?”.

Mặt nạ điềm tĩnh của Tề Thịnh cuối cùng cũng có vết nứt, hơi giật giật, đáp: “Ta cũng không biết”.

Từ trận địa của quân Bắc Mạc xuất hiện một toán kỵ binh, tạo thành một vòng tròn xung quanh cỗ xe của Giang thị, sau đó một viên tướng lĩnh trong đó dùng roi ngựa trong tay chỉ vào Giang thị, hướng về chỗ Tề Thịnh cao giọng hỏi: “Tên hoàng đế Nam man^[1] kia, chắc ngươi biết người con gái này chứ?”.

[1] Nam man: Là cách các dân tộc phương bắc Trung Quốc cổ gọi dân tộc thiểu số phía nam với ý khinh miệt.

Trên tường thành không có tiếng trả lời.

Tên tướng lĩnh kia cười ha hả rồi lại nói: “Hoàng hậu của ngươi xa xôi nghìn dặm đến tìm, nếu ngươi không dám thừa nhận, ta sẽ thưởng cô ta cho thuộc hạ!”.

Vừa nghe thấy những lời này, không chỉ quân lính thủ thành mà đến tôi cũng không khỏi sửng sốt.

Tề Thịnh cười lạnh nhạt một tiếng rồi cao giọng trả lời: “Không biết các ngươi tìm được cô gái kia từ đâu mà dám nói là hoàng hậu của ta, thật là buồn cười”.

Tên tướng lĩnh kia sững ra một lúc rồi quay ngựa về bên cạnh cỗ xe, vươn người nâng cằm Giang thị lên cho Tề Thịnh nhìn, cười nói: “Chính cô ta nói cô ta là hoàng hậu của ngươi, đối với những sự việc trong cung của ngươi đều nắm rất rõ. Ngươi hãy nhìn kỹ xem, đừng sợ mất thể diện mà không thừa nhận tình nghĩa vợ chồng kết tóc xe tơ. Nếu cô ta thực sự là hoàng hậu của ngươi thì ta sẽ tặng lại nguyên vẹn cho ngươi, nếu cô ta bịa chuyện thì ta sẽ đem cô ta sung làm kỹ nữ trong quân”.

Mặc dù không biết có phải Giang thị tự giả mạo hoàng hậu không nhưng phe Bắc Mạc thì chẳng có ý gì tốt rồi. Bất kể là Tề Thịnh trả lời thế nào thì đây cũng là chuyện vô cùng nhục nhã.

Tề Thịnh mím môi không nói gì, tay lại đưa về phía Lý Hoằng. Lý Hoằng chần chừ một lát rồi dâng cho anh ta một cái cung.

Giang thị ở dưới thành vẫn im lặng, đến giờ phút này vẫn không mở miệng nói một câu, chỉ im lặng ngẩng đầu nhìn Tề Thịnh.

Tề Thịnh giương cung, ngắm thẳng về phía dưới tường thành trước mặt, rõ ràng muốn bắn chết Giang thị.

Tôi vô cùng lo lắng, vội đưa nắm lấy tay Tề Thịnh, khẽ lắc đầu: “Làm vậy không ổn, chúng sẽ cho là chúng ta chột dạ. Hơn nữa bắn chết một cô gái yếu ớt cũng sẽ làm tổn hại đến tinh thần của binh sĩ”.

Tề Thịnh quay đầu lại nhìn tôi vẻ dò hỏi.

Tôi hít một hơi thật sâu, sau đó dùng sức trèo lên lỗ châu mai, rướn người lên thật cao, lớn tiếng mắng chửi: “Đồ vô liêm sỉ không biết xấu hổ, nói xằng nói xiên! Hoàng hậu ta rõ ràng đang ở đây, thế mà ngươi còn dám tìm người mạo danh ư, đúng là đồ đê tiện!”.

Nói xong, tôi liền cởi mũ sắt, nhanh chóng tháo dây buộc để mái tóc đen rũ xuống. Giọng nói này, đầu tóc này, dáng người này, ai mà không nhận ra tôi là nữ thì đúng là có mắt như mù.

Sự chú ý của mọi người đều tập trung vào tôi, toàn bộ chiến trường im phăng phắc.

Tôi tự hỏi họ không tin tôi là nữ, hay không tin tôi là Hoàng hậu Trương Bồng Bồng? Nếu không tin tôi là nữ thì tôi sẽ cởi bỏ áo giáp đứng lên lỗ châu mai, nhân tiện bảo họ mở to mắt mà thưởng thức dáng vẻ yêu kiều của Trương thị. Tuy hiện tại tôi mặc đồ khá dày nhưng chỗ nào cần nhô vẫn nhô, chỗ nào cần thon vẫn thon.

Nghĩ vậy, tay tôi liền sờ móc áo giáp, không ngờ vừa mới động đậy thì Tề Thịnh, như hiểu rõ suy nghĩ của tôi, đã lấy tay che lại rồi thuận đà kéo tôi vào lòng mình, hạ giọng quát: “Đừng làm liều!”.

Tướng lĩnh Bắc Mạc ở dưới thành cũng bất ngờ, còn thúc ngựa tiến lên phía trước vài bước rồi ngẩng mặt lên nhìn tôi, sau đó lại nhìn Tề Thịnh

hỏi: “Tên hoàng đế Nam man kia, không phải là người sợ mất mặt nên tìm một thị nữ giả làm hoàng hậu đấy chứ?”.

Tề Thịnh lấy tay ôm eo tôi, không trả lời.

Nhưng tôi thì không ngại cãi nhau với người khác, lập tức lớn tiếng “hừ” một cái, nói: “Hãy mở to mắt chó của các người ra mà nhìn cho rõ xem bản cung rốt cuộc có phải là hoàng hậu của Đại Hạ không. Trong triều ai chẳng biết Hoàng đế chỉ sủng ái một mình bản cung đây, hai đứa con duy nhất đều do bản cung sinh thành. Người hãy quay đầu lại mà nhìn kỹ cái người trong tay các người, bộ dáng yếu ớt kia liệu có thể sinh được hai đứa con trong ba năm không? Cũng chỉ có loại đầu óc nhét đầy cỏ dại như bọn Tác-ta các người mới tin cô ta là Hoàng hậu! Lại còn trối một cô gái yếu ớt như thế đặt ở giữa chiến tuyến hai bên, ái chà chà, da mặt của các người quả không mỏng chút nào! Lúc trước ta cứ thắc mắc mãi vì sao tường thành Bình Ninh của các người lại dày như vậy, hoá ra nó được xây dựng nên từ da mặt của các người!”.

Vừa dứt lời, trên tường thành vang lên một loạt tiếng cười ha hả.

Vẻ mặt của viên tướng Bắc Mạc dưới thành có chút biến sắc, nhưng ngay lập tức điềm tĩnh trở lại, cao giọng phản kích: “Con đàn bà này miệng lưỡi chua ngoa đánh đá, hành động lỗ mãng, hoàn toàn không có dáng vẻ của một hoàng hậu, rõ ràng là giả mạo!”.

Tôi cười nhạt một tiếng, vùng ra khỏi tay Tề Thịnh, chỉ vào số quân thủ thành đang đứng đằng sau, hướng về bọn người dưới thành kia, cao giọng: “Người hỏi các đấng nam nhi của Đại Hạ trên tường thành này xem, ai không biết Trương thị ta là cháu ruột của Hộ quốc đại tướng quân Trương Sinh? Tổ phụ ta năm đó đã gằm vang Giang Bắc, khiến tổ tiên Tác-ta các người mới nghe tiếng đã sợ vỡ mật. Phụ thân ta là Thượng thư bộ Binh đương triều, thúc phụ ta trấn giữ Tĩnh Dương đã trên mười bảy năm rồi, các

thúc bá khác đều là danh tướng trong quân, ta vốn là con nhà tông, ra trận giết giặc đều không phải là việc chỉ nói suông, sao phải học nữ nhi của các gia đình hèn mọn mà giả vờ ngại ngùng e thẹn chứ!”.

Giọng nói của tôi vốn đã cao, lần này lại cố gắng hét to, theo chiều gió lập tức truyền đi thật xa. Tiếng vọng còn chưa hết thì trên tường thành đã vang lên tiếng khen hay.

Trong tiếng reo hò chấn động trời đất, tôi liếc Tề Thịnh, cười hỏi: “Bây giờ đã biết ưu điểm của nhạc gia có thể lực lớn rồi chứ?”.

Tề Thịnh khẽ cười một tiếng, định nói câu gì thì đột nhiên biến sắc, đưa tay ra kéo mạnh người tôi. Vì hoàn toàn không đề phòng nên tôi va vào ngực anh ta, trong nháy mắt, một mũi tên khắc đuôi công sượt qua vai tôi. Tiếp đó liền nghe thấy tiếng la thất thanh của Lý Hoàng đứng bên cạnh: “Hoàng thượng cẩn thận!”.

Tôi giật mình kinh hãi, chưa kịp phản ứng gì thì Tề Thịnh đã ôm tôi quay đi, để tôi nằm gọn trong lòng anh ta. Qua bờ vai của Tề Thịnh, tôi chỉ có thể mở to mắt nhìn mũi tên thứ hai xé gió bay tới, đâm phập vào lưng Tề Thịnh.

Liên hoàn tiễn! Mũi tên thứ nhất bắn vào tôi để đánh lạc hướng, mũi tên thứ hai bắn vào Tề Thịnh mới là mục đích chính.

Nếu như khi mũi tên thứ nhất lao tới, Tề Thịnh đẩy tôi ra thì anh ta hoàn toàn có thể tránh được mũi tên thứ hai, nhưng khi tay Tề Thịnh nắm lấy cánh tay tôi thì lại không chút do dự kéo tôi vào lòng mình.

Tề Thịnh không thể chết được! Tuyệt đối không thể chết vào thời điểm này được!

Khoảnh khắc đó, bên tai tôi bỗng yên ắng lạ lùng, ngay sau đó, mọi âm thanh ùn ùn dội tới như bom nổ. Bọn Hạ Bình Tắc và Lý Hoằng đều bỏ nhào tới, còn có người đưa thân ra chắn ngang đằng trước, đề phòng có tên bắn lên.

Lý Hoằng kinh hoàng kêu lên: “Hoàng thượng!”.

Tôi cố gắng đỡ cơ thể Tề Thịnh, dứt khoát lấy phần lông chim phía đuôi mũi tên trên vai Tề Thịnh cắm vào trước người mình, vừa kiên định vừa lạnh lùng hạ lệnh: “Người bị trúng tên là Hoàng hậu, kêu Hoàng hậu nương nương!”.

Đám người ngây ra, Hạ Bình Tắc là người phản ứng lại sớm nhất, vội cao giọng kêu lên: “Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương! Hoàng hậu nương nương trúng tên rồi!”.

Quân Bắc Mạc dưới thành chậm một bước, tiếng kêu “Tên hoàng đế Nam man trúng tên rồi” đã bị chìm trong tiếng kêu gào của binh sĩ Nam Hạ: “Bọn Tác-ta đê tiện, dám bắn lên! Hoàng hậu nương nương trúng tên bị thương rồi! Giết! Giết sạch đám người Tác-ta này! Báo thù cho Hoàng hậu nương nương”.

Khi tiếng kèn phát lệnh tấn công của quân Bắc Mạc vang lên, Hạ Bình Tắc dẫn đoàn quân giương cung bắn trả, cuộc chiến thủ thành lại bắt đầu.

Các thân vệ yểm trợ cho tôi và Tề Thịnh lùi vào lầu canh gác ngay trên công thành, thái y đi theo đoàn quân lập tức xúm lại, cởi bỏ áo giáp của Tề Thịnh để xử lý vết thương. Tôi thần thờ ngồi bên cạnh, cảm thấy chân tay đều lạnh ngắt.

Vết thương sau lưng Tề Thịnh đúng vào chỗ hiểm nên chỉ có thể nằm lên một cái giường nhỏ, có điều ý chí của anh ta thì rất kiên cường, đến giờ

phút này thần trí vẫn tinh táo, căn dặn: “Việc ta bị thương tuyệt đối không được để lộ ra ngoài, Lý Hoằng mặc áo giáp của ta ra ngoài trấn thủ. Nhất định phải chống đỡ được hai ngày, quân chi viện sắp đến rồi!”.

Lý Hoằng nặng nề gạt đầu, nhanh chóng mặc bộ áo giáp mà Tề Thịnh vừa cởi ra, ôm mũ sát cúi đầu về phía Tề Thịnh rồi quay người bước ra ngoài.

Tề Thịnh lại quay sang dặn dò các tướng sĩ khác vài câu, đến lúc mọi người đã ra ngoài gần hết mới hỏi thái y: “Tình hình vết thương thế nào?”.

Mấy vị thái y cứ đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai dám nói.

“Nói, trẫm muốn biết sự thật”.

Lúc đó, viên thái y nhiều tuổi nhất mới cất giọng run rẩy: “Mũi tên sát ngay tim, lúc rút mũi tên ra sẽ vô cùng nguy hiểm, chỉ cần Hoằng thương có thể chịu đựng qua thời điểm đó thì sẽ không có trở ngại gì lớn cả”.

Vẻ mặt Tề Thịnh vẫn điềm tĩnh, chậm rãi nói: “Các người lui ra trước, chọn một người vững tay rút mũi tên ra cho trẫm”.

Mấy thái y cẩn thận lùi ra một chỗ khá xa.

Tề Thịnh quay đầu nhìn tôi: “Hoàng hậu lại đây, trẫm có lời muốn dặn”.

Tôi bước lên phía trước, ngồi xuống bên cạnh anh ta. Tề Thịnh nhìn tôi, nói thầm: “Có lẽ nàng sắp được toại nguyện rồi”.

Trong lòng tôi đau đớn nhưng chỉ cắn răng nói khẽ: “Yên tâm đi, chàng không thể chết dễ dàng như vậy đâu”.

Tề Thịnh hơi ngậy ra, mắt mở to lặng lẽ nhìn tôi, một lát sau mới khẽ thờ dài, căn dặn: “Nếu ta chết, nàng bảo Lý Hoàng giả làm ta, chỉ cần cố gắng chống cự hai ngày thì sẽ có quân chi viện của Lão ngũ. Đến lúc đó Lão ngũ sẽ bảo vệ nàng trở về Tĩnh Dương rồi cho gọi bọn Dương Dự về, đóng chặt cửa khẩu đề phòng quân Tác-ta phản công. Sau đó giữ bí mật, tuyệt đối không được phát tang, để Lão ngũ và Hạ Lương Thần ở lại bảo vệ Tĩnh Dương, nàng đem theo Dương Dự và hạ Bình tặc trở về Thịnh Đô, giúp Hạo nhi đăng cơ, nghe rõ chưa?”.

Tôi thấy mắt mình cay xè, đành phải nhắm chặt mắt lại, không nói câu nào.

Giọng của Tề Thịnh dần trở nên yếu ớt, dừng một lúc mới nói tiếp: “Nhất định phải giết Lão cửu, nếu không ngôi vị của Hạo nhi sẽ không bền, nàng đừng mềm lòng”.

Tôi gật đầu, chua chát đáp: “Thiếp biết rồi”.

Tề Thịnh cười bình thản: “Nàng lui ra đi, gọi họ vào rút tên ra”.

Tôi không nhúc nhích, chỉ gọi mấy vị thái y lại, sau đó nắm chặt lấy tay Tề Thịnh, điềm tĩnh nói: “Thiếp sẽ ở đây với chàng”.

Mắt Tề Thịnh xẹt qua một tia bất ngờ rồi nhanh chóng bình thường trở lại: “Được”.

Mấy vị thái y đã chuẩn bị tốt đồ cầm máu, đặt vào miệng Tề Thịnh miếng sâm, còn vị thái y nhiều tuổi nhất thì nhẹ nhàng nắm lấy đoạn mũi tên trên lưng Tề Thịnh, khẽ nói: “Hoàng thượng, bỉ chức sắp rút mũi tên ra”.

“Đợi chút đã”, Tề Thịnh đột nhiên lên tiếng. Anh ta lại đưa mắt lên nhìn tôi, cặp lông mày nhíu chặt vì đau đớn bỗng từ từ giãn ra, khuôn mặt thoáng nhẹ một nụ cười: “Nàng lại đây, ta vẫn còn câu này chưa nói với nàng”.

Tôi chẳng suy nghĩ gì liền cúi người kề sát tai vào miệng Tề Thịnh, thì nghe anh ta khẽ nói: “Bồng Bồng, ta thực sự rất thích nàng”.

Môi Tề Thịnh lướt qua tai, tôi sửng sốt bật thẳng người dậy, ngạc nhiên nhìn anh ta.

Tề Thịnh chỉ khẽ cười, quay sang nói với thái y bên cạnh: “Làm đi”.

Thái y không đáp lại nhưng tay thì đã mạnh mẽ rút mũi tên ra, máu phun ra như xối. Tề Thịnh khẽ kêu lên một tiếng, cơ thể thuận theo mũi tên cong lên, sau khoảnh khắc cứng đờ thì rơi xuống, hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Các giác quan của tôi gần như mất tác dụng, trước mắt chỉ còn lại màu máu. Cũng không biết trôi qua bao lâu mới nghe thấy có tiếng người nói nhỏ bên tai: “Nương nương, nương nương, Hoàng thượng không sao, Hoàng thượng đã qua cơn nguy hiểm rồi!”.

Tôi thấy lòng nhẹ bẫng, trước mắt bỗng tối sầm lại, trước khi ngất, trong đầu còn loé lên một ý nghĩ: Mẹ kiếp, mình thật vô dụng!

Lần ngất này quả nhiên lợi hại, tôi thậm chí còn tỉnh dậy sau cả Tề Thịnh. Vừa mở mắt ra thì phát hiện mình đã chuyển chỗ khác, Tề Thịnh đang nằm sấp bên cạnh nhìn tôi: “Tỉnh rồi à?”.

Tôi ngò bật lên, lo lắng hỏi: “Bây giờ là lúc nào rồi?”.

Hình như tư thế của Tề Thịnh không thoải mái lắm nên anh ta chau mày lại rồi di chuyển thân người, đến khi đã nằm thoải mái rồi mới trả lời: “Lão ngũ đến rồi”.

Triệu vương đã đến? Tức là thành Bình Ninh đã được giải vây? Đến lúc này thì tôi mới hoàn toàn nhẹ lòng, đập tay xuống giường, nói: “Thế thì tốt rồi!”.

Tề Thịnh cũng khẽ cười.

Tôi quay đầu lại nhìn Tề Thịnh, tuy sắc mặt anh ta vẫn còn nhợt nhạt nhưng tinh thần thì rất tốt, liền thận trọng hỏi: “Trước khi rút tên chàng có nói một câu, là thật sao?”.

Tề Thịnh nhìn tôi, hỏi vặn lại: “Nàng nói đi?”.

Tôi nhân cơ hội ấy tiến sát lại bên Tề Thịnh, ghé vào mặt anh ta, cười: “Thiếp cho là, khi ở cận kề cái chết con người ta thường nói thật, câu nói ấy chắc cũng có mấy phần thật lòng”.

Tề Thịnh đột nhiên nổi giận, đưa tay đẩy tôi ra, kiêu ngạo nói: “Lúc đó vết thương rất đau, ta chẳng biết mình đã nói gì”.

Tôi lại cười hì hì đưa mặt lại gần anh ta: “Thiếp nhớ mà, chàng nói chàng yêu thiếp”.

Tề Thịnh nhìn tôi với vẻ coi thường, sửa lại: “Ta nói là ta rất thích nàng”.

“Giống nhau mà, giống nhau mà, ý cũng như nhau cả thôi”. Tôi vừa cười vừa ngồi dậy, trèo qua người Tề Thịnh xuống dưới giường: “Thiếp đói rồi, phải đi kiếm cái gì ăn đã, chàng có muốn ăn không?”.

Tề Thịnh đột nhiên túm lấy tay tôi, quay đầu lại nhìn tôi, hỏi: “Thế còn nàng?”.

Tôi ngậy ra một chút rồi cười, đáp: “Thích chàng, thích chàng, thiếp cũng rất thích chàng”.

Tề Thịnh vẫn nhất định không chịu buông tay, mở to mắt lặng lẽ nhìn tôi, rất lâu sau mới thở dài một tiếng, nhẹ nhàng hỏi: “Nàng vẫn đang ứng phó với ta, phải không? Nàng vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng ta, phải không?”.

Ánh mắt của anh ta quá tinh tường, tôi chẳng còn cách nào lại tiếp tục giữ bộ mặt tươi cười được nữa, suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Tề Thịnh, chàng là hoàng đế, thiếp là hoàng hậu, chúng ta về sau giúp đỡ lẫn nhau, đồng tâm hiệp lực, thế chẳng phải là tốt rồi sao? Thiếp đã quyết định giao tính mạng của mình cho chàng, thì chàng hãy để thiếp được giữ trái tim mình lại, như thế thiếp sẽ càng lý trí, có thể làm một hoàng hậu xứng đáng hơn. Chàng đã thắng rồi, cần gì phải so bì thiệt hơn nữa?”.

Tề Thịnh lắc đầu, chậm rãi nói: “Ta đã đánh cược cả tính mạng mới đổi được cái nắm tay của nàng, nếu chỉ có lại một cái danh xưng hoàng hậu thì ta lỗ nặng rồi. Thứ ta muốn là cả tính mạng và trái tim nàng kia”.

Tôi cười khổ: “Bây giờ chàng nghĩ vậy, nhưng sau này thì sẽ không còn nghĩ thế nữa đâu. Nếu thiếp cho chàng trái tim mình thì thiếp sẽ không thể làm một hoàng hậu tốt, cũng giống như Trương thị trước kia đã không thể làm một thái tử phi tốt vậy”.

Tay Tề Thịnh hơi cứng lại, tôi nhân cơ hội đó rút tay mình ra, còn chưa đi đến cửa đã nghe thấy tiếng Tề Thịnh ở đằng sau: “Nàng vẫn luôn cảm thấy ta quá vô tình với Trương thị trước đây, phải không?”.

Tôi khựng lại, từ từ quay người về phía anh ta.

“Nhưng nếu ta nói trước đây đã từng thích Trương thị thì nàng có tin không?” Tề Thịnh không nhìn tôi, chỉ đưa ánh mắt nhìn vào chỗ trống, giọng chua chát nói: “Ta và Trương thị là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã cùng chơi với nhau. Tuy cô ấy hay nhõng nhẽo, tính tình ngang ngược, nhưng cũng rất thẳng thắn, xinh đẹp, đều là thiếu niên trẻ người non dạ, sao có thể không rung động? Nhưng thế lực nhà họ Trương quá mạnh, đã không thể tiếp tục nể nang được nữa, nếu không loại bỏ sẽ thành hậu hoạ về sau, vì thế một ngày Trương gia chưa lúi bước thì ngày đó cô ấy chưa thể sinh con. Trong cung, muốn phụ nữ không có con thì thiếu gì cách, nhưng ta không nhẫn tâm khiến Trương gia nhà cô ấy đã thất bại lại không có người nối dõi, cho nên chỉ có thể xa lánh, lạnh lùng với cô ấy. Nhưng cô ấy lại không hiểu, cô ấy chỉ biết yêu ta nhưng không hiểu gì về ta. Dần dần, chút tình cảm đó cũng nhạt đi rồi chẳng còn nữa...”

Không hiểu vì sao, rõ ràng biết Trương thị mà Tề Thịnh nói đến chẳng có chút quan hệ nào với mình, nhưng tôi vẫn thấy vô cùng xót xa, dường như chỉ cần mở miệng là có thể tuôn ra tất cả những nỗi đắng cay trong lòng ấy.

Tôi dùng sức lắc đầu, ngắt lời: “Chỉ làm hoàng hậu là tốt nhất. Nhân chuyện xuất binh tấn công Bắc Mạc lần này phân tán binh quyền của Trương gia, để họ làm một gia đình giàu có bình thường thôi. Sau khi trở về thiếp sẽ ngoan ngoãn làm hoàng hậu của chàng”.

Nói xong cũng chẳng đợi Tề Thịnh đáp lời đã sải bước ra ngoài.

Triệu vương đang ngồi xõm dưới mái hiên, nghe có tiếng động liền đứng dậy nhìn tôi, vừa giậm chân vừa tươi cười chào: “Hoàng tẩu, đã lâu không gặp”.

Tôi gạt đầu, đến gần nhìn anh ta, cười: “Đệ và Tề Thịnh đúng là huynh đệ tốt, anh ta dám đặt toàn bộ tính mạng của người thân vào tay đệ, đệ cũng không phụ lòng của anh ta. Những lời đệ nói lần trước có vài phần đúng, tất cả những chuyện thật thật giả giả này không phải là thứ ta có thể nhìn thấu được. Hồ then, thật hồ then, hiểu biết của ta quá nông cạn”.

Triệu vương cho tay vào áo, xấu hổ cười hà hà: “Phải nói Hoàng thượng là người trọng tình mới đúng. Sau này Hoàng tẩu nhất định sẽ hiểu rõ thôi”.

Tôi cười cười rồi chuyển chủ đề, hỏi: “Chiến trận thế nào rồi?”.

Triệu vương mở to mắt, cố ra vẻ ngạc nhiên nhìn tôi: “Hoàng tẩu, tẩu thực sự không biết sao? Hoàng thượng bảo thần đệ đem binh mã đi chặn quân cứu viện đến kinh đô của bọn Tác-ta. Bây giờ quân cứu viện đã bị chúng ta tiêu diệt rồi, kinh đô Bắc Mạc không có tiếp viện, tin rằng chẳng mấy chốc sẽ bị đại quân của Dương Dự đánh bại thôi”.

Tôi sửng người một lát, kinh thành thất thủ, há chẳng phải là Bắc Mạc đã bị tiêu diệt sao?

Đầu tháng Mười hai, Dương Dự gửi tin về, đại quân viễn chinh đã công phá được kinh thành Thượng Kinh của Bắc Mạc, Hoàng đế, Thái hậu, hoàng hậu, các phi tần... và hai nghìn họ hàng hoàng thất của người Tác-ta đều đã bị bắt giam.

Tề Thịnh vốn có ý định đích thân đến Thượng Kinh, nhưng thời tiết giá lạnh không tiện cho việc hành quân, hơn nữa vết thương trên người Tề Thịnh vẫn chưa khỏi nên đành ở lại, truyền chỉ lệnh cho Dương Dự sau khi cử người trấn giữ Thượng Kinh thì đích thân áp giải hoàng tộc Bắc Mạc về Nam Hạ.

Trong hành dinh tại thành Bình Ninh, tôi tiện tay giờ xem tấu sớ từ các nơi gửi đến, không nén được tiếng thở dài.

Thân thể Tề Thịnh vẫn chưa hồi phục, đang đắp áo lông chồn, uể oải nằm nghiêng người chợp mắt dưỡng thần trên giường nhỏ, nghe thấy vậy thì “ừm” một tiếng rồi hỏi: “Sao thế?”.

Tôi quay đầu lại nhìn anh ta, nói: “Bây giờ đang là lúc băng tuyết ngập trời, không biết đám phi tần, công chúa yếu điệu mỏng manh kia làm sao mà chịu nổi! Lẽ ra nên bảo Dương Dự qua Tết rồi hãy quay về”.

Tề Thịnh bật cười, mắt cũng không mở ra nói tiếp: “Các binh sĩ của ta còn có thể chịu đựng được cái lạnh này, người Tác-ta vốn dĩ đã sống quen ở đây sao lại không chịu nổi. Yên tâm đi, lạnh thế chứ lạnh nữa cũng chẳng giết được mấy người đâu”.

Tôi vừa lắc đầu, thàn than Tề Thịnh thật tàn ác, vừa không nhịn được hỏi: “Hoàng thượng dùng Lão ngũ cũng được thôi, nhưng sao chàng lại dám sử dụng Dương Dự? Chẳng phải ông ta có một nửa dòng máu Bắc Mạc sao?”.

Tề Thịnh đưa mắt lên nhìn tôi, trả lời: “Đó là vì nàng chưa biết hoàn cảnh của ông ta”.

Câu nói của Tề Thịnh đã kích thích trí tò mò của tôi. Tôi đoán bí mật này ngay cả Lục Ly cũng không biết, đến khi trở về nhất định sẽ khiến cho cô bị chấn động. Tôi đến bên cạnh giường đẩy Tề Thịnh lùi vào trong rồi ngồi xuống, sau đó rúc chân vào chiếc áo lông chồn của Tề Thịnh cho ấm, háo hức hỏi: “Mau nói, mau nói, rốt cuộc chuyện là thế nào?”.

Tề Thịnh cười cười, ngoắc ngoắc ngón tay về phía tôi, đến khi tôi chuyển sang ngồi sát bên cạnh thì anh ta mới nói: “Chuyện này rất bí mật, mẹ của

Dương Dự, bà Từ thị là vốn người Giang Bắc. Giữa năm Thành Nguyên người Tác-ta xâm lược phía Nam, trong khoảng thời gian lưu lạc ở Dự Châu, Từ Thị đã thất thân bởi tên tướng tiên phong của Bắc Mạc là Thôi Diễm, do đó mà có Dương Dự. Mạch soái và Từ thị từ trước đã quen nhau, thương xót cho cảnh ngộ Từ thị, Mạch soái đã lấy bà, nhưng chỉ là trên danh nghĩa thôi. Sau khi biết được thân thế của mình, Dương Dự đã từng đến Thượng Kinh tìm Thôi Diễm. Lúc này Thôi Diễm mới biết Từ thị đã sinh cho mình một đứa con trai. Phải nói là Thôi Diễm đối với Từ thị cũng rất có tình, biết Từ thị đã vì mình mà chịu khổ cả nửa đời liền đón hai mẹ con Từ thị về Thượng Kinh, nào ngờ người nhà họ Thôi sống chết không bằng lòng. Vì thân phận của Từ thị đặc biệt, nhà họ lại có mối bất hoà sâu sắc với Mạch soái, chuyện này không biết thế nào lại truyền đến tai Hoàng đế Bắc Mạc. Năm đó, chính Mạch soái đã dẫn quân đánh đuổi Bắc Mạc ra khỏi cửa khẩu Tĩnh Dương, Hoàng đế Bắc Mạc vì thế nuôi hận, lúc này liền ra mặt ủng thuận cho Thôi Diễm đón hai mẹ con Từ thị về, sau lưng lại âm thầm dùng việc này để dụ Mạch soái vào bẫy...”

Tôi không khỏi sửng sốt, nôn nóng hỏi: “Sau đó thì sao?”.

Tề Thịnh khép mắt lại, bình thản đáp: “Sau đó Từ thị qua đời, Mạch soái vì cứu Dương Dự mà bị trọng thương, suýt nữa thì mất mạng ở Bắc Mạc. Đến lúc này Thôi Diễm mới biết mình bị lợi dụng, thấy Từ thị đã chết, trong lòng vô cùng hối hận, cũng rút kiếm tự vẫn. Trong một đêm, phụ mẫu chết thảm hại, dưỡng phụ trọng thương, tất cả bi kịch ấy đều do Bắc Mạc mang đến cho Dương Dự, vậy tại sao ta lại không dám dùng ông để tấn công Bắc Mạc chứ?”.

Tôi im lặng hồi lâu mới than lên: “Hỡi thế gian tình là gì, mà đôi lứa thề nguyện sống chết”.

Tề Thịnh hơi bất ngờ, ngạc nhiên nhìn tôi một lúc rồi nằm hẳn xuống giường, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Dương Dự đi ngày đi đêm nhưng vẫn không kịp áp giải tù binh về trước Tết, lúc tới nơi thì cũng đã là rằm tháng Giêng. Bất ngờ nhất là ông ta trói cả Dương Nghiêm lại, hai cha con cùng quỳ trước mặt Tề Thịnh xin tạ tội.

Hoá ra Nhà xí huynh dùng cảm tử quân để mưu sát Tề Thịnh, nhưng Tề Thịnh lại tương kế tựu kế giả vờ bị thương, đưa binh lính đóng quân ở Bình Ninh, một mặt thu hút binh lực của Bắc Mạc, một mặt lệnh cho Triệu vương đem đại quân ra khỏi thành Bình Ninh, phục kích quân cứu viện của Bắc Mạc, giúp Dương Dự quét sạch chướng ngại bên ngoài.

Ai ngờ, Nhà xí huynh sau khi được Dương Nghiêm cứu khỏi thành Bình Ninh đã tiết lộ tình hình trong thành cho một cánh quân của Bắc Mạc. Đối phương thấy không thể cứu viện cho Thượng Kinh được nữa, bèn quyết định quay lại sông chết đánh Bình Ninh, định tìm cách bắt Tề Thịnh trước khi Dương Dự công phá Thượng Kinh.

Dương Dự tạ lỗi: “Đều do nghịch tử ngu đàn này đi cứu tên phản nghịch Tề Hàn nên mới để lộ chuyện thành Bình Ninh, khiến Hoàng thượng gặp nguy hiểm. Là thần dạy con không nghiêm, xin Hoàng thượng trị tội”.

Tề Thịnh cười nói: “Dương tướng quân có công lớn trong việc công phá Thượng Kinh, Dương Nghiêm có tội, nhưng cũng là bị người ta lừa gạt, hơn nữa trăm cũng không có chuyện gì nghiêm trọng. Dương tướng quân không phải lo lắng, trước hết cứ nghỉ ngơi cho khoẻ, đợi về Thịnh Đô rồi hãy bàn đến chuyện thưởng phạt”.

Dương Dự vội khấu đầu lạy tạ, Dương Nghiêm thì cứ quỳ gối ở bên cạnh, chẳng có phản ứng gì. Anh ta gầy hơn nhiều so với lúc chia tay tôi, thần sắc ủ rũ, mắt cứ cúi nhìn xuống, đến lúc chuẩn bị rời đi mới cất giọng khàn đặc: “Thần không biết anh ta sẽ đem tình hình binh lực của thành Bình Ninh tiết lộ cho người Tác-ta, nếu biết, hôm đó thần đã không... đi cứu anh ta”.

Anh ta nói xong thì đập đầu một cái rất mạnh rồi theo cha lui ra ngoài.

Mặc dù từ đầu đến cuối Dương Nghiêm không nhìn tôi, nhưng tôi vẫn hiểu rõ suy nghĩ của anh ta. Anh ta mặc dù luôn đi theo Nhà xí huynh, nhưng chưa hề nghĩ đến việc thông đồng với địch bán nước. Nếu anh ta biết kết quả thế này thì hôm đó đã không vứt bỏ tôi mà đi.

Tề Thịnh quay đầu lại nhìn tôi với ý tứ sâu xa, hỏi: “Nàng nói xem, nếu ta không giết Dương Nghiêm mà chỉ phạt anh ta sung quân ba nghìn dặm thì Dương Dự có biết ơn ta không?”.

Tôi nghĩ, Tề Thịnh thực ra chẳng quan tâm đến việc Dương Dự có biết ơn hay không, cái chính là anh ta muốn biết tôi có cảm kích trước cách giải quyết của anh ta hay không mà thôi.

Tôi cười, đáp: “Cảm kích, vô cùng cảm kích. Có điều dù sao cũng phạm vào trọng tội, ba nghìn dặm có vẻ hơi gần, chi bằng thêm hai nghìn dặm nữa đi!”.

Chương 18: Tin vui của Thái hậu!

Trong tháng Hai, Tề Thịnh báo cáo thắng lợi của cuộc viễn chinh phương bắc, sau đó mang theo hai nghìn người thuộc hoàng tộc Bắc Mạc cùng vô số vàng bạc châu báu từ Bình Ninh trở về. Bởi vì người đông, lại không cần phải về gấp nên tốc độ rất chậm, lúc về đến Thái Hưng đã bước sang tháng Ba. Nghỉ ngơi ở Thái Hưng hai ngày, tôi và Tề Thịnh lên thuyền rồng, được chiền hạm của thủy quân Phụ Bình hộ tống sang sông.

Gió ở trên sông vẫn còn lạnh, thổi vào mặt có cảm giác như gai đâm. Nhìn nước sông mênh mông, bất giác tôi thân người ra. Năm ấy, tôi cũng từng cùng Tề Thịnh chung thuyền qua sông, có điều lần đó là từ Phụ Bình sang Thái Hưng, anh ta đứng ở đầu thuyền, còn tôi nấu mình ở cuối thuyền.

Năm năm trôi qua, cuối cùng tôi cũng được đường đường chính chính đứng ở đầu thuyền.

Đang suy nghĩ mông lung thì nghe thấy tiếng của Lý Hoằng ở đằng sau: "Gió trên sông lớn, Hoằng thượng mời nương nương quay vào khoang thuyền ạ".

Tôi quay đầu lại đánh giá con người quen thuộc ấy từ đầu tới chân. Năm đó cũng chính anh ta đã lén lút mang tôi ra khỏi hành cung Phụ Bình, sau khi đưa tôi đi một vòng trên sông Uyển Giang thì ép tôi nhảy xuống sông. Khi đó tôi không biết anh ta là thân tín của Tề Thịnh, càng không ngờ sau này lại mang thân phận đội trưởng thân vệ ở bên Tề Thịnh.

Tôi cứ đứng im đánh giá Lý thị vệ, một lúc lâu sau, vẻ mặt anh ta hơi lúng túng, sụp mắt xuống, đặt tay lên chuôi kiếm rồi lùi ra sau nửa bước.

Hành động bản năng của anh ta khiến tôi sực tỉnh, bất kể tôi là nam hay nữ thì đều phải lấy đức báo đức, lấy chính trực báo oán thù, không nên suốt ngày bị trói buộc trong ân oán tình thù mới phải.

Tôi bước lên trước hai bước, thông thả rút bảo kiếm đang đeo bên hông anh ta ra, quan sát lưỡi kiếm sắc bén đó rồi hỏi: "Kiếm pháp của Lý thị vệ cũng không tồi phải không?".

Lý Hoằng ngược mắt nhìn tôi: "Nương nương...".

Tôi đặt mũi kiếm lên ngực anh ta, cười: "Xin chỉ giáo một chút nếu chỉ muốn đâm vào da thịt của người ta mà không làm tổn thương đến lục phủ ngũ tạng bên trong thì lực tay phải khống chế như thế nào?".

Khuôn mặt của Lý Hoằng có vẻ đau khổ, không nói câu gì.

Tôi đẩy mũi kiếm sâu hơn mấy phân, đến lúc nhìn thấy có vết máu mới thu kiếm lại, cười nói: "Ái chà, thật xin lỗi, ta không khống chế được lực tay, Lý thị vệ mau tìm người băng bó đi".

Lý Hoằng cúi đầu nhìn ngực mình, vẫn im lặng.

Tôi lại hỏi: "Lý thị vệ, người biết bơi phải không?".

Lý Hoằng im lặng giây lát rồi đáp lại với giọng rầu rĩ: "Tiểu nhân rõ rồi", nói xong liền quay mình nhảy thẳng xuống sông.

Hừm, quả là một người thông minh sáng dạ!

Trình độ bơi lội của Lý Hoằng quả nhiên không tồi, bơi theo thuyền quá nửa sông vẫn không bị chìm, lúc được kéo lên thì môi cũng chỉ hơi tím, người hơi run mà thôi.

Mong muốn trả thù trong tôi cuối cùng cũng được trút bỏ, lập tức cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Tề Thịnh biết chuyện thì dở khóc dở cười, lấy tay gi nhẹ vào trán tôi, cuối cùng đành phải cười bất đắc dĩ, nói: "Cũng tốt, đàn bà lòng dạ nên hẹp hòi một chút".

Nói xong liền sai Tả Ý đem nước gừng cho Lý Hoằng.

Ngày Hai mươi sáu tháng Ba, đại quân về đến Thịnh Đô, cả thành tung bừng, nhộn nhịp không bút nào tả xiết. Nam Hạ, Bắc Mạc đã tranh chấp với

nhau hơn ba trăm năm có lẽ, trong đó những cuộc đấu đá, chiến tranh quy mô nhỏ nhiều vô kể, cả hai nước đều đã từng có những vị vua hùng mạnh, mang mưu đồ thống nhất thiên hạ, nhưng từ trước đến nay vẫn chưa có ai thực hiện được giấc mơ đó.

Nhưng bây giờ Tề Thịnh đã làm được.

Thái hoàng thái hậu nước mắt giàn giụa, chắp tay trước ngực, vừa khóc vừa nói: "Liệt tổ liệt tông đã phù hộ cho Đại Hạ ta thống nhất được thiên hạ, di chí của Thành Tổ đã thành sự thực, bản cung cuối cùng cũng có thể yên tâm đi gặp người rồi".

Khán cả nửa ngày, Lão thái thái lại quay sang tôi: "Con à, đã làm khó con rồi, con đúng là đứa trẻ ngoan".

Tôi vội rơi vài giọt nước mắt cho hợp hoàn cảnh, còn giả bộ dùng khăn tay chấm chấm khóe mắt.

Hai chị em Tề Uy và Tề Hạo nửa năm không thấy tôi nên có vẻ rụt rè, đứng quan sát hồi lâu rồi mới nhào vào lòng tôi. Ôm trong tay thân hình nhỏ bé mềm mại của hai con, nước mắt tôi cuối cùng cũng thực sự rơi.

Tề Thịnh vừa về đã bận rộn chuyện triều chính mấy ngày liền, nào là tế trời tế tổ, lúc rảnh còn phải luận công ban thưởng. Đương nhiên là dù bận thế nào anh ta cũng không quên việc trừng phạt những người có tội.

Dương Nghiêm bị phạt sung quân năm nghìn dặm, trực tiếp đi thẳng đến chiến trận ở Bắc Mạc.

Nhà xí huynh vừa phạm tội hành thích Hoàng đế, vừa cấu kết với quân địch, vốn phải xử tội chết nhưng Tổng thái hậu bộ dạng đầu bù tóc rối chạy đến cung Đại Minh làm ầm lên, còn đưa ra di chỉ mà Tiên đế để lại, trong

đó viết rõ: không cho phép Tề Thịnh được giết hại thủ túc, nhờ vậy mới giữ được tính mạng của Nhà xí huynh, nhưng vẫn bị tước vị, phé làm thứ dân và đi đày ở Lĩnh Nam.

Nhà họ Trương thì nhẹ nhàng nhất, không công không tội vô thưởng vô phạt. Chỉ có điều trong lần tấn công Bắc Mạc này xuất hiện không ít nhân tài mới, binh quyền của các thế gia trong quân vì thế mà bị phân tán, nhà họ Trương cũng không ngoại lệ.

Trương Phóng đặc biệt vào cung tìm tôi, bàn bạc cả nửa ngày mới đưa ra phương hướng phát triển cho nhà họ Trương sau này, nhất định phải kiên định đi theo đường lối "thuần tước", giữ vững danh hiệu "thế gia" trong quân.

Vụ việc tiếp tục ồn ào đến gần hai tháng sau mới chấm dứt, chính sự trong triều dần đi vào nề nếp, Tề Thịnh tuy vẫn bận rộn như trước nhưng cũng xem như có thời gian rảnh đến hậu cung nghỉ ngơi.

Có ai ngờ rằng đúng thời điểm này hậu cung lại xảy ra chuyện.

Mọi việc bắt đầu vô cùng đơn giản. Vương chiêu dung đến cho Trần thực phi tán gẫu, lúc đi ngang qua ngự hoa viên thấy hơi lạnh liền bảo cung nữ theo hầu quay về lấy áo choàng. Không ngờ cung nữ vì vội vàng, vô ý đụng vào Hoàng hiền phi đang ngắm hoa ở ngự hoa viên.

Vương thị thường ngày hiền lành nhưng lại được Tề Thịnh coi trọng nhất trong số các phi tần, trước đây số lần được gọi đến tẩm cung cũng nhiều hơn người khác.

Hoàng thị vốn đã chướng mắt Vương chiêu dung, lần này cung nữ của nàng ta lại tự tạo có cho mình, đương nhiên không thể bỏ qua, lập tức sai người tát cho cung nữ kia một cái.

Vương thị biết tin liền đi tới, xem việc Hoàng thị làm như vậy là coi thường mình, liền đứng ra chắn trước mặt cung nữ kia, nhẹ nhàng nói: "Đề ta xem ai dám tát!".

Thân phận của Vương thị tuy thấp hơn Hoàng thị nhưng dù sao là một Chiêu dung, cung nữ của Hoàng thị sao dám đánh nàng ta, khí thế hùng hực phút chốc tiêu tan, sợ hãi thu cánh tay lại.

Hoàng thị thấy thế lại càng tức giận, vừa than thở bên cạnh chẳng có người nào tin tưởng được, vừa xắn tay áo lên rồi tự mình xông đến.

Vì bị Vương thị cản lại nên bàn tay của Hoàng thị không chạm được vào mặt của cung nữ mà hạ cánh đúng vào mặt Vương thị. Vương thị sưng sờ trong giây lát rồi đưa tay đánh lại.

Các phi tần mới trông thì ai cũng cao quý nhã nhặn nhưng họ đều là phụ nữ. Đã là phụ nữ thì cách đánh nhau cũng chẳng chệch đi đâu được, cứ như được luyện từ cùng một lò ra: đá đấm, cào, véo, cào, xé... tuyệt đối không thiếu cái nào.

Cô bạt tai tôi thì tôi tát lại cô, cô tát tôi thì tôi cũng vả lại cô... Nó giống như diễn trò, chẳng mấy tác dụng.

Có một sự thật đã được thực tế chứng minh, đó là: trước hết phải nắm được tóc đối phương đã, sau đó thì muốn đấm muốn đá gì cũng được.

Hoàng thị và Vương thị hoàn toàn quên sạch thể diện của phi tần, chiến đấu vô cùng hăng hái. Các cung nữ xung quanh vội tiến lên ngăn cản, một cung nữ của Vương thị không biết lôi kéo Hoàng thị thế nào mà khiến Hoàng thị hai mắt đảo một vòng, ngất ngay tại chỗ.

Đám đông sững sờ, thất kinh.

May mà Vương thị còn giữ được bình tĩnh, vội ra lệnh cho các cung nữ đưa Hoàng thị đến chỗ gần nhất là cung của Trần thực phi, sau đó phái người đi bẩm báo với Hoàng hậu và triệu thái y.

Khi tôi đến nơi, Vương thị tóc mây xõa xượi, vẻ mặt thất thần đang đứng ở ngoài điện, vừa nhìn thấy tôi thì lập tức quỳ xuống, vừa khóc vừa nói: "Thần thiếp sai rồi, xin Hoàng hậu nương nương trách tội".

Tôi liếc cô ta một cái, cũng chẳng thèm để ý đến nữa, bước thẳng vào trong điện.

Tổng thái y đang bắt mạch cho Hoàng thị vẫn hôn mê, vẻ mặt ông ta hơi hoang mang. Tôi quan sát kỹ hơn, tốt rồi, lại còn mồ hôi đầy đầu nữa chứ.

Tôi hỏi: "Thế nào rồi?".

Tổng thái y không trả lời, chỉ đứng dậy, run cầm cập quỳ gối trước mặt tôi rồi mới mở miệng nói: "Hoàng hậu nương nương, đây, đây, đây...".

Tôi hơi sốt ruột: "Rốt cuộc là thế nào? Có gì cứ nói thẳng ra đi".

Tổng thái y cúi thấp đầu xuống, nói tiếp: "Xin, xin, xin Hoàng hậu nương nương cho những người khác lui ra".

Tuy hơi ngạc nhiên nhưng tôi vẫn làm theo lời ông ta. Đợi cho đám Trần thực phi lùi ra ngoài điện hết, mới nghe thấy tiếng nói căng thẳng của Tổng thái y: "Sức khỏe Hiền phi nương nương không có vấn đề gì lớn".

Tôi nhẹ cả người, chỉ cần đừng có đánh nhau đến bị thương nặng là được.

Tổng thái y thận trọng nhìn tôi, lại nói tiếp: "Hiền phi, Hiền phi, Hiền phi có thai hơn ba tháng rồi".

Tôi sững người, lúc sau mới thấm được nội dung trong lời nói của Tổng thái y, lập tức trả lời: "Chuyện tốt mà".

Nhưng về mặt của Tổng thái y lại vô cùng kỳ lạ, ông ta nhìn quanh, sau đó nhẹ nhàng xòe tay ra: "Hơn ba tháng rồi".

Đã hơn ba tháng rồi cơ à? Thế lại càng tốt, thai nhi đã ổn định rồi không dễ xảy ra chuyện được. Chả trách mà trước đó Hoàng thị cứ kêu sức khỏe không tốt, thì ra là đã có thai, bây giờ nghĩ lại thì thấy có lẽ cô ta muốn giấu chuyện. Phải nói là tâm cơ của những người đàn bà trong hậu cung thật không đơn giản, đến cả việc mang thai mà cũng phải giấu giếm như kẻ trộm vậy.

Có điều, sao bỗng dưng tôi cảm thấy có gì không đúng!

Tổng thái y cứ như sợ tôi không biết tính, lại giơ ba ngón tay lên, nhấn mạnh: "Hơn ba tháng rồi, ba...".

Trong đầu nổ ầm một tiếng, tôi lập tức hiểu rõ máu chót của vân đề.

Hoàng đế về cung chưa được hai tháng, Hoàng hiền phi lại có thai hơn ba tháng rồi... Chuyện này và truyền kỳ "Chông ra trận hai mươi năm, trở về con trai đã tròn mười tám tuổi" có phần giống nhau.

Máu chót là... rốt cuộc là ai làm?

Tôi và Tổng thái y tròn mắt nhìn nhau, không nói được câu gì.

Làm thế nào bây giờ? Chuyện này, nếu ở xã hội hiện đại thì chỉ cần một tờ giấy ly hôn là xong, mời được luật sư tốt thì không khéo Hoàng thị còn đòi được tiền nuôi dưỡng từ Tề Thịnh ấy chứ!

Nhưng bây giờ lại không phải là xã hội hiện đại, theo cách nói trong sách sử thì đây là xã hội tập quyền phong kiến độc ác. Người dám căm sừng lên đầu hoàng đế thì hoàng đế sẽ giết cả nhà người, còn nhân tiện xóa sổ luôn họ hàng nội ngoại nhà người luôn ấy chứ!

Tôi suy nghĩ rất lâu, thấy một mình mình không thể giải quyết nổi chuyện này, liền quyết định sai người đề ý đến Hoàng thị, Vương thị và Trần thị cùng các cung nữ của họ, còn bản thân thì dẫn Tống thái y đến gặp Thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu vừa nghe xong chuyện thì ngẩn người ra, tiếp đó mặt liền biến sắc. Nhưng gừng càng già càng cay, trước tiên người bảo tôi lấy có chuyện đánh nhau này nhốt Hoàng thị và Vương thị lại, sau đó bí mật phái người xét hỏi chuyện của Hoàng thị.

Rất nhanh sau đó, cung nữ của Hoàng thị bèn khai ra, thì ra gian phu là một tên thái y trẻ tuổi của Thái y viện.

Trước đó một thời gian Hoàng thị đã kêu cơ thể không được khỏe, cứ vài ba ngày lại cho mời thái y đến bắt mạch chẩn bệnh, mọi người đều không để ý, ai ngờ cô ta lại ngang nhiên mời thái y lên giường luôn...

Tôi đờ người ra, gan của Hoàng thị thật không nhỏ. Đương nhiên, gan của tên thái y kia còn to hơn, dám căm sừng lên đầu Hoàng đế.

Chuyện này không thể giấu Tề Thịnh được, tôi chọn thời điểm khi tinh thần anh ta tương đối tốt, khéo léo kể lại chuyện này.

Tôi đã chuẩn bị tinh thần đợi Tề Thịnh nổi trận lôi đình, nhưng ai ngờ nghe xong, Tề Thịnh chỉ chau mày, mắt chẳng thèm rời khỏi tấu chương, hờ hững nói: "Ban cho Hoàng thị một dải lụa trắng, còn Vương thị và Trần thị thì cứ trực tiếp đưa đến chùa là được rồi".

Tôi nghe mà choáng váng, ngạc nhiên hỏi: "Hoàng thị thì thế nào cũng được, nhưng chuyện này thì liên quan gì đến Vương thị và Trần thị chứ?".

Tề Thịnh ngược mắt lên nhìn tôi, cười nhạt: "Nàng thấy trong chuyện này, hai người họ không có liên quan gì sao?".

Tôi vẫn cho rằng chuyện này chỉ là tình cờ, chẳng ngờ Tề Thịnh lại xử lý nó một cách đơn giản mà nghiêm khắc như vậy, nhất thời không khỏi ngây ra.

Tề Thịnh nhận ra phản ứng của tôi, hỏi: "Sao vậy?".

Tôi mỉm cười, lấp liếm: "Phi tần trong cung vốn không nhiều, trừng phạt như thế thì hay rồi, một nửa dân số hy sinh, sang năm dù thế nào cũng phải tuyển tú nữ vào cung thôi".

Tề Thịnh cười thờ ơ, chẳng nói gì.

Tôi do dự một lát, cuối cùng vẫn không nén được, hỏi: "Có thể không giết Hoàng thị được không?".

Tề Thịnh hơi bất ngờ: "Nàng thương hại cô ta sao?".

Tôi lắc đầu: "Thiếp chỉ thuận miệng hỏi thôi, cứ coi như thiếp chưa nói gì".

Tề Thịnh nhìn sâu vào mắt tôi rất lâu rồi bình thản nói: "Hoàng thị cũng đưa vào chùa đi".

Nói xong anh ta liền rời khỏi cung Hưng Thánh, mấy ngày liền cũng không thấy mặt đâu.

Lục Ly biết chuyện lập tức giáo huấn cho tôi một trận, nói: "Hoàng thượng rõ ràng là có ý trừ bỏ tần phi trong cung, đây chẳng phải là vì nương nương sao? Nương nương đã không cảm kích lại còn xin tha tội cho Hoàng thị, thật hồ đồ! Lần này Hoàng thượng nhất định đã hiểu lầm nương nương đối với Hoàng thị là đồng bệnh tương lân rồi".

"Không phải hiểu lầm mà là sự thật." Tôi nhìn Lục Ly, bình tĩnh nói tiếp: "Nói cho cùng thì ta và Hoàng thị chẳng khác gì nhau, chỉ là bây giờ Tề Thịnh đang yêu ta, vì yêu nên mới sủng ái, cũng bởi vì không yêu nên mới tuyệt tình với bọn Hoàng thị như vậy. Nhưng có ai suy nghĩ cho bọn họ không, đều là danh chính ngôn thuận được vào cung, sao họ lại phải chịu tội như vậy?".

Lục Ly nghe xong thì sững sờ, nhưng vẫn nói tiếp: "Nhưng Hoàng thị không giữ đạo làm vợ!".

"Đạo làm vợ?", tôi không nhịn được cười: "Tề Thịnh đối với họ có thực hiện đúng đạo làm chồng không? Chẳng lẽ cứ bắt họ phải sống như quả phụ cả đời sao? Nếu là ta thì e rằng cũng không tuân thủ được".

Lục Ly há miệng ra nhưng mãi chẳng thốt được lời nào, cuối cùng chỉ có thể nói một câu: "Thần thiếp nói không lại nương nương, có điều, chuyện này Hoàng thượng không sai, chỉ là nương nương quá nhân từ thôi".

Tôi cũng chẳng còn hứng thú nói tiếp, chỉ cười cười.

Lục Ly đảo mắt, đột nhiên khẽ hỏi tôi: "Nương nương có muốn biết chuyện của Giang thị không?".

Tôi ngó người, hôm đó dưới thành Bình Ninh, nhìn thấy Giang thị bị trói, nhưng sau đó Tề Thịnh trúng tên nên tôi cũng chẳng còn tâm trí nào để quan tâm cô ta sống hay chết nữa. Về sau tôi cũng không hỏi lại. Chiến trận ác liệt như vậy, ngay cả những vị tướng quân võ nghệ cao cường còn tử trận, huống chi là một cô gái yếu ớt.

Lục Ly cười hai tiếng lạnh lùng: "Nương nương hẳn đã coi thường Giang thị rồi, nhưng cô ta vẫn chưa chết, sau này lại được lão gia nhà thiếp cứu nữa kìa".

Tôi kinh ngạc hỏi: "Triệu vương cứu cô ta?".

Lục Ly gật đầu, bĩu môi nói tiếp: "Nương nương có biết sao cô ta lại rơi vào tay quân Bắc Mạc không? Năm ngoái Hoàng thượng đưa cô ta khỏi cung, nghe nói là sắp xếp cho cô ta một chỗ ở bên ngoài, nếu cô ta chịu ngoan ngoãn sống ở đó thì cả đời không phải lo lắng gì về chuyện cơm áo gạo tiền. Nhưng con tiện nhân đó lại không chịu từ bỏ hy vọng, biết Hoàng thượng ngự giá thân chinh thì cũng đuổi theo đến Giang Bắc, ai ngờ lại bị quân địch bắt được. Cô ta cũng thật trơ tráo, để bảo toàn tính mạng liền tự nhận là Hoàng hậu, nói là chỉ cần đưa cô ta đến chỗ Hoàng thượng, cô ta có thể khuyên Hoàng thượng rút quân khỏi Bắc Mạc".

Tôi ban đầu thì ngạc nhiên, sau đó thấy bình thường, đến cuối cùng thì thấy vô cùng thú vị.

Chà, chuyện này không thể xem là thoại bản^[1] được mà sắp thành truyện truyền kỳ rồi.

[1] Thoại bản: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ đời Tống, chủ yếu kể về các chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau

này.

"Mệnh Giang thị cũng lớn nên mới không chết, lão gia nhà thiếp lúc trở về cứu viện cho Bình Ninh đã cứu cô ta khỏi đám quan quân hỗn loạn."

Tôi nghe xong mà hai mắt sáng long lanh, thiếu mỗi nước cầm hạt dưa lên cắn nữa thôi, chẳng nghĩ ngợi gì đã buột miệng hỏi: "Hay rồi! Hai người này liệu có tình cũ không rủ cũng tới không? Anh ta có cho Giang thị làm Vương phi không?".

Lục Ly vỗ đùi, hung hăng nói: "Anh ta dám! Nếu anh ta dám dây dưa đến Giang thị thì thần thiếp sẽ bẻ con trai anh ta nhảy xuống giếng!".

Tôi vội vàng ấn Lục Ly xuống, khuyên bảo: "Đừng kích động, đừng kích động! Có chuyện gì cũng phải nghĩ cho kỹ, chưa chi đã la lối om sòm đòi thất cổ thì không phải là phụ nữ tốt đâu!".

Mắt của Lục Ly chột xẹt qua một tia giao hoạt, hỏi tôi: "Nương nương cũng thấy như thế không tốt?".

Tôi chẳng suy nghĩ gì nhiều, gật đầu: "Không tốt, không tốt, đổi cách nào hòa bình hơn đi".

Đang nói đến đó thì Tề Thịnh đi từ ngoài vào, vừa nhìn thấy Lục Ly, vẻ mặt vốn không vui lại càng sa sầm.

Lục Ly liếc một cái, vẫy khăn tay, quỳ xuống ôm lấy chân tôi khóc to: "Nương nương, người phải giúp thần thiếp! Nếu Triệu vương diện hạ cưới Giang thị thì thiếp chẳng còn đường sống nữa, ai chẳng biết Giang thị không bao giờ chịu chung chồng với người khác. Thần thiếp không còn chỗ nào để đi nữa, cầu xin nương nương thu nhận, thần thiếp xin đội ơn nương nương, thề suốt đời trung thành với nương nương".

"Bậy bạ!", tiếng nói giận dữ của Tề Thịnh cắt ngang lời khóc lóc thỉnh cầu của Lục Ly: "Triệu vương coi thể diện của hoàng thất là gì hả? Giang thị sao có thể gia nhập hoàng tộc được nữa, đưa đi ngay, đưa đi ngay!".

Lục Ly quay người đập đầu trước Tề Thịnh, nhanh chóng đáp lại: "Thần thiếp lĩnh chỉ".

Nói xong dùng khăn tay lau nước mắt rồi lùi ra sau.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Tề Thịnh, ngơ ngác hỏi: "Hai chúng ta có phải đều bị con nha đầu này lợi dụng không?"

Tề Thịnh ngậy ra, then quá hoá giận, phẩy tay áo quay người bỏ đi.

Có được thánh chỉ của Tề Thịnh, Lục Ly nhanh chóng giải quyết vấn đề, vừa về nhà lập tức sai người đưa Giang thị ra khỏi Thịnh Đô. Triệu vương cũng không phản ứng gì, chẳng buồn chẳng vui, chỉ tiễn Giang thị đến cửa thành sau đó liền trở về Vương phủ ôm con trai.

Từ đầu đến cuối tôi vẫn cảm thấy tôi và Tề Thịnh bị vợ chồng nhà này lợi dụng.

Mấy ngày sau, Nhà xí huynh cũng chuẩn bị phải đi. Nơi anh ta lưu đày là Lĩnh Nam, cách rất xa Thịnh Đô, từ giờ trở đi coi như cách xa trung tâm quyền lực, thông tin liên lạc khó khăn, Tề Thịnh cuối cùng cũng có thể yên tâm được rồi.

Lĩnh Nam là nơi nghèo khó, Tổng thái hậu sợ con trai khổ sở vất vả, không những lấy hết tiền riêng của mình ra cho Nhà xí huynh, còn hận không chuyển được một nửa số đồ đạc trong cung mình đến Lĩnh Nam cho con luôn.

Trước lúc đi, Nhà xí huynh vào cung dập đầu trước Tổng thái hậu rồi nhân tiện đến cung của tôi xin cầu kiến. Tôi vốn không muốn gặp anh ta nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn cho mời anh ta vào, sau đó gửi lại tam giác vàng mà anh ta từng tặng tôi.

Nhà xí huynh nhìn tam giác vàng cười lạnh lùng, hỏi: "Nương nương muốn vứt bỏ đồng minh ư?".

Tôi nghĩ một lúc rồi lắc đầu, đáp: "Là ta thấy đường đến Lĩnh Nam rất xa, muốn thêm chút lộ phí cho người thôi, dù gì thì đó cũng là vàng".

Vẻ mặt của Nhà xí huynh thoáng đờ đẫn, anh ta cụp mắt xuống, khẽ nói: "Chuyện ở Bình Ninh cũng là vì thân bị dồn vào đường cùng, tình thế bắt buộc mà thôi".

"Ta biết, cho nên ta không trách người".

Nhà xí huynh đưa mắt nhìn tôi, thẫn thờ một lúc rồi đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi: "Nếu ngay từ đầu người lấy nương nương là thần thì mọi việc có phải sẽ hoàn toàn khác không?".

Tôi giật mình, vội nói: "Chuyện này không thể đùa được".

Nhà xí huynh trấn tĩnh lại, đưa tay đẩy tam giác vàng về phía tôi, khẽ nói: "Thần đã tặng rồi thì sẽ không nhận lại, đồ vật cũng vậy, mà lời hứa cũng thế".

Nói xong liền đứng dậy, chấp tay hành lễ với tôi rồi quay người rời đi.

Tôi nhìn theo bóng anh ta, trầm nghĩ, làm người vẫn nên dành cho mình một lối thoát, bèn lên tiếng gọi anh ta: "Nếu gặp khó khăn gì thì cứ cho người tới tìm ta".

Nhà xí huynh quay đầu lại nhìn tôi một cái, mỉm cười rồi bước đi.

Thu qua, đông đến, thấm thoát cái Tết đầu tiên sau khi thống nhất thiên hạ đã đến. Tề Thịnh lập Tề Hạo làm thái tử, vào mùa thu tôi lại được chẩn đoán có tin vui, mùa hạ năm sau hoàng tử thứ hai là Tề Tương ra đời. Cũng mùa hạ năm đó, Lý chiêu nghi vì sức khỏe không tốt đã xin xuất cung dưỡng bệnh, Tề Thịnh đồng ý.

Mùa xuân năm thứ ba sau khi thống nhất thiên hạ, có triều thần dâng tâu thỉnh cầu Tề Thịnh tuyển tú nữ để bổ sung hậu cung, Tề Thịnh chỉ nói một câu: "Đây là chuyện riêng của trẫm, không cần ái khanh phải hao tâm tổn trí", kết thúc chuyện này.

Tôi thấy việc tuyển tú nữ trên phạm vi toàn quốc xem ra không được, bèn nghĩ đến việc sàng lọc lại lần nữa trong cung, so bó đũa còn có thể tìm được cột cờ, hưởng gì là so cả hàng nghìn cung nữ trong cung.

Tôi giấu Tề Thịnh, khó khăn lắm mới chọn ra được mười cô nương trẻ trung xinh đẹp trong số các cung nữ để tập trung lại đào tạo. Kết quả không biết vì sao thông tin lại bị rò rỉ, bản thân tôi còn chưa ngấm kỹ thì bọn họ đã bị Tề Thịnh đưa về cung Đại Minh, sau đó lập tức ban tặng cho các công thần trong cuộc viễn chinh phương bắc.

Không phải người của mình có khác, ban tặng cũng hào phóng thật đấy nhỉ!

Tôi thiếu chút nữa thì hộc máu, túm lấy đuôi long bào của Tề Thịnh điên cuồng cắn mấy chỗ, sau đó hùng dũng đến cung Đại Minh khuyên bảo Tề Thịnh: "Hậu cung sinh ra là để thêm con thêm cháu cho hoàng thất, Hoàng thượng cố chấp quá rồi!".

Tề Thịnh nhìn tôi, cười: "Ta cũng thấy trẻ con trong cung còn ít, hai chúng ta cố gắng thêm chút nữa đi".

Thế là không đến ba tháng sau, Hoàng hậu lại mang thai lần nữa.

Tả Ý được Tề Thịnh gả cho Lý Hoảng, Phúc nhi trở thành cung nữ đứng đầu cung Hưng Thánh, trợ thủ đắc lực bên cạnh tôi, vẫn nhanh nhẹn, tháo vát như trước.

Ngày tháng bình lặng trôi qua rất nhanh, chớp mắt một cái đã có tam hoàng tử.

Tôi bên này không ngừng "tạo người", Triệu vương và Lục Ly bên kia cũng không ngồi chơi, giống như một cuộc tranh tài, những đứa trẻ cứ đua nhau nhảy ra. Có điều, Triệu vương vẫn chưa lấy được chính phi. Mỗi khi đề cập đến vấn đề này, Thái hoàng thái hậu không nén được mà mắt đỏ hoe, luôn cảm thấy thiệt thòi cho Triệu vương. Sau đó liền kêu gọi các gia đình quyền thế tiến cử nữ nhi.

Mỗi khi sự việc được tiến hành đến giai đoạn này thì Lục Ly lại vào cung thăm tôi, lần nào cũng chọn đúng lúc Tề Thịnh có ở đó. Cô không nói gì khác cả, chỉ ôm chân tôi khóc, nói là nhớ tôi, vẫn luôn không yên tâm về tôi, may mà Thái hoàng thái hậu có ý tìm chính phi cho Triệu vương, đến lúc đó cô sẽ bàn giao công việc của phủ Triệu vương rồi vào cung hầu hạ tôi.

Mỗi lần như vậy Tề Thịnh đều tức giận bưng bưng, hôm sau liền chạy đến chỗ Thái hoàng thái hậu, không biết anh ta nói những gì với Lão thái thái mà chuyện tìm chính phi cho Triệu vương cũng dừng lại ở đó.

Sau vài lần như vậy, khi Thái hoàng thái hậu đề cập đến chuyện tuyển chính phi cho Triệu vương thì các gia đình quyền thế đều không mấy quan

tâm nữa, các tiểu thư phù hợp cũng tìm mọi lý do để không phải gả đi. Cuối cùng chẳng còn có cách nào, Tề Thịnh cũng không nỡ nhìn huynh đệ của mình cô đơn cả đời, liền nâng Nhữ nhân vốn có trong Vương phủ lên làm chính phi.

Phủ Triệu vương ổn định, Tề Thịnh cũng có thể yên tâm.

Còn tôi thì lại bắt đầu lo lắng không yên, bởi vì các phi tần trong hậu cung không biết vì sao lại bắt đầu sùng đạo, hết người này đến người khác thi nhau đi tu.

Phi tần của Tề Thịnh vốn đã chẳng nhiều nhận gì, nếu mỗi năm lại bớt đi một người thì may ra chỉ kéo dài được vài ba năm nữa. Đến năm thứ năm kể từ khi thống nhất thiên hạ, trong cung chỉ còn Lưu lệ phi, thế mà bây giờ cũng đang có ý hướng về cõi Phật.

Tôi đến chỗ Lưu lệ phi vát vả khuyên bảo: "Tuổi vẫn còn trẻ như vậy, việc gì mà phải nghĩ quẩn? Có chuyện gì mà không giải quyết được chứ? Trong cung cũng chỉ có ta và ngươi là người cũ, trước đây bảy, tám ngày mới đến lượt mà còn chịu được. Bây giờ Hoàng thượng ngoài ở chỗ ta thì lại đến chỗ ngươi rồi, sao còn muốn xuất gia chứ? Ở chùa có gì tốt hơn trong cung? Cả ngày hết ăn chay lại niệm Phật. Ở lại đi, ở lại bầu bạn với ta, ta ăn thịt thì cũng không để ngươi ăn chay đâu!".

Nói đến đây, tôi không nén được cảm xúc của mình, mắt cũng đỏ hoe lên.

Không ngờ, Lưu lệ phi còn kích động hơn cả tôi, cô ôm lấy chân tôi, vừa khóc vừa cầu xin: "Nương nương, hãy để thần thiếp ra đi, thần thiếp đã hầu hạ Hoàng thượng mấy năm rồi nhưng chưa hề chạm được vào Hoàng thượng, thần thiếp có nỗi khổ tâm khó nói! Trước đây may còn các tỷ muội hầu hạ Hoàng thượng đỡ nửa đêm, bây giờ chỉ có mình thần thiếp, cả đêm

chỉ có mình thần thiếp mà thôi! Thần thiếp tuổi cũng đã lớn, thức một đêm là nghỉ ngơi mấy ngày cũng không bù lại được! Người hãy nhìn vào đôi mắt thâm quầng của thần thiếp mà xem, phủ một lớp phấn dày lên rồi mà vẫn không che được!".

Lúc đó tôi mới ngó người ra, thần thờ nhìn Lưu lệ phi nước mắt giàn giụa, một lúc lâu sau mới thương lượng với cô: "Nếu không, ta sẽ nói với Hoàng thượng, khuyên người không triệu người qua thị tẩm nữa?".

Lưu lệ phi sống chết vẫn không thay đổi ý định, kiên quyết đòi xuất gia.

Tôi nhìn hậu cung vắng lặng, thực sự thấy không ổn, đành phải đích thân đến khuyên Tề Thịnh tuyển tú nữ, nói hết nước hết cái: "Hà tất phải như vậy? Trong cung oanh oanh yến yến chẳng phải sẽ vui vẻ hơn sao? Thiếp còn không để ý đến những chuyện đó thì chàng sao phải cố chấp như vậy?".

Tề Thịnh chỉ cười: "Ta dùng lòng người đổi lòng người, một năm không được thì mười năm, mười năm không được thì cả đời".

Tôi thật sự bất đắc dĩ: "Tề Thịnh, chàng không hiểu".

"Thế thì nàng giải thích cho ta đi", Tề Thịnh nói.

Tôi mở miệng định nói, lại không biết phải nói gì với anh ta. Tôi sao có thể nói rằng, chỉ cần một ngày anh ta còn là hoàng đế thì anh ta vẫn là ông chủ của tôi, khi tính mạng tôi còn nằm trong tay anh ta, thì tôi sao có thể bất chấp sống chết mà hết lòng yêu anh ta được.

Tề Thịnh không hiểu, cơ sở của tình yêu không phải là sủng ái, không phải yêu thương mà là bình đẳng. Nhưng anh ta là hoàng đế, tôi là hoàng hậu, giữa chúng tôi mãi mãi sẽ không có bình đẳng.

Mười năm sau khi thống nhất thiên hạ, Thái hoàng thái hậu cuối cùng cũng cười hạc về trời tây. Tình cảm của Tề Thịnh và vị Hoàng tổ mẫu này rất sâu đậm, không tránh khỏi sa sút tinh thần. Năm sau đó càng có lý do chính đáng để không tuyển tú nữ.

Năm thứ mười ba sau khi thống nhất thiên hạ, tôi và Tề Thịnh đã trở thành cặp vợ chồng già, có ba trai hai gái, tổng cộng là năm đứa con rồi. Năm đó, Tề Thịnh lựa ra tất cả những thanh niên tài giỏi đẹp trai trong triều, lại chọn ra mấy người trông vừa mắt, điều tra gia cảnh tổ tông tám đời của họ rồi mới gả trưởng nữ là công chúa Vĩ Nguyên đi.

Tôi thương lượng với Tề Thịnh: "Chúng ta không sinh nữa được không? Đã sắp lên chức bà ngoại rồi, thiếp thật sự chẳng còn mặt mũi nào mà sinh con nữa".

Tề Thịnh suy nghĩ nghiêm túc chuyện này mấy tối liền, cuối cùng đã đồng ý cân nhắc kỹ lời đề nghị của tôi.

Năm thứ mười bốn sau khi thống nhất thiên hạ, Hoàng thái tử Tề Hạo đã đủ mười sáu tuổi, vất vả lựa chọn trong hàng nghìn hàng vạn người mới tìm được thái tử phi. Khi lựa chọn phi tần cho Đông Cung của nó, tôi chỉ bảo một câu: "Nếu con thích thì lấy thêm vài cô nương nữa cũng không sao, nhưng nếu đã không thích người ta thì dù một người cũng không nên lấy, đừng làm lỡ dở cả cuộc đời họ".

Thái tử còn trẻ, vẫn chưa hiểu được chỗ vi diệu của mỹ sắc, vội gật đầu: "Nhi thần trong lòng chỉ thích mỗi Ninh nhi, không cần nạp thêm nữa đâu".

Tề Thịnh lại nhìn tôi đầy suy tư, ngày hôm sau hẹn tôi đi du ngoạn chùa cổ ở Thuý Sơn, hỏi tôi: "Bồng Bồng không hạnh phúc phải không?".

Trong khói hương nghi ngút nơi cửa Phật, tôi đã đáp lại một câu thành thật nhất từ trước tới nay: "Hạnh phúc, rất hạnh phúc".

Chỉ có điều... đôi lúc nghĩ đến, đằng sau sự hạnh phúc ấy là cuộc đời của rất nhiều những cô gái giờ đây đã quy y nơi cửa Phật, tôi lại cảm thấy trong lòng không yên.

Tề Thịnh hỏi: "Đây chính là ngôi chùa mà bọn Hoàng thị đã xuất gia, họ đều ở đây, nàng có muốn gặp không?".

Tôi hơi ngạc nhiên, lắc đầu: "Không muốn".

Tề Thịnh lại cười, ghé sát vào tôi, khẽ nói: "May mà không muốn, nếu nàng muốn gặp, ta thực sự chẳng có cách gì biến ra họ cho nàng được".

Tôi nghe thấy câu nói ý tại ngôn ngoại này, tròn tròn mắt nhìn Tề Thịnh.

Tề Thịnh bình thản cười, lấy tay vuốt tóc tôi, nhẹ giọng nói: "Bồng Bồng, ta sao có thể nhìn lương tâm nàng bị giày vò, bọn họ... ta đều trả tự do rồi, mặc dù không được vinh hoa phú quý nhưng cũng để họ được lựa chọn cuộc sống của chính mình".

Tề Thịnh thở dài một tiếng, kéo tôi bước ra khỏi Phật đường. Khi về đến cung, anh ta lại vui vẻ hẳn lên, quay sang cười với tôi: "Thấm thoát đã gần hai mươi năm rồi, năm nay sinh nhật nàng ta sẽ dành tặng nàng một niềm vui bất ngờ".

Tôi gật đầu, trong lòng vì chuyện ban ngày mà vui vẻ, đêm hôm đó tôi đã vô cùng nhiệt tình hầu hạ lại Tề Thịnh. Tề Thịnh không thừa nhận mình đã già, kết quả là sáng ngày hôm sau anh ta lại trẻ buổi chiều sớm.

Trước sinh nhật tôi, Tề Thịnh đã rời cung đi săn ở Giang Bắc, nói nhất định phải bắt mấy con chồn bạc làm quà cho tôi.

Tôi thực sự chẳng thích mấy thứ đó, nhưng thấy anh ta vui vẻ như vậy nên gật đầu nói: "Là Hoàng thượng nói đó nhé, đừng thất hứa".

Tề Thịnh cười, gật đầu rồi lên ngựa ra đi.

Vào một đêm nửa tháng sau đó, khoái mã phi như bay vào cung, bẩm báo là trong lúc Hoàng thượng đang đi săn, con ngựa bị hốt hoảng đã hất người ngã xuống và băng hà.

Nghe vậy, toàn thân tôi cứng đờ, hoàn toàn mất tự chủ, trong đầu chỉ còn một chút lý trí, thảm kêu: Đây đúng là niềm vui bất ngờ!

Thái tử đã lớn, cũng giúp Tề Thịnh xử lý chính sự vài năm, biết tin dù rất đau buồn nhưng không hoang mang, mang theo các huynh đệ lập tức đi giải quyết hậu sự của Tề Thịnh theo đúng nghi thức, sau đó thì lên ngôi hoàng đế.

Tôi cũng vì thế mà thăng chức theo, cuối cùng đã trở thành thái hậu.

Chờ đợi gần hai mươi năm, cuối cùng tôi đã có thể ngồi vào vị trí thái hậu, nhưng tại sao trong lòng lại chẳng vui vẻ chút nào, chỉ muốn khóc thật to?

Mà cũng không sao khóc nổi, chỉ cảm thấy khó chịu.

Tôi tự nhủ, tôi và Tề Thịnh dù sao cũng đã sống với nhau gần hai mươi năm, giống như việc nuôi chó nuôi mèo, thời gian dài như vậy còn nảy sinh tình cảm huống hồ là con người sống với nhau, vì thế trong lòng không vui là tất nhiên, một thời gian nữa rồi tất cả sẽ lại như cũ thôi.

Dù thế nào thì cũng đã trở thành thái hậu, Hoàng đế lại chính là con ruột mình, bên trên chẳng còn bà mẹ chồng nào nữa, chỉ cần không bán nước, không lạm quyền thì sẽ chẳng có ai dám đụng đến tôi.

Nghĩ vậy, tôi định đợi khi sức khỏe tốt lên thì sẽ chuyển ra khỏi hoàng cung, tìm một nơi non xanh nước biếc lập một trang viên, nuôi nhiều mỹ

nhân để hàng ngày ngắm nhìn cho mãn nguyện.

Lại nghĩ, tuổi tác của mình hiện tại chưa phải là già, để tránh nội tiết không hài hòa thì cũng nên lén nuôi mấy tên trai lơ mới được.

Chỉ có điều chuyện này phải giữ bí mật, dù sao cũng phải giữ thể diện cho hoàng thất.

...

Tôi nghĩ rất nhiều đến cuộc sống tương lai, đều là những viễn cảnh tốt đẹp, chỉ có điều sức khỏe lại không nể mặt, mãi vẫn chưa ngồi dậy khỏi giường được.

Vĩ Nguyên công chúa Tề Uy cũng đã vào cung chăm sóc tôi nhiều ngày, thấy tôi cả ngày chỉ có ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, cứ nằm trên giường không chịu dậy liền gọi hết mấy huynh đệ tỷ muội lại, quỳ gối trước giường tôi đau khổ thỉnh cầu: "Mẫu hậu, xin người tìm nén đau thương, người như vậy, phụ hoàng ở trên trời biết được sẽ rất đau lòng".

Tề Thịnh ở trên trời ư? Ở trên trời cái con khi, chết hai tháng, chưa biết chừng đi đâu thai ở đâu đó từ lâu rồi ấy chứ.

Nhưng nhìn thấy mấy đứa con quỳ gối khóc lóc thỉnh cầu, tôi cũng thấy đau lòng, bèn nói: "Các con cứ về đi, ta sẽ khỏe nhanh thôi, yên tâm đi".

Tề Hạo là hoàng đế, tâm tư cũng sâu sắc hơn, lập tức nói: "Chừng nào mẫu hậu chưa chịu mời thái y đến chữa trị, chúng con sẽ không đứng lên".

Tôi chẳng có cách nào, đành thỏa hiệp, bảo chúng con gọi thái y đến rồi sau đó phải làm gì thì đi làm nấy.

Thái y đên rất nhanh, quỳ gối trên sàn bắt mạch, mồ hôi lại toát ra đầy trán.

Tôi thấy thể ngạc nhiên hỏi: "Chẳng lẽ lại là bệnh nan y?".

Thân hình của thái y càng run rẩy hơn, phủ phục dưới đất, lắp bắp nói: "Không, không, không phải".

Tôi càng ngạc nhiên hơn: "Vậy người run rẩy cái gì?".

Thái y lại tiếp tục lắp bắp: "Thái hậu nương nương... đây là, là, là hi mạch".

Tôi sững người, nhắm mắt lại một lát rồi mới khẽ nói: "Người lui ra đi, chuyện này không được phép nói với ai, kể cả Hoàng thượng".

Thái y dập đầu một cái rồi lui ra.

Tôi nằm trên giường, cảm thấy trong lòng chua chát. Tề Thịnh ra đi nhanh chóng, sạch sẽ đến thế, nhưng lại để cho tôi một đứa trẻ mồ côi từ trong bụng mẹ, chuyện này tôi phải ăn nói thế nào với mấy đứa con của mình đây?

Ngày hôm sau Triệu vương vào cung thăm hỏi, thấy tôi vẫn nằm trên giường liền ra sức trêu đùa, rồi cười đầy vẻ gian xảo, nói: "Hoàng tẩu, thần đệ đã có cách trị bệnh này".

Tôi nghe mà buồn bực, hỏi: "Trị thế nào?".

Triệu vương hướng về phía cửa võ tay, tôi nhìn ra thì thấy một người đi từ bên ngoài vào, thân hình cao lớn, đầu đội một cái mũ có mạng che kín mít, không thể nhìn rõ dung mạo.

Triệu vương cười hà hà, nói: "Người này nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho Hoàng tâu, thần đệ xin cáo lui trước".

Nói xong liền vòng qua người đứng ở cửa đi ra ngoài, còn tiện tay đóng luôn cửa điện lại.

Tôi cảm thấy trong lời nói của Triệu vương có ẩn ý, định tặng cho Thái hậu tôi một tên trai lơ mới ra lò ư? Thanh thiên bạch nhật thế này mà anh ta dám to gan vậy à? Cũng không sợ Tề Thịnh từ hoàng lãng chui lên sao?

Người đứng ở cửa kia bỏ mũ ra rồi từ từ ngẩng đầu lên, để lộ ra ngũ quan cân đối rảnh rỗi. Anh ta nhếch môi cười, khẽ nói: "Bồng Bồng, cuối cùng thì nàng đã là thái hậu rồi, có vui không?".

Tôi bật dậy, sững sốt nhìn anh ta, không nói nên lời.

Anh ta lại cười: "Đây có thể coi như một niềm vui bất ngờ được không?".

Tôi cứ ngồi như vậy rất lâu, cho đến lúc mọi vật trước mắt đều nhòa đi mới định thần lại, gật đầu nói: "Niềm vui bất ngờ, đúng là niềm vui bất ngờ."

Nụ cười của anh ta càng rạng rỡ hơn.

Tôi lại nói: "Tề Thịnh, có qua mà không có lại thì quả là thất lễ, thiếp cũng có niềm vui bất ngờ tặng cho chàng, có được không?".

Tề Thịnh nhướn mày ngạc nhiên: "Niềm vui bất ngờ gì vậy?"

Tôi cũng cười với anh ta, đáp: "Thái hậu... có thai rồi".

Tùy bút: Sinh hoạt của bạn nhỏ Tề Thịnh

Năm Thái Hòa thứ Mười một, ngày Mười hai tháng Mười.

Ta cứ thắc mắc tại sao Hoàng hậu lại đột nhiên muốn ta cùng người đi đạo ngự hoa viên, hóa ra là đã chuẩn bị sẵn một màn kịch ở đó rồi.

Trương thị thật ngu ngốc, quả nhiên rơi thẳng vào bẫy mà Hoàng hậu giăng ra, còn thật sự tranh chấp với Giang thị khiến cả hai cùng rơi xuống nước nữa chứ. Cuối cùng thì ai sai ai đúng đây?... Thôi, không cần quan tâm điều đó, ngay lúc này ta chỉ có thể chọn cách cứu Giang thị mà thôi.

Năm Thái Hòa thứ Mười một, ngày Mười lăm tháng Mười.

Hoàng hậu giam Giang thị trong cung Hưng Thánh, nói là muốn hành hình nàng. Chẳng còn cách nào khác, ta chỉ có thể cùng Lão ngũ quỳ trước cung Hưng Thánh. Mặt đất lạnh chết đi được!

Không ngờ Trương thị cũng đến! Quả là lạ! Cô ta cũng hiểu thế nào là đại cục sao?

Hoàng hậu cuối cùng cũng thả Giang thị, ta cùng Lão ngũ chạy đến nhưng Lão ngũ nhanh tay hơn, trước khi ta đến gần đã ôm lấy Giang thị.

Thấy tiểu thái giám khiêng Giang thị ra cứ len nhìn mình, ta cố ý chậm rãi thu tay lại, nắm thành quyền. Có điều, sắc mặt Giang thị quả thật trắng bệch khiến ta có chút không đành lòng, cô ấy bị thế này thật ra cũng chỉ vì ta mà thôi.

Năm Thái Hòa thứ Mười một, ngày mùng Tám tháng Chạp.

Ta từ đại doanh Giang Bắc trở về, Trương thị dẫn đầu một bày oanh yến đứng đợi sẵn ở ngoài cửa cung.

Ngay từ đầu cô ta đã bất thường, không thèm để mắt đến ta nhưng cứ thỉnh thoảng lại liếc về phía bọn Hoàng thị. Ta còn tưởng cô ta tiến bộ không ít, chẳng ngờ vừa vào điện cô ta đã hiện nguyên hình, trước mặt cung nữ trêu đùa ta, còn dám nghĩ đến chuyện bỏ xuân được thêm lần nữa! Nữ nhân này quả thật thừa ngượng thiếu não!

Năm Thái Hòa thứ Mười hai, ngày Mười lăm tháng Giêng.

Trương thị mặc nguyên bộ đồ đỏ từ đầu đến chân, vô cùng vui vẻ, còn có tâm trạng trêu đùa với tiểu cung nữ. Cô tưởng ta không biết màu đỏ phối với xanh lá phá hoại thâm mỹ đến mức nào sao?

Cả đường đi cô ta rất yên tĩnh, cũng không quân lấy ta như mọi khi khiến ta bất giác thấy được an ủi, nữ nhân này cuối cùng đã có chút tiến bộ rồi.

Trước khi vào đại điện, ta nắm lấy tay cô ta, cô ta rõ ràng ngập ngừng một chút, sau đó đến nhìn cũng không dám nhìn ta lấy một cái. Đột nhiên, ta thấy rất buồn cười.

Giang thị vẫn gầy gò như mọi khi, bộ dạng thanh tú đứng đó nhìn ta. Rõ ràng đã nói sẽ đóng thật tốt vở kịch này nhưng ta vẫn không nở khước từ ánh mắt của cô. Ta thật sự có lỗi với cô ấy, đúng không?

Bất ngờ là Trương thị vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn dám đấu mắt với Lão ngũ.

Cũng may Lão cửu xuất hiện đúng lúc đã cứu vãn cục diện. Có điều, hẳn ta và Trương thị làm gì mà liếc mắt đưa tình với nhau như thế? Lại còn điệu Ba mươi sáu, ba sáu mươi tám, không phải là "mười tám điệu sò" sao! Tưởng ta không biết số chắc?

Hoàng tổ mẫu vẫn thích Trương thị như trước, còn cầm tay hai bọn ta để lên nhau, Trương thị bộ dáng thẹn thùng cúi đầu xuống, có điều vừa về chỗ đã vô cùng kích động, cầm lấy tay cung nữ bên cạnh xoa nắn mãi không buông. Ta nhìn thấy rồi đấy!

Thấy Giang thị dùng mắt ra hiệu, ta lén lút rời khỏi chỗ ngồi, cùng cô đi đến bên bờ hồ Thái Dịch. Giang thị đem ghi chép về các cuộc nói chuyện hằng ngày giữa Lão ngũ cùng các đại thần trong triều giao cho ta, còn chưa kịp nói thêm gì khác đã nghe thấy tiếng chân từ bìa rừng truyền đến. Vẫn là Giang thị thông minh, lập tức chuyển chủ đề sang Trương thị.

Trương thị thật ngu ngốc, cũng không thèm nghĩ tại sao người ta lại dụ cô ta ra đây.

Còn nữa, Dương Nghiêm, người tưởng người leo lên cây thì ta không biết đây hả?

Năm Thái Hòa thứ Mười hai, ngày Mười bảy tháng Giêng.

Tính cách đột nhiên thay đổi hẳn, lại còn biết hát thể loại bài hát kì quái. Trong cung thủ vệ bảo vệ nghiêm ngặt, không thể ở ngay trước mũi ta mà đòi người được... Trương thị rốt cuộc là đang làm trò gì thế?

Trên đời này thật sự có chuyện hoán đổi linh hồn sao? Thật sự tồn tại những người như Kiều thị sao?

Nhưng tại sao Trương thị bây giờ lại càng không có tí nào thê? Trước mặt bao nhiêu người như thế mà dám miệng ra hát! Hoang đường, thật quá hoang đường! Cấm cung cô ta ba tháng! Cho cô ta có thời gian học kỹ quy định trong cung!

Còn nữa, bài hát này thật khó nghe!

Năm Thái Hòa thứ Mười hai, ngày mừng Một tháng Năm.

Đánh trống lảng, rõ ràng là cố ý đánh trống lảng! Ta nói một đằng, cô ta trả lời một nẻo!

Người này tuyệt đối không phải là Trương thị! Trương thị trước đây không bao giờ nói những câu như thế bây giờ lại trở thành một nữ nhân mềm không nghe, rắn không buông, phải làm thế nào đây? Chẳng có cách nào cả, trước hết cứ biết thế đã. Nhìn cách nói năng của cô ta, nếu sau này lên ngôi hoàng hậu, dù hành vi có chút khó hiểu nhưng tâm tư cũng không tệ, chắc chắn có thể làm một hoàng hậu tốt.

Có điều tình hình trước mắt, cô ta sẽ không làm hỏng chuyện của ta chứ? Bây giờ tuyệt đối không thể để nhà họ Trương có cơ thay đổi quyết định.

Ta không dễ dàng hứa với ai bất cứ điều gì, lại như trúng tà đi hứa với cô ta, vậy mà cô ta có thể nói ra những lời như thế!

Không được tức giận, không được tức giận! Tô phụ đã nói, trong bất kì hoàn cảnh nào thì tức giận cũng đều là thứ vô dụng nhất, chỉ làm cho trí óc hỗn loạn hơn mà thôi.

Trương thị lúc trước còn đỡ khiến ta lo lắng hơn!

Ngu ngốc, ngu chết được! Còn không biết cả cách ngắt câu! Mát hản nửa canh giờ rồi mà đến mẹ ruột cũng không nhận ra!

Ta có thể bóp chết nữ nhân này không?

Lão ngũ và Lão cửu đến thật sớm. Lão ngũ thần sắc nhẹ nhõm, có lẽ chuyện ta nhờ hản đã làm xong rồi. Giang thị sao vẫn một thân đồ trắng thế kia? Chẳng đẹp chút nào, còn có hơi hương xui xẻo nữa!

Người nhà họ Trương thật chu đáo, sắp xếp chỗ nghỉ của ta ngay cạnh rừng trúc tím. Ta cùng với các tướng lĩnh bàn chuyện rất lâu, đến lúc đi ra vẫn thấy Giang thị đứng ngoài chờ. Quả là một cô gái hiểu chuyện, từ trước đến nay vẫn luôn như vậy.

Trong lúc đi ra ngoài, Giang thị nói trong tim cô vẫn luôn chỉ có mình ta.

Ta đột nhiên thấy vô cùng có lỗi với Lão ngũ, vừa lợi dụng hản, vừa đề phòng hản, lại còn khiến hản phải mang tiếng mọc sùng nữa.

Năm Thái Hòa thứ Mười hai, ngày mừng Hai tháng Năm.

Giang thị cuối cùng cũng không mặc đồ trắng nữa! Thật hiếm có!

Ánh mắt Trương thị cứ bay qua bay lại, lúc thì nhìn Lão cửu, lúc thì nhìn Dương Nghiêm, thỉnh thoảng lại liếc qua chỗ ta một cái. Nhất định có chuyện!

Lão già Trương Phóng lại dám uy hiếp ta! Ông thật sự cho rằng không có Trương gia nhà ông thì đại sự của ta không thành chắc?!

Trương thị sao lại ngồi nói chuyện phiếm cùng Lão cửu thế kia? Cô ta còn cúi đầu, dáng vẻ ngượng ngùng nữa chứ. Đã bao lâu rồi cô ta không thể

hiện thái độ này trước mặt ta? Trong lòng đột nhiên giận dữ.

Trương thị lại dám cãi nhau với ta! Rùng rúc tím thì sao? Nữ nhân ngu ngốc này thật sự không biết tối qua vì sao Lão ngũ lại đến tìm cô ta sao?

Tác giả, ta thật sự không thể bóp chết cô ta à?

Được rồi, thế thì ta đành miễn cưỡng lâm hạnh cô ta một đêm vậy!

...

Cảm thấy thật kì diệu, hóa ra nữ nhân trên giường cũng có thể... nhiệt huyết dâng trào như vậy sao?

Nhưng thế này thì gọi là cô ta lâm hạnh ta, hay ta lâm hạnh cô ta đây?

Có điều, cô ta tỉnh rượu xong quả là... dễ xấu hổ, còn rối loạn đến mức quần với áo cũng chẳng phân biệt được. Ta đột nhiên cảm thấy cô ta cũng không phiền phức lắm, đã không còn là Trương thị ngày trước nữa rồi.

Có điều, rốt cuộc cô ta là ai? Lại còn biết uy hiếp ta nữa cơ đây!

Nực cười!

Ngoài ra, nữ nhân quả nhiên cởi sạch ra vẫn dễ thương hơn.

Lục Ly

Cặp nến cưới hình long phượng trong phòng đốt đã lâu, không có ai thay nên ánh nến có phần chao đảo khiến bóng người in trên vách lúc tỏ lúc mờ.

Lục Ly cúi đầu ngồi bên mép giường, nét mặt thản nhiên không nhìn ra một tia cảm xúc nào.

Từng có người dùng giọng khinh thường nói với nàng rằng, cái đám mưu kế đầy trong bụng nàng, tất cả chỉ để trèo được lên cành cao, để có được cuộc sống an nhàn, sung sướng mà thôi, nàng sẽ chẳng bao giờ biết thế nào là "mãi mãi chỉ có mình đối phương, vĩnh viễn không chia rời".

Lục Ly còn nhớ rất rõ, năm đó nàng mười bốn tuổi, đang ở tuổi dậy thì, cái tuổi mà trong lòng luôn ôm ấp những ước mơ thuần khiết.

Hôm đó, mấy người trẻ tuổi Thái tử, Triệu vương, Sở vương cùng tụ tập ở phủ Trương gia, tiểu thư còn mời thêm mấy vị cô nương con nhà quyền thế đến chơi, tổ chức một bữa tiệc thưởng hoa ở ngôi đình phía sau Ngung Bích các. Hôm đó Lục Ly dẫn đầu các thị nữ hầu hạ bọn họ.

Lúc thay trà cho Sở vương, điện hạ đã cười với nàng, nụ cười đẹp đến mức nàng thất thần, nhất thời run tay làm đổ cả chén trà lên cằm bào của người. Nàng vừa xấu hổ vừa lo lắng, hoàn toàn mất đi lý trí thường ngày, chỉ theo bản năng rút khăn tay trong người ra lau chỗ trà đổ... Chính trong lúc hỗn loạn đó, nàng nghe thấy Giang thị ở bên cạnh khẽ bật cười.

Đó chỉ là âm thanh nhẹ phát ra từ mũi nhưng lại thể hiện vô cùng rõ ràng thái độ khinh thường và mỉa mai.

Nàng vốn đã rất xấu hổ, vừa nghe thấy âm thanh này liền thấy trong đầu như nổ ầm một tiếng, lượng máu toàn thân dường như đều tập trung lên mặt.

Tiểu thư cũng hơi tức giận, mắng: "Tay chân thật vụng về, còn không mau giúp Sở điện hạ thay y phục đi!".

Sở vương lại cười hờ hững, chỉ nhẹ nhàng khoát khoát tay, nói: "Không sao, cứ kệ nó đi".

Nàng cố kìm chế không cho nước mắt tuôn rơi, một mình âm thầm lùi ra ngoài, tìm nơi vắng vẻ lau nước mắt. Thế nhưng sự việc còn chưa kết thúc, chính lúc này nàng lại nghe thấy Giang thị đang kể chuyện vừa rồi cho người khác nghe.

Từ giây phút đó, nàng tự nhủ với bản thân, sau này tuyệt đối không làm thiếp, tuyệt đối không để cho loại người như Giang thị khinh thường mình.

Chẳng ngờ đi một vòng dài, cuối cùng nàng vẫn phải làm thiếp, lại còn làm thiếp một người mà đến cả Giang thị cũng chả thèm là Triệu vương nữa.

Đang miên man nghĩ ngợi thì nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng bước chân, cửa phòng bị người ta đẩy vào.

Lục Ly vội dẹp bỏ những suy nghĩ vừa rồi, khoác lên mặt nụ cười phù hợp một cách hoàn hảo với tình cảnh hiện tại, ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Triệu vương mặc một bộ thường phục, đứng ở cửa nhìn Lục Ly hồi lâu rồi mới chậm rãi bước vào phòng, tùy tiện ngồi xuống bên cạnh nàng.

Lục Ly nhất thời kinh sợ, đứng bật dậy, hai tay mân mê vạt áo, cúi thấp đầu, vừa ngại ngùng vừa e dè hỏi: "Điện hạ muốn nghỉ ngơi?".

Triệu vương ngồi vững vàng, hỏi: "Có ngủ không?".

Lục Ly ngậy người, mặt lập tức đỏ bừng, hồi lâu sau mới nhỏ giọng hỏi lại: "Ngủ thật hay giả vờ ngủ?".

Triệu vương nghĩ một lát, đáp: "Ngủ thật đi".

Lục Ly do dự, mặt đỏ bừng ngồi xuống một góc giường, tiếp tục cúi thấp đầu ngượng ngùng mân mê vạt áo.

Triệu vương liếc cô một cái, lại hỏi: "Có cởi không?".

Mặt Lục Ly đỏ rực như sắp bật ra máu, ngượng ngùng không dám trả lời.

Triệu vương hết cách, đành phải tự mình bỏ sung: "Cởi thật".

Lúc này Lục Ly mới liếc nhanh Triệu vương một cái, giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Điện hạ... cởi trước đi".

Triệu vương: "...".

Triệu vương thầm than bản thân mình công lực còn chẳng bằng một tiểu nha đầu, im lặng nhìn thành giường hồi lâu, cuối cùng thở dài, quay đầu lại nhìn người bên cạnh: "Lục Ly, không cần giả vờ nữa, hai chúng ta đừng giả vờ nữa".

Lục Ly mở to mắt, dáng vẻ hoàn toàn không hiểu gì nhìn lại anh ta.

Triệu vương đứng dậy rót một cốc trà, liếc cô một cái, bình thản hỏi: "Bây giờ ta muốn hỏi ngươi một câu thật lòng, ngươi muốn cùng bản vương an ổn sống qua ngày hay có ý định khác?".

Lục Ly đàn mặt nhìn Triệu vương hồi lâu rồi từ từ cúi đầu xuống, giọng khẽ khàng như đang tự nói với chính mình: "Cho dù có bao nhiêu ý định

khác, chẳng phải cũng đều là để có thể an ổn sống qua ngày sao?" .

Triệu vương yên lặng nhìn cô, không lên tiếng.

Lục Ly cũng một mực cúi đầu, không hé môi.

Một lúc sau, Triệu vương nhìn thấy từng giọt, từng giọt nước mắt như những hạt châu rơi xuống, đập lên mu bàn tay trắng nõn đang đặt trên đầu gối của Lục Ly, bắn tung ra xung quanh. Anh ta cũng hơi mềm lòng, trầm nghĩ nha đầu này cho dù có bao nhiêu tâm cơ đi chăng nữa thì cũng chỉ là một tiểu cô nương đáng thương mà thôi.

Không biết tại sao, đột nhiên Triệu vương lại có ý định cùng Lục Ly qua lại tìm hiểu lẫn nhau, bèn thở dài một hơi, dịu giọng nói: "Được rồi, ngủ thôi. Phủ này trong ngoài đều có không ít tai mắt, đêm nay ta sẽ nghỉ ở chỗ của người. Nếu sợ thì ôm chăn qua giường mềm ở phòng ngoài mà ngủ".

Nói xong, anh ra đá giày dưới chân ra, trèo lên giường.

Lục Ly hơi sững người, sau đó vội vàng đứng dậy, tiến đến giúp Triệu vương.

Triệu vương dù sao cũng là một vương gia, từ nhỏ được người khác hầu hạ đã quen, cũng không cảm thấy có gì mất tự nhiên, dưới sự hầu hạ của Lục Ly vẫn ngủ như thường. Nhắm mắt đang định đánh một giấc thì phát hiện Lục Ly đã nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh từ lúc nào.

Đến lúc này Triệu vương mới phát hiện có điều gì đó bất thường, mở to mắt liếc qua thân hình bên cạnh, thấy cô chỉ đơn giản là rút trâm ngọc, xoa mái tóc dài ra rồi kéo chăn đắp lên người, nằm sát mép giường, quay lưng lại với mình.

Nhìn kỹ thêm chút nữa thì phát hiện ra thân hình dưới chăn hơi run rẩy, càng nhìn càng thấy đáng thương.

Anh ta liền ngồi dậy, nhìn lưng của Lục Ly nói: "Haizz...".

Vừa phát ra tiếng, Lục Ly lập tức bật dậy, mặt mày nghiêm trọng hỏi: "Điện hạ có gì cần sai bảo?".

Ngược lại Triệu vương còn bị Lục Ly dọa cho giật mình, há miệng hồi lâu mới thốt ra được một câu: "Người ra phòng ngoài ngủ đi, đêm hôm khuya khoắt thế này, chúng ta cô nam quả nữ nằm chung không tiện lắm".

Lục Ly nghe xong đỏ bừng mặt, cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp: "Nô tì thức canh cho điện hạ".

Triệu vương vội xua tay: "Thôi đi, thôi đi".

Đến lúc này Lục Ly mới ôm chăn ra phòng ngoài.

Triệu vương thở phào một tiếng, thoải mái duỗi người trên giường, thư giãn nhắm mắt ngủ.

Giường nhỏ bên ngoài, Lục Ly vẫn không ngủ được nhưng cũng chẳng dám cựa cựa gì, đành nằm thẳng đơ, trong đầu miên man nhớ hết chuyện này đến chuyện khác.

Sớm phải xa nhà, rất nhiều chuyện nàng đều không nhớ rõ, đến cả hình ảnh của phụ mẫu cũng chẳng còn lưu lại, chỉ nhớ là trong nhà có rất nhiều tỷ muội. Có một ngày, một bà lão đến, xem xét đánh giá các chị em nàng một lượt rồi chọn nàng, đưa đi khỏi nhà.

Sau này nàng vào Trương gia làm một tiểu nha đầu sai vặt. Tiếp đó, cũng không nhớ tại sao nàng lại lọt vào mắt quý nhân.

Lúc đó, hình như nàng chưa được gọi là Lục Ly.

Thời gian đã trôi qua rất lâu rồi nhưng chuyện ngày hôm ấy nàng vẫn còn nhớ như in. Quý nhân đó thuận miệng hỏi nàng vài câu, sau đó cười cười hỏi Trương lão gia đứng bên cạnh: "Trương Sinh, người nói xem trăm để tiểu nha đầu này bên cạnh Bồng Bồng có được không? Bồng Bồng quá nóng nảy, phải để một người tính tình cẩn trọng bên cạnh chăm sóc nó mới tốt".

Trương lão gia cung kính đứng bên cạnh, chỉ khẽ gật đầu nói một tiếng "Vâng".

Vị quý nhân đó lại ngược mắt nhìn vào một nữ nhân ở đằng xa này giờ vẫn luôn im lặng, ra vẻ thuận miệng, hỏi: "A Mạch, nàng nói xem?".

Nữ nhân tên A Mạch đó không lập tức trả lời mà đi đến trước mặt Lục Ly, quỳ xuống nhìn thẳng vào mắt nàng, dịu dàng hỏi: "Con có muốn ở bên chăm sóc cho cháu gái của Trương gia chúng ta không?".

Vị nữ nhân tên A Mạch này khác hẳn với những vị phu nhân, thái thái Lục Ly vẫn hay gặp trong phủ Trương gia. Người này rất xinh đẹp, dáng người cao gầy, lưng thẳng hiên ngang, mặc một bộ quần áo bằng vải bông bình thường, trên người không hề có mùi son phấn, nét mặt rõ ràng đã không còn trẻ nhưng vẫn khiến người ta không rời mắt đi nơi khác được.

Lục Ly nhất thời ngây ra, hoàn toàn quên mất việc trả lời.

Vị nữ nhân kia cười nhẹ, lặp lại câu hỏi lần nữa.

Lúc này Lục Ly mới sực tỉnh, nhìn vào đôi mắt sáng dịu dàng của nữ nhân trước mặt, vội vàng lên tiếng bảo đảm lòng trung thành của mình. Nàng nói một tràng không biết bao nhiêu câu, nữ nhân kia lại chỉ giơ tay lên xoa xoa đầu nàng, nhẹ nhàng nói: "Tiểu nha đầu, người nhớ rõ, trên đời này thứ quan trọng nhất là lòng người, không thể mua được, chỉ có thể đổi được mà thôi".

Nàng như hiểu như không, gật đầu.

Nữ nhân kia lại cười, hỏi: "Sau này có thể sẽ gặp phải những chuyện vô cùng khó khăn, nguy hiểm. Tiểu nha đầu, người có sợ không?".

Nàng lắc đầu, vô cùng kiên định trả lời: "Nô tì không sợ, cái gì nô tì cũng không sợ, cả chết cũng không sợ".

Nghe vậy vị nữ nhân kia có vẻ hơi giật mình, rất lâu sau mới khẽ thở dài, nhẹ giọng nói: "Thật ra chết không đáng sợ, có nhiều lúc việc tiếp tục sống còn cần nhiều can đảm hơn".

Đến câu này thì nàng hoàn toàn không hiểu, cũng không dám gật bừa.

Cứ nghĩ ngợi như thế, bên ngoài cửa sổ trời đã dần dần sáng lên.

Lục Ly hít một hơi thật sâu, ngồi dậy nhìn vào phòng trong. Tiếng thở của người trên giường vẫn đều đặn như cũ, Triệu vương có lẽ vẫn đang say giấc.

Đầu Lục Ly đột nhiên thông suốt. Nếu nương nương đã cứu mạng nàng từ tay Hoàng thượng thì nàng không thể phụ tấm lòng của nương nương được, bất kể tương lai còn bao nhiêu khó khăn, nàng vẫn phải tiếp tục sống.

Người sống, nhất định sẽ có ích hơn người chết!

Người như Triệu vương, đến cả con tiện nhân Giang thị còn có thể nắm trong tay mà đùa giỡn, chẳng lẽ nàng lại không làm được?

Nghĩ đến đây, tay Lục Ly bất giác nắm chặt lại.

Đúng khoảnh khắc đó, Triệu vương đang nằm trên giường cũng mở mắt ra, nghe thấy tiếng quần áo loạt xoạt bên ngoài, không khỏi nhếch khóe miệng lên. Dù sao cũng chỉ là một tiểu nha đầu, lại bị bó buộc trong Triệu vương phủ của mình, cho dù cô ta có là người của ai đi chăng nữa, chỉ cần bản thân mình cách cô ta xa một chút, tỏ ra lạnh lùng một chút, cô ta còn có thể làm gì được?

Nghĩ vậy, Triệu vương cũng thoải mái vươn vai.

Trời sáng rồi, lại một ngày mới đang đến!

Tuyên phò mã ký

Tháng Ba mùa xuân, hoa rực rờ đua sắc, lá xanh biêng biếc đung đưa, lại có đôi làn gió ấm ve vuốt, những cánh bướm sắc sỡ bay lượn giữa vườn hoa, thật là một cảnh tượng vô cùng tươi đẹp.

Tôi ngồi dưới Đồi Tú sơn trong ngự hoa viên, thần trí sớm đã theo làn gió bay ra khỏi bức tường cao ngất ngoài cung. Thời tiết này vô cùng thích hợp để ra ngoài dạo mát, thưởng thức cảnh non xanh nước biếc, còn có thể lên thuyền ngắm các thiếu nữ yêu kiều nữa. Núi cao sông dài, người đến kẻ đi, thuyền qua thuyền lại, tất cả những gì đang ở trước mắt đều như một bức tranh phong cảnh đẹp đến không tì vết...

Quận chúa Vĩnh Khang phe phẩy quạt, dịu dàng nói: "Theo ý cháu thì tướng quân Hữu Linh Vệ Tiết Dương là tốt nhất, oai phong lẫm liệt, phong thái hiên ngang, hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn thiếu niên anh hùng! Cô cô thấy có đúng không?".

Tôi gật đầu qua loa: "Ừ, không tồi, không tồi".

Công chúa Hưng Bình nghe thế thì bĩu môi: "Chẳng qua chỉ là một tên vũ phu mà thôi, cháu vẫn thấy Hàn Lâm viện học sĩ Liễu Văn Nguyên tốt hơn, mi thanh mục tú, nói năng tao nhã, thế mới là long phượng chốn trần gian, nam nhân xuất sắc, cô cô thấy có đúng không?".

Tôi lại gật đầu: "Ừ, nói cũng có lý, có lý".

Quận chúa Tĩnh Lạc cũng không chịu thua kém, kéo kéo tay áo tôi: "Dì ơi, dì đừng nghe lời hai tỷ ấy, toàn là những người trọng ngoại hình. Cha cháu nói, nam nhân thực thụ phải là người có tinh thần bất khuất, ý chí kiên định, lời nói đi đôi với việc làm. Theo tiêu chuẩn đó thì người tên Phạm Như Thị ở Lại bộ mới chính là một nam tử hán đại trượng phu đích thực!".

Tôi nghĩ cô nàng nói cũng có lý, liền gật đầu: "Ừ, thế cũng đúng, cũng đúng!".

Ai ngờ hậu quả của việc không muốn mất lòng ai chính là mất lòng tất cả mọi người. Cả ba người vây lấy tôi, người thì "cô cô", người thì "dì ơi" loạn cả lên rồi bắt đầu chỉ trích tôi không có lập trường gì cả. Công chúa Hưng Bình tức giận nói: "Cô cô, đây là tuyển phò mã cho chính cô cô đấy, bản thân cô cô cũng không có chủ kiến, thấy ai nói gì cũng khen tốt thì sao còn bảo chúng cháu đến giúp làm gì?".

Quận chúa Vĩnh Khang còn bất kể nhíp điệu có khớp không, nhảy vào phụ họa: "Cô cô, làm người không được chân trong chân ngoài, ngồi núi này trông núi nọ như thế!".

Quận chúa Tĩnh Lạc vội gật đầu: "Đúng thế, đúng thế!"

Vừa rồi không ai chịu nhường ai, giờ đã sắp hàng đứng thành một chiến tuyến quyết đấu với tôi luôn rồi. Mẫu thân nói quả không sai, lập trường của nữ nhân quả là thứ không ổn định nhất.

Mắt tròn tròn, mồm há hốc, tôi nhìn mấy công chúa, quận chúa tuổi đời chẳng thua mình là bao nhưng vai vế tính ra lại kém hẳn một bậc, cái đầu vốn đã bị ánh mặt trời chiếu có phần vầng vát, giờ lại càng nặng nề hơn. Thấy Tỏa Hương đứng bên cạnh liên tục ra hiệu, tôi liền đưa tay ấn huyệt thái dương, dùng giọng yếu ớt vô lực nói: "Ui da, đau đầu quá!".

Lời còn chưa dứt thì Tỏa Hương đã rất thuận thực đứng vào vị trí, thế là tôi liền thông tay xuống, chớp mắt liền "ngất" thẳng vào lòng nàng. Tỏa Hương lập tức cất cao giọng, lo lắng kêu to: "Công chúa, công chúa, người làm sao thế? Người đâu, mau lại đây, trưởng công chúa ngất xỉu rồi, mau đưa trưởng công chúa đến chỗ râm mát nghỉ ngơi đi!".

Sau một phen hỗn loạn, tôi được người đưa vào Vọng Mai hiên, đặt trên chiếc giường mềm. Nằm trong phòng vẫn nghe rõ tiếng Tỏa Hương an ủi mấy vị công chúa, quận chúa bên ngoài: "Xin các vị công chúa, quận chúa yên tâm, trưởng công chúa nhà nô tì là bệnh cũ tái phát thôi. Chỉ cần nghỉ ngơi yên tĩnh một lúc là khỏi, không có vấn đề gì lớn đâu". Tôi lại tiếp tục giả vờ ngất, thấy rất hài lòng, thầm cảm thán nha đầu Tỏa Hương này quả là nhân tài hiếm gặp.

Mấy người Vĩnh Khang, Tĩnh Lạc dường như đều bị bộ dạng vừa rồi của tôi dọa mất vía, lại thấp giọng hỏi han Tỏa Hương vài câu rồi mới nhẹ chân

rời đi.

Tôi lén mở mắt, thấy Tỏa Hương đã đóng cửa rồi mới thở phào một hơi, nhảy từ trên giường xuống, sai: "Mau rót cho ta cốc nước, khát chết mất!".

Tỏa Hương vội vàng rót cho tôi một tách trà, thấy tôi một hơi uống cạn cả tách, nhin không được mà mím môi cười trộm, nói: "Công chúa mãi vẫn không nhớ phải sửa đổi gì cả, nếu để Vĩ Nguyên trưởng công chúa nhìn thấy người uống trà như thế, nhất định sẽ mắng cho người một trận đây".

Nghe thế tôi lập tức rùng mình, tay run run, suýt nữa thì đánh rơi cả cốc trà, lập tức quay sang trách Tỏa Hương: "Trẻ con không được nói bừa, mau ngậm miệng lại!".

Vĩ Nguyên trưởng công chúa là đại tỷ của tôi, theo cách nói của mẫu thân thì tỷ ấy lúc nhỏ là một đứa bé rất đáng yêu, ai nhìn cũng thích, nhưng kể từ khi gả đi rồi tính cách liền thay đổi hẳn, chỉ một mực muốn trở thành hình mẫu của một công chúa hoàn hảo, hành vi vô cùng nguyên tắc, đi đến đâu cũng bày ra dáng vẻ công chúa, thật khiến người khác không thể chịu nổi.

Vĩ Nguyên trưởng công chúa mỗi lần thấy tôi, câu đầu tiên là: "Từ nhỏ muội đã không ở trong cung, bị mẫu hậu và phụ hoàng dạy hư mất rồi, đâu ra công chúa của đất nước nào lại có bộ dạng như thế này...", sau đó cứ ba câu thì có hai câu rưởi là chỉ trích những lỗi lầm mà tôi mắc phải. Chuyện này bất cứ ai gặp phải cũng đều không chịu nổi hết cả thôi!

Vì thế tôi vẫn luôn rất sợ Vĩ Nguyên trưởng công chúa. Ai ngờ, cô nhân nói quả không sai, sợ điều gì điều ấy đến, Tỏa Hương im lặng chưa được bao lâu thì đã nghe thấy bên ngoài có tiếng nội thị bẩm báo: "Vĩ Nguyên trưởng công chúa đến!".

Tôi nhin không được rên lên một tiếng, vừa nhảy bổ lên giường nhắm mắt lại giả chết thì Vĩ Nguyên trưởng công chúa đã vào trong phòng, hốt hoảng kêu lên: "Thế này là thế nào? Đang yên đang lành như thế sao tự nhiên lại ngất xỉu? Các người hầu hạ như thế nào vậy? Toàn bộ lôi ra ngoài đánh cho ta!".

Không nỡ để bọn Tỏa Hương phải chịu tội oan, tôi đành làm ra một bộ dạng vô cùng yếu ớt, giọng nhẹ như tơ: "Đại tỷ, không liên quan đến bọn họ, là tại muội ngồi dưới nắng lâu quá thôi".

Lúc này vẻ mặt Vĩ Nguyên trưởng công chúa mới hòa nhã trở lại, ngồi xuống giường, nhẹ nhàng nắm tay tôi, quan tâm hỏi han: "Ba nhi, muội cảm thấy thế nào rồi? Có cần gọi thái y đến không?".

Khuê danh của tôi chỉ có một chữ: Ba.

Ba, là hoa đầy, là vẻ đẹp hoa lệ, sáng chói, rực rỡ, tươi tốt, suy rộng ra thì chính là lộng lẫy. Họ của hoàng tộc Đại Hạ là "Tề", mà tôi lại là con gái út của Thánh Vũ hoàng đế tiền triều.

Vì thế, tên đầy đủ của tôi là Tề Ba^[1].

[1] Tề Ba có phát âm gần giống với kỳ ba. Kỳ ba vốn mang nghĩa là kì lạ, đặc biệt, trong tiếng Hán hiện đại đây trở thành từ để chỉ những con người kì quặc, những hiện tượng, hành vi quái dị, mang ý châm biếm, mỉa mai.

Bản thân tôi thì thấy tên này cũng tốt, chỉ là mẫu thân vô cùng ghét nó, chưa bao giờ gọi tôi bằng cái tên này.

Lúc mẫu thân sinh tôi cũng đã ba mươi chín tuổi, mặc dù quá trình sinh nở cũng xem như thuận lợi nhưng dù sao thì tuổi tác đã cao, sinh tôi xong vì quá mệt mỏi mà ngất đi. Đợi đến khi bà tỉnh lại, phụ thân đã ôm lấy tôi đứng bên giường, cười vui vẻ bảo: "Bồng Bồng, đây là Ba nhi, con gái

chúng ta, 'kỳ ba dật lệ, thực chất điểm quang^[2]', nàng xem con nó có dễ thương không này!".

[2] Kỳ ba dật lệ, thực chất điểm quang: ý chỉ một bông hoa tuyệt sắc, không chỉ có vẻ ngoài mà còn cả tư chất thanh cao bên trong.

Trước tôi còn có hai tỷ tỷ, một người tên Tề Uy, một người tên Tề Thiên, đều mang nghĩa xanh tốt, um tùm, rậm rạp, đến lượt tôi, cuối cùng phụ thân cũng nhận ra là chỉ có mỗi cỏ cây xanh tốt thôi thì không được, phải có mấy bông hoa lộng lẫy điểm xuyên vào.

Nghe nói lúc đó mẫu thân chỉ thấp giọng đọc tên tôi hai lần, sau đó tròn mắt... lại ngất lần nữa.

Mỗi lần nhắc đến chuyện này mẫu thân đều thấy có lỗi với tôi, lần nào cũng nói bằng giọng ân hận: "Con gái à, đều tại mẫu thân, lúc đó lẽ ra ta phải cố gắng thêm chút nữa, đợi đến khi đặt tên cho con xong thì mới được ngủ. Ai ngờ ngủ một giấc dậy thì tên con đã được đưa vào Ngọc điệp^[3]. Phụ thân con vì ta mà hy sinh quá nhiều rồi, ta thật không đành lòng làm trái ý ông ấy, vì thế mới làm khổ con".

[3] Ngọc điệp: gia phả hoàng tộc các triều đại của Trung Quốc thời xưa.

Thật ra đến bây giờ tôi vẫn không hiểu tại sao mẫu thân lại ghét cái tên này đến thế, có điều tôi lại hiểu rất rõ cái mẫu thân gọi là "hy sinh".

Phụ thân tôi, Thánh Vũ hoàng đế quả là một kỳ nhân.

Tên phụ thân chỉ có đọc một chữ "Thịnh", thuở nhỏ mồ côi mẹ, tuổi còn bé đã trở thành thái tử, mặc dù không được phụ hoàng yêu quý nhưng vẫn thuận lợi đăng cơ. Sau đó chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã bình Vân Tây, định Bạc Mạc, sau cùng thống nhất thiên hạ. Phụ thân là một vị hoàng đế có ý chí kiên định, quyết đoán, đồng thời cũng là một người chồng si tình.

Người độc sủng mẫu thân, vì mẫu thân mà giải tán hậu cung, sau đó lại vì một câu nói của mẫu thân mà giả chết thoái vị.

Mẫu thân nói: Chỉ cần một ngày chàng còn là hoàng đế, thiếp là hoàng hậu thì chúng ta không bao giờ thực sự bình đẳng. Thiếp không dám, cũng không cho phép bản thân toàn tâm toàn ý yêu một vị hoàng đế.

Chỉ vì một câu như vậy, vào năm bốn mươi tuổi, phụ thân liền giả chết thoái vị, đem ngôi hoàng đế truyền lại cho đại hoàng huynh, sau đó đổi một thân phận khác đến ở bên mẫu thân lúc này đã là thái hậu. Người vốn định cho mẫu thân niềm vui bất ngờ, lại không dự liệu được mẫu thân tặng người một "niềm vui bất ngờ" còn to hơn.

Niềm vui bất ngờ đó chính là tôi.

Mẫu thân hoài thai tôi khi còn là hoàng hậu, đến khi sinh tôi ra thì đã là thái hậu. Phụ thân vì mẫu thân mà từ bỏ ngôi vị hoàng đế, từ bỏ giang sơn vạn dặm mà người đã khổ công thống nhất, cam tâm tình nguyện không danh không phận ở bên mẫu thân, đem toàn bộ tính mạng gia đình và bản thân trao vào tay mẫu thân. Phải nói thế nào đây?

Những người si tình trong thiên hạ, có lẽ cũng chỉ đến thế mà thôi!

Tình yêu của hai người cuối cùng đã viên mãn, nhưng lại đem đến cho đại hoàng huynh tôi vô số vấn đề.

Thân là Thái hậu lại thường xuyên sống ở hành cung Phụ Bình cũng thôi đi, thỉnh thoảng lại trốn ra ngoài du sơn ngoạn thủy cũng có thể mắt nhắm mắt mở cho qua, cùng phụ thân thăm thiết keo sơn, đi đâu cũng có đôi có cặp có thể hiểu, có điều... hai người có thể giữ ý một chút được không?

Phải biết là Thánh Vũ hoàng đế đã "chết", bài vị cũng được đưa vào Thái miếu rồi! Bên người vị Thái hậu nhẽ ra phải sống như quả phụ giờ đây lúc nào cũng có một vị nam nhân trung niên, hai người bảo văn võ bá quan và người dân trăm họ phải nghĩ thế nào?

Vài năm trước còn có một vị quan văn dưng sớ ám chỉ Thái hậu không giữ đạo làm vợ, ảnh hưởng đến hình tượng của hoàng tộc. Hoàng huynh đọc xong, đầy một bụng tức giận không có chỗ trút, chỉ có thể phê vào tám chữ: "Hiếu thuận, hiếu thuận, đặt hiếu lên đầu".

Từ đó, gần như toàn bộ thiên hạ đều biết việc Thái hậu đương triều nuôi nam sủng, thậm chí còn có tin đồn tôi không phải là con của Thánh Vũ hoàng đế mà là con của mẫu thân và tên nam sủng kia.

Vì chuyện này, phụ thân cảm thấy vô cùng có lỗi với tôi, lúc nào cũng giữ tôi bên cạnh để dạy dỗ, đem tôi tới hành cung Phụ Bình, đưa tôi đi du sơn ngoạn thủy, dạo chơi khắp nơi... Mãi cho đến gần đây, khi tôi đã đủ mười sáu tuổi, không thể không cân nhắc đến việc thành gia lập thất thì người mới bắt đầu đưa tôi và mẫu thân trở về kinh đô, quyết tâm tìm cho tôi một phò mã vừa ý nhất.

Phụ thân trước nay vẫn là người nói được làm được, người đã nói sẽ tìm cho tôi một phò mã vừa ý nhất thì tuyệt đối phải tìm ra người "vừa ý" nhất mới dừng lại.

Đáng tiếc, phụ thân lại không nói rõ người sẽ chọn người tôi thấy "vừa ý" nhất hay người mà phụ thân thấy "vừa ý" nhất.

Thế là cho đến tận ngày hôm nay, việc tuyển phò mã đã tiến hành gần ba tháng, trước mắt đã trở thành "cuộc trưng bày thanh niên anh tuấn tài hoa toàn quốc" rồi mà phụ thân vẫn chưa tìm ra ai "vừa ý" cả.

Tóm lại một câu: người tôi thích thì người không thích, người tôi không thích thì người lại càng không thích.

Nghe nói đại hoàng huynh đã lo nghĩ đến nỗi tóc đã bạc đi vài sợi. Nếu không phải vì mấy đứa cháu tôi vẫn còn nhỏ thì đại hoàng huynh cũng học theo phụ thân mà giả chết thoái vị, không thềm làm hoàng đế nữa rồi ấy chứ.

Thần trí tôi bay hơi xa quá, biểu hiện bên ngoài đương nhiên cũng có phần lơ là.

Vĩ Nguyên trưởng công chúa vẫn đang ân cần hỏi thăm, thấy tôi có vẻ không tập trung liền lập tức đổi sang thuyết giảng về đạo làm công chúa. Tôi thấy tình hình không ổn, lập tức chặn trước: "Thôi chết, đại tể, muội suýt nữa thì quên mất, hôm qua muội đã hứa trưa nay sẽ dùng ngọc thiện với mẫu hậu. Sắp muộn mất rồi, muội phải nhanh chóng qua đó đây!".

Tôi vừa nói vừa xuống giường, đến nhìn cũng không dám nhìn Vĩ Nguyên trưởng công chúa lấy một cái, đem theo Tỏa Hương gấp gấp đi ra ngoài.

Vĩ Nguyên trưởng công chúa đi theo sau, còn nói với theo: "Đi chậm thôi, chú ý phong thái của công chúa!".

Tôi làm như không nghe thấy, vừa đi vừa chạy đến cung của mẫu hậu.

Vĩ Nguyên trưởng công chúa đuổi ngay sát phía sau, nhưng tể ấy vốn luôn chú trọng đến vấn đề đi đứng sao cho váy cũng không lay động, đương nhiên chẳng thể đuổi kịp tôi. Thế là chỉ chớp mắt, tôi đã bỏ rơi tể ấy tít đằng sau.

Cung mẫu hậu vẫn chưa dùng ngọc thiện, Triệu vương phi đang mũi sụt sịt, tay chầm chầm mắt, ngồi kể tội Triệu vương với mẫu thân.

Thấy tôi tiến vào, Triệu vương phi lập tức dừng khóc, nở nụ cười rạng rỡ chăm chú nhìn tôi rồi nói với mẫu thân: "Nương nương, vẫn là tiểu công chúa có dung mạo và tính cách giống người nhất. Theo thần thiếp thì phải giống nương nương khi còn trẻ đến chín phần ấy!".

Mẫu thân chỉ cười cười, bảo tôi ngồi xuống mà nghỉ ngơi, sau đó gọi người dâng cho tôi ít nước ấm.

Triệu vương phi lại quay sang mẫu thân, điều chỉnh nét mặt một chút, thoáng cái đã thấy nước mắt lăn tăn, sau đó lại tiếp tục nội dung vừa bị đứt quãng lúc nãy: "Cái lão già đó, thần thiếp chẳng qua chỉ không cho lão ấy vào cửa có một đêm, ấy thế mà lão ấy đã tìm ngay một con hồ ly tinh đến chọc tức thần thiếp, còn nói là muốn lập con hồ ly tinh ấy lên làm trác phi nữa!".

Mẫu thân khuyên nài: "Ngươi và Triệu vương làm vợ chồng đã bao nhiêu năm, con cháu cũng có cả đàn rồi. Lúc trẻ Triệu vương đã không nạp thiếp, giờ già rồi còn nạp làm gì nữa. Chẳng qua chỉ là chọc tức ngươi thôi!".

Triệu vương phi dùng khăn chấm chấm khóe mắt, tức giận nói: "Thần thiếp thấy lão ta định làm thần thiếp tức chết để có cơ cưới người mới vào nhà! Hừ, thần thiếp tuyệt đối không cho lão già ấy toại nguyện. Nương nương, việc này người nhất định phải làm chủ cho thần thiếp!".

Thấy dáng vẻ bất đắc dĩ của mẫu thân, lại thấy người len lén nháy mắt ra hiệu với mình, tôi vội hỏi: "Mẫu hậu, ngọc thiện đã chuẩn bị xong chưa? Phụ thân nói lát nữa người sẽ đến dùng thiện cùng với chúng ta đây".

Triệu vương phi ngày trước là thị nữ thân tín của mẫu thân, không hiểu thế nào lại đắc tội với phụ thân. Nghe nói năm đó phụ thân còn hạ chỉ ban cái chết cho Triệu vương phi, may mà được mẫu thân giúp đỡ nên mới cứu được cái mạng nhỏ. Có điều từ đó về sau Triệu vương phi vô cùng sợ phụ thân.

Quả nhiên, vừa nghe nhắc đến phụ thân, Triệu vương phi lập tức lau sạch nước mắt đứng lên, nói: "Thần thiếp vừa nhớ ra ở nhà còn chút chuyện, xin cáo từ trước. Mấy hôm nữa thần thiếp lại đến vấn an nương nương".

Vừa nói xong đã chạy như ma đuổi.

Tôi thấy rất hiếu kỳ, không nhịn được mới hỏi mẫu thân: "Triệu vương phi làm thế nào mà nói khóc là khóc, nói cười là cười, đến cả việc chuyển tiếp giữa hai loại trạng thái đó cũng thuần thục, tự nhiên được như thế ả?".

Mẫu thân thở dài một hơi, cảm thán từ tận đáy lòng: "Đó là khả năng bẩm sinh của nàng ấy. Cho đến giờ đã luyện đến mức xuất quỷ nhập thần rồi".

Tôi và mẫu thân không hẹn mà cùng lau mồ hôi trên trán, cả hai bật cười. Mẫu thân lại hỏi: "Đã tìm thấy người vừa ý chưa?".

Tôi lắc đầu: "Đủ tuấn mỹ thì không đủ oai hùng, đủ oai hùng thì lại không đủ nho nhã, đủ nho nhã thì lại thiếu vẻ giản dị, mộc mạc. Haizz, chọn thế nào cũng không lọt được vào mắt phụ thân!".

Trương thái hậu chép miệng mấy cái, hỏi tôi: "Kén cá chọn canh bao lâu nay, cuối cùng phụ thân con định chọn người thế nào?".

Nói thật, tôi cũng không biết vị thiếu niên anh tuấn, tài năng nào có thể lọt được vào mắt phụ thân.

Tôi vô cùng lo lắng hỏi mẫu thân: "Mẫu thân, có phải con sẽ không gả đi được không?".

Mẫu thân nghĩ một lúc, đáp: "Không đâu, con vẫn còn nhỏ, dù sao cũng chẳng gấp gáp gì, cứ từ từ mà chọn thôi".

Đang nói đến đó thì có cung nữ tiến vào bẩm báo Vĩ Nguyên trưởng công chúa đến. Tôi sợ đến mức lập tức im bật, tìm đại một cái cớ rồi chuồn ra khỏi điện, không ngờ đến lúc đi qua cửa, vì quá căng thẳng nên bất cẩn dẫm lên vạt váy, ngã nhào xuống đất. Sau đó chỉ thấy trước mặt một màn tối đen, tôi mất ý thức.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi mơ hồ nhìn thấy xung quanh vô cùng hỗn loạn, rất nhiều cung nữ thị vệ chạy ra chạy vào, lại nhìn thấy một vị nam tử cao to đến gần giường, nói với tôi: "Nàng có một đoạn tình duyên tại đây nên bản vương mới đưa linh hồn nàng đến chỗ này. Đến khi nào gặp được bốn vị hòa thượng đang đi về hướng tây thì chính là lúc duyên phận hết thúc, phần nàng xem như đã hoàn thành nhiệm vụ này".

Nam tử đó nói xong liền lập tức biến thành một con ác lang, xông thẳng đến người tôi.

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiêu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com) để tải thêm nhiều eBook hơn nữa.